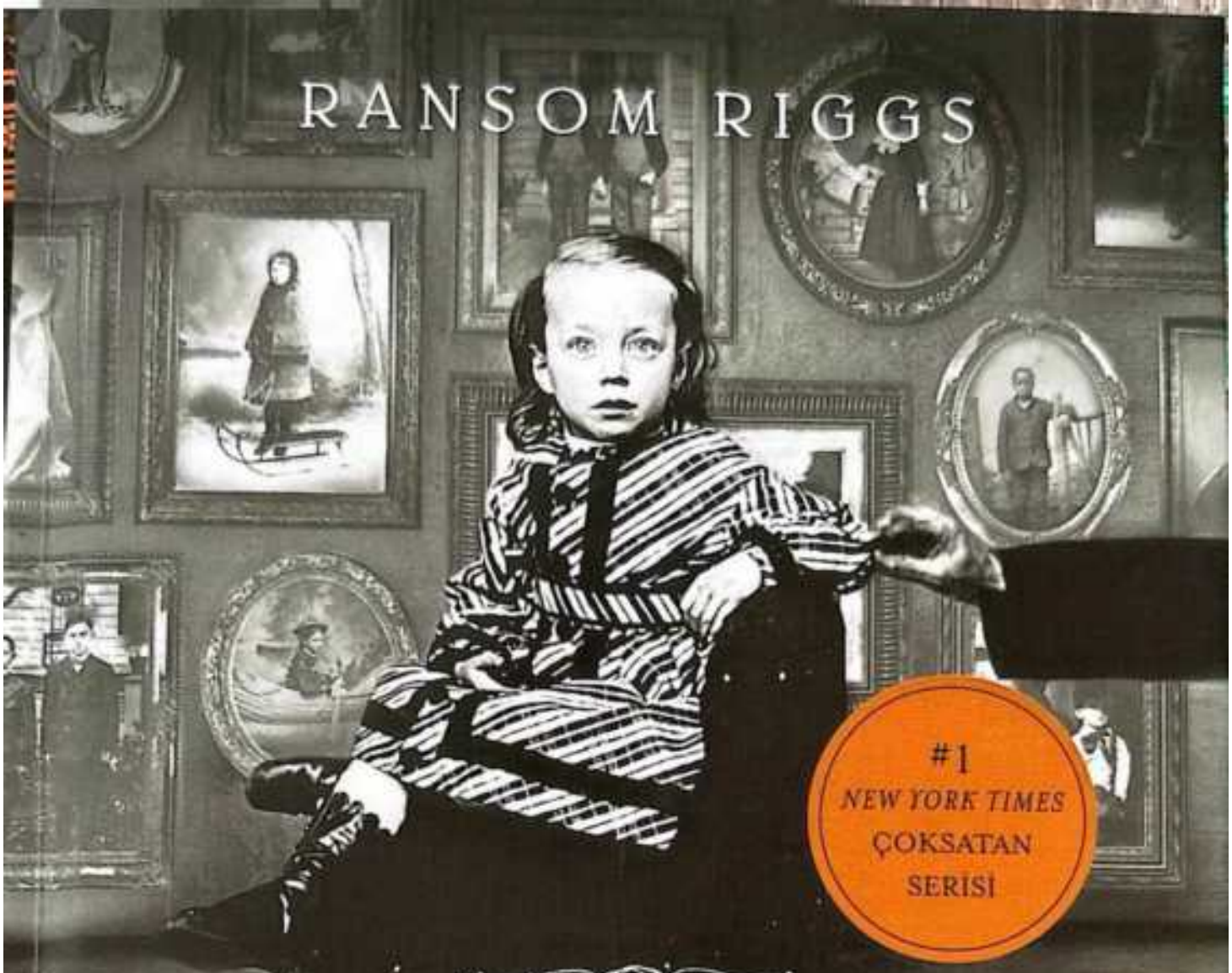
RANSOM RIGGS

#1
NEW YORK TIMES
ÇOKSATAN
SERİSİ

ŞEYTANIN ARKA BAHÇESİ'NİN MUSİBETLERİ

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

ALTINCI KİTAP

İthaki

Ransom Riggs çocukluğunu Florida'da geçirmiş olsa da artık tuhaf çocukların diyarı Los Angeles'ta yaşamaktadır. Bu süre zarfında Kenyon Üniversitesi'nden ve Güney California Üniversitesi'nin Sinema ve Televizyon Bölümü'nden mezun olmuş, evlenmiş ve ödüllü kısa filmler çekmiştir. Bunun yanında blog yazarlığı yapmaktadır ve *Strange Geographies* isimli seyahat yazısı dizisine mentalfloss.com ya da ransomriggs.com adreslerinden erişilebilir. Yazarın ilk romanı olan *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları*'nın **Tim Burton** yönetmenliğindeki film uyarlaması 2016 yılında vizyona girmiştir.

ŞEYTANIN ARKA BAHÇESİ'NİN MUSİBETLERİ

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

ALTINCI KİTAP

RANSOM RIGGS

Şeytanın Arka Bahçesi'nin Musibetleri
Ransom Riggs

Orijinal Adı: *The Desolations of Devil's Acre*

İthaki Yayınları - 2508

Yayıma Hazırlayan: *Merve Çay*
Editör: *Nevgül Güven*
Düzelti: *Aslı Genç*
Grafik Uygulama: *Aslıhan Kopuz*

1. Baskı, Kasım 2023, İstanbul
ISBN: 978-605-265-250-3

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Aslı Dağlı, 2023
© İthaki, 2023
© Ransom Riggs, 2021

Sayfa 321, 327, 360: Tuhaf İşler Bakanlığı damgası,
kapak görseli © Chad Michael Studio, 2018
Sayfa 38: Photo of man using computer © Steve Ciarcia, 2021
Sayfa 272, 273: Bear and antelope heads © EVGENY LASHCHENOV / 123RF.com
Sayfa 272, 273: Ram heads © acceptphoto / 123RF.com
Sayfa 396: Poster art © Natalia Chernyshova / 123RF.com

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Moda Cad. Neşe Sk. 1907 Apt. No:31 34710 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

ŞEYTANIN ARKA BAHÇESİ'NİN MUSİBETLERİ

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

ALTINCI KİTAP

RANSOM RIGGS

Çeviren
Aslı Dağlı

İthaki

Jodi Reamer, nam-ı diğer canavar avcısı için.

Bazen eski bir fotoğraf, bazen eski bir arkadaş ya da bir köşede unutulmuş eski bir mektup, bize bir zamanlar olduğumuz o kişinin bambaşka bir yere gittiğini hatırlatır. Zira, orada, onların arasında oturan, ona değer veren, bunu seçen, şunu yazan o insan artık yoktur. Farkına bile varılmadan büyük mesafeler alınmıştır. Yabancı olan artık tanıdıktır ve bir zamanlar bize tanıdık gelen, yabancı değilse bile biraz tuhaftır, hatta rahatsız edicidir.*

–Rebecca Solnit
"Mesafenin Mavisi"
Kaybolma Kılavuzu

* Kaybolma Kılavuzu, Encore Yayınları, Nisan 2015, Çeviren: Gökçe Gündüç, Sayfa: 138

BOLAM BIB

Uzun süredir yalnızca karanlık, gök gürültüsünün uzaklardan gelen sesi ve bulanık bir düşüş hissi var. Bunların ötesinde ne bir benliğim ne de bir adım var. Hafızam kayıp. Eskiden onlara sahip olduğumun hayal meyal farkındayım ama artık yoklar ve onlarsız neredeyse bir hiçim. Aç bir boşluğun etrafında gittikçe cılızlaşarak dönen tek bir foton.

Çok zamanım kalmadı.

Korkarım ruhumu kaybettim ama nasıl kaybettiğimi bir türlü hatırlayamıyorum. Tek anımsayabildiğim insanın kemiklerini titreten, ağdalı gök gürültüleri ve artık ne olduğunu bilmediğim adımın o gök gürültüleri arasında tanınmaz hâle gelene dek uzadıkça uzayan heceleri. Bir süredir yalnızca bunlar ve karanlık var. Zamanla gök gürültüsüne bir başka ses daha katılıyor: Rüzgârınki. Ardından yağmurunki de. Rüzgâr, gök gürültüsü, yağmur ve düşüş.

Derken her defasında bir his varoluşa kavuşmaya başlıyor. Çukurdan çıkıyor, boşluktan kaçıyorum. Biricik fotonum yanıp sönen bir ışık kümesine dönüşüyor.

Suratıma sert bir şeyin çarptığını hissediyorum. Halatların gıcırtısını duyuyorum. Rüzgâra kapılan bir şeyin çırpınışını. Bir teknede olabilirim. Belki de fırtınanın harabeye çevirdiği bir geminin ışıksız gövdesinde kapana kısılmış hâldeyim.

Gözlerimden biri kırpışarak açılıyor. Şekiller tepemde ortalığı kasıp kavuruyorlar. Salınan bir dizi sarkaç. Fazla kurulmuş, senkronunu kaybetmiş, inleyen, dişlileri kırılmak üzere olan saatler.

Gözümü kırpıyorum ve sarkaçlar darağacından sarkıtılmış, tekmeler savurup kıvranan vücutlara dönüşüyor.

O anda kafamı döndürebildiğimi fark ediyorum. Bulanık şekiller belirginleşmeye başlıyor. Suratımdaki sert, yeşil bir kumaş. Tepemde tik

tak eden vücutlar fırtınanın etkisiyle gıcırdayan hasır sepetlerinin içinde verandanın kirişinden sarkan bir dizi bitkiye dönüşüyor. Arkalarında sineklik tellerinden ibaret bir duvar zangırdayıp çırpınıyor.

Bir verandada yatıyorum. Bir verandanın sert, yeşil zemininde.

bu verandayı biliyorum

bu zemini biliyorum

İleride yağmurun kırbaçladığı bir çimenlik, el pençe divan duran palmiyelerden ibaret koyu renkli bir duvarla son buluyor.

bu çimenliği biliyorum

bu palmiyeleri biliyorum

Ne zamandır buradayım? Kaç yıldır?

zaman yine benimle oyunlar oynuyor

Vücudumu kıpırdatmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim kafamı döndürmek. Gözlerim bir oyun masasıyla katlanabilir iki sandalyeye takılıyor. Aniden, eğer vücudumu kalkmaya ikna edebilirsem masanın üstünde bir okuma gözlüğü bulacağımdan emin oluyorum. Yarım kalmış bir Monopoly oyunu. Dumanı tüten, hâlâ sıcak bir fincan kahve.

Daha az önce burada birileri vardı. Daha az önce birtakım laflar edildi. Hâlâ havada asılı kalmış vaziyetteler ve yankılar halinde kulağıma çalınıyorlar.

"Ne *tür* bir kuş?"

Bir oğlan sesi. *Benim* sesim.

"Pipo içen koca bir doğan." Hırıltılı, aksanlı bir ses. Yaşlı bir adamın sesi.

"Çok aptal olduğumu sanıyor olmalısın," diye yanıt veriyor oğlan.

"Senin hakkında asla öyle bir şey düşünmem."

Yine oğlan: "Ama canavarlar neden sana zarar vermek istiyorlardı?"

Yaşlı adam sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken yükselen bir gacırtı. Bana göstermek istediği bir şeyi alıp geleceğini söylüyor. Bazı fotoğrafları.

bu ne kadar zaman önceydi

bir dakika

bir saat

Ayağa kalkmalıyım, yoksa endişelenecek. Onunla kafa bulduğumu sanacak ve oyuna getirilmekten hiç hoşlanmaz. Bir keresinde sırf oyun

olsun diye koruda saklanmıştım ve beni bulamayınca öyle çok öfkelenmişti ki kıpkırmızı kesilip kötü laflar etmişti. Daha sonra korktuğundan böyle yaptığını söylemiş ama onu korkutanın ne olduğundan bahsetmemişti.

Gaddar bir yağmur yağıyor. Fırtına öfkeli, yaşayan bir mahlûk ve boraya kapılmış bir bayrak misali çırpınan sineklikte çoktan bir yarık açmış.

bende bir terslik var

Dirseğimin üstünde doğruluyorum ama elimden bu kadarı geliyor. Yerde tuhaf, siyah bir iz görüyorum. Etrafımdan dolanan, vücudumun dış hatlarını takip eden bulanık bir çizgi.

Dirseğimden güç alarak doğrulup oturmayı deniyorum. Gözlerimin önünde koyu renkli küreler uçuşuyor.

Derken korkunç bir çatırtı duyuluyor. Her şey kör edici bir beyazlığa bürünüyor.

çok parlak çok yakın çok gürültülü

Kulağa patlama sesiymiş gibi geliyor ama öyle değil; bu bir yıldırım. O kadar yakına düşüyor ki parlamasıyla gürültüsü aynı anda geliyor.

Şimdi doğrulmuş oturuyorum. Kalbim göğsümü dövüyor. Titreyen elimi göz hizama getiriyorum.

Elim garip görünüyor. Fazla büyük. Parmaklarım fazla uzun. Parmak eklemlerimin arasından siyah kıllar fışkırmış.

oğlan nerede oğlan ben değil miyim? oyuna getirilmekten hoşlanmam

Bileğimi sızlayan, kırmızı halkalar çevreliyor.

bir fırtınada verandanın tırabzanına tutturulmuş kelepçeler

Artık masanın üstünün boş olduğunu görebiliyorum.

Kahve fincanı yok. Okuma gözlüğü yok.

geri dönmeyecek

Ama sonra, imkânsız gerçekleşiyor ve o geri dönüyor. Orada, dışarıda, korunun sınırında. Büyükbabam. Rüzgâr yüzünden kamburunu çıkarmış, uzun otların arasından yürüyor. Gözlerini insanın canını acıtan yağmurdan korumak için koyu renkli palmiyelerin yanında capcanlı görünen sarı yağmurluğunun kapüşonunu olabildiğince öne çekmiş.

dışarıda ne yapıyor neden içeri girmiyor

Duruyor. Fazlasıyla uzun otların arasındaki bir şeye bakıyor.

Elimi kaldırıp adını sesleniyorum.

Sırtı doğruluyor ve ancak ondan sonra fark ediyorum: Onda tepeden tırnağa bir yanlışlık var. Cüssesi çok dar. Yürüyüşü kalça eklemlerinde iltihaplanmadan mustarip yaşlı bir adama göre fazla düzgün.

çünkü o değil

Bana doğru, eve doğru, yırtılıp rüzgârda çırpınan sinekliğe doğru koşuyor.

bunu yapan fırtına değil

ne tür canavarlar?

kambur, derisi çürümüş, kara gözlü ve kımıl kımıl iğrenç şeyler

Sinekliği açıp eşikte belirdiğinde artık ayaktayım.

"Kimsin sen?" diye soruyor.

Sesi tekdüze, gergin. Yağmurluğunun kapüşonunu geriye atıyor. Orta yaşlı. Güzelce tıraş edilmiş kızıl sakalları keskin hatlı çenesini vurguluyor. Güneş gözlüğü gözlerini gizliyor.

Başka birinin karşısında iki ayak üzerinde durabilmek öyle yabancı bir deneyim ki yağmurlu bir fırtınada güneş gözlüğü takıyor olmasının garipliğini fark edemiyorum bile.

İstemsizce cevap veriyorum.

"Yakob," diyorum ve ancak yüksek sesle duyduktan sonra adımda bir terslik olduğunu hissediyorum.

"Ben emlakçıyım," diyor adam ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum. "Fırtınadan önce pencereleri tahtalarla kapatmaya geldim."

"Bunun için biraz geç kaldın," diyorum.

Ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça içeri giriyor. Sineklik tıslayarak kapanıyor. Adam yerdeki yanık izine bakıyor, sonra soğuk bakışlarını bana çeviriyor.

"Sen osun," diyor. Ağır siyah botlarıyla bana doğru rap rap yürürken parmakları oyun masasını yalıyor. "Jacob Portman."

Adım. Gerçek adım. Çukurun derinliklerinden, karanlıktan bir şey baş veriyor.

burgaçlar çizen bulutların oluşturduğu, adımı kükreyen korkunç bir ağız

kızgın saçlı ve güzel bir kız yanımda çığlık çığlığa

"Bir arkadaşımla tanıştığınızı sanıyorum," diyor adam. Gülümseme-

si zehirli. "Pek çok adı vardır ama sen onu Doktor Golan olarak tanıyorsun."

korkunç bulut-ağız

çimenlerin arasında kıvranan bir kadın

Bu görüntüler ani, kör bir kuvvetle zihnime üşüşüyor. Sürme cam kapıya çarpana dek geriye doğru sendeliyorum. Adam bana doğru ilerlerken cebinden bir şey çıkarıyor. Metal dişleri olan küçük, siyah bir kutu.

"Arkanı dön," diye buyuruyor.

Aniden çok fazla şeyin tehlikede olduğunun ve kendimi korumam gerektiğinin farkına varıyorum. Hâl böyle olunca söz dinler gibi, teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırıyorum ve yeterince yaklaştığında yumruklarımı suratına indiriyorum.

Gözlüğü suratından fırlarken bağırıyor. Sakladığı gözleri kafatasına gömülü, parlak, bembeyaz yumurtaları andırıyor ve içlerinde öldürme isteği var. Siyah kutusunun dişleri arasında mavi bir ışık peyda olurken güçlü bir çatırtı duyuluyor.

Üzerime atılıyor.

Tişörtümün üstünden bana elektrik vermesiyle şoka kapılıyor, tütsülendiğimi hissediyor, sonra da arkamdaki cam kapıya doğru uçuyorum. Her nasılsa kırılmıyor.

Adam tepeme çullanıyor. Şok tabancasının şarj olurken çıkardığı vızıltıyı duyuyorum. Onu üstümden atmaya çalışsam da ben de hâlâ şarj olmakla meşgul ve dermansızım. Acı omzuma, kafama yayılıyor.

Tam o anda adam kasılıyor, ardından tek bir çığlık koyuveriyor ve gevşiyor. Boynumdan ılık bir şeyin aktığını hissediyorum.

Bir yerim kanıyor. (Bir yerim mi kanıyor?)

Adam bir şeye uzanırken benden öteye düşüveriyor. Bu şeyin bronz bir kını var ve boynundan on beş santim kadar çıkıntı yapıyor.

Şimdi adamın arkasında tuhaf, yeni bir karanlık, yaşayan bir gölge var ve o karanlıktan çıkıveren bir el büyükbabamın ağır kül tablasını kaptığı gibi adamın kafasına indiriyor.

Adam inleyerek yere devriliyor. Gölgelerden bir kız çıkıyor.

Malum kızın –Öncesi'nden olan– yağmurdan ıslak, uzun, siyah saçı birbirine girmiş; uzun siyah kabanı toz toprak içinde kalmış; fakat fal taşı misali açılmış korku dolu, kapkara gözleri suratıma bakıyor ve ar-

dından aşinalıkla ışıldıyor. Ve her ne kadar tüm parçalar henüz gün yüzüne çıkmamış olsa da, her ne kadar başım hâlâ fıldır fıldır dönüyor olsa da burada yaşanan şeyin bir mucize olduğunu biliyorum: Hayatta olmamızın ve öteki yerde değil de burada olmamızın.

Tanrım

adımı bile koyamadığım korkular

Kız şimdi benimle birlikte yerde, diz çöküp bana sarılıyor. Kollarım cankurtarana sarılır gibi boynuna dolanıyor. Vücudu o kadar soğuk ki biz kucaklaşırken tir tir titrediğini hissedebiliyorum.

Hiç gevşemeden adımı söylüyor. Bir daha, bir daha tekrarlıyor ve her tekrarlayışında Şimdi biraz daha ağırlık kazanıp biraz daha somutlaşıyor.

"Jacob, Jacob. Beni hatırlıyor musun?"

Yerdeki adam inliyor. Verandaya açılan sinekliğin alüminyum kemikleri inliyor. Diğer yerden beraberimizde getirdiğimizi düşündüğüm fırtına ve öfkeli hava da inliyor.

Ve hatırlamaya başlıyorum.

"Noor," diyorum. "Noor. Sen Noor'sun."

* * *

Bir çırpıda tüm hatıralarım geri geldi. Hayatta kalmıştık. V'nin çökmekte olan döngüsünden kaçıp kurtulmuştuk. Şimdi Florida'da, büyükbabamın verandasının yeşil yapay çimleri üzerinde, günümüzdeydik.

Şok. Sanırım hâlâ şoktaydım.

Yerde birbirimize sokulduk, fırtına ortalığı kasıp kavururken birbirimize sığınıp vücutlarımızı sarsan titremelerin dinmesini bekledik. Sarı yağmurluklu adam göğsünün gittikçe azalan iniş kalkışları dışında hiç kıpırdamadan öylece yatıyordu. Kan, adamın etrafındaki yapay çimleri sırılsıklam ederek vıcık vıcık bir birikintiye dönüşmüştü. Noor'un ona sapladığı silahın bronz kabzası ensesinden çıkıntı yapıyordu.

"Bu büyükbabamın mektup açacağıydı," dedim. "Ve burası da onun eviydi."

"Senin büyükbaban." Bana bakmasına yetecek kadar geri çekildi. "Hani şu Florida'da yaşamış olan?"

Başımla onayladım. O anda kopan bir gök gürültüsü duvarları sarstı.

Noor şüpheci bir edayla kafasını iki yana sallayarak etrafa bakınıyordu. *Bu gerçek olamaz.* Nasıl hissettiğini biliyordum.

"Nasıl?" dedi.

Yerdeki yanık izine işaret ettim. "Burada uyandım. Ne zamandır kendimde olmadığıma dair en ufak bir fikrim yok. Ya da günlerden ne olduğuna."

Noor gözlerini ovuşturdu. "Kafamın içi öyle bulanık ki! Her şey karman çorman."

"Hatırladığın son şey ne?"

Odaklanırken kaşlarını çattı. "Eski evime uğradık. Sonra arabayla bir yere gittik..." Bir rüyanın parçalarını birleştirmeye çalışır gibi yavaşça konuşuyordu. "Sonra bir döngüdeydik... V'nin döngüsünü bulduk! Ve bir fırtınadan kaçıyorduk. Hayır, bir kasırgadan."

"İki kasırga vardı, değil mi?"

"Sonra onu bulduk! Bulduk, değil mi? Onu bulduk!" Elleri benimkileri kavrayıp sıktı. "Ve sonra..."

Elleri gevşerken suratındaki ifade de silindi. Dudakları aralandı ama ağzından tek bir kelime çıkmadı. Dehşet geri dönüyor, onu ezip geçiyordu.

Beni de öyle.

Murnau. Elinde bir bıçakla, çimenlerin üstünde öylece yatan V'nin üstüne abanışı. Burgaçlar çizen girdaba doğru koşarken kolunu zaferle havaya kaldırışı.

Göğsümü öyle bir ateş bastı ki bir an için nefes alamadım. Noor başını dizlerinin arasına gömüp öne arkaya sallanmaya başladı. "Aman Tanrım," diye inledi. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Öyle ki gözlerimin önünde yok olup gideceğini, aniden alev alacağını ya da odadaki tüm ışığı yutacağını sandım.

Ne var ki az sonra pat diye kafasını kaldırdı. "Biz neden ölmedik?"

İstemsizce ürperdim.

Belki de ölmüşüzdür.

Bildiğim kadarıyla, tam da Caul'ün arzu ettiği gibi, V'nin çöken döngüsü tarafından ezilmiştik. Şu anda deneyimlediklerimin günahlarımızın cezasını çektiğimiz bir hatıra çukurundan ya da ölmekte olan bir beynin havai fişeklerinden daha fazlası olduğuna dair tek somut delil Noor'un varlığıydı.

Hayır –o düşünceyi kafamdan kovdum– buradaydık ve hayattaydık.

"V bir şekilde bizi dışarı çıkardı," dedim. "Bizi buraya gönderdi."

"Bir tür acil durum çıkışından. Bir fırlatma düğmesiyle." Noor ellerini ovarak başını aşağı yukarı sallıyordu. "Tek açıklama bu."

Bizi akıl hocasının, patronunun, yani büyükbabamın evine göndermişti. Büyükbabam onu eğitmiş, onunla omuz omuza çalışmıştı. Bu yeterince anlaşılırdı. Asıl anlaşılır olmayan burada bir döngü olmamasıydı. O hâlde bunu nasıl başarmıştı?

"Bizi oradan çıkarmayı başardıysa," dedi Noor, "belki kendisi de çıkmayı başarmıştır." Sesinde umut vardı ama taşkındı, resmen bir bıçağın ucunda dengede duruyordu. "O da burada olabilir. Belki de hâlâ..."

O kelimeyi söyleme gücünü kendinde bulamadı. *Hayattadır.*

"Murnau kalbini söktü," dedim usulca.

"Kalpsiz de yaşayabilirsin. En azından kısa bir süreliğine..." Elini havada şöyle bir salladı. Eli titriyordu.

Gerçekliğe daha yeni tutunmuştuk ama Noor'un hakikatle olan bağı yine kopmaya başlıyordu.

"Hadi, hadi, etrafı *aramamız* gerek," dedi. Çoktan ayağa fırlamış, çabuk çabuk konuşuyordu. "En ufak bir ihtimal bile varsa derhal aramaya—"

"Bekle bir dakika, daha ne olduğunu bile bilmiyoruz—"

Orada, demek istemiştim. *Bizi bekleyenin ne olduğunu.*

Ama Noor çoktan karanlık eve dalmıştı.

* * *

Bir elimi duvara dayayıp sendeleyerek ayağa kalktım. Noor dağılmaya başlamıştı ve onu gözümün önünden ayıramazdım. V'nin bir ihtimal hayatta olduğuna dair bu çılgınca umuda tutunarak onu ezip geçmekle tehdit eden çaresizliği savuşturmaya, karaya çıkmaya çalışıyordu. Bense er ya da geç hüsrana uğradığında bunun iki kat daha fazla üzülmesine yol açacağından endişeleniyordum. Ve Noor Pradesh'in dağılmasına izin veremezdim.

Eğer Murnau'nun alçakça görevi başarıya ulaştıysa, eğer o fırtınanın içinde gördüğüm şey gerçekse –Caul'ün burgaçlar çizen bulutların

içindeki suratı ve havayı delip geçen sesi– eğer gayet iyiyse ve gerçekten *geri döndüyse* o hâlde kehanetin en ürkütücü öngörüleri gerçekleşmeye başlamış demekti. Bu da tuhafların dünyasının sonunun gelmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Ruhlar Kütüphanesi'ndeki en güçlü kavanozların birinden içip, çöken döngünün altında kalıp, ardından tekrar dirildikten sonra Caul'ün şimdi nelere kadir olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Tekrar doğmuştu.

Ben Ölüm'üm, dünyaların yok edicisi.

Ne kadar kötü olsa da tek bir şeyden emindim: Dünyanın Noor Pradesh'e ihtiyacı vardı. O yediliden biriydi. Gelişi önceden bildirilmiş, tuhafların dünyasını azat edecek –Caul'den mi?– ve kapıyı kapatacak –nerenin kapısını? Cehennemin mi?– tuhaflardan biriydi. Bunlar kulağa acayip geliyor olabilirdi ama Müneccim'in kehanetinin çoktan gerçekleşmiş kısımlarından daha acayip değildi. Şahsen kehanetten şüphe etmekten vazgeçmiştim. Gördüğüme inanmamaktan da öyle.

Bu ne bir rüya ne de ölmekte olan bir zihnin son sanrılarıydı. Sürme kapının oturduğu raya takılarak paldır küldür oturma odasına daldığımda bundan daha da emin oldum. Ev tıpkı arkadaşlarımla buraya birkaç hafta önce geldiğimizde bıraktığımız gibiydi: Üstünkörü toparlanmış ve nispeten boş. Babamın çöpe atmadığı kitaplar gerisin geriye raflara yerleştirilmiş ve yerlere saçılan çöpler toplanarak siyah çöp torbalarına doldurulmuştu. Hava bayat ve boğucuydu.

Noor bir o yana, bir bu yana koşuşturarak V'yi arıyordu. Kanepe tozlanmasın diye üstüne örttüğümüz örtüyü çekip aldı, sonrasında da üzerine atılarak kanepenin arkasına baktı. Onu pencerenin kenarında yakaladım. "Noor, bekle," dememle bir gök gürültüsünün sözümü yarıda kesip ikimizi de yerimizden sıçratması bir oldu. Yağmurun bulanıklaştırdığı camdan dışarı baktık. Bahçe çerçöp içindeydi. Çıkmaz sokağın karşısındaki kepenkleri indirilmiş evler karanlıktı. Ölü bir muhitti.

Ve durgundu.

"O hortlağın muhtemelen arkadaşları vardı," dedim. "Daha fazlasının çıkagelmesi yalnızca an meselesi."

"Bırak gelsinler." Gözleri sivri birer buz parçasıydı. "Bütün odalara bakmadan buradan ayrılmayacağım. Gerekirse tüm dolaplara bile bakarım."

Başımla onayladım. "Ben de öyle."

Yatak odasında kimse yoktu. Yatağın altında da öyle. Öcü peşindeki çocuklar gibi yere diz çöküp yatağın altına bakarken kendimi aptal gibi hissettim ama yine de yaptım. Büyükbabamın ölümünden sonra bulduğum ve hayatımın akışını sonsuza dek değiştiren fotoğraflarla dolu olan eski puro kutusunu sakladığı yerde, halının üstünde dikdörtgen şeklinde bir iz vardı. Ama ölü ya da diri V'den iz yoktu. Ne dolabın içinde ne de Noor'un duş perdesini bir hışımla açıp kurumuş bir sabun kalıbından başka şey bulamadığı banyoda.

Misafir yatak odasında kullanılmamış karton kutulardan ve halının üstündeki, rengi siyaha çalan küf lekelerinden başka hiçbir şey yoktu. Noor'un çaresizliğinin katlandığını hissedebiliyordum. Garaja varana kadar yılmadan V'nin adını seslendi. Bu hâli beni öldürüyor, yüreğimi parçalıyordu. Işıkları yaktım.

Gözlerimiz bir köşeye yığılmış ıvır zıvırla büyükbabamın asla bitiremediği tamir işlerinin üzerinde gezindi: Birer basamağı eksik iki merdiven. Ekranı çatlamış, eski, tüplü bir televizyon. Tel makaraları, halat kangalları. Büyükbabamın üstü alet edevatla ve marangozluk dergileriyle dolu tezgâhı. Orada onun ve benim hayaletlerimizi gördüm; ayarlanabilir bir masa lambasının altındaki ışık havuzunda omuz omuza oturmuş, raptiyelerle bir haritaya kırmızı ip geriyorduk. Tüm bu zaman boyunca oğlan her şeyin bir oyundan, bir hikâyeden ibaret olduğunu sanıyordu.

Fırtınanın değişen basıncı garajın kapısını sarsarak beni şimdiye döndürdü. O anda gözüm büyükbabamın silah dolabına takıldı. Garajdaki öteberi arasında bir insanı saklamaya yetecek genişlikteki yegâne şey oydu. Kapakları üç santim kadar açıldıktan sonra bir zincir gerildi. Biri, muhtemelen babam, dolaba bir asma kilit takmıştı. Aralıktan güzelce yağlanıp yan yana dizilmiş tüfek namluları gördük. Eğer anahtarını almamış olsaydım bu silahlar o gün büyükbabamın hayatını kurtarabilirdi.

Noor şaşkınlıkla kafasını geriye çekip tek kelime etmeden döndü ve koşarak eve daldı. Onun peşinden henüz aramadığımız yegâne oda olan büyükbabamın çalışma odasına girdim. Olive'in ayaklarını yere vururken kof ses çıkaran bir nokta bulduğu, sonra da halıyı rulo yaparak zemindeki gizli kapıyla altındaki sığınağı keşfettiği odaya. V'nin muhtemelen varlığından haberdar olduğu, belki de şifresini bile bildiği bir sığınağı.

Bunu Noor'a söylemeye, fırtınanın gittikçe yükselen kükremesini ve bizzat Noor'un bağrışlarını –*Burada mısın? Anne, neredesin?*– bastırarak ona sesimi duyurmaya çalıştım ama beni duymadı. Bana baktığı da yoktu çünkü Abe'in boş masasını kenara itmekle, sonra da küçük dolabının kapaklarını güm diye açmakla meşguldü. Hâl böyle olunca pes ettim ve ağır halıyla tek başıma güreşe tutuşup menteşeli döşeme panelinin yerini hatırlamaya çalıştım ama fazla telaşlıydım ve yeri bir türlü aklıma gelmiyordu.

Odada V'den hiçbir iz yoktu. Bunun üzerine V'nin sığınakta da olmadığına karar verdim. Buraya kendini sığınağa kapatıp bizi dışarıda bırakmak için kaçtığını hiç sanmıyordum. Hâliyle Noor koşarak odadan çıktığında ayağa kalkıp peşine takıldım.

Onu oturma odasının ortasında heykel gibi dikilirken buldum. Nefes nefese fakat odaklıydı. Eliyle beni yanına çağırdı.

"Ya hep birlikte geldiysek?" dedi usulca. Gözleri odanın kenarındaki bir boşluğa kilitlenmişti. "Üstelik V'nin verandasındayken aramızda ne kadar mesafe vardıysa uyandığımızda birbirimizden yine o kadar uzaktaydık." Kolunu kaldırdı. "Şurada. Ben tam şurada uyandım." Büyükbabamın eskimiş televizyon koltuğunun durduğu köşeye işaret ediyordu. Koltuğun yanında, yerde az çok Noor'un şeklinde, yanmış bir iz vardı. "Ve sen de şurada uyandın." Kapıdan sineklikli verandaya, yanık izlerimin hortlağın gittikçe yayılmakta olan kanının altında kaldığı yere işaret etti. "V'nin verandasındayken de aramızda tamı tamına bu kadar mesafe vardı. Sen oradaki tırabzana kelepçelenmiştin, bense buradaydım."

Bir kıvılcım hissettim. Bir anda canlandım. "Ve V de çimenlikteydi."

İkimiz de aynı anda başlarımızı kaldırıp rüzgârda çırpınan sinekliğe, otların istila ettiği bahçeye, sarı yağmurluklu adamın korunun sınırındaki uzun otların arasında duraksayıp gözlerini diktiği yere baktık.

"Hemen şurada," diye fısıldadım.

Bedenlerimizin kilitleri çözüldü. Ok gibi yerimizden fırlayıp fırtınaya doğru atıldık.

BÖLÜM İKİ

V'nin bedeni toprak tarafından yutulmuş, sonra da kusulmuş gibi görünüyordu. Fırlatılıp atılmış bir oyuncak bebek gibi bükülmüş vaziyette çimenlerin arasında öylece yatıyordu. Kolları çizgi filmlerdeki gibi iki yana açılmış, altında kalan bacakları birbirine dolanmıştı. Çamur içindeki kır saçı düğümlenmiş, kırmızı hırkasıyla siyah elbisesi kandan ve yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Botlarından biri kayıptı ve çıplak ayağındaki yamalı yün çorap istemsizce aklıma *Oz Büyücüsü*'ndeki kötü kalpli cadıyı, hani şu Dorothy'nin evinin altında kalıp pestili çıkanı getirdi. Oraya, kafası güzel birinin halüsinasyonları andıran şu eski filmden aklımda kalanlara, V'nin çizgili çorabının aşınmış burnuna odaklandım, böylece kuzeye gidemeyecekti...

çorabını kaç defa yamamış

...V'nin göğsündeki koyu renkli deliğe...

bir şey

o artık yalnızca bir şey

...yağmurla dolan açık bir ağza...

İnsanın evi gibisi yok

Noor ağlıyordu. Kafası öne düşmüştü, saçı suratını gizliyordu ama göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyordum. Ona sarılmaya yeltendim ama zorla kollarımdan kurtuldu.

"*Bunu ben yaptım*," diye fısıldadı, "*bu benim hatam, benim hatam, benim hatam.*"

"Hayır, değil," dedim. Ona tekrar sarılmayı denedim. Neyse ki bu defa izin verdi. "Hayır, değil."

"*Evet, evet, öyle*," diye fısıldadı. Onu iyice bağrıma bastım. Tir tir titriyordu. "Uzun yıllardır o döngüde güvendeydi. Ama ben ne yaptım? O adamı ona götürdüm. Onu içeri aldım, savunma hatlarını aşmasını sağladım."

"Bilemezdin. Bilmenin imkânı yoktu."

"Ve şimdi öldü. Benim yüzümden öldü."

Bizim yüzümüzden, diye düşündüm. Gerçi bunu hayatta yüksek sesle söylemezdim. İyice kök salmadan evvel bu zehirli düşüncenin kökünü kurutmalıydım, yoksa onu mahvederdi. Bunu kendi tecrübelerimden biliyordum; benzer bir zehir benim de kanıma karışmıştı.

"Böyle düşünemezsin. Bu doğru değil." Sesimin sakin ve makul çıkmasına çalıştım. Fakat V'nin bedeni birkaç adım ötemizdeki çimenlerin arasında öylece yatarken bu pek kolay olmadı.

"Onu daha yeni buldum. Tanrım. Onu daha yeni buldum." Sesi çatallaştı.

"Senin hatan değildi!"

"ŞUNU SÖYLEMEYİ KES." Aniden beni itekleyerek kendisinden bir kol mesafesi kadar uzaklaştırdı. Ardından daha yumuşak bir sesle, "Ölmeyi istememe neden oluyor," dedi.

Birden kifayetsiz kaldım ve başımla onayladım. *Tamam.*

Yağmur suratlarımıza iğne gibi batıyor, çenelerimizden damlıyordu. Ev de inlemeye başlamıştı.

"Biraz zamana ihtiyacım var," dedi.

"Onu içeri almalıyız."

"Biraz zamana ihtiyacım var," dedi tekrar.

Ben de ona istediğini verdim. Ayağa kalktım, ağaçların başladığı yere kadar yürüdüm, rüzgâra karşı sırtımı kamburlaştırdım ve kasırga ortalığı kasıp kavururken dışarıda dikilmenin ne denli aptalca olduğunu düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine büyükbabamı, nasıl ve nerede öldüğünü düşündüm – son nefesini hemen şuracıkta, ağaçların arkasında vermişti. Ustanın ve çırağın cesetleri birbirinin aynadaki yansıması gibiydi. Büyükbabamın ağladığına yalnızca bir kere tanık olmuştum ama şu sahnenin onu hıçkıra hıçkıra ağlatacağından emindim. Göğsüme, kemiklerime bir sıcaklık yayıldı. Karanlığın ve zangır zangır titreyen ağaçların arasından parıldayan hayaletini neredeyse görebiliyor, *Velya, Velya, sen de mi, olamaz* diyerek feryat figan ağladığını işitebiliyordum.

Onlardan yana dönüp baktım. Noor cesedin yanına diz çökmüş, V'nin suratındaki çamurları siliyor, çarpılmış kollarıyla bacaklarını düzeltiyordu. V'yi bulmasıyla kaybetmesi bir olan Noor. Onu ikna etmek

için ne kadar çabalarsam çabalayayım muhtemelen sonsuza dek kendini suçlayacak olan Noor. Fakat V'nin ölümü eğer onun suçuysa eşit miktarda benim de suçumdu. Enayi yerine konmuş, göz göre göre oyuna getirilmiştik. V'nin evlatlık kızını özlediğine şüphe yoktu ama Noor'un güvenliği için onu tekrar görmeye katiyen yeltenmemişti. Onu bulduğumuzda bizi hangi sözlerle karşıladığını hatırladım. *Burada ne halt ediyorsun?*

Hatamız V'nin hayatına mal olmuştu. Ve korkarım bir iblisi yaşama döndürmüştü. Ödenecek çok kefaret ve yas tutmak için çok az zamanımız vardı.

Ani bir rüzgâr yüzünden az kalsın kendimi yerde bulacaktım. Yan bahçeden tiz bir ses ve ardından kulak tırmalayıcı bir çatırtı geldi. Bunun üzerine o yana dönüp baktığımda komşunun çatısının bir kısmının uçtuğunu gördüm.

Dönüp Noor'a baktığımda hâlâ dizlerinin üstündeydi ve dua edercesine başını önüne eğmişti.

Bir dakika daha, dedim kendi kendime. *Ona yalnızca bir dakika daha ver.* Bu veda etmek ya da özür dilemek için tek şansı olabilirdi. Geleceğin neler getireceğini bilmiyordum. V'yi toprağa verebilecek miyiz, cenazesini törenle kaldırabilecek miyiz, belli olmazdı. Yalnızca bir dakika daha... Böylelikle Noor bu durumla bir dereceye kadar barışabilir ya da en azından zehrin içinde boğulmaktan kendini alıkoyabilirdi. Sonra da birlikte... ne yapacaktık? Kafayı yaşadığımız ânın dehşeti ve trajedisiyle öyle bozmuştum ki sonrasını henüz düşünememiştim. V'nin cesedini saklamalıydık. Onu içeri taşımalıydık. Arkadaşlarımızı ve müttefiklerimizi uyarmalı, onlara ulaşmalıydık – tabii Caul bizden önce davranmadıysa. Zihnimin duvarlarını pençeleyen binlerce dehşet vardı fakat içeri girmelerine müsaade etmeyi henüz göze alabilecek durumda değildim.

Noor kaskatı kesilmişti. Fırtına gittikçe kötüleşiyordu. Daha fazla bekleyemezdim.

Ona doğru henüz birkaç adım atmıştım ki mideme yumruk yemiş gibi oldum ve azıcık yalpaladıktan sonra dizlerimin üstüne düştüm. Güçlükle nefes almaya çalışarak karnıma isabet eden nesneyi bulmak için otların arasına bakındım ama hiçbir şey yoktu. Derken midemde yepyeni bir acının patlak verip bacaklarıma inmesiyle nefesim kesildi.

Bu acıyı biliyorum.

"Ne oldu? Yaralandın mı?" Noor üzerime eğilmiş, başımı kaldırıyordu. Konuşmayı denedim ama dilim dolaştı. Aklım fikrim bana vuran şeydeydi. O anda bunun bir şey değil, bir his olduğunu anladım. Bir süredir midemde hareketsiz olan bir dinamo tekrar dönmeye başladı ve beni dönüp koruya bakmaya zorladı.

"Ne oldu?" diye sordu Noor.

Birden gözümün önünde bir sahne belirip kayboldu: Çürümekte olan, kara gözlü, devasa bir örümceğe benzer bir şey çayırı süratle aşarak üstümüze geliyordu.

"Sarılı adam," dedim hırıltılı bir sesle. Gözlerim koruyu ararken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Ne olmuş ona?"

Gittiğini hissetti. Efendisinin öldüğünü hissetti.

"Yalnız değilmiş."

* * *

Kafam garajdaki silah dolabına gitti ama hem kilitli hem de zincirliydi. Öldüğü gece büyükbabama nasıl fayda etmediyse bize de faydası dokunmazdı. Beyhude bir girişim olarak koşarak kaçmak ya da aptalca bir girişim olarak silahsız vaziyette bahçede onun karşısına çıkmak dışında tek bir seçeneğimiz vardı.

"Büyükbabamın bir sığınağı var," dedim. Çoktan ayağa fırlamış, Noor'u verandaya doğru çekiştiriyordum. "Çalışma odasında, döşemelerin altında."

Verandanın yolunu henüz yarılamıştık ki ayaklarını sertçe yere basarak bizi durdurdu.

"Onsuz hiçbir yere gitmem."

V'yi kastediyordu.

"Koruda bir gölge var." O ana dek aslında kelimeyi hiç söylemediğimi, tehdidin adını koymadığımı fark ettim. Onu verandaya doğru sürüklemeye çalıştım ama yerinden bile kımıldamadı.

"Bizim gibi insanlara, özellikle de ölü olanlara ne yaptıklarını gördüm. Zaten kalbini aldılar. Bir de gözlerini almalarına izin vermeyeceğim."

Titremiyordu, gözü dönmüş de değildi. Bu konunun tartışmaya bile açılamayacağını görebiliyordum.

Noor, V'nin kollarından tutarken ben de bacaklarından tuttum. V öyle iri yarı bir kadın değildi ama hamura dönmüş bedeni taşlarla ağırlaştırılmış gibiydi. Kendimizi güç bela verandaya attık, onu kaldırarak hareketsiz hortlağın üstünden aşırdık ve arkamızda çamur damlalarından bir iz bırakarak eve soktuk. Onu çalışma odasında yerden kaldırdığım halının yanına bıraktık. Henüz gözlerimle görmediğim bir gölgenin yerini tespit edebilmek için didinen midemdeki pusulanın ileri geri tik tak ettiğini hissedebiliyordum. Emin olduğum tek şey gittikçe yaklaştığı ve kızgın olduğuydu. Öfkesini sıcak bir bıçağın ucuyla tenime açılmış çentikler gibi hissedebiliyordum.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve yumruklarım yankılarla karşılık bulana dek döşeme tahtalarına vurdum. Avuçlarımı döşeme tahtalarının üzerinde gezdirirken Noor'dan yerdeki kapağı kanırtarak açmama yarayacak bir şey bulmasını istedim. Noor yalnızca birkaç dakika önce ölü hortlağın ensesine gömülü olan kanlı, bronz mektup açacağıyla kapıdan girdiği anda gizli menteşeleri buldum. Mektup açacağını boşluğa sokup döşeme tahtalarının bir metrelik kısmını kaldırırken Bayan Peregrine'in, *Faydaları ne bitmez tükenmez bir zımbırtımış*, diyen sesi âdeta kulaklarımda çınlıyordu. Döşemelerin altından sığınağın zırhlı kapısı çıktı.

Noor olan biten karşısında hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. V'nin kendine ait, gizli bir zaman döngüsü vardı; onunla kıyaslandığında bir yeraltı sığınağı gözüne alelade bir çözüm gibi görünmüş olmalıydı.

Sığınağın kapısı kilitliydi ve üzerinde alfa numerik bir tuş takımı vardı. Bir hışımla şifreyi girmeye başladım ama birdenbire beynim duruverdi.

"Tuşlara basmıyorsun," dedi Noor duruma dikkatimi çekmek istercesine.

Tuş takımına bön bön baktım. "Doğum günü değildi. Bir kelimeydi..."

Noor eliyle suratının yan tarafını boylu boyunca tırmıkladı.

Gözlerimi yumup kafama hafifçe vurdum. "Bir kelimeydi. *Bildiğim* bir kelime."

Pusulanın iğnesi şöyle bir bocalayıp ardından sabitlendi. Gölgenin ağaçları yıkıp geçtiğini, hatta korudan çıkmak üzere olduğunu hissede-

biliyordum. Tuş takımına bulanıklaşana kadar baktım. *Lehçeydi. Küçük bir şey.*

"Lütfen, Tanrı aşkına, acele et," dedi Noor dişlerinin arasından. "Hemen döneceğim."

Odadan çıktı ve kısa süre sonra büyükbabamın yatağına serili olan koyu kahverengi yorganla geri döndü. Yorganı V'nin cesedinin üstüne örttü.

Kaplan! Küçük kaplan. Eskiden bana böyle derdi. Ama Lehçesi neydi?

Noor, V'yi yuvarlayarak yorgana sardı. Mikrofiber bir kefene sarılmış bir mumya. O anda jetonum düştü ve parmağım tuşları şişlercesine şifreyi girmeye koyuldu.

T-y-g-r-y-s-k-u

Kilit dönerek açıldı. Tekrar nefes alabiliyordum. Ağır kapıyı savurarak açtım ve yere çarptığında silah patlamasına benzer bir ses çıkardı.

"Tanrı'ya şükürler olsun." Noor iç geçirdi.

Karanlığa inen bir merdiven. V'nin kefene sarılmış cesedini kaydırarak kenara kadar getirdik. Bir elimi baldırlarına dolayarak üç basamak indim ama tek başıma taşıyamayacağım kadar ağırdı. Ayrıca ne basamakları milim milim inmeye ne de onu tünele nazikçe indirmeye vaktimiz vardı.

Verandadan yüksek sesli, metalik bir inilti geldi. Bu ses rüzgârın yerinden söktüğü sinekliklere de ait olabilirdi, bir gölgeye de.

"Onu bırakmalıyız," dedim. "Üzgünüm."

Noor yanıt vermedi, yalnızca başıyla onaylamakla yetindi. Derin bir nefes aldı. Az sonra olacaklar yüzünden V'den sessizce özür diledim ve ardından kollarımdan kayarak karanlığa yuvarlanmasına izin verdim. Yere çarptığı anda kemiklerin çatırtısı duyuldu. Noor irkildi, ben ise ürpermeme mâni olmaya çalıştım. Ardından V'nin peşi sıra basamakları inmeye koyulduk.

Noor'un sığınağın kapısını arkamızdan çekmesiyle kapı insanın kemiklerini titreten bir tangırtıyla kapanıp otomatik olarak kilitlendi. Bir anda karanlığa gömüldük. Önce diğer taraftan gelen çatırtıların yankısını, sonra da kesinlikle rüzgâra ait olmayan bir kükreme duyduk. Merdivenin geri kalanını da indim, V'nin cesedine takılıp tökezledim ve elektrik düğmesini bulana dek pürüzlü beton duvarı ellerimle yokladım.

Duvarlara gömülü yeşil floresanlar titreşerek yandı Neyse ki fırtına-

ya rağmen hâlâ elektriğimiz vardı. Büyükbabamı tanıdığımdan sığınağın elektrik hattının yedek bir jeneratöre bağlı olduğunu tahmin edebiliyordum.

Evin içinden gelen bir çatırtı tünelin duvarlarında yankılandı.

"Burası gölge geçirmez, öyle mi?" diye sordu Noor başını kaldırıp metal kapıya bakarak.

"Öyle olmalı."

"Hiç test edildi mi?"

Gölge metal kapağı yumruklamaya başladı. Çıkan ses durmadan çalan bir çanınkini andırıyordu.

"Test edildiğine eminim."

Bu bir yalandı. Şayet hortlaklar Büyükbaba Portman'ın nerede yaşadığı öğrenmiş olsaydı –tabii geçtiğimiz yıldan önce– ailesini taşımak, saklanmak ve buraları temelli terk etmek zorunda kalırdı. Bu da içinde bulunduğumuz kırk yıllık sığınağın sağlamlığının şu anda ilk defa teste tabi tutulduğu anlamına geliyordu.

"Yine de kapıdan uzaklaşalım," dedim. "Ne olur, ne olmaz."

* * *

Sığınağın kalbindeki harekât merkezi tam da hatırladığım gibiydi. Bir uçtan diğer uca yirmi adım. Bir duvara dayalı ranza, diğer duvara dayalı askeri mühimmat dolabı. Kimyasal tuvalet. Koca bir ahşap masanın üstünde duran devasa teledaktilo. Odanın en göze çarpan özelliği tavandan aşağı inen silindir şeklindeki bir boruya takılmış, V'nin evindekinin tıpatıp aynısı periskoptu.

Sığınağın kalın metal kapısına ve yeraltı odasına çıkan uzun koridora rağmen yukarıdan gelen yıkım sesleri yoğun bir şekilde yankılanıyordu. Gölge zıvanadan çıkmış, ortalığı kırıp döküyordu. Eve neler yaptığını ya da eline geçmemiz halinde bize neler yapacağını düşünmekten kaçındım. Şimdiki zamanda gölge ehlileştirme becerilerime pek inancım yoktu. Hayatta kalmak için en iyi şansımız ondan uzak durmaktı. Burada, büyükbabamın onlardan biri tarafından öldürüldüğü bu yerde bir gölgeyle savaşmaya kalkışmakla ilgili tuhaf bir batıl inancım vardı. Bu, sanki kaderi kışkırtmak gibi olacaktı.

"Uzun otlardan başka bir şey göremiyorum." Noor suratını periskoba yaslamış, yavaşça dönüyordu. "Büyükbabanın güvenlik sistemi işe yaramıyor çünkü kimse çimenleri biçmeye zahmet etmemiş." Suratını periskoptan çekip bana baktı. "Burada kalamayız."

"Yukarı da çıkamayız," diye yanıtladım. "Gölge bizi parça pinçik eder."

"Eğer onu öldürmemize yardımı dokunacak bir şey bulamazsak." Mühimmat dolabının karşısına geçip kapağını açarak özenle dizilmiş yaşamsal malzemelerle dolu rafları gözler önüne serdi. Öldürücü hiçbir şey yoktu.

"Burada silah yok. Daha önce de baktık."

Yine de dolabı karıştırmaya başlamış, konservelerle dolu bir rafı çıkarıp tangır tungur yere bırakmıştı. "Garajda Ulusal Silahlanma Derneği toplantısına yetecek kadar silah var. Nasıl olur da büyükbabanın *hayatta kalma sığınağında* bir tane bile olmaz?"

"Bilmiyorum ama yok."

Hiçbir işe yaramayacağını bilmeme rağmen ona yardıma gittim. Arkasına bakmak için operasyon günlüklerinden, çeşitli haritalardan ve muhtelif kitaplardan oluşan bir yığını kenara ittim.

"*Lanet* olsun." Dolabı didik didik aradıktan sonra arkasını döndü ve bir fasulye konservesini yere fırlattı. "Her neyse. Yine de burada kalamayız." Bahçeden eve girdiğimizden beri fevkalade soğukkanlıydı ama şimdi panik, sesini sinsice ele geçirmeye başlamıştı.

"Bana bir dakika ver," dedim. "Düşünmem lazım."

Kendimi döner sandalyeye bıraktım. Buranın elbet bir çıkışı daha vardı: İkinci tünelden geçip çıkmaz sokağın karşısındaki, garajında büyükbabamın beyaz Chevrolet Caprice'inin beklediği model eve gidebilirdik. Tabii Caprice'in motorunun sesini duymasıyla gölgenin, dışarı koşup bizi daha garaj yolundan çıkamadan öldürmesi de mümkündü. Daha da önemlisi o tür bir tahliyenin gerektirdiği kör telaşa ve kusursuz uygulamaya henüz hazır olmayabilirdim.

Sanki biri evi kaya matkabıyla deliyor gibiydi.

"Belki de sıkılıp gider," dedim şakayla karışık.

"Destek çağırmak dışında hiçbir yere gideceği yok." Noor dar alanda volta atmaya başladı. "Muhtemelen çoktan destek çağırmıştır."

"Gölgelerin telefon taşıdığını ya da desteğe ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum."

"Burada ne *yapıyor*? Bir hortlağın ve gölgenin büyükbabanın evinde ne işi olur?"

"Bizi bekledikleri ortada," dedim. "Ya da *birini*."

Kaşlarını çatıp hüsranla ranzaya yaslandı. "Yakalanmamış son hortlağın Murnau olduğunu sanıyordum. Güya gölgelerin tamamına yakını da ölmüştü."

"Ymbryneler bazılarının hâlâ saklanıyor olabileceğini söylemişti. Belki de sayıları sandıklarından daha fazladır."

"Belli ki artık saklanmıyorlar. En azından şu ikisi saklanmıyordu. Bu da birinin onları işe koştuğu anlamına geliyor. Yani..."

"Orasını bilmiyoruz," dedim. Olaya aynı pencereden bakmaya gönülsüzdüm. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz."

Hoşnutsuzlukla omuzlarını kaldırdı. "Caul geri döndü, öyle değil mi? Murnau amacına ulaştı. Onu... her neredeyse oradan geri getirdi."

Kafamı iki yana salladım. Bakışlarına karşılık vermeye cesaret edemedim. "Bilmiyorum. Olabilir."

Sırtını ranzanın direğinden ayırmadan aşağı kayarak yere oturup dizlerini göğsüne çekti. "Onu hissettim," dedi. "Bilincim kapanmadan hemen önce. Sanki... sanki üzerime buzdan bir battaniye örtüldü."

Ve onu gördüm. Kasırganın kalbindeki suratını gördüm. Yine de, "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz," dedim, çünkü emin olamıyordum, çünkü mecbur kalana dek böylesi korkunç bir şeyin doğru olduğunu itiraf etmek istemiyordum.

Aklına bir şey gelmiş gibi kafasını yana yatırdı, ardından yerinden fırlayıp elini cebine daldırdı. "V'yi sararken bunu elinde buldum. Muhtemelen ölürken elindeydi."

Ayağa kalktım. Noor avucunu açtı. Elinde hasarlı bir kronometre tutuyordu. Üstünde ne bir ibre ne de bir sayı vardı. Kadranının etrafına tuhaf semboller ve runik harflere benzer bazı şekiller kondurulmuştu. Camı kırılmış ve sanki ateşe düşmüş gibi kısmen dumanlanmıştı. Kronometreyi Noor'un elinden alınca ağırlığı karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Arkasında İngilizce şöyle bir damga vardı:

YALNIZCA TEK KULLANIMLIK. 5 DAKİKALIK GERİ SAYIM
ÜRETİM YERİ: DOĞU ALMANYA

Huşu benliğimi yavaş yavaş sararken, "Bir tahliye düğmesi," dedim usulca.

"Çıkageldiğimizde muhtemelen cebindeydi," dedi Noor. "Belki de onun için geleceklerini biliyordu."

Başımla onayladım. "Belki de onu hiç yanından ayırmıyordu. Böylelikle oradan ayrılması gerektiğinde hiç vakit kaybetmezdi."

Tıpkı bir kaçak gibi, diye düşündüm kederle.

"Ama yeterince hızlı çalışmadı. Burada beş dakikalık geri sayım yazıyor. Yani düğmeye Murnau içeri girer girmez basmış olsa bile ..."

Noor'un bakışları beni aşıp arkamdaki duvara, boşluğa odaklandı.

"Bizi kurtaracak kadar hızlıydı," dedim. "Ama onu kurtaramayacak kadar yavaştı." Kronometreyi Noor'a geri verdim. "Üzgünüm."

Titrek bir nefes aldı, kendini topladı ve ardından kafasını iki yana salladı. "Bu hiç aklıma yatmıyor. O hazırlıklı biriydi. Bir plancıydı. Ayrıca olası bir baskına hazırlanmak için yılları vardı. Tahliye kronometresi de yanındaydı. Evi silah doluydu. Tamam, gafil avlandı –benim sayemde– ama onun için de bir planı olduğuna kalıbımı basarım."

"Noor, Murnau onu göğsünden vurdu. Buna nasıl hazırlıklı olabilirsin ki?"

"Tüm bunların olmasına *müsaade etti*. Sana söylüyorum. Eğer pencereden ya da başka bir yerden atlayıp kaçmayı başarsaydı Murnau'nun bir sonraki hamlesi ikimizden birini öldürüp diğerini de rehin almak olurdu. Bu yüzden Murnau'nun onu vurmasına izin verdi."

"Fakat Bentham'ın diriltme reçetesindeki malzemelerden biri de onun *kalbiydi*. Bunu biliyor olmalıydı. Bana kalırsa kendini o döngüye kapatmasının asıl nedeni de buydu – hortlakların kalbini çalmasına mâni olmak. Bizi korumak için Murnau tarafından öldürülmeye göz yummak *herkesi* tehlikeye atardı."

"Onu durdurmamız gerekiyordu." Başparmağıyla kronometrenin üstündeki bir lekeyi sildi. "Ama başaramadık."

Karşı çıkacak oldum ama lafımı ağzıma tıktı. "Bak. Boş yere zaman harcıyoruz. Diğerlerini uyarmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Şeytanın Arka Bahçesi'ne dönmeli ve neler olduğunu onlara anlatmalıyız. Ve elimizi çabuk tutmalıyız."

Nihayet. Hemfikir olabileceğimiz bir konu.

"Galiba bunu nasıl yapacağımızı biliyorum," dedim. "Annemle babamın evinin arka bahçesinde bir cep döngüsü var. Doğrudan Arka Bahçe'deki Panoptidön'e bağlanıyor. Tek sorunumuz kasabanın diğer ucunda olması."

"O hâlde harekete geçmemiz gerek. Hem de hemen."

"Tabii *eğer* hâlâ çalışıyorsa," diye ekledim.

"Sanırım öğreneceğiz."

Periskoptan güçlü, metalik bir çatırtı geldi. Aniden borusunun üstünde dönmeye başladı, ardından süratle yukarıya yükselip tavana çarptı. Derhal siper alarak etrafa saçılan cam kırıklarının altından kaçtık.

"Güvenlik sistemimizin ömrü de buraya kadarmış," dedi Noor.

"Gölgenin tepesi fena atmış. Ve hiçbir yere gideceği yok."

"O hâlde tehlikeyi göze alacağız."

"*Benim* hayatımı tehlikeye atabiliriz," dedim. "Ama eğer Caul gerçekten geri döndüyse seninkini atamayız."

"Öf, *hadi ama*—"

"Hayır, beni dinle. Eğer kehanette en ufak bir doğruluk payı varsa –ki bana kalırsa başımıza gelen onca şeyden sonra öyle olduğunu farz etmemiz gerekir– en büyük umudumuz sensin demektir. Belki de tek umudumuz."

"Yediler şeyini kastediyorsun." Kaşlarını çattı. "Ben ve diğer altı kişi. Ne kim olduklarını biliyoruz ne de hayatta olup olmadıklarını—"

"Sen şu anda güvendesin ve seni korumalıyım. V gölgenin teki tarafından afiyetle mideye indirilmen için feda etmedi kendini. Ne kadar baygın kaldığımızı bilmiyorum. En azından birkaç saat olmalı. Belki daha bile uzundur. Yani lütfen birkaç dakika daha sabredip şu dallamanın çimleri kemirmekten sıkılıp sıkılmayacağına bakalım. *Ardından* harekete geçeriz."

Noor kollarını kavuşturdu. "İyi. Ama burada boş boş beklerken diğerlerini uyarmanın *bir* yolu olmalı. Telefon var mı? Telsiz falan?" Gözleriyle odayı taradı. "Arkandaki şu şey ne?"

Teledaktilodan bahsediyordu. "Müzelik bir antika," dedim.

"Dışarıdaki dünyayla iletişim kurabiliyor mu?"

"Artık değil, hiç sanmıyorum. Eskiden diğer döngülerle iletişim kurmak için kullanılırlarmış ama yeterince güvenli değillermiş—"

"Denemeye değer." Noor döner sandalyeye oturup eski bir faks makinesinden sökülmüş gibi görünen klavyeye yanaştı. "Nasıl açılıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Klavyeye üfleyerek üzerinde biriken tozları uçuşturdu, ardından rasgele bir tuşa bastı ama karanlık ekranda hiçbir değişiklik olmadı. Bunun üzerine monitörün arkasına uzanıp el yordamıyla şöyle bir yokladıktan sonra bulduğu düğmeye bastı. Monitörden statik bir pat sesi yükseldi ve akabinde kehribar rengi bir imleç titreşerek can buldu.

"Yok artık," dedim. "Çalışıyor."

Ekranda bir kelime belirdi. Simsiyah ekranın en üst satırında tek bir sözcük.

Komut: ___

Noor bir ıslık çaldı. "Bu şey gerçekten *eski.*"

"Söylemiştim."

"Fare nerede?"

"Henüz icat edildiğini sanmıyorum. Bir şey yazmanı istiyor."

Noor *Uyar* yazdı.

Makine hoşnutsuzlukla bipledi.

Komut algılanmadı.

Noor kaşlarını çattı. *Posta* yazdı.

Komut algılanmadı.

"Bence 'dizin' yazmayı dene," dedim.

Dediğimi yaptı. "Yine olmadı." Ardından *mesaj, kök dizini, yardım* ve *döngü* sözcüklerini denedi. Ne var ki hiçbiri işe yaramadı.

Noor sandalyede arkasına yaslandı. "Büyükbabanın kullanım talimatlarını sakladığını sanmıyorum."

Mühimmat dolabına gidip kitapları karıştırdım. Çoğu karton kapaklı, ev yapımı gibi görünen spiralli kitaplardı. Birkaç tanesi büyükbabama ait eski operasyon günlükleriydi. Günün birinde hepsini okuyacağıma dair kendime söz verdim. *Demek Gölge Sığınağı İnşa Etmek İstiyorsun* başlıklı aşınmış bir broşürle büyükbabamın çok severek okuduğu birkaç casus romanının arasında lamine kaplı bir cilt buldum. Kapağının üstünde küçük bir kuş sembolüyle dört kırmızı harf vardı: YTGİ

Bu harfleri *Tuhaf Masallar*'ın bazı baskılarının iç sayfalarından hatırlıyordum. *Yalnızca tuhafların gözleri için*, demekti.

Kapağını açtım. İç kapağında aynen şöyle yazıyordu:

Tuhafsoft havalı teledaktilo OS 1.5 kullanım kılavuzu

"Noor! Buldum!" O kadar yüksek sesle bağırmıştım ki Noor yerinden sıçradı. Gerçi yarım saniye sonra neden o kadar heyecanlandığımı merak etmekten kendimi alamadım. Bu şeyin vaktiyle bağlı olduğu ağla iletişimi çoktan kesilmiş olmalıydı.

Masada yer açmak için ağır klavyeyi itekleyip kılavuzu açtık. Tepemizden altı metrelik toprak ve beton katmanının boğuklaştırmaya gücünün yetmediği bir kükremeyle ikinci bir çatırtı geldi. Gölgenin işi bittiğinde evin ne kadarının ayakta kalacağını merak ettim.

Yukarıda kopan kızılca kıyametin seslerini duymazdan gelmeye çalışıp kılavuzun sayfalarını çevirdik. İçindekiler tablosunda "İletişim ve Bağlantı" başlıklı bir bölüm vardı. Noor klavyenin başına geçerken sayfaları çabucak çevirip yüksek sesle okumaya başladım.

"Şunu yazmayı dene," dedim. "*Giden bağlantı.*"

Dediğimi yaptı. İmleç bir yanıt yazdı: *Bağlantı kurulamıyor.*

Noor'a birkaç komut daha okudum. *Giden bağlantıyı sına* yazmayı denedi. İmleç birkaç saniye hızlı hızlı yanıp söndükten sonra *Bağlantı hatları kesik* mesajıyla dönüş yaptı.

"Kahretsin," dedi Noor.

"Zaten uzak bir ihtimaldi," dedim. "Bu şey muhtemelen on yıllardır kullanılmıyordur."

Noor elini masaya indirip sandalyesinden kalktı. "Burada daha fazla bekleyemeyiz. Bu gölge peşimizi kendi isteğiyle bırakmayacak."

Haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu yaratık peşimizi asla bırakmazdı. Ayrıca sarı yağmurluklu adamı gönderen kişi er ya da geç geri dönmediğini fark edecek ve duruma bakmaya gelecekti. Dahası burada saklanarak geçirdiğimiz her dakika, hiç şüphesiz saldırıya geçmeye hazırlanan Caul'den kaçmak ya da ona karşı savunmaya geçmek için plan yapabilecekken her şeyden bihaber olan Arka Bahçe'deki müttefiklerimizden zaman çalmak demekti. Noor'u koruyayım derken arkadaşlarımın ani bir baskında can vermesine göz yummaya zafer denir miydi?

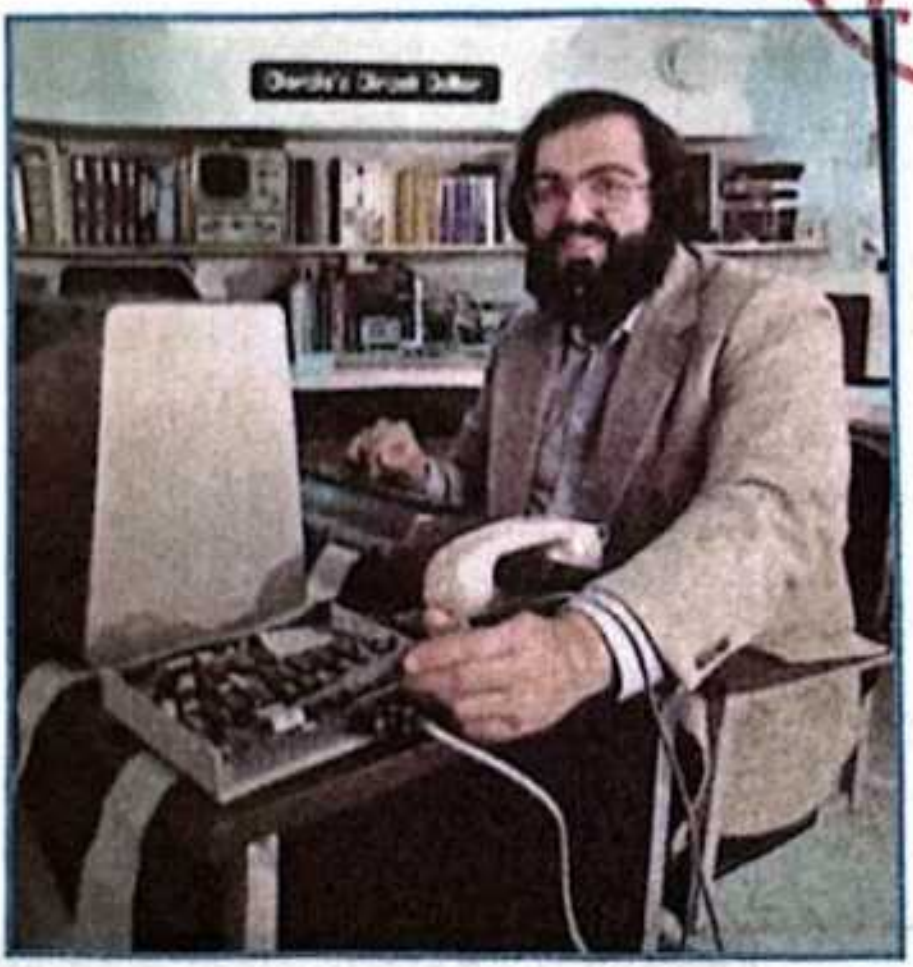
Belki. Belki de denirdi. Tabii hesaplamaların en gaddarcasıyla...

TUHAFSOFT

HAVALI TELEDAKTİLO

OS 1.5

Y.T.G.İ.

KULLANIM KILAVUZU

93051002_01

DEMEK

Gölge Sığınağı İnşa Etmek İstiyorsun?

Gözden Geçirilip Güncellenmiş Baskı

ÖDÜNÇ VERİLEMEZ

Y.T.G.İ.

çünkü Caul yalnızca sevdiğim tuhafları değil, yeryüzündeki tüm tuhafları tehdit ediyordu. Ve elbette dünyayı.

Yine de benim dünyam *arkadaşlarımdı.*

Tam, *Her şeyin canı cehenneme, hadi gidelim*, diyecektim ki Noor'un "*Vay canına*," diye mırıldandığını duydum.

Masaya dönmüş ve antika monitöre doğru eğilmişti. İmleç kendi iradesiyle bir şey yazmıştı. Kehribar rengi sözcüklerden ibaret iki satır.

Tehdit tespit edildi.

Savunma sistemini etkinleştir: E/H___

Noor ne bekledi ne de fikrimi sordu. İşaretparmağı *E* tuşuna basıverdi.

Ekran tamamen kararda. Bir an için kapandığını, tek yaptığının bizimle dalga geçmek olduğunu düşündüm ama sonra imleç tekrar belirdi ve yeni bir ekran açıldı.

Bu, evin klavye tuşlarıyla kabaca çizilmiş bir haritasıydı. Harita F1'den F12'ye kadar işaretlenmiş on iki bölgeye ayrılmıştı. Bunlardan sekizi evi, dördü ise bahçeyi tanımlıyordu. Klavyede on iki fonksiyon tuşu vardı. Bir imleç ekranın altında yanıp sönerek bekliyordu.

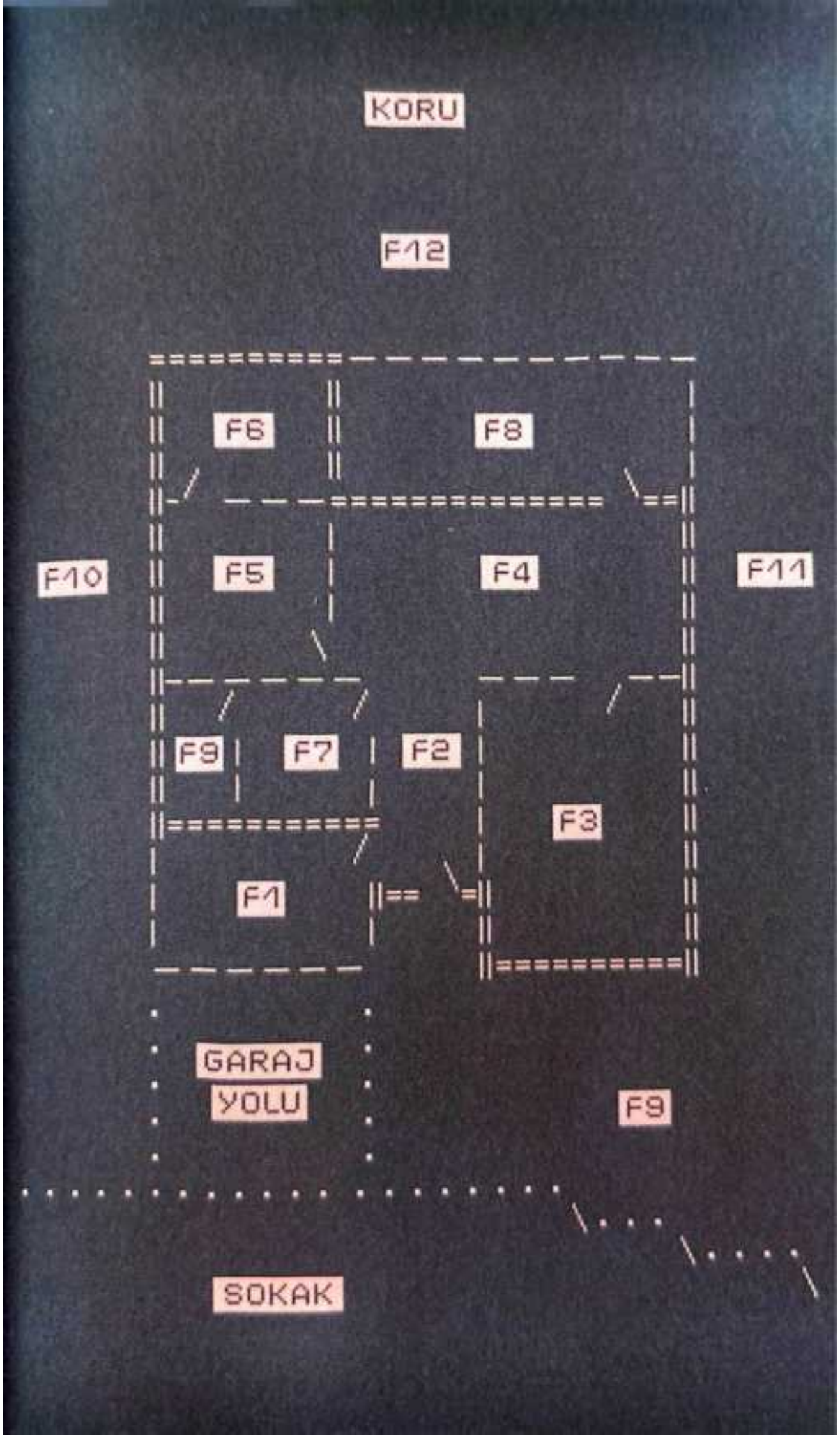
"Sence ne işe yarıyorlar?" diye sordu Noor. "Alev topu filan mı ateşliyorlar? Tuzak kapılarını mı açıyorlar?"

"Kırsaldaki bir emekli köyünde mi?"

Omuzlarını silkti. "Hadi, öğrenelim." Parmakları fonksiyon tuşlarının üstünde gezindi. "Sence hâlâ tepemizde midir?"

Gölgenin yakınımızda olduğunu hissedebilsem de tam yerini kestiremiyordum. Periskobun, daha doğrusu ondan geriye kalanın başına geçip onu kendime doğru çektim. Vizörün çatlak camından bahçenin eğri büğrü bir tasvirini gördüm. Gölge çimenlerin evi ve ötesindeki sokağı görmeme yetecek kadarını çiğnemişti ama kendisi ortalıkta görünmüyordu. Dönerek bir daire çizdim. Bahçeyi boylu boyunca taradım, devrilmiş ağacı ve kaldırımda kıvılcımlar saçan kopuk elektrik hattını geçtim, ardından komşunun çatısı uçmuş evine baktım. Tam o esnada midemdeki pusulanın iğnesinin hareketlendiğini hissettim. Derken yaratık tiz fakat güçlü bir kükreme koyuverdi ve periskop süratle yukarı fırlayarak sertçe tavana çarptı. Bir anda kendimi yerde buldum.

Noor sandalyesinden fırlayıp yanıma koştu. "Aman Tanrım, iyi misin?"

KORU
F12
F6
F8
F10
F5
F4
F11
F9
F7
F2
F3
F1
GARAJ
YOLU
F9
SOKAK

"Tam tepemizde!" diye bağırdım.

Noor ayağa kalkmama yardım etti ve birlikte sendeleyerek monitörün karşısına geçtik.

"Bahçenin neresine denk düşüyor?" diye sordu ekrana bakarak.

Ekrana dokundum. "Sanırım... şuraya."

Noor parmağını oraya karşılık gelen tuşun üstüne koydu. F10. "Bu şerefi bana bahşeder misin? Tabii eğer sakıncası yoksa?"

"Evet! Yani hayır! Bas gitsin!"

Tuşa bastı.

Evvela hiçbir şey olmadı. Ardından etrafımızdaki duvarlar sarsılmaya başladı ve devasa, eski bir radyatörün gıcırtısını andıran sesler duyuldu. Bir an sonra sağır edici bir patlama oldu. Oda öyle bir zangırdadı ki hem ranza devrildi hem de mühimmat dolabından çıkarmadığımız her şey yere saçıldı.

İçimdeki pusulanın iğnesi şimdi fır dönüyordu. Gölgenin aldığı yaranın ciddiyetini kestiremiyordum ama yüzeydeki patlamanın etkisiyle bir miktar uzağa savrulduğundan emindim. Bu da—

"Onu hallettik!" diye bağırdım.

Noor kafasını ihtiyatla kollarının arasından çıkardı. "Öldü mü?"

"Sanırım yaralandı ama ölmedi. Burada daha fazla oyalanmayalım da öğrenmek zorunda kalmayalım."

Duvara koştum ve mühimmat dolabının yanında gözlerden kısmen gizlenen sıkışmış kapıyı zorlamaya koyuldum. "Bir çıkış daha," diye açıkladım. "Başka bir eve açılıyor. Garajında kullanabileceğimiz bir araba var."

"V'ye ne olacak?" diye sordu Noor.

Yaralı ve öfkeli bir gölge peşimizdeyken V'nin cesedini sürükleye sürükleye tünelden geçirip merdivenlerden çıkarmanın neye benzeyeceğini hayal etmeyi denedim. Fakat açıklamama gerek bile kalmadan Noor sanki zihnimi okumuş gibi kafasını iki yana sallayıp, "Boş ver," diye mırıldandı.

"Geri döneceğiz," diye söz verdim.

Hiçbir şey söylemedi, yalnızca parmaklarını kapının sövesine geçirip çekmeye başlamakla yetindi.

BÖLÜM ÜÇ

Büyükbabamın oturduğu sokağın altından geçen alçak tavanlı tünel boyunca koştuk, ardından öteki merdiveni tırmandık ve döşemelere gömülü kapıdan model evin yatak odasına çıktık. Büyükbabamın evinin aldığı hasarı kontrol etmek için pencereden bakmaya vakit yoktu. Daha doğrusu Noor'un elini çeken elimin ve bacaklarımızın hareketinden başka hiçbir şeye zamanımız olduğu söylenemezdi. Tanrıya şükürler olsun ki ev Abe'inkinin aynadaki yansıması gibiydi. Böylelikle koridordan oturma odasına giden yolu lüzumsuz düşüncelerle zaman kaybetmeden buldum. Oturma odası uğultulu ve ıslaktı. Tuzla buz olmuş cumbanın perdeleri çırpınıyordu. Kırık bir meşe dalı tıpkı bir canavarın eli gibi içeri uzanmıştı.

Sokağın karşısındaki alevlere göz ucuyla tek bir bakış attım.

Gölgeden iz yoktu. Kendimi tutamayıp öldüğüne dair bir umuda kapıldım.

Garaja daldık. Tekneyi andıran Caprice onu en son bıraktığımız yerdeydi ve yanı boştu. (Aston haftalar önce Brooklyn'de terk edilmişti. Yani hortlakların eline geçtiğinden, çalındığından ya da çoktan parçalarına ayrıldığından hiç şüphem yoktu.) Caprice'in uzun kapılarını savurarak açıp koltuklara yerleştik. Anahtarlar bardak tutucusundaydı, garajın kumandası ise güneşliğe iliştirilmiş hâldeydi. Düğmeye basmak için uzandım ama Noor bana fırsat vermeden onu kaptı.

"Bir şartım var," dedi. Koşmaya başladığımızdan beri gözlerim ilk defa bir yere odaklandı. Caprice'in tepe lambasının insanı çirkinleştiren ışıkları altında, hatta iliklerine kadar ıslanmış, saçı dolaşmış, nefes nefese kalmışken bile hayal gibiydi. Çok güzeldi.

"Durmayacaksın. Her ne olursa olsun Arka Bahçe'ye ulaşmak zorundasın. Başım belada olsa bile," dedi.

Ne dediğini anlamam biraz zamanımı aldı. "Seni arkada bırakmayacağım."

"Beni dinle. Sadece dinle." Bedeni gerginlik yüklüydü. Ellerimi tuttu ve gözlerini gözlerimden ayırmadan parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Birinin diğerlerini uyarması gerek ve bunu bizden başka yapabilecek kimse yok. Neler olduğunu bizden başka bilen yok."

Zihnim bu fikri reddediyor, herhangi bir nedenden ötürü Noor'u terk etme düşüncesi karşısında çile çekiyordu. Fakat o esnada, "Hayır," demekten daha belagatli bir argüman sunmayı başaramadım.

Elini bacağıma koydu. "Çoktan V'nin canına mal oldum." Parmakları etime gömüldü. "Benim yüzümden arkadaşlarımızın da ölmesine izin verme."

Kalbim boğazımda atıyordu. "O hâlde aynı sözü sen de vereceksin," dedim. "Durmak yok."

Aşağı bakarak gözlerini kırpıştırdı ve ardından belli belirsiz başıyla onayladı. "Tamam."

"Tamam," dedim.

Bu bir yalandı. Onu asla arkada bırakmazdım.

Kumandayı uzattı. Düğmeye bastım. Garaj kapısının motoru çalıştı ve mekanizmasının dönmeye başlamasıyla kepenk hayıflanarak yukarı doğru açılmaya koyuldu. Büyükbabam Caprice'i garaja geri geri sokmuştu, yani yüzümüz yola bakıyordu ve yavaşça kalkan kepenk tiyatro oyununun başında açılan perdeleri andırıyordu.

Büyükbabamın evi yanıyordu. Yan bahçe kapkara olmuştu. Çimenlerin arasında dumanı tüten bir çukur vardı; evin bir duvarına açılmış koca deliktense banyonun pembe fayansları görünüyordu.

"Ah, *kahretsin*," diye mırıldandığımdan ve Noor'un arabanın motorunu çalıştırmakla ilgili bir şeyler söylediğinden emindim ama o anda mideme saplanan ani ve keskin acı tüm dikkatimi oraya çekti. Üstelik gözlerime nereye bakmaları gerektiğini de söyledi: Bahçedeki çukura, siyah bir dilin pembe fayanslardan oluşan hareketli moloz yığınının arasından yağmura doğru uzandığı yere.

Bakışlarımı moloz yığınına dek takip eden Noor da oraya bakıyordu.

"Jacob?" dedi usulca. "Sanırım hâlâ hayatta."

Gölge, molozların arasından yükseldi. Kambur sırtına rağmen çok

uzun boyluydu ve altında kaldığı evin enkazından çıkar gibi değil de öğle uykusundan uyanır gibi sırtını esnetip boynunu kütletti. Beton tozları yüzünden hayaletimsi bir beyaza büründüğünden Noor'a da görünüyordu.

"Motoru çalıştır." Noor uzanmış, beni sarsıyordu. "*Motor*, Jacob!"

Kontağı çevirdim, ardından vites kolunu *D*'ye getirip gazı kökledim. Garaj yoluna fırladık, arabanın alt takımını duyulmaması imkânsız bir gacırtıyla suyoluna sürttük ve çark ederek yola çıktık.

"Onu *görüyorum*, onu *görebiliyorum*, GAZLA!" diye bağırdı Noor. Vücudu büyükbabamın evine dönüktü.

Gazı kökledim. Arabanın motoru tekneyi andıran Chevy Capricelerin asla yapmaması gereken bir hiddetle kükredi. Motora fazla yüklenmiştim; arka tekerlekler ıslak asfaltta patinaj çekerken arabanın arkası yana doğru savruldu.

Gölge sekerek bahçeyi aşmış, artık neredeyse sokağa ulaşmıştı. Gravehill'deki dirilticilerin döngüsünde savaştığım gölgeden bile daha heybetliydi ve üstü başı empresyonist beton tozu ve siyah kan lekeleriyle bezeliydi.

"GAZLA, GAZLA, GAZLA, GAZLA!" diye bağırdı Noor. "Yana değil, öne!"

Arka tekerlekler patinajı kesene dek ayağımı gaz pedalından kaldırdım, direksiyonu diğer tarafa kırdım ve ardından yavaşça tekrar gaza bastım.

"*Tam arkanda*—TAM *arkanda*—"

Gölgenin dili kırbaç misali tamponumuza dolanamadan kalkışa geçmeyi başardık ama yine de yüksek, metalik bir *tonk* sesiyle kaportamızdan sekti. Bir an sonra gölgenin dillerinden bir diğeri arka camımıza sillesini indirdi. Cam tuzla buz olup arka koltuğa yağdı. Şimdi sokakta son sürat gidiyorduk, gölge ise peşimizden koşuyordu. Yaralı ve topallıyor olmasına rağmen hâlâ hızlıydı.

Noor torpido gözünü açıp içini karıştırdı. Bir silah, belki de James Bond tarzı düğmelerin olduğu gizli bir panel arıyordu. Fakat tek bulduğu arabanın ruhsatıyla bir okuma gözlüğü oldu. Islak sokaklar, kırılmış dallar ve yerlerinden sökülmüş bahçe süsleri muhiti bir engel parkuruna çevirdiğinden ancak cesaret edebildiğim kadar hızlı gidiyorduk. Süratli fakat ağır arabamızı bekletme havuzlarına ve evlerin yan cephelerine savurmaya ça-

lışan virajların, süslü dönemeçlerin ve çıkmazların oluşturduğu Circle Village'ın iç içe geçmiş çemberlerini de yabana atmamak gerekiyordu. Gazı köklemek için yanıp tutuşsam da onlar yüzünden frene bas, dön, frene bas, dön döngüsünden bir türlü kurtulamıyordum. Tüm bunlara rağmen gölgeyle aramızdaki mesafe açılmaya başlıyordu ama bunun tek nedeni yaralı olmasıydı. Dillerinden birini baston niyetine kullanmak zorundaydı.

Fakat o anda pusulanın iğnesinin aniden yön değiştirdiğini hissettim ve dikiz aynasına bakınca gölgenin yoldan ayrılıp bir evin arkasında gözden kaybolduğunu gördüm.

"Önümüzü kesecek," dedim ve tepetaklak vaziyette yolun ortasında duran golf arabasını savuşturmak için direksiyonu sola kırmamla ikimiz birden sağa yattık.

"O hâlde başka yoldan git," diye bağırdı Noor.

"Yapamam! Bu labirentin tek bir çıkışı var..."

Sonraki birkaç dönemeçte onu görmedik ama yakında olduğunu, izimizi sürdüğünü, yaralı bedeninin var gücüyle koştuğunu biliyordum. Derken ileride, sitenin korunaklı kapısı belirdi. Çıkış. Kapının ötesinde, en sonunda arabayı gölgenin yetişemeyeceği kadar hızlı sürebileceğim dümdüz bir ana yol vardı.

Gölgeyi görmeden önce hissettim, yolumuzu kesmek için sağ tarafımızdan yardırıyordu. Alçak kaldırım ile bekçisiz site kapısı arasındaki dar yoldan dosdoğru üstüne gidiyorduk.

"Sıkı tutun!" diye bağırdım ve gazı sonuna kadar kökleyip direksiyonu sertçe sağa kırdım.

Kaldırıma çıktık. Emniyet kemerim takılı olmadığından öne doğru savrularak direksiyona yapıştım. Derken araba füze gibi fırladı. Gölgenin dillerinden biri arabanın yan tarafını sıyırdı. Diğeri şoför tarafındaki camı kırıp geçmeyi başardı. Arabamız sitenin girişindeki golf egzersiz alanına dalarken gölgenin ayaklarını yerden kesip onu da peşimiz sıra sürüklemeye başladık.

Geniş bir yarım daire çizerek biçilmiş çimenlerin üstünde döndükten sonra direksiyonu aniden diğer tarafa kırarak yönümüzü düzelttim. Tanrı'ya şükürler olsun ki, *Abe*'e şükürler olsun ki bu öyle sıradan bir araba değil, epey modifiyeli bir araçtı çünkü motorunda yeterince güç, arka tekerleklerinde vıcık vıcık golf sahasında ilerlemeye devam etme-

mize yetecek kadar tutuş ve hendeğe balıklama dalmak yerine üzerinden atlamamıza yetecek kadar devinim vardı. Arka tekerlekler hendeğin diğer tarafında biraz boşa döndükten sonra tekrar yere tutundu ve Piney Woods Yolu'nun aşağısına doğru şimşek gibi fırladık.

Her şey yolundaydı. Tabii Noor'un göremediği bir tek şey dışında çünkü fırtına, gölgeyi yıkayıp paklamıştı: Gölgenin dili camımdan içeri girmiş ve yine iç taraftaki kapı koluna dolanmıştı. Onu arkamızdan çekiyor, saatte yetmiş, seksen kilometre hızla peşimiz sıra sürüklüyorduk ama yine de bana hiç ölecekmiş gibi gelmiyordu. Tek hissedebildiğim öfkesiydi.

Dili çelik gibi sertti. Yalnızca tutunmuyor, onu canlı canlı derisini yüzdüğünden emin olduğum yoldan yavaşça içeri çekiyordu.

Aklıma yapılacak başka bir şey gelmediğinden gazı sonuna kadar kökledim.

"Yanında keskin bir şey var mı?" diye bağırdım.

Bunu neden sorduğumu şıp diye anlayan Noor dehşet içinde bana baktı. Karşı istikametten bir araç gelmesi için, canavardan sıyrılmamıza yardımı dokunacak herhangi bir şeyin karşımıza çıkması için dua ettim ama Englewood şu anda tam bir hayalet kasabaydı ve yollar boştu. Bizden başka kimse kasırganın ortasında araba kullanacak kadar aptal değildi.

"Yalnızca bu var," dedi ve bir kere daha bana bronz kınlı mektup açacağını uzattı: Bir türlü peşimi bırakmayan, kullanım alanları saymakla bitmeyen, İsveç çakılarına bin basan totemim.

Gölge acıdan ve vücudunu kapıma çekerken harcadığı çabadan kükrüyordu. Rüzgârın savurduğu öteberiler beni yolda zikzaklar çizmeye zorlasa da ayağımı gazdan çekmeye cesaret edemedim.

Mektup açacağını kaptım ve Noor'dan direksiyonu tutmasını istedim. Dediğimi yapınca mektup açacağını gölgenin diline sapladım. Bir, iki, üç defa. Gölgenin siyah ve sıcak kanları üstüme başıma sıçradı. Yaratık çığlığı bassa da kapının kolunu bırakmadı. Bırakmaya da niyeti yoktu fakat en nihayetinde dili gevşer gibi olduğunda–

"Jacob, *frene bas*!"

Ayağım hâlâ gaz pedalındaydı ama gözlerim gölgedeydi. Dönüp önüme baktığımda terk edilmiş bir pikapla devrilmiş bir ağacın yolu büyük ölçüde kapattığını görür görmez frenlere asıldım. Caprice'in arkası savruldu, az kalsın pikabı sıyırıp geçecektik ama pek öyle olmadı ve kuy-

ruğumuz büyük bir sarsıntıyla araca çaptı. Yine de yola devam ettik. Devrilmiş ağacın dalları arabamızı tırmalayıp ön camımızı ve yan aynalarımızı kırdıktan sonra o hengâmeden kurtulduk ve kayarak durduk.

Güya artık hareket etmiyorduk ama dünya hâlâ dönüyordu. Noor beni sarsıyor, yüzüme dokunuyordu. Durumu iyiydi, neyse ki emniyet kemerini takmayı akıl etmişti. Mektup açacağı elimden uçup gitmişti. Giden bir diğer şey ise gölgenin diliydi.

"Öldü mü?" diye sordu Noor ama sonra iyimserliğinden utanmışçasına kaşlarını çattı.

Dönüp tuzla buz olmuş arka camdan baktım. Gölgenin varlığını hâlâ hissedebiliyordum, oradaydı ama zayıf düşmüştü ve ortalıkta görünmüyordu. Çarpışma esnasında aldığı darbelerle savrulmuş, epey arkamızda kalmıştı.

"Yaralı," dedim. "Sanırım durumu kötü."

Yolun iki tarafında karanlık alışveriş merkezleri vardı. İleride, kırık bir trafik lambası havada tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Başka bir gün olsa arabayı döndürür, gölgenin işini bitirmeye giderdim. Fakat bugün ne zamanım vardı ne de risk alabilecek durumdaydım. Şu anki endişelerimizin yanında başıboş bir gölgenin lafı bile olmazdı.

Gaz pedalına hafifçe dokundum. Araba öne doğru yalpaladı. Caprice'in burnu hafifçe aşağı ve sola bakıyordu.

Tekerleklerimizden biri patlamıştı fakat yine de yola devam edebilirdik.

* * *

Bir tekerlek daha patlar da yolda kalırız diye korktuğumdan hasarlı Caprice'i fazla zorlamaya cesaret edemedim. Büyükbabamın "kilise sonrası hızı" dediği bir süratle ağır aksak yola devam ederek zar zor tanıdığım bir kasabadan geçtik. Dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyordu: kepenkleri kapatılmış mağazalar, terk edilmiş otoparklar, ıslak çöpler saçılmış sokaklar. Trafik ışıkları yanıp sönüyordu ancak ortalıkta onlara kulak asacak kimse kalmamıştı. İnsanların derelere ve kanallara bağladığı küçük tekneler palamarlarından kurtulmuştu ve dalgaların arasında kalan direkleri tehditkâr parmaklar gibi iki yana sallanıyordu.

Şartlar farklı olsa geçtiğimiz yolları Noor'a anlatır, büyüdüğüm şehirde zevkle tur rehberi havalarına bürünür ve vaktiyle alın yazımmış gibi görünen düz ve boğucu patikadan olağanüstü yollara sapan hayatımın nerelere geldiğini tartma şansının tadını çıkarırdım. Fakat şimdi kelimeler kifayetsizdi. Dahası bu düşüncelerin eskiden içimde uyandırdığı umut ve huşu, boğucu bir dehşet battaniyesinin altında kalmıştı.

Bizi diğer tarafta ne bekliyordu? Ya Arka Bahçe arkadaşlarımla birlikte çoktan yok olduysa? Ya Caul orayı... yeryüzünden sildiyse?

Neyse ki Needle Key köprüsü zarar görmemişti. Ve neyse ki fırtına da dinmeye başlamıştı. Bu sayede köprünün geniş, endişe verici kemerine tırmandığımızda bizi incecik tırabzanlardan aşağıdaki beyaz köpüklü griliklere, yani Lemon Bay'e savuracak ani esintilerle karşılaşmadık. Kırık dallar tarafından istila edilmiş olsa da Ada Yolu hâlâ geçilebilir durumdaydı ve biraz çabayla kepenkleri indirilmiş yemcilerle eski sahil evlerinin önünden geçerek evime ulaştık.

Evde kimseyi bulamayacağımı farz etmiştim. Annemle babam Asya seyahatinden dönmüş olsalar bile muhtemelen adayı tahliye edip, anneannemin yaşadığı Atlanta'ya gitmişlerdi. Needle Key bir bariyer adaydı, yani deniz seviyesinin altındaydı ve kasırgalar sırasında yalnızca en gözü karalar burada kalırdı. Ne var ki evim boş değildi. Garaj yolunda çakarları sessizce yanıp sönen bir polis aracı ve onun yanında, Hayvan Kontrol Merkezi yazısını taşıyan bir panelvan vardı. Araçların yanında duran yağmurluklu polis memuru tekerleklerimizin çakıl taşlarını çiğnediğini duyar duymaz bizden yana döndü.

"Ah, harika," diye mırıldandım. "Bu da ne böyle?"

Noor koltuğuna gömüldü. "Umalım da hortlak çıkmasınlar."

İşimiz umuda kalmıştı çünkü aksak Caprice'in polis aracını alt etmesi ihtimal dahilinde bile değildi. Polis eliyle durmamı işaret etti. Park ettiğimi görünce termosundakini yudumlayarak bize doğru yürüdü.

"*Döngü girişi arka bahçedeki kulübede*," diye fısıldadım. "*Eğer mecbur kalırsan oraya koş.*"

Tabii hâlâ yerinde duruyorsa, diye düşündüm. *Eğer fırtınada uçmadıysa.*

"İsimleriniz."

Polis memurunun uçlarından özenle alınmış siyah bir bıyığı, kare bir

çenesi ve gözbebekleri vardı. Elbette gözbebeklerinin sahtesi yapılabiliyordu ama adamın sıkkın ve huysuz tavırlarında hortlaklarınkine uzaktan yakından benzemeyen bir hava vardı. Resmî polis yağmurluğunun göğsündeki nişanda RAFFERTY yazıyordu.

"Jacob Portman," dedim.

Noor adını, "Nina... Parker," olarak verdi ve şansımıza, polis kimliğini sormadı.

"Burada yaşıyorum," dedim. "Neler oluyor?"

Memur Rafferty'nin bakışları Noor'dan bana kaydı. "İkamet yerinin burası olduğunu kanıtlayabilir misin?"

"Alarm sisteminin şifresini biliyorum. Ayrıca antrede annemlerle çekilmiş bir fotoğrafım var."

Üzerinde Sarasota Bölgesi Şerif Departmanı logosu bulunan termosundan bir yudum daha aldı. "Bir kazaya mı karıştınız?"

"Fırtınaya yakalandık," dedi Noor. "Kayarak yoldan çıktık."

"Yaralanan oldu mu?"

Gölgenin kapımdan ve kolumdan akan siyah kanına göz ucuyla şöyle bir baktım ve polisin onu göremediğini fark edince az da olsa rahatladım.

"Hayır, bayım," dedim. "Burada bir şey mi oldu?"

"Komşularınızdan biri bahçenizde sinsice dolaşan bazı tipler gördüğünü bildirdi."

"Sinsice dolaşan birileri mi?" dedim. Bir an için Noor'la bakıştık.

"Tahliyeler sırasında alışılmadık şey değildir. Terk edilmiş mülkleri soyup soğana çevirme niyetindeki hırsızlar, yağmacılar ve o tabiattaki kimseler sokaklarda kol gezer. Muhtemelen alarm sisteminizi görüp daha durgun sulara yelken açmışlardır. Kimseyi bulamadık... ama bir köpeğin *saldırısına* uğradık." Hayvan kontrol merkezinin panelvanına işaret etti. "Bazı insanlar evcil hayvanlarını fırtınada dışarıda bırakıyor. Çok acımasızca. Hayvanlar da korkudan tasmalarını koparıp kaçıyorlar. Bize saldıran köpeğe şu anda tasma takılıyor. Mülkün güvenliği sağlanana dek aracınızda kalmalısınız."

O anda evimin arkasından yüksek sesli havlamalar geldi. Derken uzun birer sopanın ucundan tutmaya cebelleşen biri genç, diğeri kır saçlı iki polis memuru köşeyi döndü. Sopaların diğer ucunda bir tasma, tasmanın içindeyse öfkeden kuduran bir köpek vardı. Kâh hırlayıp kâh firar

etmeye çalışarak onu hayvan kontrol merkezinin panelvanına doğru sürükleyen polislerin canına okuyordu.

"Şuraya lanet olası bir el at, Rafferty!" diye bağırdı yaşça daha büyük olan polis memuru. "Bizim için şu kapıyı aç!"

"Aracınızda kalın," diye hırladı Rafferty. Ardından hayvan kontrol merkezinin panelvanına koşup arka kapısını açmaya davrandı.

"Hadi, gidelim," dedim adam bize arkasını döner dönmez.

Arabadan indik. Noor yanıma gelmek için arabanın etrafından dolaştı.

"Aracınıza dönün!" diye bağırdı Rafferty ama kapıyla boğuşmakla öyle meşguldü ki peşimizden gelemedi.

"Acele et – tekrar ısırılmadan halledelim şu işi!" diye bağırdı kır saçlı polis.

Noor'u arka bahçeye doğru götürdüm. İnsanın kanını donduran bir hırlama duyduk, ardından genç polis memuru, "Ona şok vereceğim!" diye bağırdı.

Köpeğin gittikçe yükselen havlamaları telaşlı bir hâl aldı. Araya girmemek için kendimi zor tuttum fakat o anda birinin kristal kadar berrak bir İngiliz aksanıyla, "Benim!" dediğini duydum.

Birdenbire durup sesin geldiği tarafa döndüm. Noor da öyle yaptı.

Bu sesi tanıyordum.

Canla başla ayak dirediğinden kaslı bacakları çakıl taşlarına gömülmüş, boynuna çivili bir tasma takılmış, taba rengi, boxer cinsi bir köpeğe aitti. O hengâmede polis memurları onu duymamış gibiydi.

Rafferty en nihayetinde panelvanın kapısını açmayı başardı. Daha yaşlı olan hayvan kontrol memuru sopayı sımsıkı tutarken genç olanı şok tabancasını tehditkârca salladı.

Ardından köpeğin, "Jacob, benim! Addison!" dediğini duydum, dudaklarının sözcükleri şekillendirdiğini gördüm.

Bu defa polisler de duymuşlardı. Üçü birden ağızları bir karış açık vaziyette öylece kalakaldı. Noor'un da onlardan pek bir farkı yoktu.

"Bu benim köpeğim!" diye bağırdım ona doğru koşarak. "Otur, oğlum."

"Köpek az evvel bir şey mi...?" dedi genç polis memuru kafasını iki yana sallayarak.

"Yaklaşma!" diye bağırdı Rafferty ama onu duymazdan gelip biraz

hırpalanmış olsa da beni gördüğüne pek sevinen Addison'dan birkaç metre ötede yere diz çöktüm. Kesilmiş kuyruğunu öyle bir sallıyordu ki arka tarafı komple sallanıyordu.

"Sorun yok, eğitimlidir," dedim. "Bir sürü numara bilir."

"Senin mi?" dedi Rafferty kuşkuyla. "Şimdiye kadar ne halt etmeye söylemedin?"

"Bir şey *dediğine* yemin edebilirim," dedi kır saçlı polis memuru.

Addison ona hırladı.

"Şunu ortadan kaldırın!" dedim. "Eğer onu tehdit etmezseniz sizi ısırmaz."

"Beni *çoktan* ısırdı!" diye hayıflandı genç polis memuru.

"Çocuk yalan söylüyor," dedi Rafferty.

"Benim olduğunu kanıtlayabilirim. Addison, *otur*."

Addison oturdu. Polisler etkilenmişe benziyordu.

"Konuş."

Addison havladı.

"Öyle değil." Genç memur kaşlarını çattı. "*İnsan gibi* konuştu."

Ona sanki aklını kaçırmış gibi baktım.

"Yalvar," dedim Addison'a.

Bana meydan okurcasına baktı. Fazla ileri gitmiştim.

"Yine de onu götürmek zorundayız," dedi yaşlı adam. "Bir polis memurunu ısırdı."

"Yalnızca korkmuştu," dedim. "Artık kimseye bir zararı dokunmaz."

"Onu köpek eğitim merkezine götüreceğiz," dedi Noor. "Aslında çok tatlıdır. Birine hırladığına daha önce hiç şahit olmamıştım."

"Onu tekrar konuştur," dedi genç polis.

Ona endişeli bir bakış attım. "Memur bey, ne duyduğunuzu sandığınızı bilmiyorum ama –"

"Bir şey dediğini duydum. Beni ısırdığı için şimdi benden özür dilesin."

"O yalnızca bir *köpek*, Kinsey," dedi daha yaşlı olanı. "Bir keresinde YouTube'da milli marşımızı söyleyen bir Doberman gördüm..."

Derken aşağılanmaktan bıkıp usanan Addison arka ayaklarının üstünde doğrulup, "Ah, gökler aşkına, seni görgüsüz budala, *senden* bile daha iyi İngilizce konuşurum," dedi.

Genç polis memuru tek heceli, tiz bir kahkaha koyuverirken –"Ha!"– diğer ikisinin nutku tutuldu. Daha beyinlerinin buzu çözülmeden arkamızda bir şangırtı koptu. Bir hışımla sesin geldiği yana dönünce garaj yolunun kıyısında dikilen Bronwyn'i gördük. Hayvan kontrol merkezine ait panelvanın ön camından içeri saksılı bir palmiye ağacı fırlatıp atmıştı.

Onları kışkırtmak için, "Gelin de beni yakalayın!" diye bağırdı. Ben daha hayatta olduğuna sevinmeye ya da burada ne işi olduğunu merak etmeye fırsat bulamadan koşarak evin arkasında gözden kayboldu. Rafferty durması için arkasından bağırdıktan sonra hiç gecikmeden peşine takıldı. Ellerindeki sopaları fırlatıp atan diğer iki polis memuru da aynısını yaptı.

"Cep döngüsüne, dostlarım!" diye haykırdı Addison ve kafasını sallayarak tasmasına takılı sopalardan kurtulduktan sonra koşmaya başladı.

Peşinden arka bahçeye daldık. Gözlerim kulübeyi zakkum çalısının yanında aradı ama fırtına onu Lemon Bay'e taşımış, eskiden olduğu yerde yalnızca kıymıklı ahşaplardan bir iskelet kalmıştı.

Derken Bronwyn evin karşı köşesinden rüzgâr gibi görüş alanımıza girdi. "Atlayın! Parlaklığı gördüğünüz yere atlayın!"

Addison bizi kulübenin eskiden durduğu noktaya götürdü. O noktanın orta yerinde, cep döngüsünün girişinin bulunduğu karanlık kalbinde, havada asılı kalmış tuhaf ve ışıltılı bir biçimsizlik vardı. "Bu döngünün en saf hâli," dedi Addison. "Korkmayın – atlayın gitsin."

Polisler Bronwyn'in yirmi adım arkasındaydı ve eğer bize yetişirlerse coplarla şok tabancalarının konuşacağından ve Bronwyn'in onları ciddi şekilde yaralamak zorunda kalacağından emindim. Hâl böyle olunca Noor'u uyarmak için hiç vakit kaybetmeden onu havadaki yansımaya doğru itekleyiverdim. Bir ışık parlamasıyla birlikte gözden kayboldu.

Addison, Noor'un peşinden atladı ve ikinci bir ışık parlamasıyla o da sırra kadem bastı.

"Gidin, Bay Jacob!" diye bağırdı Bronwyn ve onun şu dünyaya gelmiş her sıradana karşı kendini koruyabileceğini bildiğimden dediğini yaptım.

Her yer kararmıştı ve saatler sonra ikinci kez ağırlıksız kaldım.

BÖLÜM DÖRT

Kollarımızla bacaklarımız kördüğüm olmuş hâlde süpürge dolabından paldır küldür çıkıp kalın, kırmızı halıya serildik. Çeneme bir dirsek isabet etti, ıslak bir köpek burnunun suratıma çarptığını hissettim, ardından silkinerek yığından sıyrılmaya çalışan Bronwyn'in yumruğunu yemekten kıl payı kurtuldum. "Bırakın bizi, sizi hayvan işkencecileri!" diye bağırıyordu. Nereye baktığı belli olmayan gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Yumruğunu kaldırarak aramızdan birini bayıltmaya hazırlanıyordu ki Addison ön patileriyle onu itekledi.

"Kendine gel, kızım, Panoptidön'e döndük!"

Addison suratını yalayınca Bronwyn'in kolları gevşekçe iki yanına düştü. "Döndük mü?" dedi uysalca. "O kadar çabuk olup bitti ki nerede olduğumu karıştırdım." Sonra bize baktı. Suratında geniş bir gülümseme çiçek açtı. "İyilikler aşkına. Gerçekten sizsiniz."

"Sizi gördüğüme çok sevindim, çocuklar. Hem de—" dedi Noor ama cümlesinin geri kalanı Bronwyn'in ev yapımı elbisesinin katmanları arasında yitip gitti.

"Bu defa sizi temelli kaybettiğimizi sandık!" diye haykırdı Bronwyn ikimize birden sarılarak. "*Yine* kimseciklere tek kelime etmeden sırra kadem bastığınızı fark ettiğimizde bu defa kaçırıldığınızı sandık!" Bizi bırakmadan doğrularak Noor'u da, beni de yerden kaldırdı. "Horace ruhlarınızın ayaklarınızdan çekildiği bir rüya gördü! Ardından musibetler başladı ve—"

"Bronwyn!" diye bağırdım elbisesinin zımpara kâğıdından farksız kumaşına doğru.

"Gökler aşkına, bırak da *nefes alsınlar*," dedi Addison.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi Bronwyn bizi salıverirken.

"Seni görmek de güzel," dedim hırıltılı bir sesle.

"Çok, çok üzgünüm," dedi. "Yine coştum, değil mi?"

"Sorun değil," dedi Noor ve alınmaca gücenmece olmadığını ispat etmek istercesine ona yandan usulca sarıldı.

Addison, "O kadar çok özür dileme, süt dökmüş kedilere benziyorsun," diyerek Bronwyn'i azarladı.

Bronwyn başıyla onayladı ve tekrar, "Özür dilerim," dedi. Bunun üzerine Addison dilini şaklatarak kafasını iki yana salladı ve ardından Noor'la bana döndü. "Şimdi, anlatın bakalım. Nerelerdeydiniz?"

"Biraz uzun bir hikâye," dedim.

"O hâlde hiç sormadım say. Bir an önce sizi ymbrynelere götürmeliyiz," dedi Addison. "Bulunduğunuzu öğrenmeliler."

Noor iyi olup olmadıklarını sordu.

"Geri döndüğünüzü öğrendiklerinde daha iyi olacaklar," dedi Bronwyn.

"Her şey yerli yerinde mi?" Koridorun aşağısına doğru ürkek bir bakış attım.

"Evet..." Bronwyn endişeli görünmeye başlamıştı.

"Saldırı falan olmadı mı?" diye sordu Noor.

Addison'ın kulakları dikleşti. "Saldırı mı? Kimin tarafından?"

Bir süredir giderek sıkışan göğsüm gevşemeye başladı. "Tanrıya şükürler olsun."

"Saldırı olmadı," dedi Bronwyn, "gerçi doğruyu söylemek gerekirse sizi bulmaya çalışmakla o kadar meşguldük ki gökyüzünden bombaların yağdığını bile fark edemeyebilirdik."

"Bu garip soruları neden sorduğunuzu öğrenmek istiyorum," dedi Addison arka patileri üstünde doğrulup gözlerini kısarak bana bakarken.

Noor ne diyeceğini bilemez hâlde bana döndü.

"Belki de boş yere evham yapıyoruzdur," dedim suratımı ovuşturarak. "Uzun bir gece oldu. Esrarengiz davranmak istemiyorum ama bence haklısın, önce Bayan Peregrine'le konuşmalıyız."

Panik saçmak istemiyordum. Kaldı ki içimde Caul hakkında yanıldığımı uman küçücük bir parça vardı. Hâlâ ait olduğu yerde olduğuna, sonsuza dek Ruhlar Kütüphanesi'nde mahpus kalacağına inanan küçücük bir parça.

"En azından nerelerde olduğunuzu söyleyin," diye yalvardı Bronwyn.

"Sizi bulmak için gece gündüz demeden çalıştık. Ymbryneler bizi kayıplara karışmanızın muhtemel olduğu her döngüde devriye gezmeye gönderdiler. Emma, Enoch, Addison ve ben dün akşamdan beri Florida'daki evinde dönüşümlü olarak nöbet tutuyoruz."

"Hem de o fırtınada!" dedi Addison. "Derken ellerinde sopaları sağa sola savuran şu sadistler çıkagelerek bizi gafil avladılar—"

"Dünden beri mi?" dedi Noor. "Bu doğru olamaz..."

"Ne zamandır ortalıkta yoktuk?" diye sormayı akıl ettim en nihayetinde.

Addison'ın tüylü kaşları çatıldı. "Bunlar gerçekten de çok acayip sorular."

"İki gündür," dedi Bronwyn. "Dünden önceki gün akşamüstü saatlerinde ortadan kayboldunuz."

Noor sendeleyerek bir adım geriledi. "İki *gündür*."

Demek ki düşmeye başlayalı o kadar olmuş, diye düşündüm ve yine bir anlığına aynı ağırlıksızlık, bedensizlik hissine kapıldım. *İki gün.*

"V'yi bulmaya gittik," dedim, "Şimdilik yalnızca bu kadarını söyleyebilirim."

"Ve bulduk da," diye ekledi Noor. Oysa şu anda o konuya girmek istemiyordum.

Bronwyn nefesini tuttu ama araya girmedi.

"İyi gitmedi," dedim. "Her nasılsa döngüsünden tahliye olduk ve büyükbabamın Florida'daki evinin verandasında uyandık."

"Kanatlı kadimlerimiz yardımınıza koşmuş," dedi Bronwyn usulca. "Bu inanılmaz."

"Hem de nasıl," diyerek ona katıldı Addison. "Döngülojinin bilinen tüm kanunlarına aykırı. Neyse, halıyı ıslatıp mahvetmeden gidelim." Ardından bizi Şeytanın Arka Bahçesi'ne has sabahların sarımsı gri ışıklarıyla yıkanmış koridorun aşağısına doğru itekledi.

"Onu gerçekten buldunuz mu?" diye sordu Bronwyn yürürken.

Noor başıyla onayladı. Bronwyn korkunç bir hadisenin yaşandığını anlamış olacak ki mevzuyu daha fazla eşelemedi. Benden yana endişeli bir bakış attı. "Gerçekten çok özür dilerim," dedi tekrar.

Önünden geçtiğimiz bir pencereden dışarı baktım ve garip bir manzarayla karşılaştım: Sokaklar, çatılar ve Arka Bahçe'nin sayısı üçü beşi geç-

meyen bodur ağaçları grimsi bir toz tabakasının altında kalmıştı. Üstelik dahası gökyüzünden usulca süzülmeye devam ediyordu. Şeytanın Arka Bahçesi'nde kar yağıyordu. Ne var ki Arka Bahçe bir döngüydü ve hava durumu bir önceki günden farklı olamazdı. Yani burada kar yağması mümkün değildi.

Bronwyn bakışlarımı yakaladı. "Küller," dedi.

"Musibetlerden biri," diye açıkladı Addison. "Bayan Avocet onlara bu adı taktı."

Yani her şey bıraktığımız gibi değildi; her şey yolunda değildi.

"Ne zaman başladı?" diye sordum.

Derken tiz bir ciyaklama duyuldu. "Bunlar onlar mı? Gerçekten *onlar* mı?" ve iki kişi merdivenlerden rüzgâr gibi indi.

Emma. Kül lekeli siyah yağmurluklarla bize doğru koşan Emma ve Enoch. Onları görünce yüreğime su serpildi.

"Jacob! Noor!" diye bağırıyordu Emma. "Kuşlara şükürler olsun, cennetin tuhaf *kuşlarına* şükürler olsun!"

Bir kez daha kucaklandık, olduğumuz yerde dört döndük ve soru yağmuruna tutulduk. "Hangi cehennemdeydiniz?" diye sordu ruh hâli coşkuyla kızgınlık arasında gidip gelen Emma. "Bir not bile bırakmadan annenle babanı ziyarete mi gittiniz?!"

Enoch, "Sizi aptallar, öldüğünüzü sandık!" diyerek bizi bir güzel haşladı. "Yine!"

"Az kalsın ölecektik," dedi Noor.

Emma gözümün yaşına bakmadan beni yine kucakladı, ardından iterek bir kol boyu mesafede tuttu ve tepeden tırnağa süzdü. "Eee? Ne oldu? Boğulmuş sıçanlara benziyorsunuz."

"Başlarına gelmeyen kalmamış," dedi Bronwyn.

"Gerçekten önce Bayan Peregrine'le konuşmamız gerek," dedim özür dilercesine.

Enoch'un dudağı kıvrıldı. "Neden? Çekip giderken ona haber vermeye gerek görmediniz."

"Üst kattaki yeni ofisinde," dedi Emma ve yine koridorda yürümeye koyulduk.

"Gölge avcısını bulmuşlar," diye yumurtlayıverdi dilini daha fazla tutamayan Addison.

Emma'nın bakışları aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Peki şimdi nerede?" diye sordu Enoch şüpheyle.

"Hiç sormayın," diye mırıldandı Bronwyn.

Emma'nın beti benzi attı. Tam bana başka bir şey daha soracaktı ki koridora sıralanmış bir insan güruhuna rastladık ve yanlarından geçerken konuşmaya ara verdik. Yeni gelenlere benziyorlardı. Etrafın garipliği karşısında gözleri fal taşı misali açılmış ve yakın zamanda döngü geçişi yaptıkları için serseme dönmüş hâldeydiler. Üzerlerinde dünyanın farklı kesimlerine ve farklı çağlara özgü kıyafetler vardı. Bazılarını sıradanlarla karşılaştırmak işten bile değildi: İngiliz soylularına benzeyen ve suratlarında birbirinin aynısı sıkılgan ifadeler olan genç bir çift; ayağını yere vurarak cep saatine bakan bir oğlan; Viktorya dönemine ait eski moda bir pusetin içinden kızgın kızgın bakan bir bebek. Diğerlerinin tuhaf oldukları o kadar belliydi ki sirk ya da döngü dışında bir yerde yaşamaya kalkışsalar epey zorlanırlardı: sakallı bir kızla annesi; göğsünden parazit bir ikizi çıkan, şık giyimli bir adam; delici gözleri olan fakat ağzı olmayan çilli bir kız. Sharon'ın pasaport denetmenlerinden biri tarafından seyahat belgelerine damga basılması için sıraya girmişlerdi.

"*Dış döngülerden aramıza yeni katılanlar*," diye fısıldadı Enoch. "Ymbryneler her türden tuhafı Arka Bahçe'ye davet ediyor. Gerçi daha fazlasını sığdıracak yerimiz kalmadı. Şu hâliyle bile kıç kıça yaşıyoruz." Nedenini sordum. Omuzlarını asabiyetle arkaya doğru yuvarladı. "Aklı başında birinin buraya neden gelmek isteyeceğine dair en ufak bir fikrim yok. Herhangi bir döngü buradan daha iyidir."

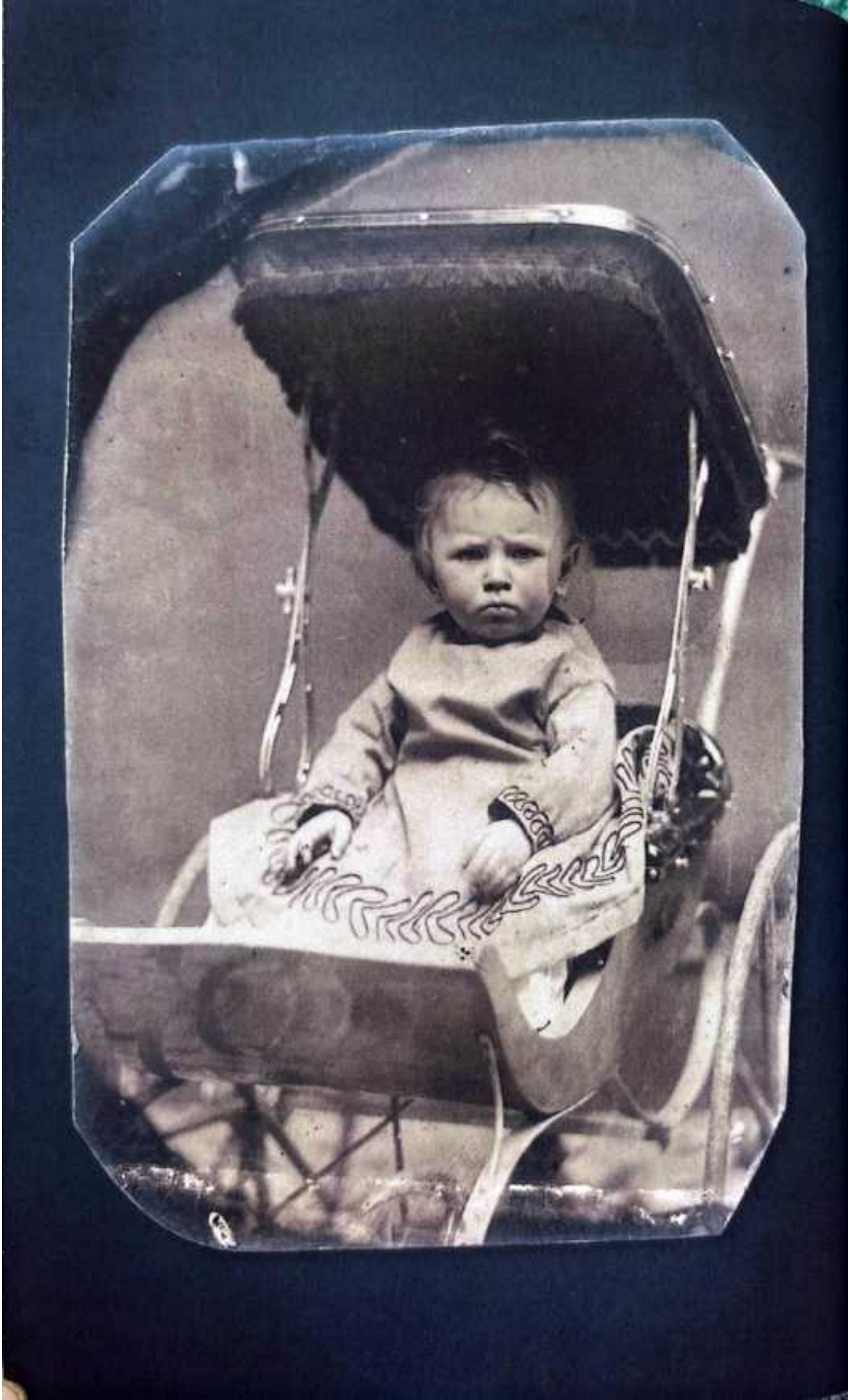
Bu, ymbrynelerin kötü bir şeyin yaklaştığından zaten haberdar olup olmadığını merak etmeme sebep oldu. Belki de en savunmasız tuhafları güvenlikleri için Arka Bahçe'de topluyorlardı.

Kalabalığı arkamızda bırakmamıza ramak kala adımı duyar gibi oldum. Bunun üzerine arkama dönüp baktığımda sıradakilerin neredeyse yarısının bana baktığını gördüm. Fakat önüme döndüğüm anda kızgın bakışlı bebeğin katiyen bebeklerinkine benzemeyen bir sesle, "Bu Jacob Portman!" dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Kalabalık arkamızda kaldığında Emma aklını kurcalayan soruyu en nihayetinde sordu. "V'ye ne oldu?"

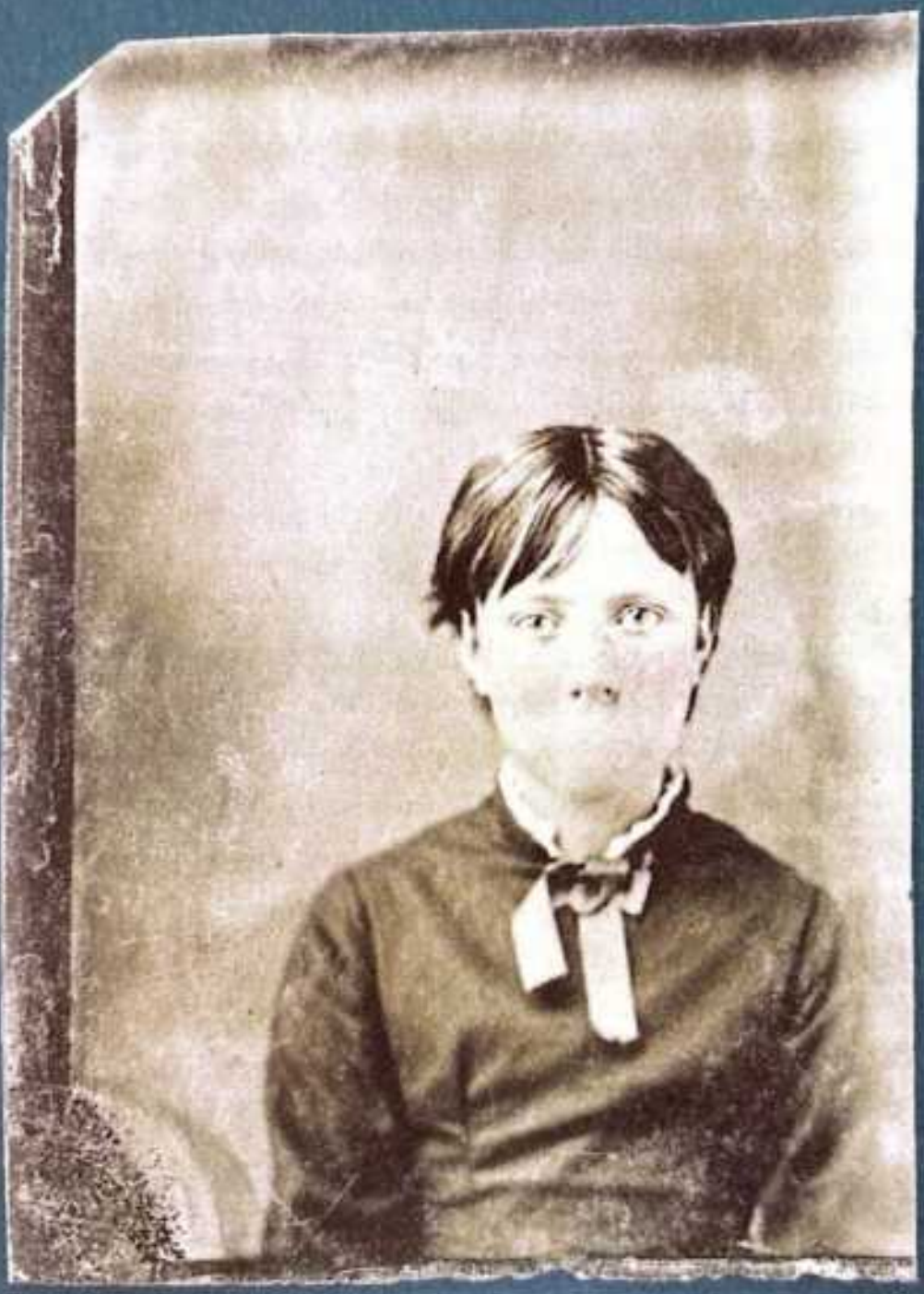

SAKALLI KIZ VE ANNESİ

"Her şeyi anlatacağımıza söz veriyorum," dedim, "ama önce Bayan P'yle konuşmalıyız."

Emma iç geçirdi. "En azından şunu söyle. Dünkü kemik yağmuruyla bir alakanız var mıydı?" Elini kulağının arkasındaki mor bereye götürdü. Öyle fena morarmıştı ki görünüşü bile suratımı buruşturmama neden oldu.

"*Neyle?*" dedi Noor.

"*Musibetler*," dedi Addison sahne fısıltısıyla.

"Dün sabah gökten kemik yağdı," dedi Bronwyn sakince. "Akşamına da kan yağdı."

"Aslında çiseledi," dedi Emma merdiven sahanlığına çıkan kapıyı omzuyla açıp geri kalanımızın geçmesi için tutarak. "Ve şimdi de kül yağıyor."

"Çürümüş bir şey var Danimarka krallığında," dedi Addison. "Böyle demiş *Shakespeare*."

* * *

Bentham'ın tuhaf hazinelerini sakladığı ve yokluğunda Bayan Peregrine'in sahiplendiği tavan arasındaki ofisi evin en üst katında, yani kitaplıkların, yatakhanelerin ve Panoptidön kapılarının sıralandığı labirentten farksız koridorların üstündeydi. "Düşünmeye ihtiyacı olduğunda buraya geliyor," diye açıkladı Bronwyn, merdiven boşluğunda yankılanan sesiyle. "Mendebur Arka Bahçe'de biraz huzur ve dinginlik bulabildiği yegâne yerin orası olduğunu söylüyor." Sahanlığa vardıklarında kapıyı iterek açtı ve oyalanmayı bırakması için en arkadan gelen Enoch'a bağırdı.

Bentham'ın tuhaf objeler müzesini barındıran odalardan geçtik. Tavan arasını ilk gördüğümde sergiler ya örtülerin altındaydı ya da ahşap sandıklara kaldırılmışlardı fakat şimdi kutular açılmış ve örtüler çekilip alınmıştı. Bentham'ın gün yüzüne çıkmış, külün filtrelediği hayaletimsi ışıkla yıkanan koleksiyonunu bir arada görmek baş döndürücüydü. Labirentten farksız Panoptidön koridorları tuhafların dünyasının Büyük Tren İstasyonu ise, onların üstündeki tavan arası katları da naftalin kokulu, tıklım tıkış bir Doğal Tarih Müzesi'ydi. Vitrinlerin ikili-üçlü üst üste istiflenmesiyle yollar açılmıştı ve dar koridorlardan tek sıra halinde yürürken gözlerim bir o muhafazaya bir bu muhafazaya takılıyordu.

Bayan Peregrine'le yapacağımız görüşmeye ve korkunç haberi ona nasıl vereceğimize odaklanmaya çalıştım ama suratımın birkaç santim yanından akıp giden gariplikler dikkatimi dağıtmak için âdeta bana komplo kurmuştu. Nedendir bilinmez, demir parmaklıklı bir kafese kilitlenmiş hoş bir oyuncak evin gölgelerinin içinde bir şey tangırdadı. Bir muhafazanın içinden bana dik dik bakan cam gözler ben yanlarından telaşla geçerken kaidelerinin üstünde kıpırdanarak beni izlemeye devam ettiler. Derken yukarıdan gelen bir uğultu dikkatimi çekti ve başımı kaldırıp baktığımda halka şeklinde dizilmiş küçük taşların havada asılı duran kalın, siyah bir kitabın yörüngesinde yavaşça döndüğünü gördüm.

Noor'a döndüm ve, "*Sen iyi misin?*" diye fısıldadım. Cılız bir gülümsemeyle ve, *Artık ne kadar olabilirsem*, manasına gelen bir omuz hareketiyle bana karşılık verdi. Ardından gözlerini kısarak omzumun üstünden bir şeye baktı.

Bu boş bir cam muhafazaydı. Üzerindeki levhadaysa BU EVİN MİMARI SÖR JOHN SOANE'IN SONUNCU VE SONDAN BİR ÖNCEKİ YELLENMELERİ yazıyordu.

"Şu Bentham denen adamın olayı ne?" diye sordu Noor. "Tüm bu ıvır zıvırı neden toplamış?"

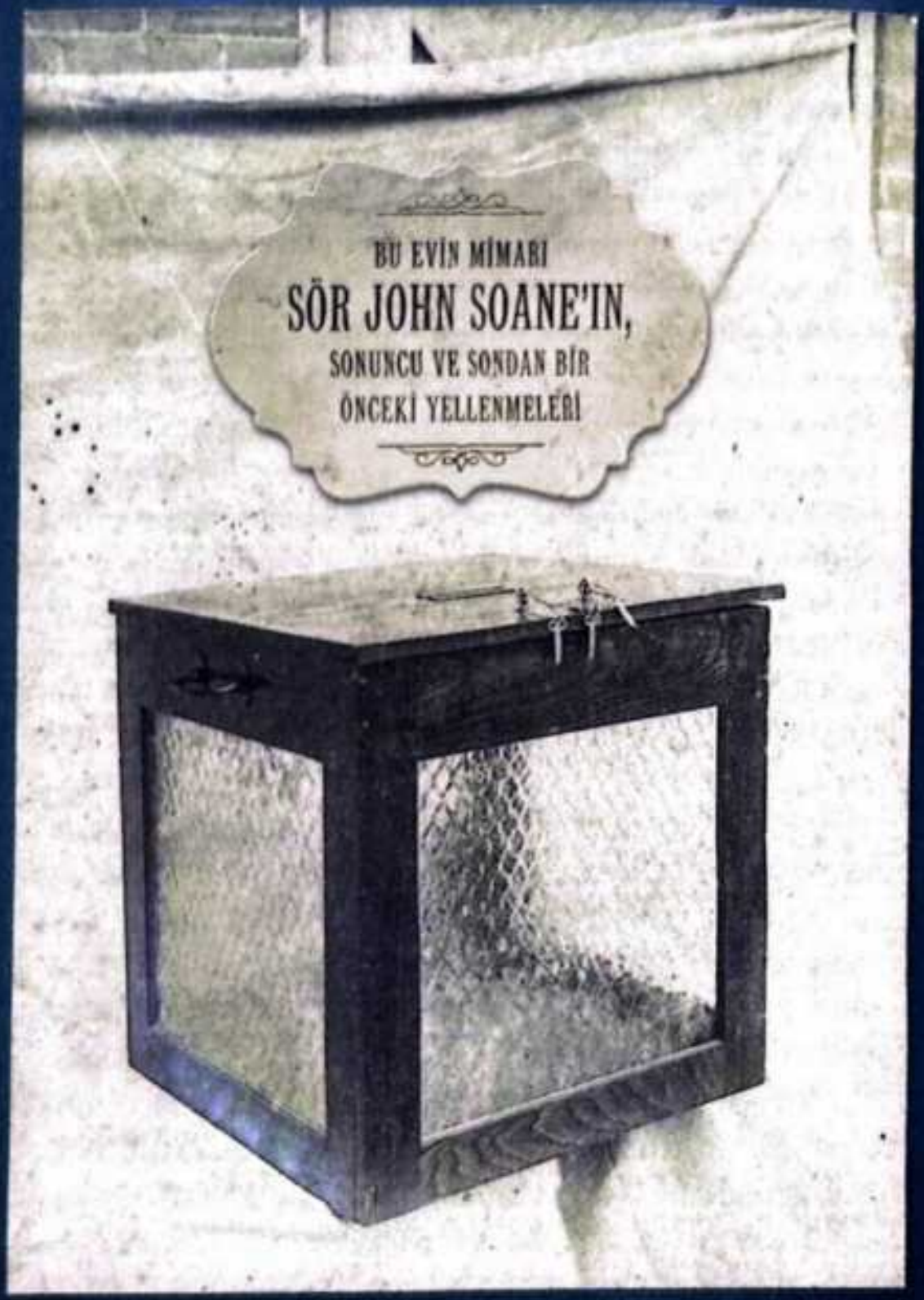
"Hiç şüphesiz takıntılı bir adamdı," dedi Addison. "Bir sürü de boş zamanı vardı."

"Bunlar *ıvır zıvır* değil," dedi odanın karşı tarafından gelen keskin bir ses. Bir çırpıda başlarımızı o yana çevirdiğimizde Nim'in gölgelerin arasından çıktığını gördük. "Efendi Bentham'ın tuhaflık salonu hem *nadide* hem de *kıymetlidir*. Beğenmediyseniz *hemen* gidebilirsiniz – hatta bana kalırsa beğendiyseniz bile gidin!"

Elindeki süpürgeyle topuklarımıza hafifçe vurarak bizi kışkışladı.

Diğerleri Nim'e gülerken aklım Bentham'a gitti. Geliştirilmesine yardımcı olduğu Panoptidön sayesinde tuhaf evrenin uçsuz bucaksız topraklarını keşfetme fırsatını yakalayan alelade, takıntılı bir koleksiyoncu muydu? Yoksa kardeşinin günün birinde yok edeceğinden korktuğu bir dünyanın kanıtlarını mı zulalıyordu? Bundan endişelendiyse neden onu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı?

Derken gözüm bir köşeye itilmiş, garip bir zamansal tepkimeyle felç edilerek sanki bir balmumu müzesiymiş gibi sadistçe burada tutsak edil-

BU EVİN MİMARI
SÖR JOHN SOANE'IN,
SONUNCU VE SONDAN BİR
ÖNCEKİ YELLENMELERİ

miş kanlı canlı insanların vaktiyle içine konduğu, insan ebatlarındaki muhafazalara takıldı. Bentham'a karşı beslemeye başladığım azıcık acıma duygusu da o anda buharlaştı. Gerçi bir bakıma o da bir tutsaktı; kaçırılmış ve isteği dışında hortlaklar için çalışmaya zorlanmıştı. Evet, erkek kardeşinden nefret ediyordu ve Caul'ü devirmek için pek çok kurnazca yönteme başvurmuştu. Ne var ki çabaları yeterli olmamıştı. Caul'ün dirilmesinin tek suçlusu Noor ve ben değildik. Burada yaşadığı yıllar boyunca Panoptidön'ü yok etmek, hatta daha da iyisi, erkek kardeşini öldürmek için Bentham'ın eline pek çok fırsat geçmiş olmalıydı. Ama yapmamıştı. Onca yıl Caul yerine kız kardeşinin safında çalışıp didinseydi kim bilir tuhaflar için neler başarırdı.

Bentham'ın müze odalarından sonuncusu fotoğraf stüdyosuna dönüştürülmüş, duvarlarına ise çerçeveli portreler asılmıştı. Şaşı bir fotoğrafçı üzerinde FONOGRAFİK VE FOTOĞRAFİK KAYITLAR BAKANLIĞI yazan siyah renkli, kocaman bir kutudan ibaret olan fotoğraf makinesiyle sandalyede ruhsuzca poz veren küçük bir kız arasında mekik dokuyordu. Henüz damgalanmış seyahat belgelerini ellerinde sımsıkı tutan heyecanlı bir grup çocuk az ötede sıralarını bekliyordu. Bakanlık onları neredeyse gelir gelmez kayıt altına alıyordu fakat olağan işleyiş böyle değildi. Kayıt işlemlerini tamamlamak için ellerine ikinci bir şans daha geçmeyeceğinden endişe ediyor gibiydiler.

Stüdyodan ayrılıp yüksek tavanlı bir antreye adım attık. Duvarlar yaldızlı çerçevelere yerleştirilmiş resimlerden öylesine geçilmiyordu ki Bayan Peregrine'in ahşabın ardından bağıran sesini duyana dek Bentham'ın ofisine açılan kapının yerini kestiremedim: "Öyleyse orada ne halt ediyorsun? Buradan bakıldığında kesinlikle ne yaptığını biliyormuş gibi *görünmüyorsun*!"

"Sanırım Perplexus'u azarlıyor," dedi Emma.

"Evet, çalışmak elbette önemli!" dedi Bayan Peregrine. "Fakat böyle başarısız olmaya devam edersen Şeytanın Arka Bahçesi'ni mahvedeceksin, yani ya şu sorunu çöz ya da lanet deneylerini yapacak başka bir yer bul!"

"Belki de sonra gelsek daha iyi olur," dedi Bronwyn.

Enoch hepimizi susturdu ve kulağını kapıya dayadı ama dayamasıyla kapının savrularak açılması bir oldu. Bayan Peregrine yanakları al al

olmuş vaziyette kapı boşluğunda donakaldı. "Dönmüşsünüz!" diye haykırdı ve ellerini kollarını savurarak bizi elbisesinin çırpınan siyah kumaşıyla sarıp sarmaladı. "Sandım ki... sandım ki... Neyse, ne sandığımın artık önemi yok. Geri *döndünüz*."

Gözüm odada, Bayan Peregrine'in arkasında duran Perplexus'a takıldı fakat sekte vurduğumuz drama her neyse çoktan unutulmuştu.

"*Sizi gördüğüme çok sevindim*," diye fısıldadım. Bana cevaben başını şevkle aşağı yukarı sallayınca sımsıkı topladığı mürekkep rengi saçı yanağıma sürtündü. Bayan Peregrine'i görmek genellikle beni rahatlatırdı fakat dünyayı ve hayatımı onsuz hayal etmeye çalışıp başaramadığım onca saatin ardından hiç o anki kadar rahatladığım olmamıştı. O anda bu garip, ufak tefek kadın için hissettiğim şeyin sevgi olduğu tüm açıklığı ve yoğunluğuyla kafama dank etti. Noor gerginlik yüklü kucaklaşmamızdan sıyrıldıktan sonra hem kendimi orada olduğuna inandırmaya çalıştığım hem de elbisesinin hacimli katmanlarının altında aslında ne denli kırılgan olduğunu hayretle fark ettiğim için onu bir süre daha bırakmadım. Böylesine narin omuzlara yüklenmiş ağırlığın büyüklüğü gözümü korkuttu.

Derken o beni bıraktı ve ikimizi de tepeden tırnağa süzmek için geriye doğru bir adım attı. "Tanrım, iliklerinize kadar ıslanmışsınız."

"Ben ve Addison onları hepi topu on dakika önce Bay Jacob'ın evinin orada bulduk," dedi Bronwyn, "ve doğrudan size getirdik."

"Teşekkürler, Bronwyn, en doğrusunu yapmışsınız."

"Ah, canlarım, sizi zavallıcıklar!" diye seslendi Bayan Avocet odanın içinden ve Bayan Peregrine'in gerisine doğru baktığımda yaşlı ymbrynenin pencerenin kenarında duran bir tekerlekli sandalyede oturduğunu gördüm. İçeri girmemiz için bize el etti ve ardından başında dikilen iki stajyer ymbryneyi azarladı. "Hanımlar, gidip temiz havlu, yeni giysi, Rus çayı ve yiyecek sıcak bir şeyler getirin."

Ymbryneler koro halinde, "Emredersiniz, Hanımefendi," diyerek başlarını önlerine eğdiler. Bunlardan biri yusyuvarlak çerçeveli gözlüğüyle ciddi ifadeli bir ymbryne olan Sigrid, diğeri ise Bayan Avocet'in gelecek vadeden gözdesi Francesca'ydı. Enoch iç geçirdi ve yanımızdan süzülürcesine geçip giden Francesca'yı izlemek için kafasını o yana döndürdü. Ne var ki bakışlarımı yakalar yakalamaz her zamanki çatık kaşlı ifadesini takındı.

"Sizinle baş başa görüşmemiz gerek," dedim Bayan Peregrine'e.

Başıyla onayladı. O hâlini görünce ona söylemeye geldiğimiz şeyden zaten haberdar olup olmadığını merak ettim.

"Baş başa mı?" Enoch'un kaşları biraz daha çatıldı. İtiraz etmek istediğini görebiliyordum fakat dilini tutmayı bildi; belki de Bayan Peregrine'in Perplexus'a bağırırkenki ses tonu hâlâ kulaklarından silinmemişti.

"Gidip diğerlerini toplamanızı istiyorum," dedi Bayan Peregrine arkadaşlarımıza. "Onlara Jacob'la Noor'un bulunduğunu söyleyin. Hepiniz Hendek Evi'ne gidin ve bizi orada bekleyin."

"Millard ve Olive onları New York döngüsünde arıyorlardı," dedi Emma, bileğindeki ince kayışlı saate bakarak. "Fakat yakında dönerler."

"Onları şimdi gidip getirin lütfen," dedi Bayan Peregrine. "Beklemekle zaman kaybetmeyin."

"Emredersiniz, Hanımefendi," dedi Emma, Bayan P'ye onları uzun süre karanlıkta bırakmaması için âdeta yalvaran bir bakış atarak. "Yakında görüşürüz."

Emma, Enoch, Bronwyn ve Addison yanımızdan ayrıldılar. Perplexus huysuzca boğazını temizleyince onun da odada olduğunu hatırladım. "*Mi scusi*,* Signora Peregrine fakat görüşmemiz henüz bitmemişti—"

"Bana kalırsa bitti, Bay Anomalous," dedi Bayan Peregrine adamı kapı dışarı edilmekten beter eden hoş fakat tartışmaya kapalı bir ses tonuyla. Adam kıpkırmızı kesildi ve İtalyanca saydırarak odadan çıktı.

Bayan Peregrine, Noor'un yağmurdan ensesine yapışmış saçını parmaklarıyla taradığını görünce üstümüzü değiştirmek isteyip istemediğimizi sordu.

"Çok naziksiniz," diye yanıtladı Noor, "fakat neler olduğunu bir an önce size anlatmazsak sanırım sinir krizi geçireceğim."

Bayan Peregrine'in dudakları gerilerek incecik bir çizgi hâlini aldı. "O hâlde buyurun," dedi. "Başlayalım."

* * *

Yeni kıyafetler yerine sarınmamız için bize birer battaniye verdiler ve stajyer ymbryneler getirdikleri çaylarla atıştırmalıkları sehpaya bıraktı-

* (İta.) Affedersiniz.

lar ama hiçbirine el sürmedik; iştahımız yoktu. Fakat en sonunda iki ymbryneyle baş başa kalmayı başarmıştık. Bayan Avocet'in oymalı tekerlekli sandalyesi ile oturamayacak kadar gergin olduğundan yanı başımızda dikilen Bayan Peregrine'in arasındaki küçük kanepeye tünedik.

"Bize her şeyi anlatın," dedi. "Sanırım çoğundan haberimiz var ama yine de anlatın ve hiçbir şeyi atlamayın."

Böylelikle boktan hikâyemizi anlatmaya koyulduk. Noor temelli bizimle kalacaksa daha fazla özel eşyası olması gerektiğine karar verdiğimizi ve New York döngüsü vasıtasıyla üvey annesiyle babasının Brooklyn'deki evine gittiğimizi anlatmakla işe başladım.

"Hem de nereye gittiğinizi kimseciklere söylemeden," dedi uzun tırnaklarıyla tekerlekli sandalyesinin kolçağında bir ritim tutturan Bayan Avocet.

Yaptığımız mazur görülemezdi ama yine de açıklamayı denedim. Arka Bahçe'de ortalık sütlimandı, dedim. Son birkaç haftadır tepemizde asılı duran tehlikenin kara bulutları dağılmış gibiydi. Arkadaşlarımız Panoptidön'ü nispeten özgürce kullanarak gelip gidiyordu. Hâliyle Noor'la ben de aynısını yapacak kadar serbestliği hak ettiğimizi düşünmüştük.

"Gerçekten güvenli olduğunu sandık," diye ekledi Noor samimi bir mahcubiyetle. "Kimsenin ruhu bile duymadan geri dönebileceğimizi düşündük."

Onlara Noor'un üvey annesiyle babasının evindeki posta yığınının içinde bulduğumuz, V tarafından yazılmışa benzeyen ve Noor'u ziyaretine çağıran kartpostaldan bahsettim. Kartpostalın üzerindeki adres arabayla yalnızca birkaç saatlik mesafedeydi. "Onu bulduğumuzda Arka Bahçe'de değildik," diye ekledim cezadan paçayı sıyırmak için dil döken bir çocuk edasıyla. "Hâliyle onca yolu gerisin geriye tepip buraya dönmektense—"

"Bu, tek başımıza yapmak istediğimiz bir şeydi," diyerek araya girdi Noor.

"Gerekçelerinizi sıralamanıza lüzum yok," dedi Bayan Avocet. "Mahkemede değiliz." Ve ardından, "*Henüz*," diye mırıldandı.

Şimdi dönüp bakınca bunu tek başımıza yaptığımıza pişman değildim. Noor'un çifte hortumlu Waynoka döngüsünde yalnızca bana değil, arkadaş grubumuza öncülük ettiğini hayal etmeye çalıştım. Herkesin oradan sağ salim çıkma ihtimali yok denecek kadar azdı. Ayrıca birka-

çımız V'ye ulaşmayı başarsa bile bu gerçekten bir şeyi değiştirir miydi? Murnau bizi yine gafil avlardı ve silahını V'ye doğrulttuğu rehine hadisesinde orada kaç kişi olduğumuzun gerçekten bir önemi olur muydu?

Belki olurdu. Belki de olmazdı.

Anlatmaya Noor devam etti. Arabayla Waynoka'ya gidişimizi ve kapıldığı tuhaf déjà-vu hissini tarif etti. Sonra depolama tesisini ve kafeslerin arasında karşılaştığımız, canı burnundaki garip adamı anlatmaya girişti. Biz adamı tarif ederken Bayan Peregrine'le akıl hocasının bilmiş bilmiş bakıştıklarını gördüm. Noor kasırgaların musallat olduğu döngüyü tasvir etti. V'nin ona öğrettiği, çocukluğundan hatırladığı şarkı sayesinde döngünün imtihanlarını, ardı arkası kesilmeyen ölüme yakın deneyimleri birer birer atlatarak en nihayetinde V'nin küçük kulübesine ulaştığımızı söyledi.

Burada suratı kaskatı kesilen Noor durdu ve sessizliğe gömüldü. O devam edemeyince sözü devraldım.

"V bizi beklemiyordu," dedim.

"Kartpostalı gönderen o değilmiş, değil mi?" diye sordu Bayan Avocet.

Kafamı yavaşça iki yana salladım. "Bizi gördüğünde küplere bindi," dedim. "Ve dehşete kapıldı."

"'Burada ne halt ediyorsun?'" dedi usulca Noor. "Bizi gördüğünde aynen böyle dedi." Dudağı titredi. "Bana böyle dedi." Kaldığım yerden devam etmem için bana başıyla işaret etti.

"Bizi evine soktu," dedim, "İçerisi cephanelikten farksızdı ve saldırı bekliyormuş gibi orayı burayı kilitlemeye koyuldu. Ne var ki başladığı işi bitiremeden saldırıya uğradık."

"Murnau," diye mırıldandı Bayan Peregrine.

"Depoda yardım ettiğimiz adam meğer oymuş," dedim. "Kılık değiştirmiş." Duraksadım. Huzursuzca kıpırdandım. "Bentham'ın listesindeki son malzeme kuşların anasının kalbi değildi. Hiçbir zaman sizin peşinize düşmemişti. Listede bahsedilen yürek—"

"Fırtınaların anasına aitti," dedi Bayan Avocet. "Francesca, Bentham'ın kasten yanlış çevirdiği kısmı önceki gece fark etti. Böyle yaparak Caul'ün adamlarını yollarından saptıracağını umduğunu sanıyorum."

Başımı iki yana salladım. "Saptıramadı."

"Murnau onu öldürdü," dedi Bayan Peregrine. Sormasına gerek yoktu; ne olduğunu suratlarımızdaki ifadeden anlamıştı.

Noor'un başı önüne düştü. Titrek bir nefes aldı. Solukları düzene girdiğinde kaldığım yerden anlatmaya devam ettim.

"Onu vurdu. Ardından uyuşturucu bir okla bizleri de vurdu. Ve uyandığımızda..."

Durdum. Bunu Noor'un önünde söylemeye dilim varmadı. Bu sözcükleri yüksek sesle telaffuz etmek bile onu hırpalamaktan farksızdı. Bayan Peregrine kanepede Noor'un yanına oturdu ve tek elini sırtına koydu.

"Kalbini aldı," dedi Bayan Avocet kucağında yumruk yaptığı, yaşlılık lekeleriyle bezeli ellerine bakarak.

"*Evet*," diye fısıldadım.

Murnau'nun V'nin yüreğini ve şeytani ganimetlerle dolu deri çantasını kapıp yolun karşı tarafında esip gürleyen hortuma doğru nasıl da hevesle koştuğunu anlattım. Ayaklarının yerden kesilmesiyle nasıl da rüzgâra kapıldığını, ondan kısa süre sonra rüzgârın yerinden söktüğü bir ağacın çırpınan dallarıyla hortumun arasında Caul'ün çehresinin nasıl da belirdiğini ve gök gürültüsünde cisimleşen sesinin adımı nasıl da kükrediğini.

Bayan Peregrine doğruldu. "Horace tüm bunları rüyasında gördü," dedi. "Tam da bu sahneyi: Caul'ün hortumun içindeki çehresini. İki gece önceydi."

Boğazım düğümlendi. "Hem de gerçekleştiği esnada," dedim. Bu gelecekten haber veren bir rüyadansa psişik bir aktarıma benziyordu. Doğaüstü bir canlı yayın. Ymbryneme baktım. "O hâlde biliyordunuz."

Kafasını iki yana salladı. "En kötüsünden korktuk. Fakat şu âna dek Caul'ün sahiden dirildiğinden haberimiz yoktu."

"Kadimler yardımcımız olsun," dedi Bayan Avocet.

Noor'un başı yine önüne düştü.

"*Bir şeylerin* fena hâlde ters gittiğini biliyorduk," dedi Bayan Peregrine. "Bazı... tatsızlıklar yaşandı."

Başımla onayladım. "Emma gökten... kemik yağdığını söyledi?"

"Kemik, kan, kül. Bu sabahın çok erken saatlerinde bir hançer fırtınası koptu."

"Döngünün kumaşındaki bozukluklar," dedi Bayan Avocet. "Bir döngünün mahvolmaya yüz tuttuğu, muhtelif alametler sergileyerek parçalanmaya başladığı anlamına gelebilirler."

"Bunların Perplexus'un son zamanlarda yaptığı zamansal deneylerin neticesi olabileceğini düşünmüştüm," dedi Bayan Peregrine ve yaşlı ymbryneye kabahatli bir bakış attı. "Sanırım ona bir özür borçluyum."

"Bir süredir," dedi Bayan Avocet, "bu hadiselerin döngümüzü dışarıdan sabote etmeye çalışan düşman güçlerinin eylemlerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum."

Noor kafasını kaldırdı. "Kodları kurcalayan bir bilgisayar korsanı gibi."

Ymbryneler ona boş boş baktı.

"Kadimler bu anomalilere *musibetler* adını taktı," dedi Bayan Avocet. "Bu tür hadiseler genellikle döngünün yok oluşuyla sonuçlanır."

"Çok üzgünüm," dedi Noor acınası hâlde. "Çok ama çok üzgünüm."

"Ah, daha neler," dedi Bayan Peregrine. "Neden?"

"Bu benim hatam. Murnau'yu V'ye götüren bendim. Benim yüzümden öldü. Caul'ün geri dönmesi de benim yüzümden."

"Eğer hepsi senin yüzündense sana yardım ettiği için o da en az senin kadar suçludur," dedi Bayan Avocet parmağını bana doğrultarak. Noor'un ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Dilini kesebilmeleri için onu yakalamalarına müsaade eden Fiona'nın kabahatini de yabana atmamak gerek," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Öncükafatasının peşindeki hortlaklar kıymetli mezarlarının altını üstüne getirirken kıçlarının üstünde oturan dirilticileri de unutmayalım. Tabii ben ve Francesca da suçluyuz; düşünsenize, Bentham'ın *fırtınalarla* ilgili kısmı sinsice yanlış çevirdiğini zamanında fark edebilseydik, V'nin döngüsünün kasırga kaynadığını gördüğünüz anda teyakkuza geçebilirdiniz."

"Tamam mı?" dedi Bayan Peregrine, Noor'a. "*Benim hatam* zırvalığını bir kenara bırakalım. Kendine acıyıp durmanın kimseye faydası dokunmaz."

"Tamam," dedi Noor, iyi niyetli kabadayılıklarının zoruyla razı gelerek. Fakat kendini suçlama meselesinin onun nazarında ymbrynelerin gösterdiğinden çok daha karmaşık olduğunu biliyordum.

"Peki Caul kimseye *saldırdı* mı?" diye sordum. Sormak için yanıp tutuştuğum soruyu en nihayetinde patlatabilmiştim. "Kendini gösterdi mi?"

"Henüz değil," dedi Bayan Avocet. "En azından bildiğimiz kadarıyla."

"Ama saldıracak," dedim.

"Ah, evet. Kesinlikle saldıracak." Bayan Peregrine kanepeden kalkıp pencerenin kenarına gitti. Kısa bir süre manzarayı izledikten sonra bize döndü. "Ama eğer kardeşimi tanıyorsam en beklemediğimiz anda, en beklemediğimiz şekilde saldırıya geçecektir. Acele etmeyecektir. Dikkatli, nizamlı biridir – tüm diğer hortlaklar gibi."

"Bir dakika," dedi Bayan Avocet, sırtındaki parantezi andıran kamburun izin verdiğince doğrularak. "Siz ikiniz döngü çökmeden önce kaçmayı nasıl başardınız? Hikâyenin o kısmını henüz anlatmadınız."

"Sanırım bunun sayesinde," dedi Noor ve elini cebine daldırıp V'nin garip kronometresini çıkardı.

Bayan Avocet'in yaşlılıktan kızarıp sulanmış gözleri ilgiyle ışıldadı. "Acaba yakından inceleyebilir miyim?"

Noor kronometreyi ona uzattı. Yaşlı ymbryne boynundaki ince zincirin ucundan sallanan tek camlı gözlüğü çekip çıkardı ve kronometreye yaklaştırdı. Bir an sonra, "Çünkü bu bir zamansal tahliyematik!" diye bağırdı heyecanla. Kronometreyi elinde evirip çevirdi. "Bana üretim aşamasına hiç geçilemediğini söylemişlerdi. Bu çok beklenmedik oldu. Kullanıcının içini dışına çıkarmak gibi bir huyu vardır."

"V'nin onu acil durumlar için sakladığı kanısındayım," dedim, tutukluk yapsaydı dönüşeceğimiz kanlı lapayı gözümün önüne getirmemeye çalışarak. "Büyükbabamın verandasında uyandıktan sonra onu V'nin avucunda bulduk."

"Florida'da mı?" Bayan Peregrine'in bakışları yine pencereden yana kaymıştı ama cümlemi bitirmemle pat diye bana dönmesi bir oldu. "Evet, gayet akla yatkın. Ne de olsa onu eğiten Abe idi. Birkaç yıl birlikte çalıştılar..."

"O bir ymbryneydi," dedim. "V o döngüyü kendi başına yaratmıştı. Bundan haberiniz var mıydı?"

Bayan Peregrine kaşlarını çatarak Bayan Avocet'e baktı. "Benim yoktu."

"Ben durumdan haberdardım," dedi Bayan Avocet, Bayan Peregrine'in sorulmamış sorusunu yanıtlayarak. "Abe beni Velya'yla tanıştırdığında kız henüz bir yeniyetmeydi. Abe onu gizlice eğitmemi istedi. Abe'in hatırı için onu eğitmeye razı geldim."

"Bana söyleyebilirdin, Esmerelda," dedi Bayan Peregrine, kızgınlıktan ziyade kırgınlık yüklü bir sesle.

"Özür dilerim. Fakat çocukların bulunmasına hiçbir faydası olmazdı. Yalnızca imkânsız görünmesine neden olur, diğerlerinin cesaretini kırardı."

"Hiçbir haritada yer almayan bir döngüyü kim nasıl bulabilirdi ki?" dedim.

Bayan Avocet başıyla onayladı. "Velya'nın Amerika'da saklandığını duyduğumda kendi döngüsünü yaratıp yaratmadığını düşünmeden edemedim çünkü böylelikle kimsecikler yerini öğrenemezdi. Fakat savunma sistemi niyetine kasten böylesine tehlikeli bir döngü yaratacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Gerçekten dâhice."

"Hem de nasıl," dedi onunla aynı fikirde olan Bayan Peregrine. "Fakat kim bilir ne çok yalnızlık çekmiştir."

"Onu defnetmek istiyorum," dedi Noor usulca.

"Onu geride bırakmak zorunda kaldık," diye açıkladım. "Cesedi büyükbabamın sığınağında."

"Ymbryneleri gömmeyiz, yani en azından alışkın olduğunuz şekilde," dedi Bayan Avocet. "Fakat hiç değilse bile bir cenaze törenini hak ediyor." Bakışlarını kaçırdı ve muhtemelen Kadim Tuhaf dilinde bir dua mırıldandı. O esnada aşağı doğru kıvrılmış dudakları ve çatık kaşları suratını kırışıklıklardan ibaret bir coğrafyaya çevirdi.

"Onu getirmeleri için bir ekip göndeririz," dedi Bayan Peregrine.

"Ben de gitmek isterim," dedi Noor.

"Ben de," dedim. "Ortalıkta kol gezen bir gölge var. Epey ağır yaralı ama gölge gölgedir."

"Söz konusu bile olamaz," dedi Bayan Avocet dümdüz bir sesle.

"Gölge mi?" Bayan Peregrine kaskatı kesildi. "Saldırıya uğradığınızı mı söylemek istiyorsun?"

"Büyükbabamın bahçesinde devriye gezen bir hortlak vardı," dedim. "Gölge korudaydı. Bir şey bekliyor gibi görünüyorlardı ama beklediklerinin biz olduğumuzu hiç sanmıyorum. Hortlak bizi gördüğüne epey şaşırdı."

"Ama en çok onu boğazından bıçaklamama şaşırdı," dedi Noor.

Bayan Peregrine hüsrana uğramış gibi görünüyordu. "Bazen kardeşi-

min birliklerinin kökünü kazımanın mümkün olmadığı kanısına kapılıyorum. Tüm samimiyetimle çoğunu yakaladığımızı ya da öldürdüğümüzü sanmıştım."

"Çoğunu ama görünüşe bakılırsa hepsini değil," dedi Bayan Avocet. "Uzun yıllardır gölgelerin itinalı bir çetelesini tutuyorduk. Bugün karşınıza çıkanın sonuncusu olduğunu düşünüyorum. Şimdi çocuklar, lütfen hikâyenizi bitirin."

Hikâyemizin geri kalanını bir çırpıda anlattım: Abe'in sığınağına kaçışımız. Teledaktilo vasıtasıyla devreye sokulan ev güvenlik sistemi. Ne var ki bu ayrıntı ymbryneleri etkilerken beni, büyükbabamın öldüğü gece sığınağa inmek yerine gölgeyi ormana çekip ona tek bir mektup açacağıyla karşı koymaya çalışarak yaptığı büyük fedakârlığı bir kez daha düşünmeye sevk etti. Onlara yaralı fakat öfkeli gölgenin büyükbabamın hantal arabasının peşine takılmasıyla kasırganın kasıp kavurduğu Englewood'da tutuştuğumuz çılgınca kovalamacadan bahsettim.

Her şeyi anlattıktan sonra burada, güvende olduğumuza ve arkadaşlarımızla aynı havayı soluduğumuza şaşırmadan edemedim. Bu dünyadan, canımızdan, her şeyimizden olacağımızı sanmıştım.

"Eee?" dedim. "Şimdi ne yapacağız?"

Bayan Peregrine'in suratındaki ifade karardı. "Şimdi olacaklara hazırlanmayı deneyeceğiz. Henüz ne şeklini ne de boyutunu bildiğimiz bir şeye karşı elimizden geldiğince hazırlıklı olmalıyız."

"Savaş," dedi Bayan Avocet. "Keşke bunun sizi hiç ilgilendirmediğini söyleyebilseydim. Bunun ymbrynelerin, aramızdaki kıdemlilerin, savaşın nasırlaştırdıklarının, eski muhariplerin, yani yetişkinlerin meselesi olduğunu söyleyebilseydim." Belden yukarısını bizden yana döndürdü. "Ama öyle değil. Hepinizi yakından ilgilendiriyor. Bilhassa da sizi, Bayan Pradesh."

Noor gözünü bile kırpmadan ymbrynenin bakışlarına karşılık verdi. "Ne yapılması gerekiyorsa yaparım. Korkmuyorum."

Bayan Avocet uzanıp Noor'un eline birkaç defa hafifçe vurdu. "Bunu duyduğuma sevindim. Gerçi bir parçacık korkunun kimseye zararı olmaz. İlk ölenler genellikle en korkusuzlardır ve sana ihtiyacımız var, canım. Sana fena hâlde ihtiyacımız var." Tekerlekli sandalyesine dayalı duran bastonu aldı ve pirinç ucunu yere iki kere vurdu. Kapı savrulur-

casına açıldı ve iki stajyer ymbryne odaya girdi. "Ymbryne Konseyi'ni acil durum toplantısına çağırın. Ardından bana konsey salonuna kadar eşlik edin."

Stajyer ymbryneler hep bir ağızdan, "Emredersiniz, Hanımefendi," dediler ve ardından eteklerini hışırdatarak çarçabuk yanımızdan ayrıldılar.

"Eve kadar Jacob'la Noor'a eşlik edeceğim. Çok geçmeden sizinle konsey salonunda buluşurum," dedi Bayan Peregrine. "Arkadaşları onları bekliyor ve çok yakında son derece endişe verici birtakım haberler alacaklar. Jacob'la Noor'un kötü haberi vermelerine yardımcı olmak istiyorum."

Bayan Avocet dertli görünüyordu. "Şimdiden öğrenmek zorundalar mı? Şahsen Konsey durum değerlendirmesi yaptıktan sonra sakinlerimizin hepsini birden bilgilendirmeyi yeğlerim."

"Jacob'la Noor'dan arkadaşlarına yalan söylemelerini isteyemem. Ayrıca onları daha fazla muallakta bırakmaya gönlüm el vermiyor."

Bayan Avocet başıyla onayladı. "Sanırım yaptıkları onca şeyden sonra ilk öğrenen olmayı hak ediyorlar. Fakat... *ondan* kimseye bahsetmemeliler."

"Anlaşıldı," dedi Bayan Peregrine ve Noor'la beni, Enoch'un arsızca kapı dinlediği koridora çıkardı.

"*O* da kimmiş?" dedi peşimize takılarak. "*O* dediğiniz kim?"

"Sizden eve dönmenizi istediğimi sanıyordum, Bay O'Connor," dedi dişlerinin arasından Bayan Peregrine. "Ayrıca çok yakında öğreneceksiniz."

"Duyduklarım *hiç* hoşuma gitmedi," dedi Enoch. "O değil de siz ikiniz gerçekten yıkanmalısınız. Perişan hâldesiniz ve doğrusunu söylemek gerekirse kokuyorsunuz. Bunu söyleyen bensem gerisini düşünün artık."

Noor başını önüne eğip yer yer kurumuş çamur ve kandan sertleşmiş tişörtüne baktı ve suratını ekşitti. Bentham'ın ofisinin karşısında bir çift lavabo vardı ve Francesca bizim için oracığa havlularla temiz giysilerden oluşan bir yığın bırakmıştı.

"Eğer istiyorsanız üstünüzü değiştirebilirsiniz ama elinizi çabuk tutun," dedi Bayan Peregrine. "Katılmam gereken bir toplantı var."

Suratımdaki ve kulaklarımın içindeki kurumuş çamurları temizlemek için ellerimi sıcak suya daldırdığım fazladan otuz saniye için biraz vicdan azabı çektim ama buna fena hâlde ihtiyacım vardı – birkaç saniye yalnız kalmaya, bir an için soluklanmaya. Yırtık tişörtümü ve ıslak kotumu çıkarıp Francesca'yla Sigrid'in getirdikleri kıyafetleri üstüme geçirdim. V'nin kanıyla lekelenmiş tişörtümün içinde bir dakika daha geçirmek yerine pembe tavşan kostümü bile giymeye razıydım ama neyse ki o kadarına tenezzül etmek zorunda kalmadım. Bana giymem için eski bir takım elbise getirmişlerdi: beyaz, yakasız, önden düğmeli bir gömlek; siyah bir pantolon, siyah bir ceket ve siyah botlar. Titrek ellerim düğmeleri iliklerken bocaladı ve kendimi ağırdan almaya, soluklanmaya, parmaklarımın minik fakat gerekli hareketlerine odaklanmaya zorladım. Birkaç denemenin ardından nefesim düzene girdi. Francesca'yla Sigrid'in getirdiklerinin hepsi üzerime cuk diye oturdu, hatta ayakkabılar bile. Takımın yeleğiyle kravatı da vardı ama Horace'la en iyi kostüm dalında rekabete tutuşmama gerek olmadığını düşündüm ve onları katlayıp ahşap tuvalet masasına bıraktım. Mahvolmuş giysilerimi ise bir köşeye yığdım.

Gitme zamanı, dedim kendi kendime fakat ayaklarım kapıya dönmeyi reddetti. Bir elimi saçımdan geçirip yaldızlı aynada kendime baktım. Yaşlı bir adam kadar yorgun ve bitkin hissetmeme rağmen fena görünmediğimi düşündüm.

Koridorun duvarlarını süsleyen resimler banyoda da devam ediyordu. Onlara bakarken tuvalet masasının yukarısında Bentham'ın çerçeveli bir fotoğrafına denk geldim. *Garip*, diye düşündüm. Fotoğrafta az evvel sırtıma geçirdiğim takım elbisenin tıpatıp aynısını giymişti –tabii o ayrıyeten silindir şapka, kravat ve saat zinciri de takmıştı– ve tuhaf olduğunu varsaydığım bir keçi yavrusuyla küçük bir köpeğin arasında oturuyordu. Her zamanki gibi neşeden yoksun, ciddi ifadesiyle ve insanı neredeyse esir alan gözleriyle dosdoğru merceğe bakıyordu.

Sana ne oldu? diye sordum gözlerimi onunkilere kenetleyerek. Bentham ve Caul, Ruhlar Kütüphanesi'nde birlikte kısılıp kalmışlardı. *Kardeşin dirildiğinde sen de geri döndün mü?*

O anda dudağının seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim. Derken tepeden tırnağa ürperdim ve telaşla lavabodan çıktım.

Noor beni dışarıda bekliyor fakat ayak bileklerine dek uzanan siyah

beyaz çizgili elbisenin içinde son derece rahatsız görünüyordu. Saçını özensizce atkuyruğu yapmıştı ve yıkadığı suratı ışıl ışıl parlıyordu. Azıcık çabayla ne denli güzelleştiğini görmek hayret vericiydi.

"Harika görünüyorsun," dedim.

Kafasını iki yana salladı ve sanki bayat bir espri yapmışım gibi güldü. "Sirkten birinin cenazesine gidiyor gibi görünüyorum." Sonra suratında içten bir gülümseme belirdi. "Ama takım elbisen yakıyor." Ardından iç geçirdi. "Sen iyi misin?"

Bu birbirimize en sık sorduğumuz soruydu. Zor zamanlardan geçiyorduk ve iyi olmak için pek bir sebebimiz yoktu.

"Evet," dedim. "Peki ya sen?"

Bu kısacık kelime değiş tokuşu içinde yüzlerce olası anlam barındırıyordu. Şu durumda, *Banyoda işin neden o kadar uzun sürdü?* ve *Bir an için bile olsa kafanın içinde dönüp duran korku filmini duraksatmayı başardın mı?* diye soruyorduk aslında birbirimize.

"Nerelerimin çamur dolduğunu duysan hayatta inanmazsın." Omuzlarını silkti. "İyiyim." Aramızdaki küçük boşluğu kapattı ve başını omzuma yasladı. "Özür dilerim, gerginken çok mızmızlanıyorum."

Yanağımı saçına yasladım. "Gerginken mırıldandığını sanıyordum."

"Mırıldanmak yerine mızmızlanmayı deniyorum."

Kollarımı dolayıp ona sımsıkı sarıldım. İçimde bir ölçüm cihazı, bir özgüven ölçer, bir cesaret göstergesi vardı ve Noor'a her dokunduğumda ibre en yukarıyı gösteriyordu.

"Hazır mısın?" dedim.

"Günah çıkarmaya," dedi ve daha ben kelime seçimine itiraz edemeden Bayan Peregrine ve Enoch koridora dalıp bizi oradan çıkardılar.

BÖLÜM BEŞ

Arka Bahçe'deki yolculuğumuz gerçekdışıydı. Her zamankinden bile daha gerçekdışı. Mesele yalnızca rengi alışılageldik hastalıklı sarı tonundan mora dönen garip gökyüzü, biz yürürken ayaklarımızın etrafında burgaçlar çizen derin kül birikintileri ya da binaların duvarlarından süzülen kurumaya yüz tutmuş kanların oluşturduğu koyu renkli derecikler değildi. Sevdiğim herkesin ölümü dışında hayal edebileceğim en korkunç şeyin gerçekleşmek üzere olduğu bir kâbusun içinde yaşadığımız fikriydi. Bu unutması kolay fakat acımasız ve değişmez bir gerçekti. Ve bu korkunç haberi arkadaşlarımıza vermek üzereydik.

Enoch başımın etini yemeye devam ediyordu: "*O* dediğiniz kim? Düşündüğüm kişi mi? Dün kemik yağmurunda az kalsın nalları dikecek olmamın nedeni bu muydu? *Geri* mi döndü?" Ama ağzımdan laf alamadı ve sırf bana rahat versin diye Bayan Peregrine en nihayetinde bizi ayırmak zorunda kaldı.

Ateş Hendeği'nin dar kollarından birinin üzerindeki son yaya köprüsünü geçerken eve uzaktan şöyle bir bakana dek mimarisinin ne denli mantıksız olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. Zemin katından iki misli daha geniş olan üçüncü katıyla tepetaklak bir piramide benziyordu ve Hendek'e devrilmesinin önüne geçen yegâne şey, üst katlara dek uzanan ahşap sütun ve direk ormanıydı. Fiona ortama azıcık güzellik katmak amacıyla eğri evi çiçeklerle kaplamış fakat esasen mor yabangülünün uzun sarmaşıklarıyla binayı takviye etmişti. Sarmaşıklar direklere tırmanıyor, pencerelerin önündeki çiçekliklerden taşıyordu. Fakat onları görünce içim yalnızca dehşetle doldu çünkü bu sarmaşıklar Gravehill'de beni yere mıhlayan sarmaşıkların ve Murnau'nun zulmünü çaresizce izlemek zorunda kalışımın hatırlatıcısıydılar.

Evin ön kapısı savrularak açıldı. Olive dışarı fırladı ve köhne basa-

maklardan paldır küldür indi. "Bu şekilde... *ortadan kaybolmayı*... bıraksanız iyi olur!" diye bağırdı, bana bir kucaklamayla saldırırken. Derken diğerleri de evden dışarı akın edecek oldu. Horace, Millard, Claire ve Hugh... Hepsi birden kapıya hücum edince yolu tıkadılar ve aradan sıyrılmak için birbirleriyle mücadeleye girişti̇ler. En nihayetinde koşarak basamaklardan indiler, etrafımıza üşüştüler ve bağıra çağıra sorular yağdırmaya başladılar.

"Gerçekten onlar mı?" diye feryat etti Horace.

"Gerçekten onlar!" diye şakıdı Olive, Noor'u kucaklamak için dönerken.

"*Her yerde* sizi aradık!" dedi Claire fal taşı misali açılmış, korku yüklü gözleriyle bana bakarak. "Kaçırıldınız mı?"

"Kaçırılmış olsalar iyi ederler!" dedi Hugh beni kucaklamak için sertçe kendine doğru çekerken. "Bir *not* bile bırakmamak da nedir!"

"Size her şeyi anlatacaklar," dedi Bayan Peregrine, civar evlerden bizi izleyen meraklı suratlara şöyle bir göz gezdirerek, "ama önce içeri girelim."

Gerginlikleri çenelerine vuran arkadaş grubumuzla birlikte içeri doluştuk. İşte, Fiona da oradaydı; yerlere samanların saçıldığı mutfağın ortasına yapılmış hasta yatağında, battaniyeler ve tavuklar tarafından kuşatılmış hâldeydi. Hugh zemin kattaki bu samimi keşmekeşin içinde Fiona'nın kendini daha iyi hissettiğini ve Bayan Peregrine'in ona nekahet dönemi boyunca istediği yerde uyuyabileceğini söylediğini açıkladı. Fiona ışıl ışıl bir gülümsemeyle bana bakarken odayı boylu boyunca arşınlayıp ona sarılmak için eğildim.

"Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur," dedim. Her ne kadar sözcüklerle yanıt vermese de başını aşağı yukarı salladı ve ardından yanağıma bir öpücük kondurdu. Kollarının arasındaki tavuk memnuniyetle gıdaklayıp tüylerini kabarttı.

En nihayetinde Bayan Peregrine herkesten sessiz olmasını istedi. Ardından el ederek Noor'la beni odanın ortasına çağırdı. Arkadaşlarımız kâh eğreti sandalyelere kâh yere oturarak etrafımıza sıralandılar. Ben ne kadar gerginsem onlar da o kadar gergin görünüyorlardı. Benim gerginliğimin asıl sebebi hikâyemizi bir çırpıda anlatıp kurtulmayı istememdi. Tüm kalbimle bunun son olmasını diliyordum. Gerginliğimin diğer sebe-

bi ise arkadaşlarımızın vereceği tepkiydi. Bizden nefret mi edeceklerdi? Umutsuzluğa mı düşeceklerdi?

Her şeyi anlattık. Kasvetli, hayret yüklü bir sessizlik içinde bizi dinlediler. Anlatacaklarımız bittiğinde odadaki hava kurşun gibi ağırdı. Claire ve Olive emekleyerek Bronwyn'in yanına gitmiş ve kızın bacaklarına sokularak orada dertop olmuşlardı. Claire ağlıyordu. Horace mutfak masasının altına sinmişti. Hugh suratında kaskatı bir ifadeyle Fiona'nın hasta yatağında oturuyordu; Fiona ise Hugh'nun elini tutmuş, gözlerini ise yere dikmişti. Tepkisini en çok umursadığım kişi olan Emma saçını döndüre döndüre düğüm yapmıştı ve teni Noor'la konuşmaya başladığımız ankinden birkaç ton daha soluktu.

"Yolda başınızdan geçenleri anlatırken," dedi Emma, "son kısımdan hiç bahsetmemiştiniz." Üfleyerek ciğerlerindeki havayı boşalttı.

"Yani *o* geri döndü," dedi Enoch. "Yani... *malum kişi*."

"Geri döndü," dedim kederle başımı aşağı yukarı sallayarak. "Malum kişi."

"Ah kuşlar aşkına, Tanrı aşkına, cehennem aşkına," diye inledi Horace mutfak masasının altından. "Meğer rüyamda gördüğüm *onun* suratıymış."

Millard oturduğu yerden kalktı. "Kalbim kırıldı. Mahvoldum."

"V gerçekten... öldü mü?" diye sordu Olive süklüm püklüm.

Noor başıyla onayladı ve, "Evet. Öldü," dedi usulca.

Olive koşup Noor'un bacağına sarıldı. Küçük kız ağlamaya başlayınca Noor, Olive'in omzunu sıvazladı.

"Peki tüm bunların bizim için anlamı nedir?" diye sordu Hugh. "Şimdi ne olacak?"

"Demek ki musibetlerin arkasındaki Caul'müş, öyle mi?" diye sordu Bronwyn. "Perplexus değilmiş?"

"Evet, öyle olduğunu düşünüyoruz," dedi Bayan Peregrine.

"Ah, *kesinlikle* öyle," dedi Emma.

"Musibetlerin, Caul'ün yapabileceklerinin tadım tabağı olduğundan eminim," dedi Horace. "Henüz ara sıcaklarda."

"Orkestrayı ısıtıyor," dedi Millard onunla hemfikir olarak. "Yakında peşimize düşer ve o an gelip çattığında tepemize mendebur bir yağmur yağdırmaktan çok daha fazlasını yapacağından emin olabilirsiniz."

"Ayvayı yedik! Bittik! Sonumuz geldi!" diye sızlandı hâlâ ağlamakta olan Claire.

"Tek bir adamdan bahsediyoruz," dedi kapının yanında oturduğunu o âna dek fark etmediğim Addison. "Yandaşlarının çoğu hapsi ya da mezarı boylamadı mı? Gölgelerine gelince... genç Jacob geride kalan üç-beş tanesinin hakkından gelemez mi?"

"Anlamıyorsun," dedi Emma. "O artık bir *adam* değil, tam olarak değil. O... *şeye*... dönüştüğünde orada, Ruhlar Kütüphanesi'nde değildin."

"Ekseriya kütüphanelere girmeme müsaade edilmez," dedi Addison burnunu kaldırarak, "Hâliyle ben de prensip olarak hepsini boykot ediyorum."

"Orası sıradan bir kütüphane değil," dedi Millard. "Çoğu ziyadesiyle güçlü olan binlerce kadim tuhafın ruhunun muhafaza edildiği bir mahzenden bahsediyoruz. Binlerce yıldır yeri gizliydi. Yani kötü niyetli birtakım tuhaflar oraya zorla girmenin, ruhları çalmanın ve yeteneklerini özümsemenin yolunu bulduğundan beri."

"Kendilerini tanrılara dönüştürmeyi denediler," dedi Bayan Peregrine. "Bir noktaya kadar başarılı da oldular. Fakat birbirleriyle savaşa tutuşup kıtlığa, sellere, bulaşıcı hastalıklara neden oldular. Eğer atalarımız olan ymbryneler Kütüphane'yi onlardan gizlemeyi başarmasaydı bütün dünyayı yakıp yıkarlardı. Kütüphane o kadar uzun zaman gizli kaldı ki varlığı gerçekliğini yitirerek bir efsaneye dönüştü... ta ki erkek kardeşim oraya girmenin bir yolunu bulana dek. Döngüyü çökertip onu oraya hapsetmeyi başardık, sonsuza dek orada mahsur kalacağını sandık. Ne var ki az önce duyduğun gibi sağ kolu ne yapıp ne edip onu diriltmeyi becerdi."

"Bu gerçekleşeceği uzun yıllar öncesinden kehanetlerle bildirilen bir senaryoydu," dedi Horace. "Dünyayı delik deşik bir harabeye çevireceği söylenen, muhtemelen hepimizin öleceği, kadim cenklere benzeyen, kıyametten farksız bir savaşla birlikte."

"Muhtemelen mi? *Kesin* ölürüz," dedi Enoch. "Caul bizden nefret ediyor."

"Bakalım doğru anladım mı?" Addison tek kaşını kaldırdı. "Bahsettiğiniz korkunç güçlerden bazılarını özümsediğine inanıyorsunuz. Hâliyle artık emrine amade gudubetlerden ve gölge yaratıklarından oluşan bir orduya ihtiyacı yok."

"Genel kanımız bu şekilde, evet," dedi Millard.

"Fakat aslında hiçbiriniz onu *görmediniz*," dedi Addison. "Yani onu bulutun tekinde gören Amerikalı oğlan ile rüyasında gören, masanın altına saklanmış şu oğlan hariç hiçbiriniz."

"Bizler onu Ruhlar Kütüphanesi'nde, döngü çökmeden hemen önce gördük," dedi Emma. "Koskoca bir ağaç deviydi." Ardından, "Böyle denildiğinde zihninde canlanandan daha korkutucuydu," diye sesini biraz alçaltarak ekledi.

"Ve bu yalnızca *tek* bir ruh kavanozunu özümsedikten sonraydı," dedim. "O zamandan beri neleri özümsediğini kim bilir?"

"Belki de hepsini özümsemiştir," dedi Emma. Korku içinde Bayan Peregrine'e baktı. "Bu mümkün mü?"

Bayan Peregrine dudaklarını büzüştürdü. "Varsayımlar diyarında geziniyoruz. Bildiğimiz hiçbir şey yok."

"Eğer öyle yaptıysa onu durdurmak imkânsız olacaktır," diye haykırdı Horace.

"Cozutma," dedi Enoch gözlerini devirerek.

"Cozuturum, vakti geldiğinde cozutacağım!" diye bağırdı Horace. Emekleyerek masanın altından çıkıp doğrularak abartılı el kol hareketleriyle konuşmaya başladı. "Caul *yıllardır* Bentham'ın diriltme malzemelerine ulaşmaya çalışıyordu. Bunu *istedi*. Bunu planladı! Kütüphane'de mahsur kalmayı ve ardından geri döndürülmeyi. Onu daha iyi, daha güçlü, daha *şeytani* kılacağından emin olmasa asla o tür bir cehennemden geçmezdi. Onun artık bir ağaç devinden çok daha fazlası olduğuna sizi temin ederim. Rüyamda gördüğüm için değil, beynim olduğu için!"

Herkes boş boş bakıyordu. Önce titreyen dudağına, sonra da geri kalanına. "Masanın altındaki yerime dönsem iyi olur."

"Hayır, oraya dönmeyeceksin," dedi Emma, onu yakalamak için öne atılırken. "Daha fazla saklanmak, sinmek ya da kaçmak yok. Değil mi, Bayan P?"

"Aranızdan birinin bunu söylemesini umuyordum," diye yanıtladı ymbryne.

"Evet, insanların daha omurgalı olduğunu sanırdım," dedi Addison.

"Kaçmak haksız yere kötüleniyor," dedi Horace. "En iyi saldırı, iyi bir savunmadır. Amerikalı futbolcular da öyle demez mi?" Bana baktı;

kafamı hayır anlamında salladım. "Neyse – bu doğru. Sizce hepimizin Şeytanın Arka Bahçesi'nde, yani topumuzu tek bir hamlede haklayabileceği bir yerde kalması mantıklı mı? Hem bizi nerede bulacağını hem de bu döngüyü avucunun içi gibi biliyor. Burayı yıllarca harekât merkezi olarak kullandı."

"*Korktuğumuzu* ona asla göstermemeliyiz," dedi Bronwyn suratında dehşet yüklü bir ifadeyle. "Korkudan ödümüz patlasa bile."

"Burada, birlikte daha güçlüyüz," dedi Hugh. O konuşurken Fiona başıyla onayladı. "Ayrıca burayı öylece terk edemeyiz, Panoptidön'ü tekrar ele geçirmesine izin veremeyiz. En güçlü silahımız o. Onun için de öyle olacaktır."

"*Panoptidön*'le yapacaklarından mı endişeleniyorsun?" dedi Horace yine sesini yükselterek. "Şu noktada mutlak kudret sahibi bile olabilir, hatta aynı anda her yerde var olması bile mümkün. Bir koridor dolusu döngü kapısına neden ihtiyaç duysun ki?"

"Eğer *aynı anda her yerde var olması* mümkün olsaydı çoktan ölmüş olurduk," dedi Emma. "Biraz sakinleşmelisin. Ufaklıkları daha fazla korkutmasan iyi olur."

"*Ben* korkmuyorum," diye duyurdu Olive ve küçük yumruğunu göğsüne vurdu.

Bayan Peregrine boğazını temizledi. "Erkek kardeşimle ilgili anlamanız gereken bir şey var. Bizi öldürmek istediğinden ziyadesiyle şüpheliyim. Gerçi," kısacık bir anlığına suratını ekşitti, "beni öldürmeyi kafasına koymuş olabilir, muhtemelen Jacob'ı da öldürmek istiyordur ama geri kalanınıza, halkımızın geri kalanına el süreceğini hiç sanmıyorum. Güç ve hâkimiyet kazanmak istiyor. Bedbaht hayatı boyunca tek hayali tuhafların kralı ve hükümdarı olmak, çocukken onunla dalga geçen tuhaflar tarafından tapınılmaktı."

"Yani hepimizi köleleştirecek," dedi Enoch. "Bizi botlarını yalamaya, ona övgüler yağdırmaya, sıradanları öldürmek ya da keyfini yerine getirecek her ne varsa onu yapmak için hafta sonları göreve çıkmaya zorlayacak."

Emma mutfak masasına tırmandı ve ayağını masaya vurmasıyla tüm çatal bıçaklar yerlerinden zıpladı. "İnsanın ödünü patlatan en kötü durum senaryoları yazmayı *lütfen* kesebilir misiniz? Karşı karşıya olduğu-

muz şeyin boyutlarını tam olarak anlamadan ümitsizliğe düşecek değiliz! Caul çok güçlü olabilir –henüz ne kadar güçlü olduğunu bile bilmiyoruz– ama *biz* de güçlüyüz. O kadar güçlüyüz ki planlarına hep çomak soktuk ve şimdiye dek onu iki ya da üç kere yenilgiye uğrattık. Kaldı ki artık bir avuç tuhaf çocuk da değiliz. Onunla savaşmaya hazır *yüz* kadar tuhaf var. Arka Bahçe'de yaşayan ya da Panoptidön vasıtasıyla ulaşabileceğimiz çok sayıda müttefikimizi, hünerlerimizi, deneyimlerimizi, yanımızdaki bir düzine ymbryneyi saymıyorum bile. Tabii bir de... bir de—"

"Noor var," dedi Horace. "Noor da yanımızda."

Noor'un başı o anda sıçrayarak uykusundan uyanmış gibi kalkıverdi. "Elbette," dedi. "Kime ne faydam olur bilmiyorum ama yanınızdayım."

"Peki ne faydası *olur*?" diye sordu Addison.

"Eğer kehanete inanacak olursak," dedi derinleşen sesiyle Horace, "ki şimdiye dek ne kadarının gerçekleştiğine bakınca bence inanmalıyız, yaklaşan mücadeledeki en önemli kozumuz Noor olabilir."

"Diğer altı tuhaf olmadan pek bir işe yarayacağımı sanmıyorum," dedi Noor.

"Korkarım ki hiçbir şey anlamadım," dedi Addison.

"Alışırsın," diye mırıldandı Claire.

Horace konuşmayı sürdürdü. "Kehanette yazana göre kapıyı ancak Noor'un da aralarında bulunduğu, gelişi önceden haber verilmiş yedi tuhaf kapatabilir."

"*Kapatacak* değil de, *kapatabilir* dendiği gözlerden kaçmasın," dedi Enoch.

"Savaşı sonlandırmak için kapıyı kapatmalıdır yedili," dedi Horace ezberden. "Elimizdeki en iyi tercüme bu. Ayrıca tuhafların dünyasının 'azat edilmesiyle' ilgili birtakım laflar da geçiyor ama o kısım biraz daha muğlak."

"Nerenin kapısını kapatacaklarmış?" diye sordu Addison.

"Bilmiyoruz," dedi Horace.

Addison bakışlarıyla ona âdeta meydan okudu. "*Nasıl* kapatacaklarmış?"

"Bilmiyoruz."

"Peki diğer altı tuhafın nerede olduğunu biliyor muyuz?" Addison geri kalanımıza baktı.

Bayan Peregrine kafasını iki yana salladı. "Henüz değil."

Addison'ın sesi yükseldi. "Enikler aşkına! Peki *ne* biliyorsunuz?"

"An itibariyle pek bir şey bildiğimiz söylenemez."

"Pekâlâ. Beni ikna ettiniz," dedi Addison kendini yere bırakıp patileriyle gözlerini kapatarak. "Hepimizin başı büyük belada."

* * *

Bayan Peregrine, Ymbryne Konseyi'nin acil durum toplantısına katılmak için yanımızdan ayrılmadan evvel duydukları hakkında Arka Bahçe'deki kimseye tek söz söylemeyeceklerine dair herkesten söz aldı. "Bir kişiye bile," diyerek uyardı. "Biz sağlam bir eylem planı yapmadan önce duyulursa panik yaratmaktan başka işe yaramaz."

"Ve bunu yapacak olanlar sizlersiniz, öyle mi?" dedi iğneleyici bir tınıyla Hugh. "Sağlam bir eylem planı yapacak olanlar?"

Claire ona peyniri bile çürütecek türden bir bakış attı.

"Evet, Bay Apiston," dedi Bayan Peregrine sabırla. "Bizleriz." Teker teker suratlarımıza baktı. "Ben dönene kadar evde kalmanız en iyisi olur. Yeterince açık mı?"

Herkesi durumdan haberdar ettiği için şimdiden pişman olmaya başladığı izlenimine kapıldım; tepkileri fena hâlde panik ve korku yüklüydü, ayrıca kafalarımız Bayan Peregrine'in yanıtlamaya henüz hazır olmadığı ve hâliyle endişemize endişe katan sorularla dolmuştu. Ve emirlerini yok saymaya meyilli, son derece başına buyruk, endişeli tuhaf çocuklar o anda hiç ihtiyacı olmayan türden bir baş ağrısıydı. Hâliyle bir sonraki emre kadar tecritteydik ve bu durum ymbrynelerin toplantısının ne kadar süreceğine bağlı olarak belki birkaç saat, belki de çok daha uzun sürecekti.

Bayan Peregrine yanımızdan ayrıldıktan sonra bize güvenmediği ve çocuk muamelesi yaptığı konusunda bazı homurdanmalar oldu. Daima ymbrynelerin tarafını tutan Claire *hâlâ* çocuk olduğumuzu ve kimseciklere tek kelime etmeden Panoptidön'de sırra kadem basmak gibi işlere kalkışmaya devam ettiğimiz sürece –tam o esnada bana meydan okurcasına uzun uzun baktı– o şekilde davranılmayı hayli hayli hak ettiğimizi söyledi. Bu fiziksel yaşın gerçek yaşla kıyaslandığı, seksen yıl boyunca

hiç değişmeyen bir döngüde yaşamanın gerçek dünyada yaşamaya benzeyip benzemediğinin ve bu durumun insanın zihni ve kalbi üzerindeki etkilerinin tartışıldığı bir münakaşanın fitilini ateşledi. O noktada kendimi fena hâlde bitkin hissettim ve uyumak için sessizce üst kata çıktım.

Kendimi rasgele bir yatağa bıraktım. Gerçi muhtemelen Horace'a aitti çünkü köşeleri güzelce katlanıp şiltenin altına sokuşturulmuş, yastıkları kabartılmış, yapılı vaziyetteki tek yatak oydu. Yan yatıp yüzümü pencereye döndüm ve başucu sehpasının üstünde duran küçük radyodan gelen mırıltıları dinleyerek havada usulca süzülen külleri seyre daldım. Bir DJ sabah haberlerini okuyordu. Radyoyu kapatmak istedim ama düğmesi ulaşamayacağım kadar uzaktaydı ve yorgunluktan kılımı bile kıpırdatamaz hâldeydim. Döngünün içindeki bir radyonun dışarıdaki bir istasyonun frekansını nasıl yakalayabildiğini merak etmeye başlamıştım ki DJ'in, "Rugby karşılaşmalarına gelince... Arka Bahçe Yamyamları, Battersea Katırafaları'nı ezip geçerek bu sezonki üst üste dördüncü galibiyetini aldı," dediğini duydum.

Yayın döngünün *içinden* geliyordu. Ne zamandan beri Şeytanın Arka Bahçesi'nin radyo istasyonu vardı? DJ'in su üzerinde biriken yağ tabakasını andıran sesi alçak ve hipnotize ediciydi. Hâliyle uykulu bir büyülenmişlikle bir süre daha tuhaf sporlarından bahsedişini dinledim.

"Sırada dudak uçuklatıcı bir gelişme var. Yılanbalıkları'nın en iyi yüzücüsünün solungaçlı olması hakemler tarafından Poseidon kuralının ihlali olarak değerlendirildiğinden Bayan Flycatcher'ın Aberdeen Yılanbalıkları geçen ay Bayan Titmouse'un Killarney Pislikleri'ne karşı kazandıkları bataklıkta yüzme şampiyonluğundan vazgeçmek zorunda kaldı. Yerel haberlere gelince... Bayan Grackle'ın Hayvan Meskeninin Çayırları *isimli prodüksiyonunun başrol ve yedek başrol oyuncuları salgın hastalığa yakalandığından bu akşamki gösteri iptal edildi. Şimdi sırada hava durumu var. Musibetler dün gecenin ilerleyen saatlerinde Dar Cadde'de görüldüğü bildirilen boynuzlu salyangoz sağanağıyla devam ediyor. Akşamüstü saatleri boyunca kül yağmurunun devam edeceği tahmin ediliyor. Pek çok söylentiye rağmen bu anomalilere neyin yol açtığına dair henüz resmi bir açıklama yapılmadı. Ken-*

dinize dikkat edin, tuhaflar. Dışarıda garip şeyler oluyor. Üstelik iyi anlamda değil. Ben Amos Dextaire ve şu anda WPEC'i, yani Şeytanın Arka Bahçesi'nin sesini dinliyorsunuz. Listemde sabah saatlerinize keyif katacak bir yığın şarkı var. İnsanın içini ısıtan, en sevdiğim klasiklerden biriyle başlayalım. Şimdi Krzysztof Penderecki'nin 'Hiroşima Kurbanlarına Ağıt' isimli eserinin huzursuz nameleri sizinle olacak!"

Bir klasik müzik parçası çalmaya başladı – en azından çalan şeyin müzik olduğunu sanıyorum. Cehennemde işkence görür gibi sesler çıkaran kemanlar en nihayetinde yatağın kenarına kadar sürünecek, kolumu rahimden farksız örtülerin altından çıkarıp uzatacak ve radyoyu kapatacak motivasyonu bulmamı sağladı. Derken gözüm radyonun arkasındaki duvara yaslanmış küçük fotoğrafa takıldı. Bu bizzat Amos Dextaire tarafından Horace'a hitaben imzalanmış çerçeveli bir fotoğraftı. Her nasılsa bir dondurma külahıyla sigarayı aynı elinde tutmayı başarmıştı ve koyu renkli gözlüğünün ardından fotoğraf makinesine göz kırpar gibiydi.

Rüyamda diri diri yanarken enstrümanlarını çalmaya devam eden smokinli müzisyenlerden oluşan bir orkestra görüyordum ki yatağımın sarsılmasına uyandım.

Enoch kendini yattığım yatağa atmıştı. "Güzellik uykusuna yatman gerektiğini biliyorum, Portman, fakat kapıda seninle sohbet etmeye pek hevesli bir gölge var."

"Ne?" Örtüleri üstümden atarak bir çırpıda doğruluverdim.

"Şaka yapıyorum ama aşağısı sensiz sıkıcı olmaya başladı. Tanrı aşkına, ne kadar asabisin."

Koluna bir yumruk indirdim. "Yapma *şunu*!"

Beni itekledi, az kalsın yataktan düşecektim. "Ne zaman şaka yaptığımı anlayamıyor musun?"

"Bir dahaki sefere doğruyu söylüyor olacaksın ama sana inanmayacağım. Hapır hupur yenmeyi hak ediyorsun."

Merdivenlerde ayak sesleri duydum. Birkaç saniye sonra Emma içeri daldı. "Zaman İşleri Bakanlığı'ndan Ulysses Critchley bizi almaya geldi. Toplantıya çağırılıyoruz."

Ayaklarımı yataktan aşağı salladım. "Ymbryneler tarafından mı?"

En büyük
hayranıma,
Amos
Dextaire

"Evet. Fakat bize özel bir toplantı değil; bütün Arka Bahçe ahalisi gelecek."

"Herkese *şimdi* mi söyleyecekler?"

"Sanırım Caul'den önce davranmak istiyorlar." Parmak uçlarıyla duvara vurdu. "Ayakkabılarını giy!"

BÖLÜM ALTI

Arka Bahçe genelinde katılımın zorunlu olduğu bir toplantı daha önce hiç yapılmamıştı. Ahaliye her ne yapıyorlarsa bırakıp toplantıya katılmalarını duyuran talimatlar hoparlörlerden duyuruluyor ve yanından geçtiğimiz binaların her birinden sokağa tuhaflar akıyordu. Toplantının gerçekleştirileceği amfide büyük bir izdiham vardı. Öyle ki içeri girmeyi bekleyenler upuzun bir kuyruk oluşturmuştu. İtiş kakış sıraya girip adım adım ilerlediğimiz esnada Millard sıranın yavaş ilerlemesinin tek nedeninin kalabalığın büyüklüğü olmadığını fark etti. Bir çift iç güvenlik muhafızı içeri girmelerine izin vermeden önce herkesin üstünü tek tek arıyordu.

"Ne arıyorlar?" diye sordu Noor. "Silah mı?"

"Hepimiz birer *silahız*," diye yanıtladı Hugh.

"Kimilerimiz diğerlerinden daha fazla," dedi Emma.

Muhafızlardan biri Enoch'un kasıklarını yoklamaya başladı. "Ayy, önce öpüşmek yok mu?" dedi Enoch.

"Bu da nedir?" dedi muhafız Enoch'un ceketinin cebinden çıkardığı bulanık cam kavanozun içine göz atarken.

"Bir katilin Himalaya tuzuyla salamura yapılmış yüreği."

Muhafız bocalayınca kavanozu düşürecek gibi oldu.

"Dikkatli ol, seni budala, o bir hediye!" Kavanozu muhafızın elinden kaptı. "Bırak da içeri girelim. Kim olduğumuzu bilmiyor musun?"

Muhafız geriledi. "Ymbrynelerden birinin nenesi bile olsan umurumda değil, içeri giren herkes—"

Diğer muhafız uzandı ve ilkinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunun üzerine ilk muhafız dişlerini gıcırdattı, memnuniyetsizce gururunu bir kenara bıraktı ve geçmemiz için bize el etti. "Devam edin." Bana zoraki bir gülümsemeyle baktı ve, "Kusura bakmayın, Bay Portman, sizi görmedim," dedi.

Emma, Enoch'un omzunu sıvazladı. "Üzgünüm, E. Sanırım sen ancak bir yancısın."

Enoch gülerek kafasını iki yana salladı.

Son bir önlem olarak bir gözü yere, diğeri göğe bakan garip, genç bir adamın karşısında dikilmeye zorlandık. Bize bakmasına izin vermemiz gerekiyordu. ("Kusura bakmayın, siz bile," dedi ikinci muhafız bana.)

Hâl böyle olunca genç adamın bana bakmasına müsaade ettim. Gözleri vücudumda bir yukarı bir aşağı dolandıktan sonra suratıma odaklandı.

"Ne yapıyor?" diye sordum.

"Niyetini tartıyor," dedi Millard. "İyi niyetli mi, kötü niyetli mi olduğunu anlamak için."

Genç adamın gözlerinin kenetlendiği alnımda hafif bir sıcaklık artışı hissettim. Tam hayıflanmaya başlayacaktım ki muhafızlara bakıp başıyla onayladı.

İçeri girmemize izin verildi, ardından gaz lambalarının ışığıyla titreşen ve kalabalığın mırıltılarının yankılandığı taş bir koridordan aşağı yönlendirildik.

Noor yanımda yürüyordu. "Epey sıkı bir kontrolden geçtik," dedi şüpheyle.

"Kaçıklardan endişeleniyor olmalılar," dedim.

"Onları suçlayamam," diye yanıtladı Horace. "Birinin burayı bombayla havaya uçurduğunu düşünsenize. İngiltere'deki ymbrynelerin yüzde doksanını göz açıp kapayıncaya dek yeryüzünden silerler. Dünyanın dört bir yanından gelen çok sayıdaki ymbryne de cabası."

"Bu iç rahatlatıcı düşünce için teşekkürler," diye yanıtladı Noor. "Sayende bir hayli rahatladım."

Ben utançtan kıpkırmızı kesilene dek Enoch koridorun geri kalanı boyunca kâh yerlere kadar eğilip kâh el pençe divan durarak benimle uğraştı. "Özürlerimi lütfen kabul edin, Bay Portman. Bu taraftan buyurun, Bay Portman! Botlarınızda küçük bir çamur lekesi var, Bay Portman. Sizin için onları yalayarak temizleyebilir miyim?"

"Götlük yapma," dedi Noor. "Kimseden öyle bir muamele görmeyi istemedi."

Enoch iyiden iyiye yerlere kadar eğildi. "Eğer sizi gücendirdiysem çok özür dilerim, Hanımefendi."

Noor onu oyuncu bir edayla itekleyince Enoch duvara toslarmış gibi yaptı, ardından yine yerlere kadar eğilip duvardan da özür diledi. Bir anda hepimiz kahkahalara boğulduk. Gülmek ve bir anlığına dahi olsa Noor'u gülerken görmek bana çok iyi geldi.

Koridor sona erdi ve kendimizi Horace'ın söylediğine göre esasında amfi olmayan geniş salonun en üst sırasında bulduk. Burası eski bir ameliyathaneydi ve seyircilerin cerrahları tüyler ürpertici işlerini icra ederken izleyebilmeleri için bu şekilde tasarlanmıştı. Oturma düzeni merkezinde insan bedeni ebatlarında bir platformun bulunduğu aşağıdaki dairesel alana bakan eş merkezli, kaba saba ahşap oturakların kat kat yerleştirilmesiyle oluşturulmuştu. Tavandan sarkan devasa avizelerden tutun da duvarlara takılmış demir şamdanlara kadar her yerde gaz lambaları ışıldıyordu.

İkinci sıraya indik ve bize ayrılmış uzun, kavisli bir banka oturduk. Amfinin geri kalanı hızla doluyordu.

"Bu salon tıbbiyenin bir bölümü olarak inşa edilmişti," dedi Horace, "fakat hortlaklar burayı tuhaflar üstünde korkunç deneyler yapmak için kullandılar. İnsan bedenlerine hayvan uzuvları aşılamak. Melez gölgeler yaratmaya çalışmak. Sırf ne olacağını görmek için insanların beyinlerini değiştirmek. Aşağıdaki metal mazgalı görüyor musun? Süzgeç niyetine kullanılırdı—"

"Anladım," dedim bir elimi kaldırarak.

"Pardon. Kimi zaman kötü sahneleri kafamdan atmamın tek yolu onları başka insanlarla paylaşmaktan geçiyor. Gerçi bunun çok bencilce bir hareket olduğunu biliyorum."

"Sorun değil," dedim az biraz suçluluk duyarak. "Bana anlatabilirsin."

"Hayır, hayır, anlatmama gerek yok. Mide bulandırıcı olduğunu biliyorum."

Birkaç saniyeliğine sessizliğe büründü. Dizi titriyor, patlaması an meselesiymiş gibi görünüyordu.

Ona baktım. "Devam et."

"İç organları ve kanı süzmek için kullanılırdı," dedi çarçabuk. "Yani mazgalın olayı buydu. Anlatılanlara göre tarifsiz bir kokusu varmış." Nefesini koyuverdi.

"Şimdi daha iyi misin?"

Mahcup mahcup gülümsedi. "Ziyadesiyle."

Salonun neredeyse yarısı dolmuştu. Şimdilerde Arka Bahçe'de yüzün üstünde tuhaf kalıyordu ve neredeyse hepsi salondaki yerlerini almıştı. Musibetler herkesin ödünü patlatmıştı; hâliyle musibetlere açıklama getirileceğini umdukları bir toplantıyı kaçıracak değillerdi.

Kalabalığın içinde pek çok tanıdık suratla karşılaşmak beni şaşırttı. Ulysses Critchley, etraflarındakileri gürültülü bir şekilde susturmakla meşgul olan Zaman İşleri Bakanlığı'ndan siyah takım elbiseli meslektaşlarının yanına oturmuştu. Tam karşımızda, provadan çıkıp geldiklerinden boyunlarından aşağısı acayip hayvan kostümlerinin içinde olan Bayan Grackle'ın tiyatro grubu oturuyordu. Onların altındaki sıraya Sharon ve irikıyım kuzenleri kurulmuştu; hepsinin üstünde birbirinin eşi siyah cübbeler vardı fakat kapüşonu tek takılı olan Sharon'dı. Dört kuzeni onları asla takmazdı. İnce telli, gümüşi saçı vardı ama yüzleri genç görünüyordu ve güçlü çenesiyle belirgin elmacık kemikleri milletin bakışlarını üstlerine çekiyordu. Gerçi kendi aralarında fısıldaşan kuzenler uzun bakışların farkında bile değillerdi. Onların yanına Hendek'in yarı balık mukimlerinden birkaçı kıvrılmıştı: Itch, karısı ve iki pullu çocukları. Üstlerine bol gelen kıyafetleriyle inceden basamaklardan aşağı akmasına rağmen gittikçe yayılan bir su birikintisinin içinde oturuyorlardı; ellerindeki sprey şişesiyle sık sık oralarına buralarına çamurlu bir su püskürtüyor ve kıyafetlerinden sıyrılıp Hendek'e dönmek için saniyeleri sayıyor gibi görünüyorlardı.

Yarım düzine iç güvenlik muhafızı ve gözleriyle her birimizi tartan genç adam salonun en üst sırasında dikilmekteydi. Pürdikkat kalabalığı izliyorlardı.

Tanıdık birkaç Amerikalıyla karşılaşmak da benim için sürpriz oldu: oturamayacak kadar gururlu olduğundan kendiliğinden kıpırdanan rakun kabanının içinde ayakta duran Antoine LaMothe; vahşi batıya özgü tozluklarla yıpranmış bir deri ceket giymiş sırık gibi fedaisi ve Marrowbone'dan anımsadığım fakat adlarını bilmediğim birkaç Kuzeyli daha. Kâhin çocuklardan birkaçını görmek beni daha da şaşırttı: Paul, Fern ve Alene. Üçü de en güzel giysilerini giymişti ve Paul gergin görünürken kızlar geniş siperlikli şapkalarının altından havalı havalı kalabalığı in-

celiyordu. Toplantıdan sonra onları bulup güzelce karşılamayı ve Arka Bahçe'ye nasıl geldiklerini sormayı aklımın bir köşesine yazdım. Portal, Georgia'daki döngülerinden buraya gelmek öyle entipüften bir yolculuk değildi; uçağa binmeleri ya da Arka Bahçe'nin New York'taki bağlantı döngüsüne ulaşmak için arkadaşlarımla çıktığımız uzun araba yolculuğunun aynısına çıkmaları gerekirdi.

Bir süredir görmediğim bazı Amerikalıların birkaç sıra ileride oturduğunu ancak o andan sonra fark ettim. Bunlara Dogface'in sözde Dokunulmazlarından birkaçı da dâhildi: boynundaki çıbanı nabız gibi atan ve muhtemelen çevresindekilere duyarlı olan oğlan; diş-yanaklı domuz kızın kucağında oturan yarım kadın Buçuk Hattie ve yalnızca kısa bir süreliğine, onda da karanlıkta gördüğüm iki tuhaf daha. Kâh o tuhafı kâh bu tuhafı işaret ederek kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Bizi tarttıkları hissine kapıldım ve kendimi ne düşündüklerini merak etmekten alıkoyamadım.

Emma onlara baktığımı gördü. "Arka Bahçe'ye ayak basmalarına ymbrynelerin neden izin verdiğini bilmiyorum," dedi. "İşler iyice sarpa sardığında bize biraz yardım etmiş olabilirler ama benim nazarımda hâlâ bir grup paralı askerden ibaretler."

"Dokunulmazları yakalarından tutup ne kadar uzağa fırlatabilirsem onlara ancak o kadar güveniyorum," dedi Enoch.

Bronwyn, "Ben de," diyerek ona katıldı.

Enoch gözlerini devirdi. "Ama *sen* onları epey uzağa fırlatabilirsin."

"Doğru," dedi Bronwyn. "Güvenmeye meyilli bir tabiatım var."

Dogface'in teşrif edip etmediğini merak etmeye başlamıştım ki birinin adımı havlarcasına bağırdığını duydum ve sesin geldiği yana döndüğümde dudakları tüylü bir sırıtışla kıvrılmış adamın bizden sonraki sıradan aşağı inmekte olduğunu gördüm. "Şuna da bakın! Bunlar meşhur Jacob Portman ile dalkavuk arkadaşları değil mi? Her fırsatta herkesin paçalarını tutuşturmaktan sıkılmadın mı? '*Jacob nerede, bu sefer nereye kayboldu?*' Bilhassa da hanım hayranlarının yüreğini hop ettiriyorsun." Emma'ya göz kırptı. Emma'nın suratının kızardığını görünce dişlerimi sıktım.

"Yine ne istiyorsun?" diye çıkıştı Emma ona.

"Bu ne biçim bir karşılama?" dedi Dogface. "Sizi en son gördüğümde hayatınızı kurtarmamış mıydım?"

"Seni en son gördüğümüzde edepli tuhafların sırf kibarlıklarından yapacağı bir işi yapmak için bizi soyup soğana çevirdin," dedi Emma.

"Edepli olduğumu hiç iddia etmedim. Ayrıca yarısı ödenmiş borcunuzun faizi katlandıkça katlanıyor. Fakat burada bulunmamın nedeni tahsilat yapmak değil. Gösteri başlamadan önce saygılarımızı sunmaya geldik."

Dogface'in arkasından, tepesinden hiç eksik olmayan küçük kara bulutu ve her zamanki huysuzluğuyla Angelica ile önleri kabartılıp jölelenmiş saçı kahverengi, hoş takım elbisesi ve kırmızı kravatıyla iyiden iyiye leylek gibi görünen Wreck Donovan geliyordu. Onları izlerken Angelica'nın tuhaflar çetesinde başka kimlerin olduğuna ya da aşırı özgüven dışında Wreck'in tuhaf becerisinin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim.

"Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum," dedi Emma.

Angelica ona küçümsemeyle baktı. "Vaziyet gerektirdiğinde farklılıklarımızı bir kenara koymayı biliriz."

"Peki neymiş şimdiki vaziyet?" diye sordum.

"Arka Bahçe'de bizimle yaşamaya mı geldiniz?" diye sordu Olive gülümseyerek. Olive istemsizce herkese iyi davranırdı ve bu Amerikalıların bir keresinde bizi satın almaya çalıştığına dair en ufak bir fikri olmadığı apaçık ortadaydı.

Wreck kahkahalara boğuldu. "Burada *yaşamak* mı? Hem de sizinle?" Baskın İrlanda aksanı "sizinle" ifadesini "zizınle" şeklinde telaffuz etmesine yol açtı.

Angelica en usturuplu hâllerini takınmaları tembihlenmiş gibi ona kapkara bir bakış atınca Wreck kahkahasını bastırdı. "Leo Burnham gelemedi," dedi, "hâliyle bize onu temsilen gelmemizi emretti. Ymbrynelerin durumu nasıl idare ettiğini ve şeyinizi," etrafına şöyle bir bakış attı ve tiksintisini gizleyemedi, "yaşam tarzınızı gözlemlememizi istedi."

"Benimsemeyi düşüneceğimiz siyasal ya da örgütsel bir yenilik yapıp yapmadığınıza bakmamızı," dedi Wreck.

"*Daha ziyade bizi alaşağı edip edemeyeceklerine,*" diye fısıldadı Enoch kulağıma.

"Türünüzün diğer yarısının nasıl yaşadığını görmeye geldiniz, öyle mi?" dedi Hugh.

Dogface, "Görünüşe bakılırsa sefalet içinde," diyerek karşılık verdi.

Bunun üzerine Hugh ona doğru bir arı tükürdü. Dogface'in ellerini başına siper etmesiyle arının kulağının dibinden vız diye geçip kafasının etrafından dolanarak bumerang misali Hugh'nun ağzına dönmesi bir oldu. Dogface ona hırlarken, "Sefalet içinde yaşamak bile siz barbarlar gibi iş görmekten daha uygarcadır, bundan hiç şüphen olmasın," dedi kıkırdayarak Hugh.

Büyük salonun karşı tarafında Hendek sakinlerinden biri herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle geğirdi ve ağzından püsküren pis sular Sharon'ın kuzenlerine geldi. Bunun üzerine adamlar döndü ve her birini şişe geçirip ateş üstünde döndüre döndüre pişirmekle tehdit ettiler.

"Burası şimdiye dek bulutumla adımımı attığım en tiksinç döngü!" diye patladı Angelica, ardından rahatlamış gibi göründü. Sanki bunu bir an daha içinde tutmak canına mal olacaktı.

"Buraya bakarak yaşam tarzımız hakkında hüküm veremezsiniz," dedi Emma sinirlenerek. "Birkaç ay evvel hortlaklar tarafından yağmalandıklarında döngülerimizin çoğu yerle bir oldu. Hâliyle hepimiz can-kurtaran salına doluşmuş felaketzedeler gibi buraya sığışmak zorunda kaldık. Yeniden yapılanma sürecine bile doğru düzgün başlayamadık."

"Tabii, tabii, kesin öyledir," dedi Wreck. "Peki o dediğin tamamlandıktan sonra ne olacak?"

"Her şey eski hâline dönecek," dedi Claire. Hiçbirimizde Claire'in sesindeki umudu kıracak yürek yoktu ama ymbrynelerin duyurmak üzere olduğu gelişmelerin ışığında bu tam bir hayaldi.

Dogface çömelerek Claire'in boyuna indi. "Eski günleri seviyordun, öyle mi?" dedi çocuksu bir sesle. "Ymbrynelerin size okul çocuğu gibi davrandığı zamanları?"

"Hiç de öyle yapmadılar bir kere!" diyerek karşı çıktı Claire.

"Yapmadılar mı?" diye sordu Angelica.

"Şimdilerde eskisinden daha fazla söz hakkımız var," dedi Bronwyn savunmaya geçerek.

Wreck'in gür kaşı kalktı.

"Ymbryneler söz verdi," dedi Claire.

Dogface yine kahkahasını bastırdı. Ymbrynelerin sunumunun başlaması için sabırsızlanıyordum.

Emma oturduğu yerden kalktı ve omuzlarını dikleştirerek Dogface'in karşısına dikildi. "Sizce Amerika'daki durum çok mu iyi? Çete lideri gibi davranan, tehdit ve baskı yoluyla herkesi kontrol eden birkaç diktatörün emrinde olmak? Hayatını idame ettirebilmek için çalmak zorunda kalmak? Dur durak bilmeden didişip savaşmak? Esir düşerim korkusuyla hasmınızın bölgesine ayak basmaktan çekinmek? Kim böyle yaşayabilir ki?"

Angelica başını gururla kaldırdı. "Tuhaf New York'ta bir hafta bile sağ kalmayı başaramayacak biri gibi konuştun."

Wreck daha nazikti. "Reformlara ihtiyaç olmadığını söylemiyorum. Buraya gelmemizin asıl sebebi de bu. Fakat en azından döngülerimizde bizim sözümüz geçiyor."

"Ahlaksızlıktan ve cürümden ibaret bir kısır döngünün içinde sıkışıp kalmışsınız," dedi Millard. "Özgürlüğünüz yalnızca bir yanılsama."

Dogface kıkırdadı. "En azından ne zaman yatacağımıza kendimiz karar veriyoruz, seni şımarık bebe—"

"Buraya sizinle kavga etmeye gelmedik," diyerek araya girdi Wreck.

Dogface'in suratı asıldı. "*Ben* onun için geldim."

"Sen hiç usturuplu davranamaz mısın?" dedi ona Claire. "Hayatta daha az zorluk çekerdin, sence de öyle olmaz mıydı?"

Dogface'in suratından eksik olmayan sırıtış silindi. "Ben ve Dokunulmazlarım gibi göründüğünde, hayatta zorluk çekmemekten bahsedilemez. Senin gibi sevimli, küçük kızlar usturuplu olma lüksüne sahip olabilir," bunu katışıksız bir tiksintiyle söyledi, "fakat ben sahip değilim. Anlayacağın ben bir iş adamıyım, hayatta kalmayı bilenlerdenim. Bana dünyaya çalınmış bir leke, tüylü hamamböceği diyorlar. Bunu hiç sorun etmiyorum çünkü dünya un ufak olduğunda ayakta kalmayı başaran hamamböceği ben olacağım." Yanımızdan ayrılmak üzere döndü fakat sonra durdu. "Ah! Şu çalmak *zorunda kaldığımız* meselesine gelince... Bu benim için bir tutku." Avucunu açtı ve elinden gümüş bir zincire geçirilmiş küçük bir madalyon sarktı.

"Hey!" diye bağırdı Olive. "O benim!"

Dogface sırıttı, madalyonu Olive'in kucağına bıraktı ve diğer iki Amerikalıyı da beraberinde götürerek yanımızdan ayrıldı.

"*Ne* büyük tatsızlık," dedi Horace burnuna çalınan bir kokuyu dağıtmak istercesine elini sallayarak.

"Amma da küstahlar," dedi Emma. "Eğer ymbryneler olmasaydı şu anda savaştaydılar ve toz tutmuş, eski bir münakaşa uğruna birbirlerini öldürüyorlardı."

"Neyse, unutun onları," dedi Enoch. "Görünüşe bakılırsa başlamak üzereyiz."

Aşağıdaki sahnede bir kapı açıldı ve Ymbryne Konseyi üyeleri tek sıra halinde o kapıdan çıkmaya başladılar.

Dokuz ymbryne karamsarlık içinde sahnedeki yerlerini alırken kalabalık sessizliğe gömüldü: Kapıdan ilk çıkan, her zamankinden bile daha ciddi görünen Bayan Peregrine oldu. Altın rengi pantolon ceket takımı ve gümüşi saçı aklıma David Bowie'yi getiren Bayan Cuckoo onu takip etti. Ardından bu pis döngü için cesurca bir tercih olduğunu söyleyebileceğim beyaz elbisesi ve beyaz eldivenleriyle Bayan Babax geldi. Onu açık vaziyetteki üçüncü gözüyle salonu muhtelif tehlikelere karşı tarayan Bayan Blackbird izledi. Bayan Loon ve hakkında çok az şey bildiğim Bayan Bobolink onun peşi sıra sahneye adım atarlarken hemen arkalarından İrlandalı Bayan Gannett geldi. Bayan Wren sahneye çıktığında Addison arka ayaklarının üstünde doğrulup onu selamlamak için patilerinden birini kaldırdı. Son olarak en gözde iki stajyer ymbrynesi, yani Francesca ve Bettina tarafından itilen tekerlekli sandalyesiyle Bayan Avocet göründü.

Esmerelda Avocet ymbrynelerin en yaşlısı ve en güçlüsüydü. İngiltere'de yaşayan ymbrynelerin çoğunun ve sahnedekilerin akıl hocasıydı. Fakat şimdi her zamandakinden daha yaşlı ve çelimsiz görünüyordu; artık kalın bir şala sarınmış, sıska, ufacık tefecik bir kadındı. Onunla ilk karşılaştığım, gölge saldırısına dair şok edici haberlerle Bayan Peregrine'in yetimhanesine dalıverdiği günkü kadar kırılgan fakat günün erken saatlerindeki hâlinden çok daha kötü görünüyordu. Sanki ymbrynelerin toplantıda tartıştıkları mesele geriye kalan gücünün çoğunu emip tüketmişti. O hâlini görünce toplantıyı çıkaracak kadar dayanabilmesini umdum.

Derken kapıdan dört muhafız daha çıktı ve sahnenin etrafındaki yerlerini alarak esas duruşa geçtiler. Sahneyi terk eden Francesca ve Bettina'nın kapıyı arkalarından kapatmasıyla Bayan Peregrine sahnenin ortasına doğru yürüdü, âdeta bir kürsüymüş gibi insan vücudu ebatlarındaki şu dehşet verici platformun başına geçti ve konuşmaya başladı.

"Tuhaf dostlarım. Bazılarınız bugün buraya neden çağırıldığınızı tahmin ediyor olabilir. Bazılarınızsa merak içinde. Sizleri daha fazla merakta bırakmak niyetinde değilim. Kısa süre öncesine dek Gravehill Savaşı'nda hortlaklara karşı kazandığımız zaferi kutluyorduk. Cesurca çarpıştık ve galip geldik ve bugün burada olan tüm ymbryneler adına şunu söyleyebilirim ki sizlerle fazlasıyla iftihar ediyoruz: muharebe meydanında çarpışanlarla da, tehlikeye rağmen Şeytanın Arka Bahçesi'nden ayrılmayıp böylesine vahim bir tehdit altındayken bile döngülerimizi ve toplumumuzu yeniden yapılandırmak üzere azim ve kararlılıkla çalışanlarla da."

Duraksadı. Salondaki herkesin oturaklarında öne doğru eğildiğini, diken üstünde olduklarını hissedebiliyordum.

"Fakat –lafı hiç dolandırmayacağım– var gücümüzle engellemeye çalıştığımız korkunç bir şey oldu." Sesi, salonun eşi benzerine rastlamadığım akustiğinin de yardımıyla gürlüyordu. "Bir hortlak Gravehill'de elimizden kurtulmayı başardı. İsmi Percival Murnau'ydu ve Caul'ün sağ koluydu. Onu hortlakların hedefine ulaşmaktan alıkoyduğumuzu sanmıştık fakat şimdi, onu yenilgiye uğratıp savaş gücünü kırıp geçirsek de planlarına son vermekte başarısız olduğumuzu üzüntüyle sizlere bildirmek zorundayım."

Salonda fısıldaşmalar oldu.

"İki gün önce Arka Bahçe'ye musibetler musallat olmaya başladı. Bunlara neyin neden olduğuna dair pek çok iddia ortaya atıldı. Artık eminiz: İki gün önce Percival Murnau erkek kardeşimi, yani hortlakların liderini, yani Caul'ü diriltti."

Mırıltılar bağırtılara, bağırtılar çaresizlik yüklü haykırışlara dönüştü. Ymbryneler sessiz olmaları için onlara âdeta yalvardı. Kalabalığın gürültüsü yavaş yavaş Bayan Peregrine'in sözlerine devam etmesine müsaade edecek bir seviyeye indi.

"En merhametsiz düşmanımız bambaşka bir surette geri döndü ve hortlakların hemen hepsinin öldürülmüş ya da hapse atılmış olmasına rağmen Caul'ün kendisi hiç olmadığı kadar güçlü. Ne var ki ne kadar güçlü olduğunu henüz bilmiyoruz." Mırıltıların dozu artmaya başlayınca Bayan Peregrine sesini yükseltti: "Fakat o hâlâ tek bir kişi ve şimdiye dek Caul'ün herhangi bir döngüye ya da tuhafa saldırdığına dair elimize geçen hiçbir bilgi olmadı—"

"Peki ya saldırılar başladığında?" diye gürledi tanıdık bir ses. Kalabalığın bakışları tüm heybetiyle ayağa kalkan LaMothe'a kaydı. "Ne yapacaksınız?"

Bayan Cuckoo öne çıkarak Bayan Peregrine'in yanında durdu. "Şeytanın Arka Bahçesi için zafiyet göstermeyeceğine inandığımız bir savunma tertip ettik."

"*İnandığınız* mı?" diye seslendi biri. Bunun üzerine Bayan Cuckoo'nun kendi sözcük seçimi karşısında suratını ekşittiğini gördüm.

"Bunun olmasına nasıl izin verdiniz?" diye bağırdı bir başkası.

"Her şey kontrolümüz altında!" diye bağırdı Bayan Blackbird titreyen ellerini ağzının iki yanına koyarak ama sesi zar zor duyuldu.

Yanımda oturan Emma kafasını iki yana sallıyordu. Toplantı kargaşaya sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Etrafımdaki insanların bağırıp çığırdığını duyabiliyordum. Yalnızca ymbrynelere bağırmıyordu; kendi aralarında da bağrışıyor, kimin suçlu olduğunu ve ne yapılması gerektiğini tartışıyorlardı. Bir şey apaçık ortadaydı: Bu insanların lidere ihtiyacı vardı. Şeytanın Arka Bahçesi'nin farklı tellerden çalan dik kafalı tuhafları ymbrynelerden şikâyetçi olsa da onlarsız kaybolurlardı.

Derken Sharon'ın gök gürültüsünden farksız haykırışı curcunayı delip geçti: "SESSİZLİK!" Kalabalık yine suspus oldu. "Benim de sorularım var," dedi biraz daha az gürleyerek. "Ben de kızgınım ama şu ana sebebiyet veren ihmalleri masaya yatırma zamanı değil. Bu kriz geçtiği vakit ihmalleri irdeleyecek zamanımız olacak. Fakat şu anda savunma taktiği geliştirecek kadar bol zamanımız olmayabilir ve eğer ağız dalaşı ederek boşa zaman harcarsak o gün geldiğinde buna pişman oluruz. Ya da icabında ölüm geldiğinde. Şimdi, lütfen." Uzun kolunu zarifçe ymbrynelere doğru uzattı ve cübbesinin yeninden bir sıçan düşüverdi. "Saygıdeğer hanımların konuşmasına izin verin."

Bayan Peregrine başını aşağı yukarı sallayarak Sharon'a teşekkür etti ve ardından platformun kenarlarını sımsıkı kavradı. "Biz ymbryneler hatasız olduğumuzu iddia etmiyoruz. Keşke bunu öngörebilseydik. Keşke önüne geçebilseydik. Ama yapamadık. Hatamızı gönülden kabul ediyorum."

Bu, kalabalıktakilerden bazılarını yatıştırır gibi oldu. Noor'a baktım. Gözlerini yere dikmiş, son derece huzursuz görünüyordu.

"Şimdi... Sizlerden endişelenmemenizi istemeyeceğim," dedi Bayan Peregrine sesini yükselterek. "Ama korkuya teslim olmamanızı rica edeceğim. Bunun kolay olacağını söyleyerek zekânıza hakaret edecek değilim ama hiçbir zafer kolay kazanılmaz. Yüz yıl boyunca hortlakların ve gölgelerinin tehdidi altında yaşadık. Böylesi bir kötülüğün birkaç haftada ya da birkaç küçük çatışmayla alt edilemeyeceğini görmek bizi şaşırtmamalı. Kanın gövdeyi götürdüğü Gravehill'deki zaferimiz belki de fazla kolaydı. Son sınavı henüz vermedik: Ölçeğini henüz kestiremediğimiz büyüklükte bir savaş. Fakat şunu biliyorum..." Bayan Peregrine platformu bıraktı ve tıpkı bir ordu komutanı gibi ellerini arkasından kavuşturarak uzun adımlarla sahnenin önüne doğru yürüdü. "Caul peşimize düşecek. Buraya gelecek. Bu döngü mendebur kardeşime yıllarca yuva oldu. Hâliyle adamlarıyla birlikte buradan sürüldüğü için hâlâ öfkeli olduğundan emin olabilirsiniz. Fakat Şeytanın Arka Bahçesi'ni tekrar ele geçirmesine izin vermeyeceğiz. Veremeyiz. Ne yegâne sığınağımızdan ne de Panoptidön'den vazgeçebiliriz. Bu döngüyü geçit vermez hâle getireceğiz ve ardından onu geldiği yeraltı diyarına geri göndermenin bir yolunu bulacağız. Ama yardımınıza ihtiyacımız var. Bizi yalnız bırakmayın. Yanımızda durun ve savaşın." Havaya bir yumruk savurdu. "Kararlılığımız karşısında kimse duramaz. Buraya girmesine izin vermeyeceğiz. Vermeyeceğiz—"

Bir süredir pes bir gümbürtü duyuluyordu fakat Bayan Peregrine'i dinlerken kendimden öylesine geçmiştim ki sesin yeni yeni farkına varıyordum. Artık yerin sarsıldığını hissetmemek mümkün değildi. Bir anda sesin de, sarsıntının da şiddeti iki katına çıktı ve onlara eşlik eden ani esinti bütün gaz lambalarını söndürerek salonu karanlığa gömdü. Çığlıklar duyuldu fakat sağır edici bir ses tarafından ânında bastırıldılar:

"DEFOLUN!" diye kükredi ses. "Evimden defolun! Hâlâ yapabiliyorken defolup gidin!"

Ses her yerden geliyor gibiydi ve telaffuz ettiği her hecede salonun ortasından etrafa ekşi bir koku yayılıyordu. İnsanlar canlarını kurtarmak için kaçışmaya, karanlıkta birbirlerine takılıp düşmeye başladılar. Beni kimilerinin merdivenden yuvarlandığını düşünmeye sevk eden çatırtılar ve çığlıklar duydum. "Kımıldamayın, yoksa eziliriz!" diye bağıran Emma'nın ellerini omuzlarıma koyup bastırdığını hissettim. Noor'a dönüp elinden çekerek oturttum. O da Fiona'yı yanına çekti.

"*Yeniden doğduuuuum!*" diye kükredi ses. Öyle yüksekti ki gözlerimin yuvalarının içinde zangırdadığını hissettim. Derken karanlığın içinde, salonun orta yerinde ani, parlak bir ışık belirdi. Bu havada süzülen, mavi renkli, ışık saçan, devasa bir suratttı. Caul'ün suratıydı. Yalnızca yüzü vardı; üç metre kadar yüksekteydi ve pis pis sırıtıyordu. Sebep olduğu curcunaya güldüğü esnada ince dudakları, kemerli burnu, açık ağzı ve inci gibi dizilmiş kör dişleri titreşti. Herkes birbirine takılıp düşüyor, tırmanmaya, önce basamaklara, sonra da kapıya ulaşıp dışarı çıkmaya çalışıyordu ama yere serilmiş ve dertop olmuş vücutlar yüzünden basamaklar hıncahınçtı, kapının önü de kapanmıştı. Caul'ün tam altındaki sahnede bulunan ymbryneler duvar diplerine sığınmış fakat kaçmamışlardı. Muhafızlar şaşkınlıktan oldukları yerde donakalmışlardı.

Derken kahkahalar kesildi. Caul sırıttı ve daha yumuşak bir sesle, "Gösteriyi nasıl buldunuz? Dikkatinizi çekebildim mi?" dedi.

Muhafızlardan biri silahını Caul'e doğru ateşlediği anda ani bir patlama sesi duyuldu fakat mermi Caul'ün hayaletimsi suratının içinden geçip duvarın tekinden sekti.

"Aptal adam, gerçekte *burada* değilim," dedi Caul. "Ama *olacağım.* Geliyorum. Merhamet etmeyeceğim! Ben kaçınılmaz olanım!" Sesi yine yükseliyordu. "Kadim ruhların gücünü kuşandım ve kudretimi, karşımda duran herkesi ezip geçmek için kullanacağım!"

Kulak zarımın daha fazla dayanamayıp patlayacağını düşünmeye başladığım anda sesi alçalarak çocuksu bir tatlılığa büründü. "Tüh! Kötü adam bizi yakalamaya geliyor! Ne yapacağız, babacığım? Ne *yapacağız?*"

Caul'ün suratı hafifçe döndü ve sesini derinleştirerek 1950'li yılların Amerikalı babalarının üşütük bir tiplemesini yapmaya girişti. "Çok basit, Johnny. Sağduyunun yolunu seçmeliyiz!"

Yine aynı sapkın 'çocuk' sesi: "O da nedir, babacığım?"

Baba: "Şöyle ki Caul artık bizim tanrımız ve *bağışlayıcı* bir tanrı olması büyük şans. Sen bir günahkârsın, Johnny. Ben de öyleyim. Yıllardır onun yerine şu yarı kuş şarlatanlara tapıyoruz! Ah, ne *büyük* bir kabahat işledik. Kaderimizde insanların masasının altında saklanmak yerine *masanın başına geçmek* yazarken bizler kaderimizi, gerçek tabiatımızı, gerçek gücümüzü inkâr ettik!"

"İnsanların *nesi*, babacığım?"

Caul'ün delice piyesi devam ederken Bayan Peregrine sesini duyurmak için bağırıyordu: "Bize zarar veremez! Gördüğünüz yalnızca bir yansıma! Herkes sakin olsun!"

"İnsanların masası! Biz tuhaflar insanların en âlâsıyken, evrimin en âlâsını geçirmiş insanlarken gösteriyi yönetmek yerine neden döngülerde saklanıyoruz? Hem de iki bin yıldır? *Yazık* değil mi?"

"Haklısın, babacığım! Bu Caul'ü ÇOK kızdırmış olmalı!"

"Korkma, Johnny. Tek yapman gereken bağışlanmayı dilemek ve ona ebedi sadakatini sunmak. Eğer dediklerimi yaparsan canını bağışlar."

"Oh, gerçekten mi?"

"Şey... Küçük bir mesele daha var."

Caul'ün suratı titreşti, ardından erir gibi göründü. Teni kemiğinden sıyrılarak havada ışıltılar saçan bir birikintiye dönüştü. Sonrasında tekrar burgaçlar çizerek yeni bir surete büründü: Benimkine.

Buz kestim. Öyle ki halüsinasyon gördüğümden emindim. Derken sapkın çocuk sesi yok oldu ve onun yerini cehennemden celbedilmiş bir iblisin insanın kemiklerini titreten pes hırıltısı aldı:

"OĞLANI ÖLDÜRÜN."

Emma'nın nefesini tuttuğunu duydum. Noor koluma yapıştı. Bu arada surat tekrar değişti. Deri fokurdayarak pelte kıvamını aldı ve ardından bambaşka bir surete büründü: Noor'unkine.

"KIZI ÖLDÜRÜN."

Bu defa Noor'un eline yapışma sırası bendeydi. Sessizdi, suratında kasvetli bir ifade vardı. Noor'un çehresi çarçabuk Caul'ünkine dönüştü ve, "Ve yıldızlı pekiyi almak için..." dedi kendi alaycı sesiyle.

Ardından yansıması infilak ederek binlerce mavi ışık zerresine dönüştü, sonrasında süratle ymbrynelerimizi resmetti. Sahnede korkudan bir köşeye sinen dokuz ymbrynenin surat ifadeleri tepelerindeki mavi görüntüye de aksetti.

"HEPSİNİ ÖLDÜRÜN!" diye haykırdı Caul. Sesi o denli yüksekti ki ellerimi kulaklarıma kapatmak zorunda kaldım, o denli yüksekti ki cam tavanın zangırdadığını, tuzla buz olmanın eşiğine geldiğini gördüm.

Kalabalıktan yüksek çığlıklar duydum. Derken ymbrynelerin mavi ikizleri kuş suretine büründü. Caul yine kendi sesiyle kıkırdadı ve, "Sü-

rünerek kaçın, sizi küçük böcekler! Uçup gidin, küçük kuşlar! Kaçışın ve çil yavrusu gibi dağılın, uçun, uçun, uçun, mutfağımdan defolun!" dedi.

Hayali kuşlar cam tavana doğru uçtular ve oraya ulaştıklarında buharlaşarak hiçliğe karıştılar. O anda tavan tuzla buz oldu. Tepemize yüz binlerce cam parçası yağdı ve herkes çığlık çığlığa kesikler içinde kaldı. Kafası cam kırıklarıyla dolan Emma avazı çıktığınca bağırıyor, kollarından ve boynundan aşağı kanlar akan Noor haykırıyor, dört dönerek bu korkunç manzarayı sindirmeye çalışan Horace çığlıklar atıyordu.

Derken gözlerimin önündeki sahne titreşti...

Derken çığlıklar duyulmaz oldu...

Derken cam tavanın ötesindeki gökyüzü karardı ve ardından odanın dört bir yanındaki gaz lambaları yanarak tekrar can buldu. Artık tepemizde kırık ya da sağlam camdan bir tavan yoktu; yalnızca sıradan, badanalı bir tavan vardı ve hiçbirimiz kesikler içinde kalmamıştık.

Hepsi bir yanılsamaydı.

Gaz lambalarının ışığı parlaklaştı.

Caul gitmişti.

O anda başka sesler duyuldu: derin bir oh çekenlerin sesleri, o hengâmede merdivenlerden düşen ya da kapının önüne serilenlerin acı yüklü haykırışları. Şaşkına dönenlerin, ödü kopanların hıçkırıkları. Bronwyn'in kollarının arasına aldığı Claire usul usul ağlıyordu. Noor elimi var gücüyle sıkıyordu. Ymbryneler sakinleşmeleri için tuhaflara yalvarıyordu. Artık elinde bir megafon tutan Bayan Peregrine ise Caul'ün tezahürünün yalnızca görsel olduğunu, yalnızca bizi korkutmaya ve birliğimizi bozmaya çalıştığını ve ona izin veremeyeceğimizi duyurmakla meşguldü. Ymbrynelerin üzerinde çalıştığı savunma sisteminin kısa sürede hazır olacağına dair kalabalığı bir kere daha temin ettikten sonra megafonu Bayan Wren'e uzattı. Bayan Wren megafonu alır almaz sistemli bir yaklaşımla salonu sıra sıra tahliye etmeye başladı. Hıçkırıklar ve haykırışlar yavaş yavaş dindi. Ymbryneler sahne çukurundan çıkıp seyircilerin arasına karışarak insanları teker teker avutmaya koyuldu. Şüpheci seyirci güruhunun pasif bir mensubu olduğunuzda tesellilerini uzaktan baştan savmak daha kolaydı ama yanınıza şahsen geldiklerinde, sizinle birebir konuştuklarında ne deseler inanıyordunuz. Ymbrynelerin vesayeti altındakilerin sayısının asla onu ya da on beşi geçmemesinin sebebi buydu.

Çeteleştiğimizde bize karşı asla galip gelemezlerdi. Kapı kapı dolaşacak, tuhaftan tuhafa koşacak ve her defasında bir kişiyi Caul'ün saçtığı dehşetin pençesinden kurtaracaklardı.

Bayan Wren'in bizim sıramızı çağırmasını beklerken birinin kalabalığın aksi istikametinde insanlara kâh dirsek kâh omuz atarak yürüdüğünü fark ettim. Bize doğru geliyordu. Bu şaşı gözlü şu tarayıcı çocuktu. Bir sıra aşağımızdaydı ve aynı hizaya geldiğimizde yanı başındaki oturağa tırmanıp tepesinde durarak suratında bomboş bir ifadeyle kafasını benden yana yatırdı.

"Bana bir şey mi soracaksın?" dedim.

Elini arkasına attı ve kemerinden bir şey çekip çıkardı. Uzun ve kavisli bıçağı elinde gördüğümde birinin, "Bıçağı var!" diye bağırmakta olduğunu hayal meyal fark ettim. Derken Noor'a doğru hamlede bulundu.

Noor öbür tarafıma atılırken oğlan bıçağı Noor'un az evvel oturduğu banka sapladı. Bıçağı saplandığı yerden çekip çıkarırken şapkası düştü. Biri onu belinden sımsıkı kavradığında ise çırpınmaya başladı. Horace kafasına bir şaplak indirirken Noor suratına bir tekme savurdu. Kısa süre sonra iki iç güvenlik muhafızı elindeki bıçağı alıp onu kollarından tuttukları gibi sürükleyerek yanımızdan uzaklaştırdılar. Oğlan sessizdi, hatta onlara direnmedi bile.

"İyi misin?" diye sordum Noor'a. Başını aşağı yukarı sallayıp üstümden kalktı.

Göz açıp kapayıncaya dek Bayan Peregrine yanımıza geldi ve yaralanıp yaralanmadığımızı sordu; iyi olduğumuzu söyledik. Rahatlamış göründü ama sadece bir anlığına. Odaya göz gezdirmek için arkamıza baktığında gözlerinde yepyeni bir korku gördüm.

Bakışları her şeyin değiştiğini söylüyordu.

BÖLÜM YEDİ

Ymbryneler Noor'la beni oradan olabildiğince çabuk uzaklaştırdılar. Bayan Peregrine, Bayan Wren ve üç iç güvenlik muhafızı bize eşlik ederken arkadaşlarımız salondan sağ salim çıkabilmemiz için yaygara kopardılar. Kalabalıksa olan biteni aval aval izlemekle yetindi. Aslında arkadaşlarımızın da bizimle gelmesini istedim ama omuzlarımdan tutarak beni yönlendiren Bayan Peregrine arkamdan fısıldayarak vesayeti altındaki çocukların herkesten evvel tahliye edilmesinin özel muamele gibi görüneceğini söyledi. Yalnızca Noor'la bana öncelik tanınmıştı. Yani namlunun ucundakilere.

Bunun dışında karanlıktaydık. Bizi bekleyen başka suikastçı olup olmadığını bilmiyorduk. Tarayıcı oğlanın saldırısının önceden mi planlandığını, yoksa Caul'ün çektiği nutuktan mı esinlendiğini bilmiyorduk. Artık ymbryneleri geri kalanımız kadar sarsılmış olduklarını anlayacak kadar tanıyordum fakat hıncahınç doldurdukları koca bir salonda mahsur kalmış dehşet içerisindeki yüz tuhaf barut fıçısının tanımı olduğundan endişelerini çaktırmamak ve istiflerini bozmayarak soğukkanlılıklarını korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Noor'la beni alelacele Arka Bahçe'den geçirip güvenli olduğunu varsaydıkları bir yere götürdüler: Tuhaf bakanlıklarının bulunduğu tımarhane binasının içindeki Ymbryne Konseyi salonuna. Yol boyunca Amos Dextaire'in hoparlörlerden gelen zahmetsizce sakinleştirici sesini duyduk: "Selam, Arka Bahçe ahalisi! Sakinleşmek için elimizden geleni yapmaya ne dersiniz? Hepimiz güvendeyiz. Caul burada değil. Eğer yürüyebiliyorsanız yatakhanelerinize dönün. Eğer yaralıysanız olduğunuz yerde kalın. Bir kırıkçı çıkıkçı en kısa zamanda yardımınıza koşacak. Ymbryneler gün boyunca tüm evlere ve yatakhanelere ziyaretlerde bulunacak. Tekrarlıyorum, hepimiz güvendeyiz. Ayrıca bu akşamüstü iki şanslı dinleyicimizin bizden bir yük beygiri kazanacağı Amos'un Hit

Parçalar Geçidi'ni dinlemeyi unutmayın!" Yıldırım hızında fakat daha alçak bir sesle, "*Kazananlar beygiri bölüşecek. Beygirin canlılığı garanti edilmemektedir. İade veya takas kabul edilmeyecektir,*" diye ekledi.

Bayan Peregrine'in mırıldanarak Bayan Wren'e bir şeyler söylediğini ve ardından kafasını iki yana salladığını gördüm.

Bakanlıklar binasına vardık, üst kattaki konsey salonuna çıkarıldık ve iç güvenlik muhafızları kapının diğer tarafında nöbet tutarken Bayan Peregrine ve Bayan Wren'le beklemeye koyulduk. Diğer ymbryneler de yakında gelecekti. Bu arada olan bitene anlam vermeye çalıştık. Noor'la ikimiz uzun, perdahlı toplantı masasının başındaki sandalyelere oturduk, Bayan Wren duvardaki mantar panoya iliştirilmiş döngü haritalarının karşısına geçip onları Caul'ün planını açık edecek bir ipucu gizliyorlarmış gibi incelemeye koyuldu, sarmaşıklar tarafından istila edilmiş üç kat yüksekliğindeki pencerenin arkadan aydınlattığı Bayan Peregrine ise volta atıyordu.

"Büyük ölçüde görsel bir tezahürdü," diyordu, "Gösteriş için birkaç akıl oyununu da eksik etmemişti: esasen orada olmayan cam tavan, kan revan içindeki kalabalık. Şahit olduklarımız tamamen sesten ve öfkeden ibaret, gürültülü bir büyülü fener gösterisiydi."

"Sadece bizi korkutmaya çalışıyor," dedim.

"Amacına ulaştı," dedi Noor. "Herkesin korkudan ödü patladı."

"Birliğimizi bozmaya çalışıyor," diye yanıtladı Bayan Wren.

"Bu ilk değil," dedi Bayan Peregrine. "On yıllardır aynı şeyi yapıyor."

"Ama daha önce hiç yanı başımızda tezahür edip propaganda yaptığı olmamıştı. İşte, *bu* bir ilk. Eğer vesayetimiz altındakilerden bazılarını bize düşman edebiliyorsa Şeytanın Arka Bahçesi'ni ele geçirmek uğruna savaş çıkarmaya pek ihtiyaç duymayacaktır, öyle değil mi?"

"Bunun olabileceğine gerçekten inanıyor musunuz?" dedi Noor. "Buradaki tuhafların size sırt çevireceğine?"

"Kesinlikle hayır," dedi Bayan Peregrine kayıtsızca. Ne var ki kısa süre önce patlak veren döngü özgürlüğü protestolarını ve Sharon'ın beni davet ettiği yeraltı toplantılarını hatırlamaktan kendimi alamadım. Hararetli bir direniş hareketi olmayabilirdi ama en küçük ayrılıklarımız bile Caul'ün istismar edebileceği ve genişletip yarıklara dönüştürebileceği çatlaklardı.

"En azından birinin aklını çeldi," dedi Noor.

"Göreceğiz," dedi Bayan Peregrine. "Gelgelelim Caul'ün oğlanın iradesizliğinden faydalanarak ne yapıp ne edip düşüncelerini istila etmiş olması da mümkün."

"Olabilir," dedi Bayan Wren kuşkuyla. "Fakat burada sayıları gittikçe artan muhalif tuhaflarla uğraşıyoruz ve Caul'ün tuhafların üstünlüğüne dair mesajı belirli kimselere tehlikeli bir şekilde cazip gelecektir. İlk takipçilerini de aynı yöntemle kazanmıştı. Ayrıca unutulmamalıdır ki güvenlik güçlerimizin bir kısmı hortlak kontrolü altındayken Arka Bahçe'de yaşayan eski paralı askerlerden oluşuyor. Caul'ün dönüşünü hoş karşıladıklarından şüpheliyim ama ondan korktuklarını hiç sanmıyorum. Burayı ele geçirmesini önlemek için canla başla savaşacaklarını da."

"O oğlan elli yıldır Bayan Bobolink'in vesayetindeydi," dedi Bayan Peregrine. "Paralı asker falan değil. Caul zihin kontrolüyle ona hükmetmiş olabilir."

Bunu doğru olmasına ihtiyaç duyar gibi söyledi. Bana kalırsa zihin kontrolü tek bir kötü elmanın Caul'ün zehirli retoriğine kapılmasından çok daha büyük bir sorundu ama ymbrynelerin nazarında aralarında bir hainin bulunması ondan katbekat kötüydü. Sadakat her şeydi; bir aile olmamız gerekiyordu.

Bayan Wren kafasını iki yana salladı. "Neyse, şu anda kendisini sorguluyoruz, yani yakında neler döndüğünü öğreniriz. O zamana kadar Arka Bahçe çapında toplantı yapmak yok. Hep beraberken kolay hedef oluyoruz." Noor'la bana döndü. "Ayrıca siz ikiniz sürekli korunmalısınız."

Noor'un suratı ekşidi. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Korkarım ki öyle," dedi Bayan Peregrine. "Hayatlarınız çok kıymetli ve Caul az evvel kellelerinize ödül koydu."

"Üstelik bir suikastçının olduğu yerde daha fazlası da olabilir," dedi Bayan Wren.

İç çektim. Haklı olduklarını bilmeme rağmen attığımız her adımda iç güvenlik muhafızları tarafından takip edilme fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

O anda kapı açıldı ve muhafızlar Bayan Cuckoo'nun, Emma'nın, Horace'ın ve, "Selam, ben de geldim," diyerek varlığından oradakileri haberdar eden Millard'ın içeri girmesine izin verdiler. Onlar da hararetli bir tartışmanın ortasındaydı.

"Fakat yanı başımızda tezahür etti," diyordu Emma. "Bunu yapabiliyorsa planladığımız her şeyi öğrenebilir."

"Hayır, az evvel olanlar onu bir filmde izlemekten farksızdı," dedi Horace. "Biz onu görebiliyorduk ama o bizi göremiyordu."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. Ancak ondan sonra Noor'la benim farkımıza vardılar ve yanımıza koşup bizi ilgiye boğdular. Onları iyi olduğumuza ikna ettikten sonra Horace sorumu yanıtladı.

"Şayet Caul, Bayan P'yi görseydi sence ona sataşmaz mıydı?"

"Doğru; fırsatını buldu mu hiç kaçırmaz," dedi Bayan Peregrine ve oturmaları için arkadaşlarımıza el etti.

"Biz de elimizdeki fırsatı kaçırmamalıyız," dedi çıplaklığına o esnada kimsenin aldırış etmediği Millard. "Küçük gösterisinde Caul'ün ağzından çıkan her kelimeyi, her heceyi, verdiği her görsel ipucunu didik didik etmeli ve onları kullanarak şu anda neye benzediğine dair bir resim çizmeliyiz."

"Ben sana neye benzediğini değil, ne olduğunu söyleyeyim. *Delinin teki*," dedi Emma. "Çıkardığı sesleri duymadınız mı?"

"Hep deliydi," dedi Bayan Cuckoo. "O açıdan hiç değişmemiş."

"Gerçi deliliği menfur hedeflerine ulaşmasına asla engel olmadı," dedi Horace.

Emma kapıya döndü. "Bayan Blackbird ve Fern nerede?"

"Arka Bahçe'yi gerçekten geçit vermeyecek hâle getirebilir misiniz?" diye sordu Horace. "Tabii *en kısa* zamanda?"

"Evet, yapabileceğimizi sanıyoruz," diye yanıtladı Bayan Peregrine fakat sesi salona doluşmuş Arka Bahçe ahalisinin önündeki kadar özgüvenli çıkmadı. Biraz daha ayrıntılı bir açıklamaya girişmek üzereydi ki Emma, "Selam, işte, buradasınız!" dedi ve Bayan Blackbird ile Portal'ın kâhinlerinden biri olan Fern içeri girdiler. Fern koca şapkasını şimdi ellerinin arasında tutuyordu. Ona selam verdim. Karşılık olarak hafifçe el sallamakla yetindi, hoşbeş edemeyecek kadar sarsılmıştı.

"Fern bizi Amerika'dan ziyarete geldi," dedi Bayan Cuckoo. "Tuhaf becerisi Caul hakkında çok faydalı gözlemlerde bulunmasını mümkün kıldı. Söz sende, tatlım."

Fern boğazını temizledi, ardından tereddüt etti.

"Sen bir kâhinsin," dedi Emma onu teşvik etmek istercesine. "Oradan başla."

"Korkunç üzgünüm," dedi Fern kelimeleri uzata uzata söylemesine neden olan, Güneylilere has, belli belirsiz aksanıyla. "Bu kadar yakınında olmaya... hiç alışkın değilim... şeylerin..."

"Ymbrynelerin," dedi Emma. "Daha önce nadiren gerçek ymbrynelerin arasında bulunmuş."

"Kendi adına konuşabileceğinden eminim," dedi Bayan Cuckoo ve Emma azarlanmış gibi kızarıp bozardı.

Fern tekrar boğazını temizledi. "Ben bir kâhinim. Ve diğer tuhaflar hakkında kehanetlerde bulunurum. Yakında mı, uzakta mı, orada mı, burada mı oldukları hakkında."

"Addison'ımın yaptığı gibi," dedi Bayan Wren.

"Pek değil," dedi Fern. "Köpeğiniz tuhaf becerilerin kokusunu alıyor. Bense onları *görebiliyorum*. Tahmin edebileceğiniz üzere tuhaf becerilerimiz belirli bir tür enerji yayar. İşte, ben o enerjiye duyarlıyım." Çok konuştuğu için utanmışçasına mahcup mahcup bakışlarını yere indirdi. Bu kadar ürkek olduğu hiç aklıma gelmezdi; çok sayıda ymbrynenin varlığı gerçekten gözünü korkutmuş olmalıydı.

Onu konuşmaya teşvik etmek için, "Bugün ne gözlemledin?" diye sordu Bayan Cuckoo.

"Başlangıçta, yani ilk göründüğünde mavi adam gerçekten güçlüydü. Fakat sonlara doğru, yani kuşa dönüşüp yok olmadan önce epey güçten düşmüştü. Artık mecali kalmamıştı."

"Çok enteresan," dedi Bayan Wren. "Yani o şekilde görünmek ona birtakım şeylere mal oldu."

"Bu da mağlup edilebileceği anlamına geliyor," dedi Bayan Cuckoo.

"Fani olduğuna," diye ekledi Millard. "Bu da olduğunu iddia ettiği tanrı olmadığına delalettir."

Bayan Peregrine suratını ekşitti. "Şimdiden sevinmeyin. Kardeşim daha yeni dirildi. Tahminimce hâlâ güç topluyordur." Gözleri anbean biraz daha beleren ziyaretçimize baktı. "Teşekkür ederiz, Fern. Son derece yardımcı oldun. Vernon, yatakhanesine güven içinde dönmesine yardımcı olur musun?"

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," dedi Fern muhafızlardan biri tarafından salondan çıkarılırken reverans yaparak.

Kapı kapanır kapanmaz Horace sandalyesinden fırlayıp Bayan Pe-

regrine'in yenini çekiştirmeye başladı. "Ne diyordunuz? Arka Bahçe'yi geçit vermez hâle getirmek hakkında?"

Bayan Peregrine onu sandalyesine götürüp oturttu. "Aklımızdakini hayata geçirmek için şu anda burada bulunanlardan başka üç ymbryneye daha ihtiyacımız var. Toplamda on iki taneye."

"Sayıyı tamamlayacağız," dedi Bayan Wren. "Bayan Waxwing ile Bayan Troupial'in vesayetleri altındakileri buraya getirmek üzere döngülerini terk etmekte olduklarına dair kesin bilgi sahibiyim. Bilirsiniz, birlikten kuvvet doğar. Açın kapıları."

"Ben de bugün Bayan Merganser'ı Mozambik'ten çağıracağım," dedi Bayan Cuckoo. "Vesayeti altında endişelenmesini gerektiren kimse olmayan, bağımsız bir ymbrynedir."

"Tabii *eğer* aklımızdakini yapmayı becerebilirsek," diyerek uyardı Bayan Wren herkesi. "Daha önce denenmemiş bir teknikten bahsediyoruz. Daha doğrusu koskoca bir döngü gibi geniş alanlarda henüz test edilmemiş bir teknikten."

"Bahsettiğiniz teknik nedir?" diye sordum.

"Döngünün etrafına örülen ve kalkan görevi gören bir tür ağ," diye açıkladı Bayan Peregrine. "Biz ona Kırkyama diyoruz."

"En erken ne zamana hazır olur?" diye sordu Horace.

"Diğer üç ymbryne gelir gelmez işe koyulacağız," diye yanıtladı Bayan Cuckoo.

"Peki ya Panoptidön ne olacak?" dedi Millard. "Devre dışı bırakılması gerekecek, öyle değil mi? Onun devrede olması Arka Bahçe'ye açılan yüzlerce arka kapı olması demek."

"Millard haklı," dedi Bayan Peregrine. "Bu korkunç bir zafiyet."

"Derhal kapatalım!" diye bağırdı Horace fakat sonra aklı karıştı. "Ama o zaman burada mahsur kalırız... kuşatma altında... hem de kaçış yolumuz olmadan..."

"Panoptidön'ü devre dışı bırakamayız," dedi Bayan Wren gözlerini Bayan Peregrine'e dikerek. "Onları bulmadan olmaz."

"Üç ymbryne gelmeden de olmaz," diye yanıtladı Bayan Peregrine.

"Onlar mı?" dedi Emma.

"Bir şeyi unutmuyor musunuz?" dedi Noor ymbrynelere. "Kehanet meselesini ne yapacağız? Diğer altı tuhaftan ne haber?"

"Bu konuyu gündeme getirdiğine çok sevindim," dedi Bayan Wren, suratında belli belirsiz bir gülümsemeyle Noor'a dönerek. "Az önce atıfta bulunduklarım *onlardı*."

O esnada kapı çalındı.

"Şimdi kim geldi?" diyerek iç geçirdi Bayan Peregrine.

Muhafızlardan biri Bayan Avocet'le iki stajyerinin geldiğini haber verdikten sonra tekerlekli sandalyedeki yaşlı ymbryne Francesca ve Sigrid'le birlikte içeri girdi.

"Zamanlamanız kusursuz," dedi Bayan Wren. "Biz de tam kehanetten söz ediyorduk. Daha doğrusu söz etmek üzereydik."

"Gelişme var mı?" diye sordu Horace hevesle.

"Her şeyin bir sırası var," dedi Bayan Avocet tekerlekli sandalyesini Noor'la bana doğru sürerken. "Siz ikiniz nasılsınız bakalım?"

Yalnızca Noor'a bakıyordu. Ne var ki Noor sorusuna yanıt vermeden evvel bana kaçamak bir bakış attı. "İyiyiz."

"Daha yeni geldiniz ve ekseriya sizi hedef alan abuk sabuk olaylar yaşandı," dedi bize acırcasına. "Üzülerek söylemeliyim ki mevcut durum kısa süre içinde değişecekmiş gibi durmuyor."

"Beni düşündüğünüz için teşekkürler ama kaygılanmanıza gerek yok," dedi Noor. "Tüm bunlar benim suçum ve hatamı telafi edeceğim. Nasıl... nasıl yapacağımı söyleyin, yeter."

"Tatlım, bu dediğin saçmalığın daniskası," dedi Bayan Avocet.

Bayan Peregrine bezgin görünüyordu. "Ben de aynısını söyleyip duruyorum."

"*Lütfen*," dedi Noor aniden. "Bana nasıl hissetmem gerektiğini söylemeye çalışmaktan vazgeçin ve ne *yapabileceğimi* söyleyin. Diğer altı tuhaf hakkında ne biliyorsanız anlatın."

Bayan Avocet iç geçirdi. "Pekâlâ, öyle olsun." Gururundan Francesca'nın yardım teklifini geri çevirdiğinden biraz çaba sarf ederek tekerlekli sandalyesiyle toplantı masasının başına geçti. "Caul'ün dirildiğini duyar duymaz tüm stajyer ymbrynelerime yediliye ilişkin atıfları bulmaları için *Gizli Yazmalar*'ın muhtelif tercümelerini didik didik etmelerini emrettim. Francesca?"

Bayan Avocet'in yıldız talebesi öne çıktı. "Hepinizin hatırlayacağı gibi Noor'un doğumuna dair apaçık atıflar varken diğer altı tuhaftan çok az

bahsediliyordu. Uyruklarını, yerlerini ya da çağlarını saptamamıza yardımcı olacak hiçbir bilgi edinememiştik. Tümünün son yıllarda doğmuş modern çocuklar olduğunu varsayamayız. Kehanet dört yüz yıl kadar önce kaleme alındı, yani kehanette adı geçen çocuklardan bazılarının şu anda çok yaşlı olması gayet mümkün. Kısacası bilmiyoruz." Dramatik bir edayla duraksadı. "Ama yakında öğrenebiliriz." Ardından sabırsızca yuvarlak çerçeveli gözlüğüyle baykuşlara benzeyen Sigrid'e döndü. "Sigrid?"

Kız çabucak gözlerini kırpıştırdı ve aniden herkesin ona baktığını fark edince eliyle elbisesini düzeltti. "Evet, evet. Yaklaşık bir saat önce ciddi bir ilerleme kaydettik."

Bayan Peregrine şaşırmıştı. "Toplantı sırasında mı?"

"Evet. Bentham Evi'nin bodrum katındaki muhabere odasında yarı zamanlı çalışıyorum."

"Telsizlerin olduğu şu odada mı?" dedim orada gördüğüm, tepeden tırnağa tellerle antenlere sarılı insanları anımsayarak.

"Evet, orada. Hortlaklardan gelebilecek şifreli mesajları saptayabilmek için ağlarımızı izliyoruz ve çabalarımız uzun süre sonuçsuz kaldıysa da iki gün önce gece geç saatlerde yapılan, döngüler arası bir dizi aramayı tespit etmeyi başardık. Daha doğrusu arama kaydı aynıydı fakat her defasında farklı bir numara aranmıştı. Kayıttaki küçük bir kızın sesiydi. Görüşmenin kaydı elimizde." Sigrid arkasında sakladığı elini suratına yaklaştırdı ve avucuna yazılı notu okudu. "'O geri döndü. Buluşma yerinde buluşalım. Olabilecek en kısa zamanda.'"

Francesca, "Kız aramaların her birinde aynı sözcükleri, aynı sırayla tekrar etti," dedi.

"Arayanın kim olduğunu ya da nereden aradığını henüz bilmiyoruz," dedi Bayan Avocet. "Ne var ki dünyanın farklı kesimlerindeki altı farklı döngüye altı arama yaptığını biliyoruz."

"Altı mı?" dedim. "Yedi değil mi?"

Bayan Peregrine *oraya geleceğiz* dercesine bir parmağını kaldırdı.

Sigrid, "Sadece tek bir tanesi Amerika'yaydı," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Çağrının yerini nokta atışı tespit edemesek de şimdiye dek varlığından bihaber olduğumuz, Pennsylvania'nın doğusundaki bir döngünün arandığını biliyoruz."

Ayakta duran Noor oturdu. "Tanrım."

Bütün vücudum ürperdi. Bu büyük yapboz parçaları yerlerine oturduğu zaman kapıldığım tekinsiz hissin aynısıydı. "V'yi aramaya çalışmışlar," dedim.

"Bu iki gün önce mi oldu?" diye sordu Bayan Peregrine. "Bundan neden şimdi haberimiz oluyor?"

Sigrid ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. "Esas önemini kavrayamamıştık. Ama Caul'ün geri döndüğünü öğrendiğimde—"

"'O geri döndü' de gayet açıklayıcı," dedi Emma.

Bunun üzerine Bayan Avocet araya girdi. "Muhabere uzmanlarımız altı ymbrynenin arandığını düşünüyor. Artık V'nin onlardan biri olduğunu biliyoruz. Ayrıca kehanette adı geçen çocukları korumak için her birine birer ymbryne tahsis edildiğine inanıyoruz."

"Kim tarafından?" dedim. "Böyle bir şeyden haberiniz olmaz mıydı, Bayan Avocet?"

"Noor'u koruması için V'yi tahsis eden siz değil miydiniz?" diye sordu Emma.

"Hayır," diye yanıtladı Bayan Avocet. "Peşindeki gölgelerden kaçıp kurtulabilmesi için V'den Noor'u Amerika'ya sağ salim ulaştırmasını istedim ama hepsi bu. Ne diğer altı tuhaftan haberim vardı ne de Noor'un ne kadar önemli olduğuna dair malumat sahibiydim." Omuzlarını silkti. Bu böylesine ciddi bir kadın için fazlasıyla gelişigüzel bir hareketti. "Son zamanlarda iyiden iyiye ayyuka çıktığı üzere biz ymbryneler de hepten kusursuz sayılmayız."

Bayan Peregrine gerginlikten yine volta atmaya başladı ve kıvrımlı piposunu yaktı. Bu kafasındaki çarkların fıldır fıldır döndüğü anlamına geliyordu. "Noor'un ne kadar önemli olduğunu bilmiyorduk ama bilen biri vardı. *Gizli Yazmalar*'da öngörülen felaketleri ciddiye aldılar ve yediliyi korumak için çeşitli hazırlıklar yaptılar. Bu günün geleceğini biliyorlardı. Şimdi asıl soru şu, topuklarını tıkırdatarak durdu ve mor bir duman üfledi, "Aramaları kim yaptı?"

Kimse *Bilmiyorum* sözcüğünü tekrarlamayı kendine yediremediğinden herkes suspus oldu. Ta ki ben, "Şayet yedi çocuk varsa neden altı arama yaptılar peki?" diye sorana kadar.

"Belki de aramaları yapan kişi yediliden birini çoktan himayesine almıştır," dedi Millard.

"Belki de aramaları yapan kız yediliden biridir," dedi Bayan Avocet.

Bayan Peregrine şüpheyle kaşlarını çattı ama emektar ymbryneye yüksek sesle karşı çıkmadan evvel dilini tutmayı bildi.

"Her halükârda," dedi Millard, "şu anda önemi olan tek şey buluşma yerlerini 'olabilecek en kısa zamanda' tespit etmek. Sigrid, mevzu bahis çağrılardan herhangi birini izlemenin mümkün olmadığından kesinkes emin miyiz?"

Sigrid başıyla onayladı. "Ama nerenin arandığını tespit etmemiz mümkün. Pennsylvania, ABD dışında Slovenya'ya, Tayland'ın batı kıyısında bulunan Andaman Adaları'na, güney Afrika'daki Namibya'ya, Brezilya'daki Amazon havzasına ve İran'ın kuzeyindeki Kelardasht bölgesine arama yapıldı. Fakat nereden arandıkları gizemini koruyor. Telsiz operatörü daha önce hiç böyle bir şey görmediğini söyledi. Dediğine göre aramalar uzay boşluğundan yapılmış gibiymiş."

"Yani altılı orada bir yerlerde, Noor'un aralarına katılmasını bekliyor olabilir," dedi Emma. "Katılabilirdi de. Tabii eğer buluşma yerinin neresi olduğunu bilseydik."

"Bunun yalnızca altı ymbryne tarafından bilinen bir sır olduğundan emin olabilirsiniz," dedi Bayan Peregrine. Noor'un yanına gidip usulca masanın kenarına tünerken arkasındaki havada dumandan bir iz bıraktı. "Ve bunlardan biri elimizin altında."

"Yoksa... V'yi mi kastediyorsunuz?" dedim dehşet yüklü bir ürperti boynumdan yukarı tırmanırken.

Noor kafası karışmış gibi görünüyordu. "Ama o..."

"Bu ona birkaç soru soramayacağımız anlamına gelmiyor," dedi Bayan Peregrine nazikçe. "Bay O'Connor'ın hünerinden haberdar mısın?"

"Ölüleri diriltebiliyor." Noor'un suratında tiksinti yerine dalgın bir ifade vardı. "Ne kadar uyanık kalacak?"

Aklından neler geçtiğini fark edince yüreğim sızladı.

"Pek uzun değil," dedi Bayan Peregrine. "En fazla birkaç dakika. Ama seni uyarmalıyım, uyanan hatırladığın kadın olmayacak."

"Baştan sona... korkunç bir süreç," dedim. Gerçeğiyle kıyaslandığında bu bile hafif bir tabirdi. Sevdiğiniz bir insanın Enoch'un etten kuklalarından birine dönüştüğünü görmek ardında derin yaralar bırakırdı.

"Buna iznin olur mu?" dedi Bayan Peregrine. "Müsaade etmezsen başka bir yolunu buluruz."

Bayan Wren'in kaşlarının kalktığını gördüm –*Ne başka yolu?*– ama sesini çıkarmadı.

En nihayetinde Noor, "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Korkunç bile olsa," dedi.

Bayan Peregrine ona teşekkür etti ve omzunu şefkatle sıvazladı. "Bir saat içinde naaşını getirmeleri için bir ekip göndereceğiz."

Noor hışımla başını kaldırdı. "Bunun bir parçası olmak istediğimi söylemiştim."

"Ben de bunun göze alamayacağımız bir risk olduğunu söylemiştim." Bayan Peregrine bana sert bir bakış attı. "Aynısı sizin için de geçerli, Bay Portman."

"Peki ya o civarda dolaşan gölge ne olacak?" dedim. "Bir hayli haşatı çıktı ama bazen yaralı gölgeler sağlamlarından çok daha tehlikeli—"

"Siz çıkagelmeden çok önceleri de gölgelerin icabına bakabiliyorduk," dedi Bayan Wren.

Emma'nın yüzünü buruşturduğunu gördüm. *Of.*

"Kendini işe yaramaz hissetme, *mon garçon*,"* dedi Bayan Cuckoo. "Yakında sizin yapmanız gereken tehlikeli işler de olacak."

* (Fra.) *Oğlum.* –çn

BÖLÜM SEKİZ

Hem saymakla bitmeyecek doğal tehlikelerinden (Dumanlı Sokak'ın dört bir yanından püsküren alevler; kanallardaki et yiyen bakteriler) hem de gölgelerin içinde kol gezen kâh sıradan kâh tuhaf muhtelif canilerinden ötürü alelade bir günde Arka Bahçe'de öylesine takılmak bile yeterince tehlikeliydi. Fakat Noor'la ben az kalsın suikasta uğrayacağımız için artık ymbryneler işi şansa bırakmayacaklardı. Hendek Evi'ne doğru yürürken iki muhafızın bize sülük gibi yapışmasının, sonrasında da sokak kapısının önünde dikilmesinin nedeni buydu.

Arkadaşlarımızın çoğu içerideydi; feci toplantıdan artakalan stresi üzerlerinden atmak için kendilerini ev işlerine vermişlerdi. Emma büyük, metal bir teknede çamaşır yıkamak için su kaynatıyordu. Yıkanıp sıkılan çamaşırlar bodrum katındaki kömürlü kalorifer kazanının yanına asılıyordu; onları dışarı, Arka Bahçe'nin küllü havasına sermek yalnızca tekrar kirlenmelerine neden olurdu. Kuruduklarında Horace onları kolalayıp ütülüyor, ütü yaparken de modern çağın bir mucizesi olan yumuşatıcılara övgüler diziyordu. Yumuşatıcı temininin günümüze gitmeyi göze almasına değecek az sayıdaki gerekçeden biri olduğunda ısrarcıydı. Olive kurşun ayakkabılarını çıkarmış, elindeki paçavrayla ve tüylü toz alma aparatıyla tavanları temizliyordu. Fiona sarmaşıklarıyla ilgileniyor, onları ev içini istila etmeye başladıkları yerlerden buduyordu çünkü dallar neredeyse her yeri ele geçirmişti. Hugh'nun dediğine göre Fiona'nın yetiştirdiği tüm bitkiler filizlendikleri andan itibaren onun cazibesine kapılıyor ve kız ne zaman arkasını dönse ona doğru santim santim uzuyorlardı. Geri kalanımız yatakları toplamakla, yerleri paspaslamakla, tavukların arkasını temizlemekle ve ne zaman kapı ya da pencere açılsa evin içine dolan külleri süpürmekle meşgul olduk.

Bir işle uğraşmak sinirlerimi yatıştırdı. Tehlikeli bir şekilde sendeleyen

dünyamızın azıcık da olsa normalleşmesine yardımı dokundu. Ne var ki bazı arkadaşlarım gittikçe asabileşiyordu. Bir saat kadar sonra Hugh elindeki süpürgeyi yere fırlatıp, "Daha fazla dayanamayacağım!" diye bağırdı.

"Ben de öyle!" dedi Enoch. "Bu döşeme cilası gazyağı gibi kokuyor."

"Hayır, demek istediğim... Neden hiçbir şey yapmadan öylece beklememizi istiyorlar? Caul'ün geleceğini öğreneli şunun şurasında birkaç saat oldu, üstelik ne tür bir savaş gücüyle çıkıp geleceğini kimse bilmiyor. Bizim de kendi ordumuzu kurmamız gerekmez mi? Savaşa hazırlanmamız?"

"Kesin katil arılardan oluşan bir tabur kurardın," dedi Olive. Kendini tavandan aşağı itip bir sandalyeye tutundu. "Paraguay'daki çiçek bahçelerine açılan bir döngü kapısı var... ikinci kat koridorunda, tuvaleti geçince soldan üçüncü kapı."

"Londra'nın eteklerinde gerilla savaşı eğitimi almış görünmezlerle dolu bir kasaba var," dedi Millard.

Horace, Fiona'ya döndü. "Great Hibernian ormanındaki ağaç insanlarla tekrar irtibata geçtin mi? Ağaçlardan bir ordu kurduğumuzu düşünsenize!"

Fiona, Hugh'nun kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunun üzerine Hugh, "Geçmemiş ama onlara bir pusula gönderebileceğini söylüyor."

"Zaten bir ordumuz var," dedi Claire. "Adlarına iç güvenlik muhafızları deniyor."

"Onlardan geriye kalanlara," dedi Hugh iç geçirerek. "Gölgeler, yağmalar esnasında onları darmaduman etti."

"Onlara döngümü emanet etmek şöyle dursun, öğle yemeğimi emanet edecek kadar bile güvenmem," dedi Enoch.

Olive işaretparmağını dudaklarına bastırdı. "Şşş, hemen kapının önündeler. Onları gücendireceksin."

"Ben de sizlerle aynı kaygıları taşıyorum," dedi Emma, "fakat şu anda Bayan P'nin dediği gibi Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki diğer tuhaflara örnek olmamız gerekiyor. Hâliyle gök kubbe tepemize çökecekmiş gibi oradan oraya koşuşturamayız. Bir tuhaflar ordusu kurmamız gerekli görülürse ymbrynelerin bize haber vereceklerinden emin olabilirsiniz."

Hugh homurdanarak öğle yemeği arası vereceğini söyledi ve mutfağa doğru basıp gitti.

Kısa bir süre sonra Bayan Peregrine peşinde Bayan Cuckoo'yla kapıda göründü. Noor ve ben onlarla mutfağın bitişiğindeki küçük oturma odasında konuştuk. Onlara V'nin cesedini nasıl bulacakları ve ekibin yol boyunca karşılaşabileceği zorluklar hakkında bildiğimiz ne varsa anlattık. Yaralı gölge, sarı yağmurlukluyu aramaya gelmiş olabilecek başka hortlaklar ve evimdeki cep döngüsünden çıkışımıza tanıklık eden şaşkın fakat muhtemelen belalı polisler de bunlara dahildi. "Hafızalarının silinmesi gerekebilir," diye mırıldandı Bayan Peregrine, onu başıyla onaylayan Bayan Cuckoo'ya.

Bir de kasırgadan geriye kalanlarla uğraşmaları gerekeceğini, araba sürmeyi zorlaştırabilecek engellerle karşılaşabileceklerini söyledim. "Bir arabaya ihtiyacınız olacak. Büyükbabamın arabası annemle babamın evinin garaj yolunda ama yeni bir tekerleğe ihtiyacı var."

"Bırak da onu biz düşünelim," diye yanıtladı Bayan Peregrine.

Oradaki işimiz bitince mutfağa geçtik. Bizden kısa süre sonra ymbryneler de odadan çıktılar. Görevi basitçe özetlediler ve iki gönüllü istediler. Emma'nın eli zınk diye havaya kalktı. Enoch'unki de öyle ama Bayan Peregrine onu geri çevirdi. "Siz bu operasyonun telafisi mümkün olmayan yegâne parçasısınız, Bay O'Connor ve size burada ihtiyacım var. V'nin naaşıyla döndüğümüzde dinlenmiş ve işe koyulmaya hazır olmalısınız."

Enoch'un gözleri heyecanla ışıldadı. "Hazır olacağım." Ceketinin iç cebindeki kavanoz biçimli potluğa eliyle hafifçe vurdu. "Eğer diriltece-ğimiz kişinin fiziksel bir eylemde bulunmasını istiyorsanız bu katil yüreklerinin üstüne yoktur ama zihin gücü için şair yüreği öneririm... tabii elimde olsaydı... Bunun için bir bahçe küreğiyle Westminster Abbey'ye inmem gerekebilir—"

"Aklınızdan bile geçirmeyin," dedi Bayan Peregrine.

"Pekâlâ, pekâlâ."

"Ciddiyim."

Enoch, Bayan Peregrine'e göz kırptı.

Bayan Peregrine kurtarma operasyonunda onlara eşlik etmesi için Bronwyn'le Emma'yı seçti. Bunun ardından Bayan Wren, Addison'a aynı yolculuğa tekrar çıkabilecek kadar güçlü hissedip hissetmediğini sordu.

Addison derhal hazır ola geçti ve, "Siz nasıl isterseniz, Hanımefendi," dedi. Her ne kadar sadakati tek bir ymbryneye yönelik olsa da Addison tanıdığım en sadık tuhaftı. Bayan Wren için canını verirdi. Tıpkı döngüleri hortlaklar tarafından yağmalandığında döngüdaşlarından çoğunun yaptığı gibi. Her tuhaf onun kadar sadık olsaydı Caul'ü yenilgiye uğratacağımızdan hiç şüphe etmezdim.

Ekiplerini toplayan ymbryneler birkaç saate dönmeyi umduklarını söylediler ve gecikirlerse endişelenmememizi tembihlediler.

Onlara şans diledik, ardından yola koyuldular. Arkadaşlarımın Englewood'a bensiz gitmesi garipti. Fakat daha da garibi beraberlerinde getirecekleri şeydi.

* * *

İki ymbryne gideli daha yirmi dakika bile olmamıştı ki yeni bir saldırı haberi patlak verdi. Hem bu defa saldırgan yalnızca abuk sabuk konuşan bir hologram da değildi. Amos Dextaire'i dinlemek için Horace'ın radyosunun başına üşüştük. Adamın normalde ipeksi olan sesi hırıltılı ve tedirgindi:

"Bayan Plover'ın Squatney, Doğu Londra'daki döngüsünden saldırı haberleri geliyor. Az evvel uçarak geldi ve kendisi şu anda stüdyomuzda. Bayan Plover, bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederiz. Neler olduğu hakkında bilgi verebilir misiniz?" Önce birtakım hışırtılar, sonra da kanat çırpma sesleri duyuldu. "İnsan suretine henüz büründü... Bizi biraz maruz görün, sevgili dinleyicilerimiz..."

Horace gerginlikten ellerini eğip büküyordu. "Amos'un sesi bile sarsılmış çıkıyor. Bayan Plover kim bilir ne hâldedir."

"Döngüsü Londra'daki gölge saldırılarına dayanmayı başaran az sayıdaki döngüden biriydi," dedi Millard. "Caul'ün ilk hedefinin orası olması gayet mantıklı."

Derken korku içindeki bir kadının sesi hoparlörden yükseldi. "Evet, ben Adrienne Plover. Evimizin duvarlarını yıkarak içeri girdiler—"

"Kim, Han'fendi?"

"Yapraklar, dallar ve rüzgâr. Sanırım gelen Caul'dü. Sesini duydum ve ev başımıza yıkılacak gibi oldu... Caul'ün şu anda ne olduğunu bil-

miyorum, pek iyi göremedim ama artık insan falan değil. Ufaklıklarımı oradan sağ salim kurtarmayı başardım ama Sheena ve Ruzzie..."

Kadın gözyaşlarına boğuldu. Amos mikrofonu derhal ondan uzaklaştırdı. Stüdyoya uğradığı için ymbryneye teşekkür etti, ardından Bayan Bobolink'i taktim etti. Bayan Bobolink lafı hiç dolandırmadan herkese sakin olmalarını ve günlük hayatlarına devam etmelerini buyurdu. "Tüm Arka Bahçe işleri ikinci bir emre kadar olağan şekilde sürdürülecektir. Âdet olduğu üzere aldığınız görevleri ve katıldığınız dersleri bildirmeniz gerekmektedir. Sokağa çıkma yasağı karanlık çöktükten sonra yürürlüğe girecektir, o zamana dek gününüzü sıradan bir günmüş gibi yaşayın. Can ve mal güvenliğinizi sağlamak adına tüm önlemleri aldığımızdan hiç şüpheniz olmasın."

"Bunu ne kadar çok söylerlerse o kadar az inanıyorum," diye mırıldandı Noor.

"O hâlde artık resmiyet kazandı," dedi Millard kasvetli kokan sesiyle. "Caul hologramını yansıtmaktan çok daha fazlasını yapabiliyor. Canı istediğinde fiziksel bir saldırıda bulunabilir."

"O olduğundan emin miyiz?" diye sordu Horace.

"Ağaç canavarı? Kasırga tadında rüzgârlar? Kesinlikle o," dedi Noor.

"Caul iki nokta sıfır," diyerek ona hak verdim.

"Endişelenmemize gerek yok," dedi Hugh. "Bayan Plover'ın döngüsü epey ıssız bir yerdeydi ve doğru düzgün korunmuyordu. Kolay lokma olmuşlardır."

"Bayan Plover'ı o döngüden *Claire* bile sürebilirdi," dedi Enoch. O da Hugh'yla aynı fikirdeydi.

"Bu gece sen uyurken kafamın arkasındaki dişlerle ayak parmaklarını ısırıp koparabilirim," diye kükredi Claire. "Bu hoşuna gider miydi?"

Enoch çoğu zamanki gibi ona kulak asmadı.

"*Esasen* bizi ymbrynelere düşman edemeyeceğini biliyor," dedi Hugh, "Hâliyle Caul'ün bir B planı var. O da bizi korkutup kaçırmak. Olabildiğince fazla tuhaf Arka Bahçe'yi terk ettikten sonra müdafaasız kalan döngüye vals yaparak bile girebilir."

"*Endişelenmemize gerek yokmuş*," diye mırıldandı Horace. "Daha yeni başlıyor. Döngüleri teker teker yok edecek, ettikçe güçlenecek, en nihayetinde de bizim peşimize düşecek." Fal taşı misali açılmış gözleriyle

etrafına bakındı. "Bu size endişelenmemizi gerektirecek bir şey olmadığını mı düşündürüyor?"

"Bana *yapılacak* hiçbir şey olmadığını düşündürüyor. O hâlde neden endişeleneyim?" dedi Hugh. *Endişe* kelimesini telaffuz ederken sesi çatladı.

"Yapılacak tonla iş var ve iş derken ev işini kastetmiyorum," dedi Enoch. "Dirilteceğim cesede sorular sorulacaksa şu şair yüreğine ihtiyacım olacak, yoksa alacağımız yanıtların yarısı anlaşılmaz sözlerden ibaret olur. Burada öylece oturup bekleyecek değilim."

Hugh yataktan kalktı ve kapıya doğru seğirtti. "Ben de öyle. Küçük bir maceraya atılmaya ne dersin, Fee?"

Fiona onu çoktan kapının önünde beklemeye koyulmuştu; uzun saplı çiçekler heyecandan ayak bileklerine dolanıyordu.

Claire çarçabuk ayağa fırlayıp paldır küldür yanlarına gitti. "Siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

"Olive'in az evvel bahsettiği döngü kapısına," dedi Hugh. "Yirmi bir Q'ya, tuvaleti geçtikten sonraki üçüncü kapıya. Biraz keşfe çıkacağız; çabucak döneriz. Ve eğer boşboğazlık edip bizi Bayan P'ye ispiyonlarsan ayak parmakları çiğnenip kopartılan *sen* olursun."

"Şey... itiraz ediyorum!" Biraz kızarıp bozararak surat asmak için bir köşeye çekildi. Fakat Bayan Peregrine'in gözüne girmek için bile arkadaşlarını ispiyonlamayacağını biliyordum.

"Ama ikinci bir emre kadar Panoptidön'ü kapattılar," dedi Olive. "Özel izni olmayan kimseyi içeri almıyorlar."

"Sharon'ın bana bir iyilik borcu var," dedi Enoch kapının orada Hugh'yla Fiona'ya katılarak.

Daha kapının topuzunu çeviremeden onu kolundan yakaladım. "Bekleyin— arkadan çıkın, yoksa iç güvenlik muhafızlarına yakalanırsınız."

"Teşekkürler, dostum." Gülümseyip kaburgalarıma dostça bir dirsek indirdi. Sonrasında arka sokağa açılan üst kat penceresinden tüymek için üçü birden merdivenlerden çıktılar.

Görünmez bir el omzuma dokundu. "Sanırsam Noor'la ikiniz etrafta gizlice dolaşmaya pek hevesli değilsinizdir?" diye sordu Millard. "Tabii eğer burada kalıp toz almayı yeğliyorsanız orası başka."

Noor sırıttı. "Aklında ne var?"

"V'nin kronometresinin hâlâ sende olduğunu umuyordum. Yani tahliyematiğin."

Noor çizgili elbisesinin cebini yokladı. "Burada. Gerçi devreleri yandı."

"Belki öyledir. Belki de değildir. Eğer senin için sakıncası yoksa kronometreyi tamirat işleriyle uğraşmayı seven bir arkadaşıma göstermek istiyorum. Bu tür şeylere eli yatkındır ve... eğer Panoptidön'ü gerçekten kapatmak zorundaysak elimizde çalışır durumda bir tahliyematiğin bulunması yararımıza olacaktır. Acil durumlar için."

"Sanırım denemeye değer," dedi Noor. "Kaldı ki burada beklerken kafayı yemekten bin kat daha iyidir. Sen ne diyorsun, Jacob?"

Ayaklarım harekete geçmek için yanıp tutuşuyordu. Muhafızlar kapıya dikileli daha birkaç saat bile olmamıştı ama şimdiden kendimi tutsak gibi hissediyordum. "Bence de denemeye değer. Ama onlar... onlardan evvel geri dönmüş olalım."

Kelimeler boğazıma dizildiğinden tekledim.

Ama onlar V'nin cesediyle dönmeden evvel.

"Söz veriyorum," dedi Millard.

* * *

Birkaç dakika önce arkadaşlarımızın yaptığı gibi evin arka cephesindeki ikinci kat penceresinden sinsice dışarı süzüldük. İki titrek ahşap direkten ibaret merdivenden yalpalayarak indikten sonra küllü bir lağım akıntısını savuşturduk ve ardından evin arkasındaki dar, çarpık ara sokaktan aşağı koşmaya başladık. Muhafızlar onları yolculuğumuzun gerekli olduğuna ikna etsek bile evden ayrılmamıza izin vermezlerdi. Ayrıca tamir edilmesi muhtemel bir tahliyematiğin varlığından ne kadar az kişinin haberi olursa o kadar iyi olacağında mutabıktık. Bir defa Noor'un hayatını kurtarmıştı. Eğer Caul burayı ablukaya alırsa ve Arka Bahçe'deki durum iyice vahimleşirse aynı şeyi yine yapması gerekebilirdi; paniğe kapılmış bir tuhaf tarafından araklanmasını göze alamazdım. Diğer yandan Amerikalıların tahliyematiğin varlığından haberdar olmasını bilhassa istemiyordum. Çaresizlik iyi insanlara kötü şeyler... ahlaki açıdan dengesiz kimselere ise *çok* kötü şeyler yaptırabilirdi.

Evden birkaç blok uzaklaştığımızda Ateş Hendeği'nin ortasından ikiye böldüğü Efkârlı Sokak'a döndük. Tuhaflar cerahatli suyun her iki yakasında da sokaklara akın etmişti ve meşgullerdi. Ne var ki bu Arka Bahçe'nin alelade günlerinden biri değildi. Ymbrynelerin günlük hayatlarına devam etmelerine yönelik talimatlarına rağmen neredeyse herkes olası bir saldırıya ellerinden geldiğince hazırlanmak için işlerini de, derslerini de yarıda bırakmıştı. Hendek sandallarla mavnaların su üzerindeki park yerine dönüşmüştü ve kayıkçılar sandallarından indirdikleri sandıkları kamyonlara ve atların çektiği yük arabalarına yüklüyordu.

"Yiyecekler, giysiler, alet edevat, ilaçlar," dedi Millard. "Kuşatma esnasında ihtiyaç duyabileceğin en temel malzemeler."

Bazı sandıklar PATLAYICI ibaresiyle damgalanmıştı. Bunu görünce geleneksel silahlardan getirip getirmediklerini merak ettim. Sanki tabancaların Caul gibi bir iblis soyuna ya da artık her neye dönüştüyse ona karşı faydası dokunacakmış gibi; uçan bir metal parçasının onu durduramayacağından adım gibi emindim. Fakat asıl endişe verici gerçek, çoğu tuhafın becerisinin savaşmaya pek uygun olmayışıydı. Bizler asker değildik. Bizler süper kahraman değildik. Örgütlü bir saldırı karşısında çoğumuzun tek yapabileceği siper alıp en iyisini ummaktı. Olsa olsa yüzde onumuz saldırgan bir savunma hattı oluşturabilirdi. Şu hâlleriyle hiçbir derdimize derman olmasalar da iç güvenlik muhafızlarına bu yüzden ihtiyacımız vardı. Ymbrynelerin ve döngülerinin korunmasına uzun yıllardır böylesine bel bağlanmasının sebebi de yine aynıydı.

Savaşmaya en uygun donanımlara sahip grup Amerikalılardı. Ne de olsa geçtiğimiz yüzyılın yarısını, yetenekleri silaha dönüştürülebilir olanlara ayrıcalık kazandırıp gerisini korkusuz kabadayılara dönüştüren Darvinci bir ölüm kalım savaşı vererek geçirmişlerdi. Hâl böyle olunca azımsanamayacak kadarının hazırlıkları şaşkın şaşkın izlemekten fazlasını yaptığını görmek beni hem şaşırttı hem de memnun etti. LaMothe ve Kuzeylilerden oluşan çekirdek kadrosu kayıkçıların malzemeleri kamyonlara yüklemesine yardım ediyordu. Parkins yolun biraz daha aşağısındaki havada süzülen tekerlekli sandalyesinden emirler yağdırırken Californio kovboylarından ibaret bir grup pusu kurulabilecek noktaları tespit ediyordu: şurada bir çatı tepesi, burada bir köprü payandası. Upuzun saç örgüsü omzunun tekinden sarkan, elinde bir tüfek tutan, asık su-

ratlı bir kadın küçük bir evin önünde nöbet tutarken git gel yapan başka bir Californio içeri kucak dolusu silah taşıyordu. Evin önünden geçerken kapıdan içeri şöyle bir bakış atınca gözüm tabancalardan, bıçaklardan, kılıçlardan ve sopalardan oluşan, saldırı halinde kolaylıkla erişilebilecek ve anbean büyüyen zulaya takıldı.

Leo Burnham'ın yokluğu hissediliyordu ama yerine haydutlarından birkaçını göndermişti. Açık pencereden Büzüşük Kafa'da olduklarını gördüğümüz dördünün önünden geçerken Noor epey gerildi. Gerçi haydutlardan biri tabancasını parlatmakla meşguldü. Diğerleriyse mutfaktan aldıkları bıçaklarla içki şişelerinden Molotof kokteyli yapıyorlardı.

"Ymbrynelerin onları içeri aldığına inanamıyorum," diye homurdandı Noor.

"Al benden de o kadar," dedi Millard. "Tek dertleri –bilhassa da Burnham'ın adamlarının– diğer tuhafların bölgelerini istila ederek topraklarını genişletmek. Bu hareketleri yalnızca ymbrynelerin onlardan korkmadığı... ya da onlardan, Caul'den korktukları kadar korkmadıkları anlamına gelebilir."

"O hâlde kiminle uğraştıklarını bilmiyorlar," dedi Noor.

Köşeden dönünce Dokunulmazlardan ve birkaç Arka Bahçe sakininden oluşan avaneleriyle tuhaf bakanlıkları binasının girişini kum torbaları ve top mevziileriyle takviye etmeye çalışan Wreck Donovan ve Dogface'le karşılaştık. Bu esnada Angelica bulutunun yardımıyla can sıkıcı bir kemik fırtınasını işçilerden uzaklaştırmaya uğraşıyordu.

"Buraya sadece gözlem yapmaya geldiğinizi sanıyordum!" dedim Wreck'e yaklaşarak.

Sırıttı. "Eee... *Birinin* sizi savaşa hazırlaması gerekiyordu çünkü ymbryneleriniz parmaklarını bile kıpırdatmıyorlar."

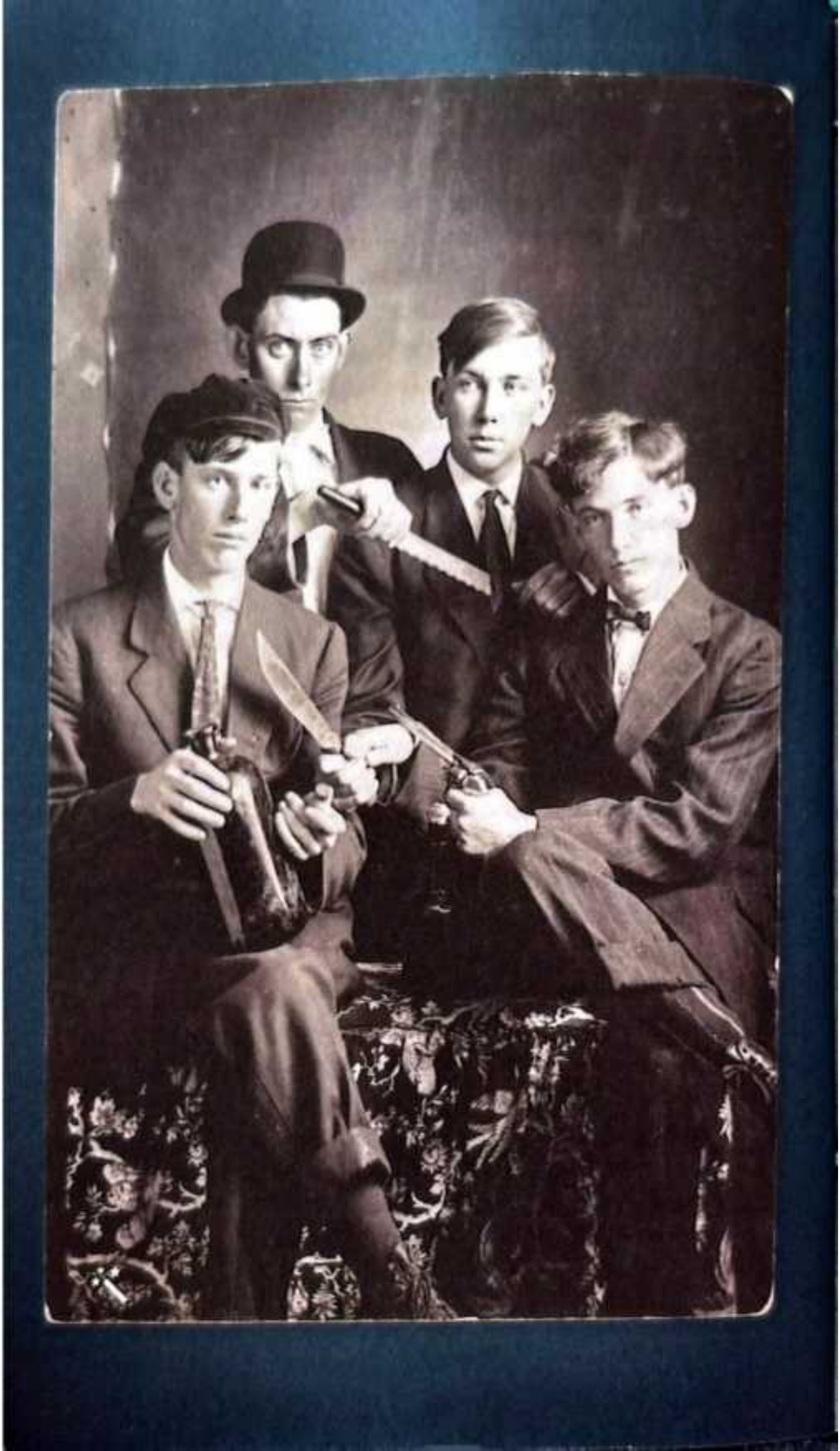
Böyle der demez yanı başındaki kaldırım taşlarına parmak kemikleri yağmaya başladı.

"Daha önemli bir iş üstündeler," dedi Millard hırçınlaşarak.

"Ah, tabii, herkesi kurtaracak şu gizli planlarının üstünde çalışıyor olmalılar!" Wreck abartılı bir hevesle etrafına bakındı. "Peki planlarını tam olarak... ne zaman hayata geçirmeyi düşünüyorlar?"

"Bize ne olacağını umursadığını fark etmemiştim," dedi Noor.

Wreck yerdeki parmak iskeletlerinden birini alıp bize doğru salladı.

"Yardım ediyoruz diye sizi umursadığımızı sanmayın. Domino taşları devrilmeye başladı ve eğer bu da giderse" –elindeki parmakla havaya bir daire çizdi– "ymbrynelerinizin bertaraf etmeyi beceremediği kanser Atlantik'in diğer tarafına yayılabilir. Buna izin veremeyiz."

"Ne yüce gönüllülük ama," dedi Millard.

"Kahramanlar yaşarken nadiren takdir görürler," dedi Wreck parmağı fırlatıp atarken. "Olduğu kadar."

"Fakat işler iyice sarpa sararsa buralarda oyalanmamızı beklemeyin," dedi yüklendiği kum torbasıyla yanımızdan geçen yarı domuz Dokunulmaz. "Yatırımımızı korumak için buradayız, sizin uğrunuza ölmek için değil."

Bir hışımla Wreck'e döndüm. "Ne yatırımı?"

Suratında öfke kıvılcımları çaktı ama çabucak kendine çekidüzen verdi. "*Dostluğumuza* yaptığımız yatırım," dedi yapmacık bir tatlılıkla. "Daha uzun yıllar sizlerle dost ve müttefik olarak kalmayı umuyoruz."

Ne var ki ağızlarından bir şey kaçırmışlardı ve şimdi onlara güvenmemek için daha çok gerekçemiz vardı.

"Hadi, arkadaşlar. Bu kasıntı lafebesiyle harcayacak daha fazla vaktimiz yok," dedi Millard.

Wreck kibirli bir iki-parmak hareketiyle bize veda etti. Ardından kolunu kaldırmasıyla yerdeki kum torbalarından biri havaya yükseldi ve bakanlıklar binasına doğru yürüyen Wreck'in peşine takıldı.

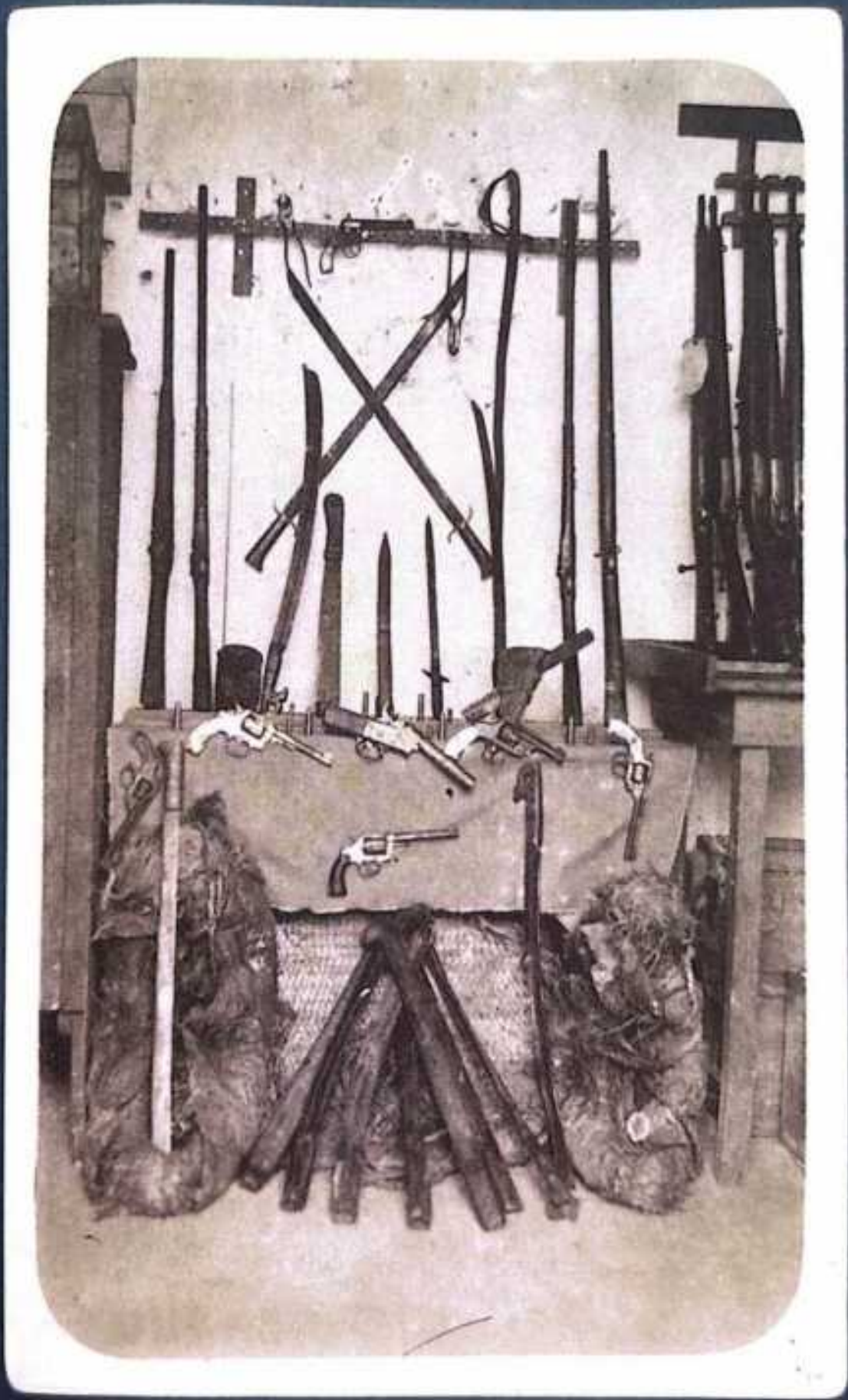
Demek yapabildiği buymuş, diye düşündüm.

* * *

Tamircinin atölyesi Arka Bahçe'nin eteklerinde, döngünün tuhaf yüreğini küvet pisliği misali çevreleyen bölgede bulunuyordu. Zikzaklar çizen mahallelerden geçerken Millard azıcık yolumuz kaldığını, gideceğimiz yerin bir sonraki köşe başında olduğunu söyleyip durdu. Fakat biz ilerledikçe sokaklar daralıyor, pislik içindeki meskenler daha da yan yatıyor ve o evlerde yaşayan sıradanların bakışları daha karanlık, daha cinai bir havaya bürünüyordu.

İki muhafızımızı atlatmakla hata yapıp yapmadığımızı düşünmeye başlamıştım.

İhtiyar bir kadın kapı aralığından, "Defolun, sizi lanet yabancılar!" diye tıslayıp bize tükürdü. Bir yandan da kafasını hart hurt kaşımakla meşguldü.

Kadın yeraltı sığınağına çekilirken sokakta koşmaya başladık. "Tanrım, onu yiyen neydi?" dedi Noor.

"Bitler, solucanlar... muhtemelen sıçanlar," dedi Millard. "Bu döngüde sıkışıp kalmış sıradanlarla arandaki mesafeyi korusan iyi edersin. Burada günlerdir kan ve kemik yağıyor. Dünyanın sonunun geldiğini düşündüklerinden şüpheleniyorum."

"Haklı olabilirler," dedi Noor.

"Buralarda yaşayan tuhafların olduğundan haberim yoktu," dedim konuyu değiştirme arzusuyla.

"Bir tek Klaus," diye yanıtladı Millard. "İnsanların nefesini boynunda hissetmekten hoşlanmadığını söyler durur. Biraz enteresan bir tiptir. Gerçi... tencere dibin kara, seninki benden kara."

Tamircinin evini, en nihayetinde, terk edilmişe benzeyen bir blokun ortasında bulduk. Eski püskü kapının üstündeki tabelada el yazısıyla SAAT TAMİRCİSİ yazıyordu. Kapı biz daha çalmadan açıldı ve apansızın suratlarımıza bir silah doğrultuldu. Bu devasa, çift namlulu bir alaybozan tüfeğiydi ve ağarmış saçı darmadağın olmuş yaşlı bir adamın elindeydi.

"Ne istiyo'nuz? Gidin bur'dan! Tetiğe bastım mı hepiniz nalları dikersiniz!"

"Ateş etme!" diye bağırdım ve Noor'la ben ellerimizi havaya kaldırırken Millard'ın kendini yere attığını duydum.

"Benim, Klaus. Benim, Millard Nullings!"

Adam yere baktı. "NE?"

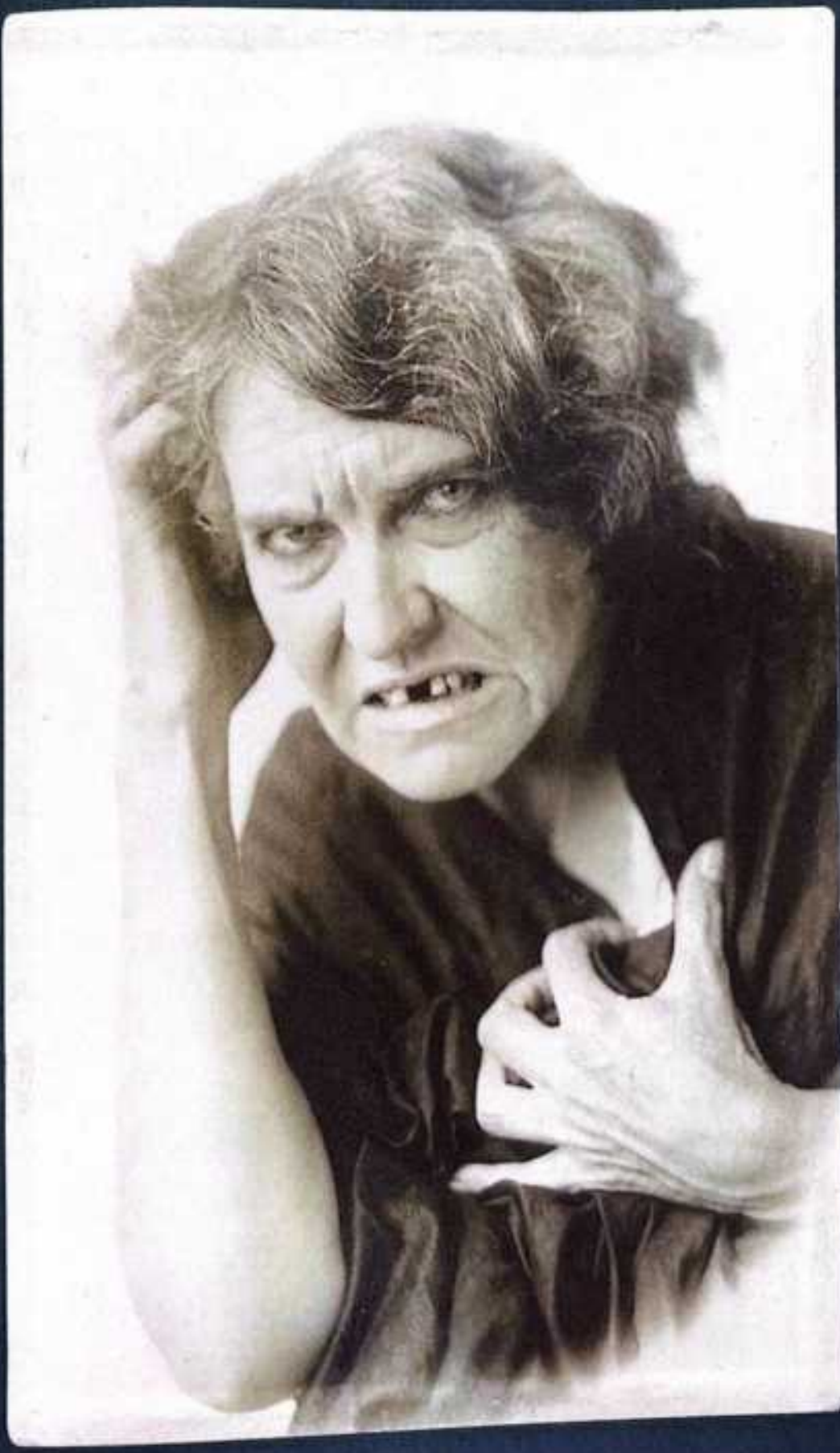
"MILLARD NULLINGS!"

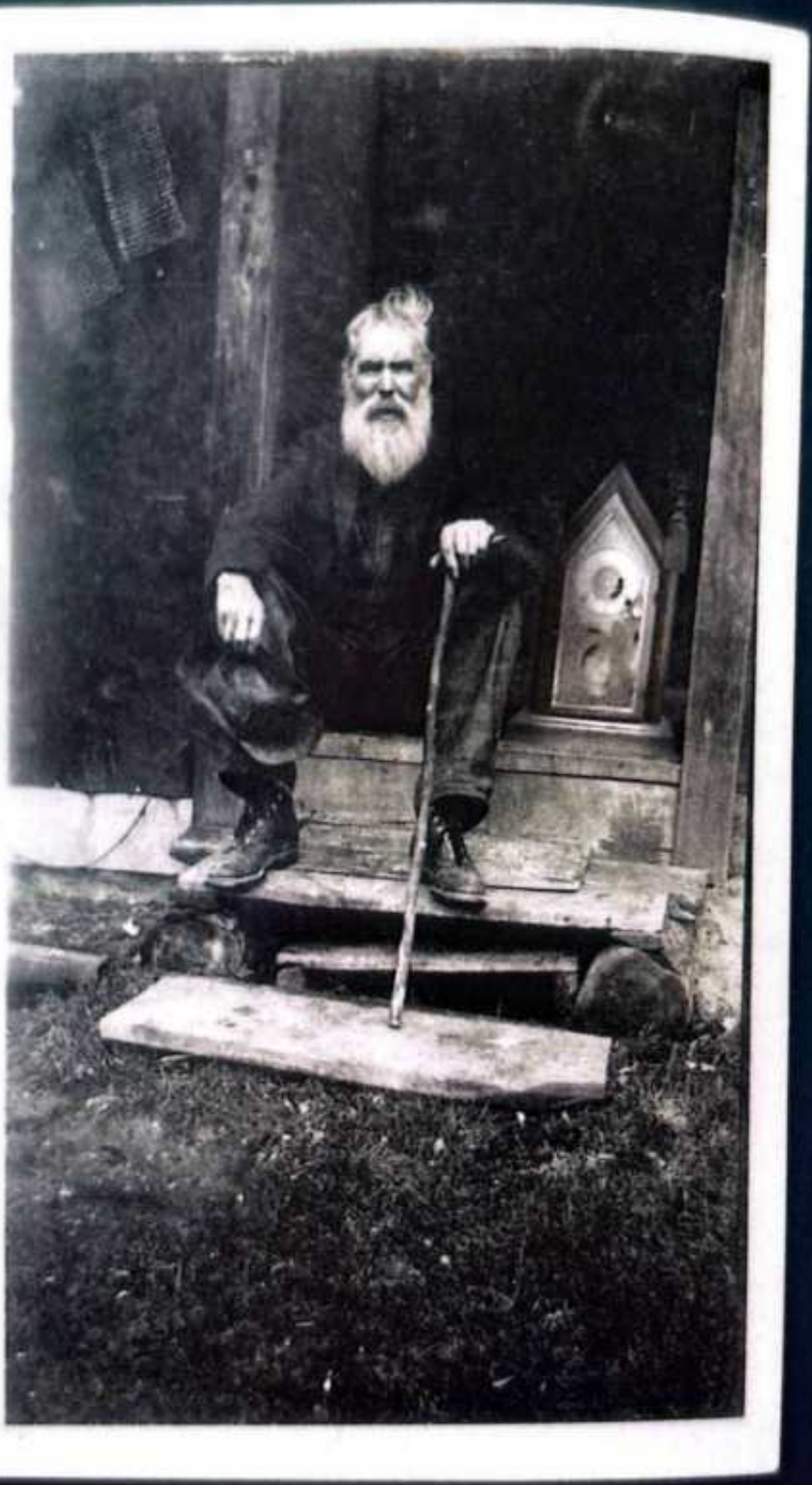
Yaşlı adam Millard'ın sesinin geldiği boşluğa gözlerini kısarak baktı ve ardından alaybozan tüfeğini indirdi.

"Lanet! Neden geleceğini haber vermedin?"

Her kelimeyi bağırarak telaffuz ediyor, konuşmadığında da ağzı açık bekliyordu. Duymakta epey güçlük yaşıyor gibiydi.

"Çünkü sana gönderdiğim son papağanı vurdun," diye yanıtladı Millard yarı bağırarak. "Bunlar benim arkadaşlarım, Klaus. Hani sana bahsettiklerim vardı ya, onlar?"

Klaus başıyla onayladı, ardından uzun namlulu tüfeğini alıp başımızın üstüne kaldırdı ve tetiğe bastı. Kendimizi yere attık.

"Aklına parlak fikirler geleni şişlerim!" diye bağırdı sokağın karşısındaki boş pencerelere. Kafamı kaldırmaya cesaret edebildiğimde bize nişanladığı yegâne şeyin geniş bir gülümseme olduğunu gördüm. Dudakları çalıyı andıran gür ve ağarmış sakallarının ortasına yuva yapmış solgun, çatlak birer hilaldi. "*Endişelenmeyin, benim emektar yalnızca kurusıkı atar*," dedi sahne fısıltısıyla, sonrasında peşi sıra atölyesine girmemizi işaret etti. Arkasından baktım. İçerisi epey karanlıktı ve yüzükoyun yattığım yerden tek seçebildiğim sallantıdaki öteberi yığınlarıydı.

Noor etrafına bakındı ve, "Millard, neredesin? Kafana bir şaplak yemeyi hak ettin," diye tısladı.

"Siz Klaus'a bakmayın, çoğunlukla zararsızdır," dedi Millard atölyeye açılan kapının diğer yanından. "Bir larvayı bile incitmez... Sadece eski kafalı bir Amerikalıdır."

"*Bu* da ne demek?" dedim Noor'un ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Aynı zamanda bir dâhidir," dedi Millard sorumu duymazdan gelerek. "Hortlakların adamları tarafından onların namına çalışması için kandırılıp Arka Bahçe'ye getirilene dek California'daki ymbrynesiz döngülerin yarısını tek başına ayakta tuttu."

"Eee?" diye kükredi Klaus, atölyenin içinde bir yerlerden. "Amacınız Ateş Hendeği'ndeki tüm lanet sinekleri içeri doldurmak mı, yoksa içeri gelip viskimin tadına mı bakacaksınız?"

Ayaklandım ve Noor'un da ayağa kalkmasına yardım ettim.

"Ben Hendek Evi'ne dönüyorum," dedi Noor. "Hortlaklar ona güvendiyse biz nasıl güveneceğiz?"

Millard bıkkınlıkla iç geçirdi, ardından yanımıza geldi ve alçak sesle açıklamaya girişti. "Onu Arka Bahçe'ye çektiler ve hortlaklar namına çalışmaya *zorladılar*. Sharon, Klaus'un eşini Panoptidön'ün hapishane döngülerinden birinde esir tuttuklarını ve onlara sırf bu yüzden yardım ettiğini anlattı. Burada, onlardan olabildiğince uzakta yaşamayı tercih etmiş. Hatta o kadar uzak kalmış ki bir ay öncesine dek Arka Bahçe'nin özgürlüğüne kavuştuğundan haberi bile yoktu. Buna inanabiliyor musunuz? Ama az önce dediğim gibi bir dâhidir. Bir süredir onunla arkadaş-

lık kurmaya çalışıyorum. Ona çoğu alkollü küçük hediyeler getiriyor, saatler boyunca oturup sonu gelmeyen hikâyelerini dinliyorum. Fakat asıl önemlisi, eğer merakını körükleyebilirsem bize yardım edebileceği kanısındayım."

İçeriden bir bardak tıngırtısı geldi, sonrasında bir şey yere düşüp tuzla buz oldu ve Klaus bir küfür savurdu.

"Tamam, tamam," dedi Noor alçak sesle, "eğer şeyi tamir edebileceğine gerçekten inanıyorsan—"

"Harika!" dedi Millard şakırcasına ve V'nin aletini Noor'un cebinden kaptığı gibi içeri koştu.

"Hey!"

"Klaus, yanımda çok ilgi çekici bulacağını düşündüğüm bir şey var..."

Noor ve ben birbirimize bakarak kafalarımızı iki yana salladık. Her ne kadar Millard zaman zaman sinir bozucu olsa da onun kadar iyi niyetli birine kızmak güçtü. Gölgelerin hâkimiyetindeki atölyeye adım attık ve gıcırdayan kapıyı arkamızdan kapattık.

* * *

Klaus'un atölyesi sanki devasa bir saat patlamış da içindekiler müsait olan her yüzeye saçılmış gibi görünüyordu. Sandalyeler, masalar, yer döşemeleri ve çok sayıda uzun tezgâh sökülmüş dişli yığınlarıyla kaplıydı. Çalışır durumda olan saatler de vardı. Hatta o kadar çoktular ki içerisi onlardan geçilmiyordu: ayaklı duvar saatleri, yuvarlak hatlı ve küçük masa üstü saatleri, alelade duvar saatleri ve özenle oyulmuş guguklu saatler. Sarkaçların dört bir yandan gelen sesleri insanı delirtecek cinstendi.

Klaus birbirinden farklı kahve fincanlarını taşıdığı tepsiyle arka taraftaki bir odadan çıktı ve koca kolunun tek bir hareketiyle en yakınımızdaki tezgâhın bir bölümünü boşalttı. "Kimler çavdar viskisi sever? Bu seferki benim mahsulüm." Önce Noor'un eline, sonra da benimkine birer fincan tutuşturdu. Görünmez arkadaşımız fincanı elinden alana kadar bir üçüncüyü Millard'ın olduğu tarafa doğru salladı.

"Hoş geldiniz! *Şerefe, sláinte,** sağlığınıza!" dedi Klaus fincanını dudaklarına götürürken. Bunun üzerine Millard'ın kadehi yükseldi, döndü,

* (İrl.) Sağlığınıza. *-çn*

içinden yeşil renkli bir sıvı aktı ve Millard'ın dudaklarından geçerken gözden kayboldu. Noor kendisininkini tek dikişte içti, ardından öksürdü ve suratına şamar yemiş gibi oldu. Bense ihtiyatlı bir yudum aldım –tadı ateş gibiydi– ve Klaus'un bana koyduğu viskinin neredeyse hiç azalmadığını fark etmemesini umarak fincanımı sımsıkı elimde tuttum.

"Büzüşük Kafa'da viski niyetine sattıkları bulaşık suyuna bin basar, di' mi?" dedi Klaus. "*Ayrıca* kararmış bir cep saatini, satın alabileceğiniz en has çözücüden bile daha iyi parlatır." Gırtlağımdan aşağı inen alkolün yakıcılığı beni Papazın İni'ne, Cairnholm'e gittiğimizde babamla kaldığımız şu leş kokulu batakhaneye götürdü. O günlerin üstünden daha bir yıl bile geçmediğine inanamıyordum. Millard'la, Emma'yla ve Bayan Peregrine'le tanışalı henüz bir sene bile olmadığına.

O zamanki Jacob şimdi bana yabancıydı. O başka bir hayattı.

"Elinizdeki epey antika bir parça," dedi Klaus. Millard tahliyematiği ona vermişti ve Klaus tek gözüne taktığı, miyop bir tepegöze benzemesine yol açan saatçi merceğiyle onu incelemek için üzerine abanmıştı. Aleti avucunda evirip çevirdi ve iğne ucu kadar küçük başlı, mini minnacık bir tornavidayla içini açtı. Daha demin çok sert bir içki içmesine rağmen –ya da belki de onun sayesinde– elleri titremiyordu.

"Hımmmmm," dedi mercekten bakarken. "Büyüleyici." Saatçi merceğini kapatıp başını Millard'dan yana döndürdü. "Bunu Perplexus Anomalous'a gösterdiniz mi?"

"Hayır. Perplexus mekanik şeylerle ilgilenmez. Kâğıtlarla, haritalarla ve diferansiyel denklemleriyle, evet, ama—"

"Eli uzunlardandır," dedi Klaus pattadanak. "Gözüne parlak bir şey kestirirse hayatta geri alamazsınız. Geçen hafta atölyemde dolaştı. Bir de baktım ki en iyi ve en eski kemik saatimin femurlarından biri eksilmiş!"

Millard'ın suratındaki ifadeyi göremiyordum ama kulaklarına inanamadığından emindim. "Perplexus'un kayıp femurunla ilgisi olmadığından eminim ama onu bir dahaki sefere gördüğümde muhakkak soracağım—"

Yüzlerce saatin aynı anda çalmaya başlamasıyla aniden patlak veren bir kakofoni atölyeyi sarstı. Noor ve ben kulaklarımızı kapattık. Klaus dikkatini tekrar tahliyematiğe verdi. Gürültüyü fark etmemiş gibiydi.

Kulaklarının neden zor duyduğu ortadaydı. Kendi saatleri tarafından sağır edilmişti.

Saat sesleri kesildiğinde Klaus, "Bu zımbırtının tek atımlık olduğunu biliyorsunuz, di' mi? Tek kullanımlık," dedi.

"Evet, biliyoruz," dedi Millard, "ama ikinci defa kullanılabilmesi için onu yenilemenin bir yolu olmasını umuyoruz."

Gözleri fal taşı misali açıldı ve yeri göğü inleten bir kahkaha koyuverdi. "Hayır, hayır— ne yaparsan yap imkânsız. Mümkün değil. Gerçi olsaydı bile yapmazdım. Bunlar netameli işler."

"Neler?" dedim.

Taburesinde arkasına yaslanıp suçlayıcı bir tavırla kronometreye işaret etti. "Bu zımbırtının gücünü nereden aldığını biliyor musunuz?"

"Yaylardan?"

"Yaylar sadece *kadranı* döndürür. Hayır. Benim sorduğum tahliye reaksiyonu." Artık konumuz onun uzmanlık alanına girdiğinden aksi, ihtiyar bir maden avcısı gibi konuşmayı kesmiş, bilim insanı havalarına bürünmüştü. "Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu kıyısından kıçınıza tekmeyi koyup göz açıp kapayıncaya dek sizi zamanda birkaç gün ileriye gönderen şey."

"Bilmiyorum, Klaus," dedi Millard. "Neden sen söylemiyorsun?"

Bize doğru eğilip sesini alçalttı. "Eşine çok ender rastlanan, nasıl hasat edildiği belli olmadığından ahlaki açıdan şüpheli, konsantre bir ruh. Bilirsin işte, müptelaların ruhçuk dediğinden."

Bu kelimeyi uzun zamandır işitmemiştim ve onu duymak nabzımın hızlanmasına neden oldu. Bu hortlakların büyükbabamdan hasat ettikleri maddeydi. Kontrol edilmeleri kolay olsun diye zayıf iradeli tuhafları alıştırdıkları madde.

"Nektarı mı kastediyorsun?" diye sordum.

Klaus'un gülünç bir biçimde irileşmiş gözü mercekten bana baktı. "Evet, aynen ondan bahsediyorum," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "Bu küçük mucizeleri bir türlü seri üretime geçirememelerinin nedeni de bu." Nazikçe tahliyematiğe dokundu. "Yakıtı pek kıymetli."

"Peki ya o nektardan bir tüp getirirsek?" diye sordu Millard.

"Nasıl?" dedi göz ucuyla bana bakarak. "Çocuk torbacı falan mı?"

Noor güldü.

"Hayır, hayır, Klaus, onların hepsini Arka Bahçe'den kovduk. Oğlanın kim olduğunu cidden bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum da, umursamıyorum da. Ayrıca ruh ticareti yapan kimseyle muhatap olmam."

"Onun ruh ticareti yaptığı falan yok," dedi Millard, "fakat Jacob'ın ima ettiği şeyi eğer doğru anladıysam kaleleri fethedildikten sonra hortlakların elinden alınan tüplerden birine ulaşabileceğimizi sanıyorum. Epey stok yapmışlardı. Gerçi savaş sona erene dek çoğu zayi olmuştur."

"Temin edebilseniz bile ona el sürmem."

Millard bir anlığına düşüncelere daldı. Neden sonra, "Peki ya kemik saatinin femurunu bulup getirirsek?" dedi.

Klaus ağarmış sakallarını kaşıdı. "O kemik saatin hikâyesini bilirsin. Tuhafların saat biliminde çok özel bir yeri vardır."

"Ben bilmiyorum," dedim ve kafasını iki yana salladığından adım gibi emin olduğum Millard'dan yana baktım.

"O hâlde anlatayım," dedi Klaus. Koca cüssesiyle bir tabureye kurulup etli kollarını kavuşturdu. "Uzun, çok uzun zaman önce Prag'da, Miklaus adında tuhaf bir saatçi yaşarmış. Şehre yolu düşenlerin hayatlarında gördükleri en muhteşem şey olan şehir meydanındaki saat bile onun eseriymiş. Tüm rakip şehirler Miklaus'tan tıpkı ona benzer bir saat yapmasını istemişler ama Prag Konseyi üyeleri kıskanç adamlarmış ve sırf Miklaus aynı saatten bir tane daha yapamasın ve şehirlerinin gururu gölgede kalmasın diye onu kör etmişler. Gel zaman git zaman Miklaus aklını kaçırmış. Bir gece kendini o muhteşem saatin içine atmış ve dişlilerinin arasında ezilerek hayatını kaybetmiş."

"*Lanet olsun*," diye fısıldadı Noor.

"Oğlu da saatçiymiş ve babasının anısını yaşatmak için Miklaus'un kemiklerini topraktan çıkarıp onlarla başka bir saat yapmış. Rivayete göre bu saat Prag'dakinden bile daha muhteşemmiş. Hiç Prag'a gitmedim, o yüzden karşılaştırma yapamayacağım. Fakat Miklaus'un kemiklerinden yapılan saat lanetliymiş ve henüz tam anlamıyla keşfedemediğim birtakım tuhaf becerilerle donatılmış. Bu uzun yıllardır üzerinde çalıştığım bir proje, zamanım olduğunda orasını burasını kurcaladığım bir şey."

"Saat nasıl oldu da eline geçti?" diye sordu Millard.

"Miras yoluyla. Miklaus büyük büyük amcam olur. Adımı ondan almışım." Bunu öylesine gelişigüzel söyledi ki ne anlama geldiğini anlamamız biraz zamanımızı aldı. Klaus bozguna uğramışçasına iç geçirdi.

"Onu geri almak için Perplexus'un ofisinin kapısına bile dayandım ama muhafızlar beni önlerine katıp kovaladılar. Kodamanın teki eğer tekrar böyle bir işe kalkışırsam Arka Bahçe'den sürüleceğimi söyledi. Vakti zamanında buraya gelmeyi hiç istememiştim ama..." Omuzlarını silkti ve kollarını iki yanına bıraktı. O hâliyle iri cüssesine rağmen gözüme ufacık göründü. "Ama artık yuvam oldu."

Hortlakların esir aldığı karısına ne olduğunu merak ettim. Gerçi şu anda burada olmadığına göre sormama da gerek yoktu. Her ne amaç uğruna olursa olsun ruhçuk kullanmaya yanaşmaması yeterince açıklayıcıydı.

"Eğer o kemiği sana geri getirirsek," dedim, "ve o ruhçuktan da bir tüp bulursak tahliyematiği sıfırlayabilir misin?"

"Bu hiç hoşuma gitmiyor, hem de hiç," dedi. Alnı ter damlacıklarıyla kaplanmıştı. Ceketinin cebinden pis bir paçavra çıkarıp onunla alnını sildi. "Ona neden ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Huzursuzca kıpırdanan Noor'a baktım. "Karar senin," dedim.

"Hayatlarımızı bir kere kurtardı," dedi. "Arkadaşlarım hayatlarımızı kurtarmasına bir kere daha ihtiyaç duyacağımızı düşünüyor."

"Noor her şeyin anahtarı, Klaus," dedi Millard alçak sesle. "O olmazsa Caul'ü durduramayız. Yani eğer en kötüsü olur ve ymbrynelerin savunma sistemini delip geçerse—"

"Bir arka kapıya ihtiyacınız var," dedi Klaus. Gök gürültüsüyle aşık atan sesi alçala alçala fısıltıya dönüşmüştü. "Eğer kemiği ve ruhçuğu getirirseniz elimden geleni yaparım. *Ama*," eğri büğrü parmağını ikaz edercesine kaldırdı, "garanti vermiyorum. Bugüne dek hiçbir tahliyematiğe elimi sürmedim. Hem iki kere kullanılacak şekilde tasarlanmadıklarını da biliyorsunuz. Suratınıza patlayabilir."

"Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin, Klaus," dedi Millard. "Sen en iyisisin."

Klaus sırıttı. "Elin nerede, evlat?" Millard'ın gömleğinin yeni, Klaus'un uzattığı eli sıkmak için kalktı ve ardından Klaus eğilerek tezgâhın altını kurcalamaya daldı. Kafasını kaldırdığında elinde bulanık sıvıyla dolu bir şişe tutuyordu. "Yolluk ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Millard. "Bugün aklımızın başımızda olması gerek."

Noor'un suratından belli belirsiz bir dehşet ifadesi geçti. "Ben bir yudum alırım," dedi. Bunun üzerine Klaus fincanına biraz daha doldurdu.

Noor'a yanaştım. "Emin misin?"

Tezgâhın yukarısından uzun ve metalik bir *gong* sesi geldi ve diğerlerini birkaç dakika geriden takip eden dallı budaklı bir guguklu saat çalmaya başladı. Küçük bir kapı açıldı ve saatin içinden, siyah cübbeli bir cellatla diz çöküp ona yalvaran birinin bulunduğu bir platform çıktı. Saat vurdukça cellat baltayı indirdi, kurbanın kesilen kafası bir menteşenin ucunda vücudundan ayrıldı ve boyun deliğinden yay tahrikli, kırmızı bir keçe parçası fırlayıverdi. Kelle alma sahnesi on kere daha yinelendi. Bu esnada Noor içkisini bir dikişte bitirdi ve ardından suratını ekşiterek fincanı tezgâha vurdu.

* * *

Noor için endişelenmeye başlıyordum. Arka Bahçe'nin ücra mahallelerinin karanlık sokaklarında koşar adım ilerlerken ağzını bıçak açmadı. Bu hâli az önce içtiği ev yapımı çakmak yakıtından kaynaklanıyor da olabilirdi ama bana kalırsa kendi zihninde kaybolmuştu ve yapmak üzere olduğumuz şeyi düşünüyordu. Birine uzun süre önce kaybettiği bir sevdiğinin dirildiğini görmeye hazır olup olmadığını nasıl sorarsınız? O anda ben nazikçe fakat doğrudan sormaya karar verdim.

Kaldırım taşlarının yerlerinden söküldüğü ve hamurlaşmış çöplerin halı misali serildiği çökük bir sokaktan geçiyorduk ki tökezledi. Düşmeden onu kolundan yakalamayı başardım.

"Bu şeye yüzükoyun kapaklanırsan et yiyen bakterilere yem olacağına kesin gözüyle bakabilirsin," dedim.

"Cennette yeni bir gün." Kederli kederli güldü.

"Buna hazır mısın?" diye sordum kolunu bırakmadan. "Enoch yapacağını yaptığında göreceklerin sana gerçekten... ağır gelebilir. Daha önce onu hünerini konuştururken birkaç kere izledim ve hiç hoş şeylere tanık olmadım." Bronwyn'in zavallı, ölü erkek kardeşi Victor'u düşündüm. Bir de Cairnholm'deki küçük müzeyi işleten Martin'i. Suratının yarısının yerinde yeller eserken uyanıp nasıl da şiirlerden alıntı yaptığını. O günden beri rüyalarıma musallat olan sahneleri.

Noor omuzlarını silkti. "Öldürüldüğüne tanık oldum. Dirildiğini görmek daha ne kadar kötü olabilir ki?"

"O an gelip çatana dek kestiremezsin."

Bir süre sessizce yürüdük. Derken, "Büyükbabanla tekrar konuşabilmeyi hiç istemez miydin?" diye sordu usulca.

"Enoch'un yöntemiyle mi?"

"Hayır, sadece... *nasıl olursa.*"

"Buraya geldikten sonra bu fikir uzun süre aklımdan hiç çıkmadı. Her şey hakkındaki görüşünü merak ediyordum. Ona neler yaptığımı anlatmak, neye dönüştüğümü göstermek istiyordum. Benimle—"

"Gurur duyacağını düşündün."

Bir parça utanarak başımı aşağı yukarı salladım.

Kolunu benimkine doladı. "Seninle gurur duyacağından adım gibi eminim."

"Teşekkürler. Umarım öyledir," dedim. Aniden kabaran bir duygu dalgası sinsice arkamdan yaklaşıyordu. Artık kanıksanmış, ince bir sızıya dönüşmüş olsa da büyükbabamı hâlâ özlüyordum. Fakat bazı hatıralar sızıyı keskinleştirip bir an için dayanılmaz hâle getirebilirdi.

Derin bir nefes aldım. Genişçe bir birikintinin üzerinden atladığımız esnada Noor bana iyice sokuldu. Derken sızı köreldi ve onun yerini Noor'un varlığına duyduğum büyük minnet aldı. Bir çift sözle beni duygudan duyguya sürüklüyordu çünkü samimiyetinden hiç şüphem yoktu. Bana hiç numara yapmamıştı. Hatta bir saniyeliğine bile. Naiflikten uzak bir dürüstlüğü vardı. Onun sevdiğim yanlarını not ettiğim, gittikçe uzayan listeye eklenecek iki madde daha. "Neyse," dedim toparlanarak, "öyle bir an geldi ki buna gitgide daha az ihtiyaç duyar oldum. O noktada kendimle ilgili düşüncelerim onun benim hakkımdaki düşüncelerinden daha önemli oldu. Öyle ki onu hâlâ özlesem de gittiği... yerde... kalmasının daha iyi olduğunu düşünüyorum artık."

"Ben saydıklarını V'den hiç beklemedim," dedi. "Öldüğü için ona çok kızgındım. Eğer vaktiyle haberim olsaydı gerçek beni yerle yeksan ederdi."

"Yine de... O an geldiğinde odada bulunmamanın senin için daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Hayır, orada olmam gerek."

"Neden?"

"Ya Enoch'un kuklasından fazlası olursa? Ya bir parçası gerçekten uyanırsa? Ya bir kıvılcım çakarsa?"

"Kıvılcım filan yok, Noor." *Korku filminden fırlamış bir yaratığa benzeyecek*, diye düşündüm ama aklımdan geçeni kendime saklamayı bildim. "Hayatının geri kalanı boyunca o görüntülerin kafanın içinde dönüp durmasına gerek yok."

Kolumu bıraktı. Bir anlığına içine kapandı. "Ya... *korkarsa*?"

"Korkarsa mı?"

"Sen korkmaz mıydın?"

"Başına ne geldiğini bile anlamayacak."

Millard'ın araya girip bana arka çıkmasını isterdim ama özel bir konuşmanın ortasında olduğumuzu biliyordu ve muhtemelen mevzuyu sezdiğinden on adım kadar ilerimizdeydi.

"Orada olmam gerek," dedi Noor güçlükle, ardından göz ucuyla bana baktı. "Ve senin de orada olmanı isterim. Lütfen."

"Elbette olurum."

"Teşekkürler." Sanırım gülümsemeyi denedi ama onun yerine yüzünü buruşturdu. "Bununla başa çıkabilirim." Kalkanını kuşanma gayesiyle bunu tıpkı bir mantra gibi tekrarladı. "Bununla başa çıkabilirim."

BÖLÜM DOKUZ

Noor, Millard ve ben evden nasıl çıktıysak yine aynı şekilde girdik. Önce arka sokaktan geçtik, sonra direklere tırmandık ve açık vaziyetteki ikinci kat penceresinden içeri süzüldük. Mutfaktan gelen sesler duyduk ve aşağı indiğimizde Bayan Peregrine'le diğerlerinin çoktan döndüklerini gördük. Bayan Peregrine bir mutfak havlusuyla saçını kurularken Bayan Wren mutfak masasının başına oturmuş, kucağındaki uykulu tavuğu okşuyordu. Emma bitkin bir hâlde ateşin yanındaki sandalyeye yığılmıştı. Eviyenin başında dikilen Bronwyn ön kolundaki inatçı kan lekesini ovalarken Olive bir ilkyardım kitiyle yanında dikiliyordu. Kasırganın viraneye çevirdiği bir kasabanın diğer ucundan yüklendikleri kanlar içindeki cesedi güç bela yerine ulaştırmış insanlar nasıl görünürse işte, aynen öyle görünüyorlardı.

Fiona ve Hugh da dönmüştü. Ama Enoch neredeydi? Peki ya V?

Addison oturma odasının kapalı kapısının başında nöbet tutuyordu ve son birkaç basamağı inip mutfağa daldığımızı görünce bize havladı. "*Nerelerdeydiniz?*"

"Gizlice kaçmışsınız," dedi Bayan Peregrine, "ve size tahsis ettiğimiz muhafızları geride bırakmışsınız." Sesinde öfkeden ziyade yorgunluk vardı.

"Çok üzgünüm, Hanımefendi," dedi Millard. "Baştan sona benim hatamdı. Ben—"

Bayan Peregrine elini havada şöyle bir salladı. "Bunu başka zaman konuşuruz. Şimdi önümüzde daha önemli meseleler var." Nereye gittiğimizi bile sormadı. "Olive, tatlım, yara bandını yapıştırmadan önce antiseptik uygulamayı unutma."

"Emredersiniz, Han'fendi."

"Herhangi bir sorunla karşılaştınız mı?" diye sordum.

"Öyle denebilir," diye homurdandı Emma ağrıyan ensesini ovuşturarak.

"Annenle baban *hiç* laftan anlamıyor," dedi Bronwyn.

"Dayıların da öyle," dedi Emma.

"Geri mi dönmüşler?" Kaygılarımın aniden tavan yapmasıyla azıcık irkildim. "Onları gördünüz mü?"

"Evet ve arazilerine izinsiz girenlere ne olduğunu pek umursadıkları yok," dedi Bronwyn.

Derken Emma lafa girdi. "Garip insanların arka bahçelerinde bir... *haltlar*... karıştırdığını fark etmişler ve birtakım önlemler almışlar."

"Özel güvenlik tutmuşlar," dedi Addison.

"*Saldırgan* özel güvenlikler," diye ekledi Bronwyn.

"Alacağımızı aldık ve ufak tefek sıyrıklarla geri döndük," dedi Bayan Peregrine. "Ben bunu başarı addederim." Saçını kurulamayı bitirdi ve ıslak havluyu sandalyelerden tekinin arkasına astı.

"Bu kan sana mı, onlara mı ait?" diye sordu Noor, Olive'in havada süzülerek koluna pansuman yapmaya devam ettiği Bronwyn'e.

Bronwyn omuzlarını silkti. "Sanırım her ikisinden de biraz var."

"Birazı da *benim*," diye hırladı Addison yan tarafındaki kesiği yalayarak temizlerken.

"Ah olamaz, sen de mi?" dedi Olive ve ilkyardım kitini kaptığı gibi soluğu Addison'ın yanında aldı. "Elimdeki yara bantları tükenmek üzere!"

"Ailenizin yerini değiştirmemiz gerekecek," dedi Bayan Wren. Kucağındaki tavuk avucundaki ekmek kırıntılarını gagalıyordu.

"Yerlerini *değiştirmek* mi?" dedim.

"Caul sizi hedef aldı. Ebeveynlerinizi kaçırma girişiminde bulunması gayet makul görünüyor."

"*Ben* şansımı denerdim," dedi Hugh. "Tabii *kendimi* kastetmiyorum, anlarsınız işte, eğer Caul'ün yerinde olsaydım—"

"Peki onları nereye yerleştireceksiniz?" dedim. "Ve ne kadarlığına?"

"Ayrıntıları bize bırakın," dedi Bayan Peregrine. "Onları tatil için uzak bir yere gitmeye ikna edeceğiz."

"Daha yeni tatilden döndüler," dedim.

"O hâlde onları ikincisine çıkmaya ikna ederiz," dedi terslenerek Bayan Wren. "Tabii rehine olarak kullanılmaları riskini göze almak istiyorsanız bir şey diyemem."

"Elbette istemez," diye yanıtladı Emma, ardından bana baktı. "Yoksa ister misin?"

"Tabii ki istemem," dedim. Sinirlerim tepeme çıkmaya başlamıştı.

Herkes gergindi.

"Şimdi münakaşa etmeyelim," dedi Bayan Peregrine. "Jacob, onlara çok nazik davranacağımıza söz veriyorum. Ayrıca her şey sona erdiğinde onları sağ salim geri getireceğiz."

"Ve hafızalarını sileceksiniz," dedim. "Olan biten hiçbir şeyden haberleri olmayacak."

"Evet, pek tabii."

Sesimdeki iğnelemeyi ya fark etmemişti ya da duymazdan gelmeyi yeğlemişti. *Olan biten hiçbir şeyden haberi olmamak* kulağa hoş gelen bir masaldı. Annemle babam asla eskisi gibi olmayacaklardı. Hayatları önce altüst, sonra tersyüz olmuş, en nihayetinde de parçalayıcıdan geçirilerek sıvılaştırılmıştı. Geçtiğimiz yılın en can sıkıcı anlarını hatırlamasalar da yara izleri asla solup gitmeyecekti. Tabii eğer maruz kaldıkları hafıza silme işlemlerinden geriye bir tür beyin hasarı kalmadıysa. Bu konuda yapılacak hiçbir şey olmadığı gibi, en iyi bildikleri şekilde annemle babamı korumaya çalıştıkları için ymbrynelere kızmaya da hakkım yoktu. Hâl böyle olunca derin bir nefes aldım, sakinleştim ve zihnimi sıfırlamayı denedim.

"Peki ya siz, Bayan Pradesh?" dedi Bayan Wren. "Caul'ün sizi parmağında oynatmak için zulmedebileceği kimse var mı? Yakın olduğunuz biri?"

Noor dokunaklı dokunaklı güldü. "Onu çoktan öldürdü."

"Ya şu arkadaşın?" dedi Millard.

Noor gerildi, ardından Millard'a döndü. "Lily'ye zarar vereceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Caul'ün ahlaksızlığı sınır tanımaz," diye yanıtladı Millard.

Noor'un yüz hatlarına yeni bir karanlık çöktü. "Eğer Lily'nin başına bir şey gelirse yaşayamam."

"Al benden de o kadar," dedi Millard. "Bayan Peregrine, Lily'nin korunmasını bizzat vazife edinmek isterim."

"Bu çok yüce gönüllü bir davranış ama size burada ihtiyacımız var," dedi Bayan Peregrine. "Güvenliğinin sağlanması için en iyi muhafızlarımızdan birini tahsis edeceğim."

"Keşke onu da buraya getirebilseydiniz," dedi Noor.

"Mümkün olsa getirirdik," dedi Bayan Peregrine anlayışla. "Ama o sıradan bir insan."

"İzlendiğini anlayacaktır. Dost olduklarını anlaması için muhafızınız ona benden bir mesaj iletebilir. İyi olduğumu duymak onu memnun edecektir."

Bayan Peregrine onunla aynı fikirdeydi. Kalem kâğıt bulundu ve Noor muhafız tarafından arkadaşına okunması için kısa bir mektup yazmaya koyuldu. Ne var ki mektubu bitiremeden oturma odasının kapısı azıcık aralandı ve ellerinde uzun, siyah eldivenler, üstündeyse kırmızı lekeli beyaz bir önlük olan Enoch kapıda göründü.

"Artık hazır," dedi. Bakışları Bayan Peregrine'den Noor'a kaydı. "Peki ya siz?"

Noor sertçe yutkundu, ardından kalemi elinden bıraktı. Emma bize katılmak için ayaklansa da Bayan Peregrine tek elini kaldırarak onu durdurdu. "Seyirciye ihtiyacımız yok. En elzem olanlar içeri girecek. Jacob, Noor. Bayan Wren, ben ve Bay O'Connor."

Emma gerisingeri oturdu. "Onu *getirirken* elzemdim ama..."

"Kişisel algılama, Em," dedi Enoch. "Kimse derin bir ölüm uykusundan uyandırılıp sorgulanmayı beklemez. Hâliyle kalabalık bir seyirci güruhu işleri daha da karıştırır. Ölüler biraz utangaç olabilir."

"Sorun değil," dedi Bronwyn. "Zaten seyretmesem daha iyi olur. Sonra hep kâbus görüyorum."

"*Bronwyn*," diye tısladı Olive arkasından Noor'a işaret ederek.

Bronwyn yerin dibine girdi. "Kahretsin. Üzgünüm. Sinemada korku filmi izlediğini düşün. Ben hep öyle yapıyorum."

"Bununla başa çıkabilirim," dedi Noor ters ters. Herkesin ona acıyan gözlerle bakmasından rahatsız olmuşa benziyordu. "Şu anda önemi olan tek şey buluşma yerinin neresi olduğunu öğrenmemiz."

"Pekâlâ," dedi Bayan Peregrine. "Enoch, düş önümüze."

* * *

V pencerenin kenarına yerleştirilmiş uzun, ahşap bir masanın üstünde sırtüstü yatıyordu. Kepenklerin arasından yol yol süzülen gün ışıkları

sarı, parlak çizgiler halinde V'nin naaşının üstüne düşüyordu. İncelenmek üzere tıp fakültesine teslim edilmiş bir kadavraya benziyordu: dümdüz duran bacaklar, iki yana açılmış çıplak ayaklar ve kelebek misali açılmış göğüs kafesi. Masanın altındaki kovaya durmadan kan damlıyordu. Kimileri açık vaziyetteki salamura organ kavanozları pencerenin pervazına sıralanmıştı ve onlardan etrafa keskin ve ekşi bir koku yayılıyordu.

"Şimdiye dek içine iki koyun, bir aslan ve bir öküz yüreği boca ettim," diyordu Enoch. "Taze bir tavuk yüreğine de el koymak zorunda kaldım ama sakın Fiona'ya söylemeyin. Paniğe kapılmasına mâni olacağını düşündüğüm iyi bir karışım oldu. Geriye bir tek şairinki kaldı."

Bayan Peregrine kaşlarını çattı. "Onu nereden bulduğunu sormayacağım, Enoch."

Enoch, Bayan Peregrine'e arsızca göz kırptı. "Böylesi daha iyi."

Enoch V'yi ölümden uyandırma çalışmalarına çoktan başlamıştı ve Noor'un iyiliği için en berbat aşamalardan bazılarının tamamlandığını görünce derin bir oh çektim. Enoch'u insan üzerinde çalışırken tek bir kez izlemiştim: Cairnholm'ün merhum müze küratörü Martin'i ölümden uyandırması uzadıkça uzayan ürkütücü dakikalara ve beş koyunun kalbine mal olmuştu. Neyse ki Noor o kanlı girizgâha şahit olmak zorunda kalmayacaktı.

Ne yaparsam yapayım V'ye uzun süre bakmayı başaramadım. Bu bana sınırları ihlal etmek gibi geliyordu. Fakat göz ucuyla baktığımda ayağının seğirdiğini gördüm ve uyku mahmuru birinin sesini andıran yumuşak bir mırıltı duyduğumu sandım.

Enoch masanın altına uzanıp ıslak kasap kâğıdına sarılı bir şey çıkardı. "Zamanımız çok kısıtlı olduğundan ne yazık ki *en büyük* şairlerden birinin kalbini temin edemedim." Paket kâğıdını açtı ve içinden beyzbol topu ebatlarında gri alacalı bir yumru çıkardı. "Tek bulabildiğim zavallı, fakir bir şair bozuntusunun yüreği oldu."

"Ya onun şiirlerini okumaya başlarsa?" dedi Bayan Wren.

Enoch güldü. "Hiç sanmam. Bu şairin beyni değil, kalbi. Yine de V'nin dilini gevşetmeye yardımcı olmasını umuyorum."

Odaya girdiğimizden beri Noor'un ağzını bıçak açmamıştı. Bakışlarının V'ye kaymasına izin vermektense gözlerini duvara dikmiş gibi gö-

rünüyordu. Ona yanaştım. Kolum onunkine değdiğinde hafifçe irkildi. Alçak sesle eski bir televizyon reklamının müziğini mırıldanıyordu.

"Herkes hazır mı?" diye sordu Bayan Peregrine ama yalnızca Noor'a bakıyordu.

"Evet," dedi Noor. "Lütfen ne yapacaksanız yapın."

Enoch'un teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu ama şen şakrak da değildi. Enoch'un şu hayatta ciddiye aldığı çok az şey vardı ve işi onlardan biriydi.

Yüzünü masaya döndü. Bayan Peregrine geriye çekilerek Bayan Wren'e katıldı. Enoch siyah eldivenlerini çıkardı, şairin yüreğini sol eline aldı ve baş hizasını geçecek şekilde kaldırdı. Ardından V'nin naaşının üstüne abandı ve sağ elini V'nin açık göğüs kafesine daldırdı.

İrkildim. Noor hâlâ duvara bakıyordu.

Sağ eli V'nin göğüs kafesinin altını üstüne getirirken Enoch odaklanmak için gözlerini kıstı. Aniden aradığını bulmuş gibi göründü. Bir an sonra titredi ve vücudu şiddetli kasılmalarla sarsıldı. Koşup ona yardım etme isteğime karşı koymak zorunda kaldım çünkü elimden hiçbir şey gelmezdi; bu da sürecin bir parçasıydı.

Havaya kaldırdığı sol elindeki şair yüreği kıpırdandı ve ardından atmaya başladı.

"*Oluyor*," diye fısıldadı Bayan Peregrine.

V ilkin usul usul inlemeye başladı. Boğulur gibi bir ses çıkardı. Bu ölü bir gırtlağın temizlenme sesiydi.

"Uyan, ölü kadın," dedi Enoch ahenkli bir sesle. "Uyan ve konuş."

Yüreği tutan elini indirmesiyle sağ elini V'nin göğsünden çekmesi bir oldu. Hem de bir şey tarafından ısırılmışçasına nefesini tutarak.

V doğrulup oturdu. Bunun olacağını biliyordum ama yine de gafil avlandım. Çırpınmayı andıran ani bir hamleyle elektrik akımına kapılmış bez bebek gibi doğruldu. Kafası yana doğru sarktı. Gözleri açıktı ama gözbebekleri bir ileri bir geri kayıp duruyordu. Ağzı sakız çiğnermişçesine sessizce deviniyordu.

Enoch'un saçı elektrik çarpmış gibi dimdik olmuştu ve ellerinden buharlar yükseliyordu. Bir an için donup kaldı, ardından saçını arkaya yatırıp Bayan Peregrine'e döndü. "Sahne sizin," dedi azıcık titrek bir sesle.

Bayan Peregrine, V'ye doğru bir adım attı. "Ben Alma Peregrine." Duraksadı. "V... Velya beni duyabiliyor musun?"

Ölü kadının gırtlağından lıkır lıkır sesler yükseldi ama hepsi buydu.

Bayan Peregrine tekrar denedi. "Çok üzülerek söylemek zorundayım ki sen..." Tereddüt etti. Eline hafifçe öksürdü. "Kötü haberi vermenin kolay bir yolu yok. Sen ölüsün. Percival Murnau seni öldürdü. Çok ama çok üzgünüm."

V'nin kafası boynunun üstünde doğruldu ama gözbebekleri gezintiye devam ediyordu.

"Beni duyabilir mi?" diye sordu Bayan Peregrine, Enoch'a.

"Konuşmayı sürdürün," dedi Enoch. "Bazen onlara ulaşmak sandığımızdan uzun sürer." Fakat gergin tavırları onlara ulaşmanın bazen hiçbir şekilde mümkün olmadığını düşünmeme sebep oldu.

Bayan Peregrine konuşmaya devam etti. "Bilgiye ihtiyacımız var, V. Sana bir şey sormamız gerek. Bir yolunu bulup da bize yanıt vermen çok önemli."

Sabrı yavaş yavaş tükenen Bayan Wren, Bayan Peregrine'in yanına geçip lafa girdi. "Buluşma yeri neresi? Yedi ymbrynenin gizli buluşma yeri?"

V suratını ekşitti ve acı çeker gibi aniden kafasını geriye attı.

"Çok ses," dedi zımparayı andıran bir sesle.

Noor yerinden sıçrayıp parmaklarını bileğime doladı.

"Bayan Wren, lütfen," dedi Enoch. "O sağır değil, ölü."

"Çok ışık," dedi V.

"Çok ışık!" dedi Bayan Peregrine. Çarçabuk harekete geçip pencereye doğru atıldı, jaluzilerin çubuğunu döndürdü ve odadaki ışık loşlaştı.

V öne doğru büküldü. İnledi, çabuk çabuk nefes aldı, ardından başını kaldırdı. Gözbebekleri hâlâ ileri geri gidiyor, bir yerde duracağa da benzemiyorlardı. "*Kiiiiiim*," dedi tek solukta. "Kim var orada?"

"Alma Peregrine," dedi Bayan Peregrine.

"Şu anda Bayan Wren konuşuyor."

Enoch hafifçe eğilerek onu selamladı. "Enoch O'Connor. Sizi diriltmekten şeref duydum."

V henüz tepki vermemişti. Bayan Peregrine bana baktı. Adımı söyledim. Başı hafifçe yan yattı. Ağzı açıldı, neden sonra kapandı.

Noor kendini V'ye bakmaya zorladı. "Ve Noor."

V irkildi. Gözbebekleri hareket etmeyi kesip Noor'a odaklandı. "Bebeğim?" dedi ölü kadın kulak tırmalayıcı bir sesle. "Sen misin?"

Noor tokat yemiş gibi bakışlarını kaçırdı. Sapına kadar ölü birinin *bebeğim* dediğini duymak benim için bile şaşırtıcıydı.

Noor'un elini tutup sıktım. Aynı şekilde karşılık vererek benden güç aldı. Sonrasında yine V'ye döndü.

"Evet. Benim, Noor."

"Buraya gel. Bir bakayım sana."

Noor tereddüt etti.

"V, sana bir soru sormamız gerek," dedi Bayan Wren.

Ölü kadının kolu kalktı ve Noor'dan yana uzandı. "Yaklaş biraz. Bırak da seni göreyim. Bırak da sana dokunayım."

Noor elimi bırakıp masaya yaklaştı. Uzandı ve V'nin havadaki elini tuttu. Ona dokunduğunda Noor'un tepeden tırnağa ürperdiğini gördüm.

V, Noor'un elini tuttu, avucunun içinde yoğurdu.

Noor donakalmış gibiydi.

"*Konuş onunla*," diye fısıldadı Enoch.

"Anne," dedi Noor. "Özür dilerim."

V kalçalarının üstünde iki yana sallandı. "Niye özür diliyorsun?"

"Başına gelenler için. Hepsi benim hatamdı."

"Sorun değil, bebeğim. Artık kızgın değilim. Bir televizyon daha alırız."

Noor nefesini tutup elini çekti.

V inledi. "Nereye gittin? Geri dön."

"Bu çok uzun zaman önceydi, anne."

Enoch öne doğru eğilerek araya girdi. "Şu anda ölüsünüz, Hanımefendi," dedi bunamış, ihtiyar bir kadınla konuşurcasına. "Siz artık canlı—"

Noor tek elini kaldırarak onu susturdu. V önce hiçbir şey söylemedi ama sonra sanki dünyanın en komik fıkrasını dinlemiş gibi kahkahalara boğuldu. Kelebek misali açılmış göğsünden ince taneli, kıpkırmızı bir serpinti fışkırdı.

Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk. Enoch bile. Tekinsiz kahkahaları dindiğinde ipleri kesilmiş bir kukla edasıyla büküldü, ardından tüylerimi diken diken eden matem yüklü, uzun bir feryat koyuverdi.

Enoch, Noor'a tısladı ve parmağıyla havada daireler çizerek acele etmesini işaret etti. Çok az zamanımız kalmıştı.

"Anne!" dedi Noor yüksek sesle.

V yavaşça doğruldu ve tekrar Noor'a baktı. Suratında ıstırap yüklü bir ifade vardı.

"Sana bir soru sormam gerek," dedi Noor.

Bunun üzerine Bayan Wren gözle görülür ölçüde rahatladı.

"Akşam yemeğinden sonra abur cubur yok," dedi V. "Kuralları biliyorsun."

"Soracağım o değildi, anne. Başka bir sorum var." Noor omzunun üstünden Bayan Peregrine'e baktı ve ymbrynenin tasvip edercesine başını aşağı yukarı salladığını gördü. "Bir telefon aldık, anne. Buluşma yerine gitmemiz söylendi. Sanırım oraya birlikte gitmemiz gerekiyor. Sen ve ben. Ama artık yapamayız, o yüzden sensiz gitmek zorundayım. Bana orasının neresi olduğunu söyleyebilir misin?"

Bir anlığına V sessizliğe gömüldü. Şairin yüreğinin Enoch'un elinde attığını duyabiliyorduk. Kapalı kapının diğer tarafında toplanıp içeride konuşulanlara kulak kabartan arkadaşlarımızın ayak seslerini de öyle.

Derken V uzun, kahır yüklü bir inilti koyuverdi. Bu idrakin ve matemin sesiydi. Görünüşe bakılırsa anlamıştı. En kötüsü olmuştu. Tüm fedakârlıklarına rağmen, engel olmak uğruna hayatını hiç ettiği o an gelip çatmıştı.

Bayan Peregrine başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "V, dinle beni. Caul geri döndü. Bir an evvel yediliyi toplamalıyız..."

Bir kez daha Noor masaya yaklaştı. Artık V'ye hiç olmadığı kadar yakındı. "Lütfen, anne. Başımız belada. Yardımına ihtiyacımız var. Lütfen nerede olduğunu söyle, anne. Buluşma yeri nerede?"

V inlemeyi kesti. Başını aniden kaldırıp Noor'a baktı. "Yatma zamanı neredeyse geldi," dedi tatlı tatlı. "Ama dişlerini fırçalamazsan masal okuyamayız. Dişlerini fırçaladın mı bakayım?"

Noor derin bir nefes aldıktan sonra, "Yalnızca sağlam kalmasını istediklerimi," diye yanıtladı.

Mavi dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasıyla V gülümsedi. "Pijamalar?"

"Giyildi," dedi Noor.

"Peki ya Penny?" dedi V. "Bebek Penny nerede?"

"Yanı başımda," diye yalan söyledi Noor; ortalıkta bebek falan yoktu.

"Bu gece ne okuyalım? *Kurbağa ve Kara Kurbağası'nı* mı? Yoksa *Eloise'i* mi? Hayır, hayır. Biliyorum. Özel masalımız."

"Şimdi buna zamanımız yok, anne."

"Hadi, onu raftan al. Acele et. Cildi soyulan eski, ağır kitabı. Biliyorum, biliyorum. Tamir ederiz, yalnızca biraz banda ve kaplama kâğıdına ihtiyacımız var. Hayır, kitaplara yara bandı yapıştıramazsın, şapşal ördek. Güzel, şimdi onu bana getir. İşte, benim kızım."

Noor yerinden kımıldamamıştı. Bu senaryo yalnızca V'nin hafızasında sahneleniyordu.

"Hangi bölümden başlayalım? Evet... en sevdiğinden. Şimdi gelip annenin kucağına otur."

Noor kaskatı kesildi ve oradan uzaklaşmaya çalıştı ama V onu bileğinden yakalayıp sımsıkı tuttu.

"Otur."

"Sorum ne olacak, anne?"

V onu kendine doğru çekti. Noor kıvrandı. "Otur, otur, otur. Annen seni özledi."

"Lütfen," diye yalvardı Noor. "Bana bir cevap ver."

"Birlikte okuyalım."

Noor titrek bir ah çekti. Enoch gözlerini belerterek parmağını havada daha bir telaşla döndürdü.

"Pekâlâ, anne."

"Noor," dedi Bayan Peregrine. Sesi yavaştan paniğe kapılmaya başladığını ele veriyordu. "Bunu yapmak istediğine emin misin—"

"Bununla başa çıkabilirim," dedi Noor. Ardından masaya oturdu ve V'nin onu kucağına çekmesine izin verdi. V derin bir tatminle iç geçirdikten sonra kollarını Noor'un göğsüne dolayıp onu bağrından geri kalana sıkıca bastırdı.

Noor oracıkta düşüp bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Anlat hadi," dedi Noor. Geri kalanımız onları hayret ve dehşet karışımı hislerle izlerken V çenesini Noor'un omzuna dayadı ve bir masal anlatmaya koyuldu.

"Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde sırtındaki dikenler yüzünden insandan çok kirpiye benzeyen bir kız yaşarmış. İnsanlar ondan korkar, sakınırlarmış. Hâliyle annesiyle babası kızlarının geleceğinden endişelenir olmuşlar. Bir kış vakti dermansız bir hastalık kırsalı vurmuş ve kızın zavallı babasını öldürmüş. Annesiyse ön-

ceki kış açlıktan ölmüş. Babasının ruhu vücudundan ayrılırken kızının bir şarkı tutturduğunu duymuş: 'Bana geri dön, canım babacığım, geri dön bana, olabilecek en kısa zamanda!'"

Ymbryneler imalı imalı bakıştılar.

"Adam kızını öyle çok seviyormuş ki," dedi Noor ezberden, "ölümlülerin diyarından ayrılıp mükâfata kavuşmak varken ruhu kızının en gözde oyuncağının içini mesken tutmuş."

"Çok doğru, tatlım," dedi V kulak tırmalayan sesiyle. "Çok ama çok doğru." Konuşmak için harcadığı gayretten ötürü bitmiş tükenmiş gibi görünüyordu. Başı Noor'un omzuna düştü. Enoch parmağıyla havada bir daire daha çizdi. Avucundaki kalbin atışları yavaşlıyordu.

"Şimdi, anne, soruma gelirsek..."

"Kusura bakma, tatlım. Sabaha kadar sabretmen gerekecek. Şimdilik iyi geceler, yatağımız bizi bekler," dedi rüyada gibi. Ardından Noor'u bıraktı ve sırtüstü masaya devrilip hareketsiz kaldı.

Bayan Wren nefesini tuttu.

"Ah, hadi *ama*!" dedi Enoch, elindeki yüreği bozuk saat gibi sallayarak.

Noor sıçrayarak masadan indi. Tir tir titriyordu. "İyi misin?" dedim onu kendime doğru çekerken.

Enoch takatsiz yüreği yere çaldı. "*Bu* muydu yani?" diye bağırdı V'ye. "Seni ölümden döndürmek için bin bir zahmete giriyorum ama sen bize *masal* anlatıyorsun, öyle mi?"

"Bu *Tuhaf Masallar*'dan biriydi," dedi Bayan Wren. "En azından başlangıcı."

"Küçükken en sevdiğim masal buydu," dedi Noor. Hâlâ titriyordu. Onu yer minderlerine doğru götürdüm. Birlikte oturduk. Fena görünmüyordu, sarsılmıştı ama algıları açıktı. Ne var ki Noor yüzeyin altında binlerce katmandan oluşuyordu ve onları gizlemekte ustaydı.

"Onca kalp ziyan oldu," dedi Enoch acı acı.

Kapı açıldı ve içeride konuşulanlara kulak kabartan arkadaşlarımız meraklarını daha fazla dizginleyemeyerek odaya doluştular. Bayan Peregrine onları azarlamadı bile; Bayan Wren'le mırıl mırıl görüş alışverişinde bulunmakla meşguldü.

Olive soluğu Noor'la oturduğumuz yerde aldı. "Çok mu kötüydü? Yoksa harika mıydı? Sen iyi misin?"

Noor ona boş boş baktı. Soru yağmuru aklını karıştırmış gibiydi.

"Fazla erken oldu," dedi Olive. "Kusura bakma."

Bayan Peregrine'le Bayan Wren ayrıldılar ve emirler yağdırmaya başladılar.

Bayan Peregrine, "Olive, senden gidip *Masallar*'ın tam metnini getirmeni istiyorum. Onu arşivin yedinci katının 3-F bölümünde bulacaksın. Bronwyn'i de yanında götür, çok ağırdır. Nüshayı binadan çıkarmak için kimlik kartıma ihtiyacın olacak," dedi. Bayan Peregrine ellerini ceplerine daldırıp demirden bir yıldız şeklindeki kimlik kartını çıkarırken Bayan Wren, Millard'la konuştu.

"Bay Nullings, lütfen bulabildiğiniz en eski Günler Haritası'nı kapıp getirin. Aradığınızı harita yığınları arasında bulamazsanız Perplexus'tan isteyin. Enoch, V'yi kefene sarıp buza yatırın ve cenaze işleri müdürlüğünden onu defin törenine hazırlamalarını isteyin."

"Onunla işimiz bitti mi?" diye sordu Noor şaşkın şaşkın. "Onu tekrar uyandırmanız gerekmeyecek mi?"

"Hazırlıklar birkaç saat sürer," dedi Enoch. "Bu defa iki misli kalp bulmam gerekecek. Hatta çok daha iyilerine ihtiyacımız olacak..."

"Buna gerek kalmadı, Bay O'Connor," dedi Bayan Peregrine.

"Ama henüz buluşma yerinin nerede olduğunu söylemedi ki!" diyerek karşı çıktı Hugh.

"Aslında," dedi aynı anda iki ymbryne. Cümleyi bitiren ise Bayan Peregrine oldu: "Az önce söylemiş olabilir."

BÖLÜM ON

Bayan Wren, "V, Pensevus'un Masalı'nı anlatıyordu," dedi. "En meşhur masallardan biri değildir."

Olive'le Bronwyn'in arşivden *Masallar*'ın çok eski ve çok büyük bir kopyasıyla döndükleri mutfakta toplaşmıştık. "Arşivci kitabın yapımında üç yüz koyunun derisinin kullanıldığını söyledi," dedi kitabı Fiona'nın hasta yatağına bırakırken inceden nefes nefese olan Bronwyn. O esnada kitabın yatağa güm diye inmesiyle havaya bir tavuk tüyü bulutu yükseldi ve Fiona suratını ekşitti.

"Bizdeki kitap el yazmasıydı," dedi Noor. "Bu yüzden içindeki hikâyeyi annemin uydurduğunu, sonra da kâğıda döktüğünü düşünürdüm. Yetim bir çocuğu avutmak, onunla yaşamaya nasıl başladığımı açıklamak için."

"Sizce buluşma yerinin konumu hakkında ipucu içeriyor mudur?" diye sordu Horace.

"Öyle olduğunu sanıyorum," dedi Bayan Peregrine. "Sizlerin de bildiği gibi *Masallar*'ın içinde genellikle şifrelenmiş sırlar bulunur."

"Ama V yalnızca masalın başını anlattı," dedi Bayan Wren, Fiona'yla deri ciltli, devasa kitabın arasına sığışırken. "Şimdi geri kalanını da okuyalım ve başka neleri açığa çıkaracağına bakalım."

Bronwyn'in yardımıyla kitabın kapağını açtı, ardından bal mumuyla kaplı parşömenlerin onlarcasını çevirerek aradığı masalı buldu. Kedi gözü şeklindeki çift mercekli gözlüğünü uzun burnunun ucuna yerleştirdikten sonra okumaya başladı.

"'Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde sırtındaki dikenler yüzünden insandan çok kirpiye benzeyen bir kız yaşarmış.'" Gözlerini kıstı ve sayfayı çevirdi. "Evet, evet, buraları hatırlıyoruz... ah, işte, tam şurada kalmıştık. 'Adam kızını öyle çok seviyormuş ki ölümlülerin diyarından ayrılıp mükâfata kavuşmak varken ruhu

kızının en gözde oyuncağının, yani Penny'nin içini mesken tutmuş. Böyle yapmasının tek nedeni evladını yaşamı boyunca koruyup gözetmekmiş. Kız bebeğini çok severmiş ve babasının ruhunun içinde olduğunu bilmese de bebeğine gün geçtikçe daha çok bağlanmış. Onu her yere yanında götürür, onunla konuşurmuş. Ve bazen bebeği de dile gelirmiş.'"

Noor gözlerini yumdu ve masalı Bayan Wren'le birlikte sessizce ezberden okurken dudakları kıpırdandı.

"'Kızın yaşı ilerledikçe,'" diyerek okumayı sürdürdü Bayan Wren, "'Penny'yle daha az ilgilenir olmuş ve seyahate çıktığı günlerden bir gün onu yolcu gemisinde unutmuş. Ne var ki kız hatasını fark edene kadar gemi limandan çoktan ayrılmış. Bizimki geminin uzaklara yelken açtığını görmüş ama geç kaldığından ona yetişememiş. Hâl böyle olunca iskelede öylece dikilip arkasından bir şarkı tutturmuş: *Bana geri dön, canım Penny, geri dön bana, olabilecek en kısa zamanda...*'"

Odadakilerin çoğuyla bakıştık. *Yine o cümle.*

"'Bebeğini her yerde aramış. Sesini duymak için rüzgâra kulak vermiş. Gelgelelim Penny'yi duyamamış ama başka sesler, nadiren fark ettiği ya da dinlemeye tenezzül etmediği insanların seslerini işitmeye başlamış. Hayvanların seslerini. Onunla konuşurlarken hiç çekinmezlermiş çünkü artık yetişkin bir kadın olan kız onlardan korkmuyormuş. Onlarla nerede karşılaşsa onları evine alır, sanki öz evladıymış gibi onlarla ilgilenirmiş. Gel zaman git zaman güven içinde yaşamaları arzusuyla onlar için büyük bir ev inşa etmiş. Evi denizin yakınlarındaymış ve zaman zaman korkunç fırtınaların sillesini yermiş. Bir gece eşi benzeri görülmemiş bir kasırga patlak vermiş ve fırtınanın etkisiyle kayalık sahile bir gemi enkazı vurmuş. Rüzgâr dindiğinde kız neler olup bittiğine bakmaya gitmiş ve enkazın ortasında tek bir felaketzedeyle, küçük bir oğlan çocuğuyla karşılaşmış. Oğlan tepeden tırnağa sırılsıklammış, tir tir titriyormuş ve elinde de bebeğini tutuyormuş. Koşup kıza sarılmış ve kız, oğlanı daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen onu bağrına basmış.'

"'Burada olacağına yeminler etti, demiş oğlan.'

"'Deniz canavarları peşimize takılıp gemiyi batırdılar, demiş. Kendimi bildim bileli peşimdeler. Ama Penny senin beni koruyacağını söyledi. O yüzden geldim, demiş, olabilecek en kısa zamanda.'

"'Kadın oğlanı yanına almış ve ona gözü gibi bakmış. Oğlan garip bir

çocukmuş, ne yer ne de içermiş, en azından alışılageldik şekilde. Giysilerinin altında, sırtında ve ayak tabanlarında kökler varmış ve karnı her acıktığında dışarı çıkar, çamurlu bahçede birkaç saatliğine uzanırmış. Kadın buna hiç aldırış etmemiş. Oğlanın misafirliğinden memnunmuş. Dahası oyuncak bebeği geri döndüğü için keyfine diyecek yokmuş. Ne var ki Penny artık küçük oğlana ait olduğundan onu geri istemeye içi el vermiyormuş. Penny ve oğlan sürekli konuşuyorlarmış; oğlan yüksek sesle konuşurken bebek onu sessizce yanıtlıyormuş. Aradan yıllar, yıllar geçmiş. Bir sabah kadın oğlanı pencerenin kenarında ağlarken bulmuş. Ona sorunun ne olduğunu sorduğunda oğlan bebeğin gittiğini söylemiş. Şu at arabasında, demiş ve kadın pencereden baktığında bir at arabasının süratle oradan uzaklaştığını görmüş. Oğlan bebeğinin arkasından bir şarkı tutturmuş: *Dön bana, dön bana, olabilecek en kısa zamanda...*'

"'Kadınla oğlan bebeği uzun yıllar görmemiş. Oğlan büyümüş, kadın ihtiyarlamış. Derken korkunç bir savaş patlak vermiş. Yaşadıkları toprakları yaralayıp paramparça eden, uğursuz, mendebur bir savaş. Başka bir ülkeden gelen askerler evlerine el koymuş. Oğlanı tutuklayıp götürmüşler. Subaylar ve askerler evlerine yerleşirken kadın ahırda hayvanlarla uyumak zorunda kalmış. Askerler yemek için hayvanlardan birkaçını öldürünce kadın feryat figan ağlamış. Öylesine perişan, öylesine üzgünmüş ki gel zaman git zaman yatak bellediği saman balyalarından bile kalkamaz olmuş.'

"'Savaş sürdükçe sürmüş. Öyle ki yabancı askerler hiç gitmeyecek gibiymiş. Derken bir gece yarısı ahırın kapısı çalınmış. Artık hiç uyumayan kadın ayağa kalkıp kapıya bakmış. Gelen kendi ülkesinden, yaralı, korku içinde, genç bir askermiş. Fark edilmesi halinde muhakkak öldürülürmüş. Kadın onu saklamış, karnını doyurmuş ve yaralarıyla ilgilenmiş. Genç asker konuşacak kadar iyileştiğinde yaşlı kadına teşekkür etmiş ve onu bulmak için haftalardır yürüdüğünü, düşman hatlarını aştığını söylemiş. Kadın ona neden böyle yaptığını sorduğundaysa elini heybesine daldırmış ve artık iyiden iyiye eskimiş olan bebeğini çıkarmış. Asker gülümseyip fısıldamış: *Penny yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi...*'

"'*Olabilecek en kısa zamanda*, diyerek askerin cümlesini tamamlamış kadın.'

"'Asker tek bir dokunuşuyla katı maddeyi gaza çevirme becerisine sa-

hipmiş ve o gece yaşlı kadının evine sızmış. Yatak yatak gezerek düşman askerlerini püf diye dumana çevirmiş. Güneş doğduğunda onlardan geriye çatının üstünde süzülen öfkeli, kırmızı bir buluttan gayrısı kalmamış ve tıslayıp burgaçlar çizmek dışında kadına hiçbir şey yapamamışlar.'

"'Bebek daha pek çok kez böyle gidip gelmiş. Halen dünyada dolaştığı ve yuvaya ihtiyacı olan kimsesiz çocuklara yardım ettiği söylenir.'" Bayan Wren çift mercekli gözlüğünü çıkardı ve başını kitaptan kaldırdı. "Son."

"Yani?" dedi Enoch sabırsızca. "Hoş bir masal ama—"

"'Olabilecek en kısa zamanda,'" dedi Emma. "Tıpkı tespit edilen aramalarda konuşan kişinin söylediği gibi."

"Bunun bir anlamı olmalı," dedi Hugh. Bayan Peregrine'e baktı. Bayan Peregrine parmaklarını çenesinin altında birleştirip gözlerini tavana dikmiş hâlde derin düşüncelere dalmıştı.

"Başka?" dedi Bayan Peregrine.

"Penny adında bir oyuncak bebeğim vardı," dedi Noor. "Eski püsküydü, orası burası yırtılmıştı ve tek gözü eksikti ama ondan ayrı kalmaya tahammül edemiyordum."

Herkes ona baktı.

"Peki *malum* Penny miydi?" diye sordu Bronwyn. "Yoksa bebeğine masaldakinden esinlenerek mi o adı koymuştun?"

Noor kafasını iki yana salladı. "V, Penny'nin masaldakinin ta kendisi olduğunu söylerdi. Ama bilemiyorum. Hep benimle konuştuğunu hayal ederdim ama elbette yanıt verdiği yoktu."

"Belki de vermiştir," dedi Horace alçak sesle, "zihninde."

"Annem," son anda vazgeçti, "V yanımda olamadığında Penny'nin bana göz kulak olduğunu söylerdi. Dediğine göre günün birinde ayrı düşecek olursak Penny onu tekrardan bulmama yardım edecekti. Fakat hortlakların saldırısına uğradıktan sonra, yani beni evlatlık vermeye karar vermesinden kısa süre önce Penny ortadan kayboldu. Teselli edilemez hâldeydim."

"Belki de bebeği saklamıştır," dedi Emma. "Böylelikle onu tekrardan bulmana yardım edemeyecekti. Kendi iyiliğin için." Sesi dalgalanarak çatlamanın eşiğine geldi.

Noor'un çehresi gölgelendi ama tek kelime etmedi.

Bayan Peregrine beklenti içinde suratlarımıza bakarak, "Başka?" diye sordu tekrar. "Döngü tarihi derslerinde öğrendiklerinizi düşünün." Kimsenin verecek bir cevabı yoktu. Kaşlarını çattı. "Sanırım ders çalışmak yerine güneşin altında hoplayıp zıplamanıza fazla göz yumdum. Bayan Wren, eğer sakıncası yoksa..."

"Tuhaf hayvan meskenlerine nezaret eden tek ymbryne ben değildim," dedi Bayan Wren. Addison'ın kulakları dikildi. "Benden önce bir tane daha vardı: Bayan Griselda Tern. Fakat 1918 yılında, yani Birinci Dünya Savaşı'nın son günlerinde döngüsü trajik bir şekilde çöktü. Topçu mermileri tarafından yok edildi."

"Bizim zavallı döngümüzle aşağı yukarı aynı akıbete uğramış," dedi Emma.

"Ondan evvel," diyerek konuşmayı sürdürdü bayan Wren, "Bayan Tern'ün hayvan meskeninin düşman askerleri tarafından işgal edildiğine dair birtakım söylentiler yayıldı. Anlatılanlar 'Pensevus'un Masalı'nda kaleme alınan hadiselerle çarpıcı bir benzerlik taşıyor."

"Yani siz..." dedi Olive nefesini tutarak, "Bayan Tern'ün hayvan meskeninin masaldaki döngü olabileceğini düşünüyorsunuz?"

"V'nin bize bu masalı boş yere anlatmadığını düşünüyorum," dedi Bayan Peregrine. "Tıpkı size şu çocuk şarkısını boş yere öğretmediği gibi, Noor. Bu bir anahtar."

Bayan Wren başıyla onayladı. "Buluşma yerinin Bayan Tern'ün döngüsü olduğuna inanıyorum."

"V tam bir ymbryneymiş," dedi Enoch. "Bilmece gibi konuşmakta üstüne yok."

"Ama o döngü çökmüş," dedi kuşkuyla Noor. "Uzun zaman önce yok olduğunu kendi ağzınızla söylediniz."

"Yok oldu," dedi Bayan Peregrine. "Bu da oraya ulaşmayı hiç şüphesiz daha güç kılacak."

"Fakat tüm bunlar orayı çok daha iyi bir saklanma yeri hâline getiriyor," dedi Bayan Wren, gözünde bir parıltıyla. "Buluşma yerini öyle bir sincap deliğine saklamak ne zekice!"

"Peki artık var olmayan bir döngüyü nasıl bulacağız?" diye sordu Noor.

"Sen orasını bize bırak," dedi Millard. Sesin geldiği yana döndüğü-

müzde açık kapı boşluğunda süzülmekte olan cübbesini gördük. "Yolu açın, lütfen!"

Tepeden tırnağa siyahlar kuşanmış iki Zaman İşleri Bakanlığı çalışanını odaya buyur etti. Günler Haritası'nın *Masallar*'dan bile daha büyük bir nüshasını el birliğiyle kapıdan geçirip güm diye mutfak masasının üstüne bıraktılar.

Millard, "Ona dikkat edin, hepimizden daha eski!" diye bağırdıktan sonra onları odadan kışkışlayıp kapıyı arkalarından kapattı. Noor'a dönerek, "Hatırlıyor musun?" dedi. "Bir keresinde Antik Roma ya da Yunanistan gibi yerlerdeki çok eski, uzun yıllar evvel çökmüş döngüleri ziyaret etmenin mümkün olup olmadığını sormuştun. Ben de sana birdirbir diye bir teknikten bahsetmiştim."

Noor biraz doğruldu. "Evet."

"İşte, şimdi Bayan Tern'ün döngüsüne ulaşmak için aynen öyle yapacağız."

"Meşakkatli bir iş mi?" diye sordum. "Ne kadar zaman alır?"

"*Nereden* ve *neyin* üstünden sıçrayacağımıza göre değişir," dedi Millard atlasın kapağını açarken. "Bayan Tern'ün esas döngüsü buradan kuş uçuşu pek de uzak sayılmayacak Fransa'nın kuzeyindeydi. 1916'da açıldı ve 1918 senesinde yok edildi. Bu da çok dar bir zaman aralığına denk düşüyor." Atlasın her biri yastık kılıfı ebadındaki sayfalarını teker teker dikkatle çevirmeye koyuldu. "Bu da o birkaç yıllık dönemde açılmış başka bir döngü bulmamız, sonra da Bayan Tern'ün döngüsüne çökmeden önce ulaşabilmek için geçmişte yolculuğa çıkmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Bu bir *savaş bölgesinden* geçmek anlamına mı geliyor?" diye sordu Claire.

"Zaten savaşın ortasında *yaşıyoruz*, Claire," dedi Hugh. "Ne fark eder?"

"İşler biraz zorlaşabilir," dedi Millard itiraf edercesine, "ve karmaşıklaşabilir..."

"İyi şeyler asla kolay elde edilmez," dedi Emma. "Kehanette bahsi geçen diğer altı tuhaf eğer oradaysa onca tehlikeye ve belaya değecektir."

"Peki onları bulduğumda ne yapacağım?" diye sordu Noor. "Masalda sonraki adımımıza dair herhangi bir ipucu var mı?"

Bayan Peregrine yüreklerimize su serpmeye çalıştı. "Şimdiden onun derdine düşmeyelim, tatlım. Er ya da geç orasının da açıklık kazanacağından eminim."

Noor kaşlarını çatıp kollarını kavuşturdu.

Millard bir yandan zaman atlasının sayfalarını çevirip diğer yandan Bayan Tern'ün döngüsünün girişine ulaşmak için geçmişin ne kadarını kat etmemiz gerekeceğini hesaplamaya çalışarak bir bağlantı döngüsü aramayı sürdürüyordu ki biri sokak kapısını yumruklamaya başladı.

En yakındaki Hugh olduğundan kapıyı açmaya da o koştu.

Kapının önündeki basamaklarda soluk soluğa bir genç adam duruyordu. "Çabuk gelin! Arka Bahçe'de başıboş bir gölge var!"

Bayan Peregrine, "Ne?" diyerek bir hışımla ondan yana döndü.

Kapıya koştum. Nabzım hızlanmaya başlamıştı. "Bizimki mi?" Vaktiyle ehlileştirdiğim, Gravehill'de aynı cephede savaştığımız, eskiden Panoptidön'ün bataryası olan ve şimdi emekliye ayrılmış, eski kan sporları arenasında nekahet döneminin –ve son baktığımda mahpusluğun– tadını çıkaran gölgeyi kastettiğini umuyordum.

"Sanmıyorum," dedi oğlan çarçabuk. "Bu defaki önceden gördüklerimizin hepsinden farklı. Neyse. Her halükârda ortalığı birbirine katıp insanlara zarar veriyor. Diyeceğim odur ki eğer çok meşgul değilseniz, Bay Portman, kıymetli vaktinizden birazını gelip onu öldürmeye ayırabilir misiniz?"

Bayan Peregrine ev ahalisine orada saklanmalarını tembihledikten sonra neler olup bittiğini görmek için ben, Bronwyn ve Emma'yla birlikte dışarı koştu. O telaşın içinde gölgeyi henüz hissetmediğimi fark ettim. Bu hem garipti hem de muhtemelen kötüye işaretti. Şimdiye dek yeteneğim, bulunduğumuz yerin bir buçuk kilometre yakınına yaklaşan her gölgeyi ânında hissedebileceğim kadar gelişmişti. Bu da Arka Bahçe'nin uzunluğunu haydi haydi geçen bir mesafeydi.

Peşi sıra basamakları inerken, "Bu seferkinin farkı *ne*?" diye bağırdım oğlanın arkasından.

Yaya köprüsünde durup bana döndü. Korkmuş görünüyordu. "Bay Portman, efendim, bu seferkini *ben* bile görebiliyorum."

* * *

Geride ehlileştirilmemiş gölge kalmamış olmalıydı, dahası Şeytanın Arka Bahçesi'nde *kesinlikle* başıboş bir gölge olmaması gerekiyordu. Kimse buna hazırlıklı değildi. Döngü girişine inşa etmekte olduğumuz mazgallı siperler henüz tamamlanmamıştı. Hâliyle aralarından süzülürken burnu bile kanamamıştı ve şimdi birkaç yüz metre ileride, Ateş Hendeği'nin sokağımızı iki eşit parçaya bölen daha küçük bir ırmakla buluştuğu yerde ortalığı birbirine katıyordu. Mavnadan mavnaya atlıyor, yüklerini indiren kayıkçıları korkutuyor, ağır sandıkları kaldırıp suya atıyor, kırbaç gibi savurduğu dilleriyle vurma mesafesine giren herkesin canına okuyordu. Çoktan birinin atını yakalamıştı ve şu anda çenelerinin arasından gevşekçe sarkan yarısı çiğnenmiş hayvanla bir yaya köprüsünün tepesine tırmanmış, King Kong gibi kükrüyordu.

"Ah, çok *korkunç*!" diye inledi Bronwyn ellerini gözlerine siper ederek.

O da gölgeyi görebiliyordu. Tıpkı birkaç metre ötemizdeki mahlûka büyülenmeyle dehşet karışımı bir ifadeyle bön bön bakan Emma ve Bayan Peregrine gibi.

Hepimiz onu görebiliyorduk. Bense onun varlığını yeni yeni hissetmeye başlamıştım ki yakınlığını hesaba katınca bu endişe verici ölçüde geciktiğim anlamına geliyordu.

"*Gudubetin* tekiymiş," dedi Emma dudağını bükerek. "Bu kadar çirkin olduklarını bilseydim onlardan daha bile çok korkardım."

Cesaretimi topladım ve onunla kapışmaya hazırlandım. "Şimdi hakkından gelirim," dedim.

Tam gruptan ayrılacaktım ki Bayan Peregrine koluma yapıştı. "Buraya *sizin* için geldi," dedi. "Sen ve Bayan Pradesh için. Kendi ayağınla Caul'ün tuzağına düşeceksin."

"Birilerini *öldürecek*!" diyerek ona kafa tuttum.

"O yalnızca siz ikinizi öldürmekle ilgileniyor." Kolumu bıraktı. "Şu anda onun icabına bakmak senin değil, iç güvenlik muhafızlarının işi. Ayrıca onu görebildiklerine göre işleri çok daha kolay olacak."

Bronwyn elini gözlerinin önünden çekti. "Peki onu *neden* görebiliyoruz?"

"Kardeşimin yedekte beklettiği daha az gelişmiş bir gölge türü olabilir," diyerek fikir yürüttü Bayan Peregrine. "Her halükârda o öldükten sonra görüş alışverişinde bulunabiliriz."

Gölgenin yakınlarındaki bir çatının kenarında beliren üç iç güvenlik muhafızına işaret etti. Ağır bir makineyi kenara doğru çekiyorlardı. "Bu bir zıpkın tüfeği," diye açıkladı Bayan Peregrine. "Modern bir alettir, buharla çalışır ve bilhassa gölgeleri öldürmek üzere tasarlanmış, jilet keskinliğinde tellerden örülü bir ağ fırlatır."

Silah o kadar uzundu ki kendisini itmekte olan ikişer metrelik üç adam onun yanında cüce gibi kalıyordu. Muhafızlar silahı el çabukluğuyla çatının kenarındaki yerine getirdiler, üçayağın üstündeki namlusunu döndürdüler ve nişan aldılar.

"Bu onu öfkelendirmekten başka işe yaramayacak," diye uyardım.

"Şu anda öfkeli değil mi yani?" dedi Noor. Arkamıza döndüğümüzde onu yaya köprüsünde dikilirken bulduk.

"Daha kızgın bile sayılmaz," dedi Emma.

"Sizden evde kalmanızı istemiştim," diye homurdandı Bayan Peregrine.

Noor gölgeye iki kere üst üste baktı. "Onu *görebiliyor olmam* normal mi?"

"Evet, hepimiz görebiliyoruz, şimdi lütfen içeri girin," diye çıkıştı Bayan Peregrine.

Noor onu duymazdan gelerek gölgeye baktı ve numaradan öğürdü. "Tanrım, çok çirkinmiş."

"Lütfen. Bırakın da onun icabına bakayım," dedim. "Onu görebildiklerini biliyorum ama ben ona *hükmedebiliyorum*. Yaralanacaklar."

"Söz konusu dahi olamaz!" dedi hepten zıvanadan çıkmanın eşiğine gelen Bayan Peregrine.

Muhafızlar hâlâ nişan alıyordu. Derken gölge köprüden mavnanın tekine atladı, dilini kocaman bir sandığa doladı ve havada falso vererek âdeta bir disk gibi fırlattı. Muhafızlar sandığın üstlerine geldiğini görüp siper alınca sandık az ötelerinde çatıya düşerek parçalandı.

"Acele etseler iyi olur," diye mırıldandı Bronwyn, "yoksa kedi maması olacaklar."

Muhafızlar tekrar ayaklandı ve en nihayetinde silahlarını ateşlediler. Zıpkın tüfeği patlamanın etkisiyle geri teperken namlusundan beyaz dumanlar yükseldi. Metal tellerden ibaret bir ağ azar azar açılarak Hendek'in üstünden aştı ama gölgeyi fena hâlde ıskalayıp cup diye kirli

sulara daldı. Bir an sonra ağın yoluna çıkan bir adam yere yığıldı; düzinelerce parçaya bölünmüştü.

Noor'la Emma nefeslerini tuttular. Bayan Peregrine suratını buruşturup sesini alçalttı ve Kadim Tuhaf dilinde kulağa dua gibi gelen çarçabuk bir şeyler mırıldandı.

"Çuvalladılar," dedim. "Şimdi sıra bende."

Bayan Peregrine beni yine kolumdan yakaladı. "Hayatta olmaz," diye tekrarladı ama sesi az evvelkinden daha cılız çıkmıştı.

Derken gölge tekrar harekete geçti. Başka bir mavnanın düz güvertesine atladıktan sonra kalaslardan yapılma derme çatma bir köprüyü alaşağı etti.

"Eğer beni istiyorsa peşime düşecektir," dedim. "Bu da onu kalabalığın daha az olduğu bir yere çekebileceğim anlamına geliyor. Zıpkın tüfeğini kolayca taşıyabilirler mi?"

"Eğer onlara yardım edersem evet," dedi Bronwyn.

Bayan Peregrine kaşlarını çattı. Bu savaşı kaybediyordu. "Ne yapmak niyetindesin?" diye sordu bana.

"Yakınlarda bir tünel var, değil mi?"

"Döngüden çıkan bir köprü tüneli var," dedi Emma.

Bu Hendek'ten hiç değilse bile sekiz yüz metre uzaklıktaydı. "Daha yakınlarda bir yere ihtiyacım var."

"Alacakaranlık Tepesi'nin altında bir tünel var," dedi Bayan Peregrine ve kolumu istemeye istemeye bırakıp uzaklara işaret etti.

"Gitmem gerek," dedim geri geri yürüyerek. "Başka biri daha canından olmadan önce."

Bayan Peregrine ansızın gözlerini sımsıkı yumdu. Onları tekrar açtığında benimle mücadele etmekten vazgeçmişti. "Git o hâlde," dedi. "Muhafızlara geleceğini ve zıpkınlarına ihtiyacın olduğunu haber vereceğim. Bayan Bloom'la Bayan Bruntley'yi de yanına al."

"Tabii beni de," dedi Noor.

"Siz olmaz!" dedi Bayan Peregrine benimki yerine Noor'un koluna yapışarak.

"Bayan Peregrine haklı," dedim, "Riske atılamayacak kadar önemlisin."

"O kadar önemliyim ki hiçbir işe yaramıyorum," diye söylendi Noor. Sonra alçak, ciddi bir sesle kulağıma fısıldadı: "Tek parça halinde dön."

* * *

Bayan Peregrine hiç gecikmeden havaya sıçradı. Bir tüy kargaşası içinde kuşa dönüştü ve içi boş kıyafetleri daha yere bile değmeden çatıdaki muhafızlara doğru kanat çırpmaya başladı.

Muhafızlar silahlarını tekrar ateşlememişlerdi. Belki de az evvel yaptıkları şeyden ötürü dehşete kapılmışlardı. Belki de tek atımlık mühimmatları vardı ve onu heba etmişlerdi. Bu ihtimali düşününce yüreğim sıkıştı.

Ben koşmaya başlayınca Bronwyn'le Emma peşime takıldılar. Henüz olgunlaşmamış bir planın parçaları yeni yeni zihnimde şekillenmeye başlıyordu. Asıl mesele gölgeye yaklaşmak ve beyniyle bağlantı kurmaya çalışmaktı. Bu sahiden de gölgelerin evrimini henüz tamamlamamış bir formuysa işim zor olmayacaktı. Gerçi şimdiye dek böylesi varsayımlar başıma aldığım belaları katmerlendirmekten başka bir naneye yaramamıştı.

Eğreti köprüden suyun diğer tarafına geçtik ve kıyı boyunca gölgeye doğru koşmaya başladık. Tuhaflar ters istikamette kaçışıyordu. Leo'nun beti benzi atmış, nefes nefese koşuşturan dört haydudu. Her ikisi de korkmaktan ziyade eğleniyor gibi görünen Dogface ve çıbanlı oğlan.

"Canlarına oku, Jake!" diye yavaşlamadan tezahürat etti Dogface.

"Ödlekler!" diye arkalarından bağırdı Emma.

Gölge sokakta yankılanan ve kızın tekini koşmaktan vazgeçip suya atlayacak kadar korkutan bir çığlık koyuverdi. Dogface neler olduğunu gördü ve takdire şayan bir davranışla kızı kurtarmak için geri döndü.

Derken pislik içindeki ırmağımızın Ateş Hendeği'ne karıştığı noktaya geldik. Buradaki sokaklarda in cin top oynuyordu. Gölge bir binanın üçüncü katına tırmanmıştı ve sarktığı çıkıntıdan, pisboğazın tekiymiş gibi dokunaçlarıyla havanın tadına bakıyordu. Bayan Peregrine yine haklı çıkmıştı. Gölge beni arıyordu. *Kokumun* izini sürüyordu. Hiç şüphesiz Noor'unkini de.

Gölgenin tahrip menziline girdik ve parçalandığı esnada kaldırım taşlarına ömürlük miktarda keskin kokulu mavi küflü peynirin saçılması-

na neden olan bir kasayı savuşturduk. Zaten acil durum kumanyalarına mavi küflü peyniri yalnızca tuhaflar eklerdi.

"Onu tünelin girişine doğru çekeceğim," diye bağırdım omzumun üstünden. "Bronwyn, o silahı çatıdan sokağa indirmen ne kadar sürer?"

Bir blok ötedeki binaya göz ucuyla baktı. "İki dakika," dedi yüreğime sular serpen bir kesinlikle.

Tünelin girişi oradan birkaç blok ötede, dar bir sokağın aşağısındaydı. "Bir dakika daha iyi olur," dedim, "ama Emma'yla ne yapıp ne edip sana zaman kazandırmaya çalışacağız. O silah benden önce tünelden geçmeli. Tünelin diğer ucuna konuşlanıp geldiğin tarafa nişan al. Ardından bizi bekle."

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, Bay Jacob," dedi ve yanımızdan ayrılarak bir ara sokağa daldı.

Hendek'in karşı kıyısındaki gölgeyle aynı hizaya gelene dek Emma'yla koşmaya devam ettik. Beni hemencecik göreceğini ve dosdoğru üzerimize koşacağını varsaymıştım. Üstelik binadan inmeye de başlamıştı – fakat benim yüzümden değil. Sokağın onun bulunduğu tarafında bir kadın vardı: Upuzun saç örgüsü omzunun tekinden sarkan ve elinde tüfek tutan bir kadın kovboy.

Kadının sesi tuğlalardan ve sudan sekip yankılandı. "Olduğun yerde kal! Seni gözüme kestirdim!"

"Uzaklaş oradan!" diye bağırdı Emma. "Seni lime lime edecek!"

Kadın bize kulak asmadı. Tüfeğinin kabzasını omzuna dayayıp namluyu indirerek ona nişangâhtan baktı. Bunu gören gölge binadan inerken yarı yolda duraksadı ve sanki daha önce hiçbir insan tarafından tehdit edilmemiş, hâliyle şimdi ne yapacağını görmek istermiş gibi meraklı bakışlarla kadını süzdü.

Kadın tetiği çekti. Sokakta yankılanan sağır edici bir patlama oldu ve silahının tepmesiyle omzu geriye doğru savruldu. Telaşsız, kendinden emin bir hareketle tüfeğin sürgüsünü çekti ve gölge tekrar inişe geçerken namlusunu indirip ikinci kez ateş etti. Ne var ki gölge sokağa ulaştı ve akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmış biri gibi âdeta lakayt adımlarla kadına doğru yürümeye koyuldu.

Kovboy kadın geri adım atmadı ve tüfeğini tekrar doldurmaya davrandı. Daha önce hareket halinde bir gölge görmemişti. Belki neyle karşı

karşıya olduğunu bilmiyordu. Belki de intihara meyilliydi. Her ne olursa olsun ellerimin onun kanına bulanmasını istemiyordum.

"Hey!" diye bağırdım. "Göt lalesi!"

Gölge donakaldı. O anda kovboy kadın tekrar ateş etmeye başladı. Tetiğe her basışının ardından tüfeğini kurup nişan almak zorunda kalmasına rağmen fevkalade bir hızla üst üste altı defa ateş etti.

Bir an sonra durdu. Cephanesi bitmişti. Herkesin nefesini tutup neler olacağını, gölgenin cansız bedeninin yere yığılıp yığılmayacağını görmeyi beklediği bir an oldu. Ne var ki gölge buruş buruş elini sakince göğsüne götürdü ve elinin tersiyle kazağının tiftiklerini silkercesine göğsünden sekiz kurşun çıkardı.

"Vay canına yandığım," dedi kadın tüfeğini indirirken. "Bu bir otuz-sıfır-altılıktı."

Mermiler gölgenin derisini delip geçmemişti bile. Gölge kükredi ve az evvelkinden daha büyük bir hışımla kadına doğru atıldı. Kulağının dibinde vızıldayan bir sineği öldürmeye kararlı birinden farksızdı. Kovboy kadın birkaç adım gerilemişti. Bu sergilediği ilk korku emaresiydi ve tek eliyle cebinden yeni mermiler çıkarmaya uğraşıyordu.

"Bu hiçbir halta yaramaz, seni aptal!" diye bağırdı Emma ve ellerini ovuşturmaya başladı. "KAÇ!"

Emma avuçlarının arasında büyükçe bir alev topu peyda etti ve onu Hendek'in diğer yakasına gönderdi. Gölge üç dilini de çıkarmış vaziyette kadını yakalamaya çalışırken alev topu birkaç metre berisine düştü ve gölge olduğu yerde donakaldı.

"*Harika* atış," diye bağırdım ve Emma alevler içindeki ellerini neşeyle çırptı.

"Buradayım!" Gölgeye el kol salladım. "Gel de beni yakala!"

Gölge dönüp bize baktı. Kovboy kadın gururunu ayaklar altına alıp koşmaya başladı. Suyun diğer yakasından bağırarak gölge dilinde bir komut verdim – *Dillerini topla*. Bayan Peregrine'in haklı çıkmasını, gölgenin üzerinde uzaktan hâkimiyet kurabileceğim kadar az gelişmiş olduğunu umuyordum. Böylelikle ona yaklaşmak ve o beni parçalarıma ayırmaya çalışırken zihnini yoğura yoğura itaatkar bir kıvama getirmek zorunda kalmayacaktım.

Ne var ki şansım yaver gitmedi.

Beni tanıdığı anda gölgenin nabzının hızlandığını hissettim. Havayı delip geçen bir çığlık koyuverdi ve ölü atı bizden yana tükürdü. At Hendek'in üzerinden uçtu fakat kıyıya varamadan nehri boylayarak Hendek'in pis sularını üstümüze başımıza sıçrattı.

"İşe yaramıyor mu?" diye sordu Emma, paniğe kapıldığını sesinden belli etmemeye çalışarak.

"Henüz değil. Galiba biraz daha yaklaşmam lazım."

"Galiba mı?"

Gölge dilinde *Uyu, yat!* diye bağırdım ama gölge istifini bile bozmadı. Sağına soluna bakınarak tepemize binmek için Hendek'i kestirmeden aşmanın yolunu arıyordu.

"*Hakikaten* biraz daha yaklaşmam gerek."

"Hayatta *olmaz*, Jacob. O şeyin yanına yaklaşmasına müsaade etmeden evvel her yolu deneyeceğine söz ver."

Gölge hamlede bulunmamızı bekliyordu. Bense fazlaca oyalandığımdan zihnimdeki şüphe tohumları yavaşça filizlenmeye başlamıştı. Bunu yapıp yapamayacağımdan şüphe ediyordum. Bu gölgenin kontrol edilip edilemeyeceğinden. Aniden onun yüz adım yakınına yanaşmak bile istemedim.

"Tamam," diyerek söz verdim Emma'ya. "Son çare olacak."

Bulunduğumuz yakada Hendek boyunca koşmaya başladık. Aynı istikamette yerinden ok gibi fırlayan gölge hiç zorlanmadan bize ayak uydurdu.

"Bu yakaya geçecek," dedim. "Kapalı bir yere girmeliyiz... açık alandan uzak durmalıyız..."

Emma metruk bir binaya işaret etti. "Şuraya girelim!" Bina mavnaların oluşturduğu köprünün az ilerisindeydi. Eğer gölge köprüden geçmeden evvel oraya ulaşmazsak yolumuzu kesmiş olacaktı.

"Onu binaya sokarız, içeri girdikten sonra Bronwyn'e zaman kazandırmak için az biraz yavaşlatmayı deneriz, ardından tünelin girişine çekeriz," dedim. "Ellerini olabildiğince ısıt ve yanımdan ayrılma."

"Senden bir adım öndeyim," dedi parmaklarında kibrit alevleri dans ederken.

"Koşabildiğin kadar hızlı koş," dedim nefes nefese ve depara kalktık.

Gölge üç diliyle birden kendini trafiğe takılan teknelerin iki yaka arasında oluşturdukları köprüye doğru iterek bize ayak uydurdu.

Binanın kapısına varmamızla gölgenin kıyıya en yakın tekneye atlaması bir oldu. Gölgenin nereye girdiğimizi gördüğünden emin olmak için Emma'nın önden gitmesine izin verdim. Artık şüpheye yer yoktu: Işığa doğru kanat çırpan bir güve gibi peşimizdeydi.

Bina yer yer çökük duvarlardan ve göçük tavanlardan ibaret, yaşanmaz bir harabeydi. Bazı yıkıntıların etrafından dolanıp bazılarının üstlerinden atlayarak enkazın içinde çabucak ilerledik. Arkamızdaki kapı güm diye açılıp menteşelerinden fırladığında artık yalnız olmadığımızı anladım.

Arkama bakmadım. Buna gerek yoktu. Artık onu hissedebiliyordum çünkü içimdeki pusula en nihayetinde titreşerek hayat bulmuştu. Bu gölgeyle her ne şekilde olursa olsun bir bağlantı kurmak uzun sürmüş, normalden hayli uzun zaman almıştı. Üstelik farklı hissediyordum. Pusulanın iğnesi daha yüksek bir frekansta titreşiyordu. Daha sonra bunlara kafa yormaya vaktim olacaktı... tabii eğer buradan sağ kurtulabilirsek. Yalnız şu kadarını söylemeliyim ki bunun evrimini henüz tamamlamamış bir gölge olmadığını düşünmeye başlamıştım. Bu yeni bir şeydi ve eskisinden bile daha korkunçtu. Öldürülebilir olması için dua ettim; arkadaşlarımı bir ölüm tuzağına çekmediğimi umuyordum.

Derken acemi şansı imdadımıza yetişti: Dökülen bina gölgenin yoluna atabileceğimiz bolca çerçöple doluydu. Kaçarken devasa bir gardırobu ve karmakarışık bir kırık sandalye yığınını peşimiz sıra devirdik. Bu da onu biraz yavaşlattı. Çıkışa yaklaşırken onu yıkıntıların tıkadığı kısa bir koridordan geçirdik. Her ne kadar gölgenin kendisi Emma'nın ya da benim sığabileceğimiz her boşluktan geçebilecek kadar ince olsa da havayı döven dilleri bir şeye takıldı ve o dilini kurtarmaya çalışırken oyalanınca biz de kendimizi binadan dışarı atıp tünele doğru koşmaya ondan epey önce başlama fırsatını yakaladık.

Benimle kıyaslandığında tünel pek öyle yüksek ya da geniş sayılmazdı ve daldığımız çıkmaz sokağın sonundaki duvarı delip geçiyordu. İçerisi aydınlık değildi. Hâliyle tünele yaklaşırken Bronwyn'in ve muhafızların çoktan oradan geçip geçmediğini anlayamadım ama öyle olması için Tanrı'ya dualar ettim.

"Emma—" diyecek oldum ama her zamanki gibi benden bir adım öndeydi ve karanlığı aydınlatmak için ellerindeki alevleri harlıyordu.

Arkamızdaki sokağın duvarları arasında bir uluma yankılandı. Gölge binadan çıkmıştı ve onunla aramızda yalnızca açık bir alan vardı.

Başlarımızı eğerek tünele daldık ve karanlığın içinde ilerlemeye koyulduk. Tünelin insan eli değmemiş tavanından sarkan ağaç kökleri suratlarımızı tokatlıyordu.

Derken tünelin derinliklerinde bir ses yankılandı: "Bay Jacob, siz misiniz?"

Bronwyn. Bronwyn önümüzdeydi.

"Biziz!" diye bağırdı Emma. "Emma ve Jacob!"

Hafif bir dönemeçten döndük ve uzakta bir ışık belirdi. Bu tünelin çıkışıydı. O ışığın önündeki dört kambur karaltı bir zıpkın tüfeğini sürüklüyordu. Tünele sığdırmak için silahı yan yatırmak zorunda kalmışlardı.

Arkamızdaki gölge tünelin girişine ulaştı. Varlığı yüzünden kapıldığım his tünelin şekli tarafından sıkıştırılıp yoğunlaştırılmışçasına belirginleşti.

Düşe kalka koştuk. Kambur durduğumuz için elimizden gelenin en iyisi buydu. Derken tünelin bize merhamet edercesine yükseldiği bir yere geldik. O noktadan sonra doğrulup bacaklarımızı gerçekten hareket ettirebilmeye başladık.

Gölgenin çıkardığı gürültüler tünelde etrafımızı sardı. Arkamıza bakmaya cüret edemedik. Sadece koştuk.

Acele etmeleri için Bronwyn'e seslendim. O ve muhafızlar hâlâ silahla boğuşuyorlardı. Onlara yetiştiğimizde çıkışa varmalarına hâlâ yirmi adım kadar vardı. Gölge ise tüneli yarılamıştı ve aramızdaki mesafeyi süratle kapatmaktaydı. Bronwyn silahı namlusundan tutup çekerken muhafızlar arkasından ittiriyorlardı ve epey ilerleme kaydetmiş olmalarına rağmen yeterince hızlı değillerdi. Silahın ağır kaidesi toprağa saplanıp duruyordu. Dahası Bronwyn yorulmaya başlamıştı.

Bu planın işe yaraması için gölgeyi yavaşlatmanın bir yolunu bulmalıydım. Emma'ya Bronwyn'in yanında kalmasını ve işlerin o raddeye gelmesi halinde onu korumasını söyledim.

"Seninle gelmezsem karanlıkta önünü göremezsin!"

"Onu *hissedebiliyorum*," dedim. "Belki de bu kadarı yeterli olur." Gölgenin beni avlamak için göze ihtiyacı yoksa onu avlamak için belki benim de göze ihtiyacım olmazdı.

Emma, "Peki onunla nasıl dövüşeceksin?" diye soruyordu ama artık onu dinlemiyordum. Tam dönmüş, gölgeye doğru koşmaya hazırlanıyordum ki birinin tünelin aşağısına doğru koşarak *yanımdan* geçtiğini hissettim.

"Hey!" diye bağırdım. Emma alevini peyda etmekte gecikti. Hâliyle tek görebildiğimiz gizemli koşucumuzun sırtı ve inip kalkan darmadağın saçı oldu.

Hugh arkamızdan koşarak gelip patinaj çekti ve ancak kollarını geriye doğru savurarak durabildi. "Fiona'yı gördünüz mü?" diye sordu soluk soluğa. "Size yardım etmek için evden gizlice kaçtık ama az evvel durduk yere koşmaya başladı."

"Ah Tanrım," dedim, "kendini öldürtecek..."

Döndüm ve karanlığa dalarak gölgeye doğru koşmaya başladım. Emma'yla Hugh hemen arkamdaydı. Gözlerim Emma'nın alevlerinin aydınlatabildiği yerlerin ötesini tararken Fiona'nın adını haykırdım. Gölgeyi göremiyor fakat hissedebiliyordum. Aramızdaki mesafenin süratle kapandığının da farkındaydım. Tavandan sarkan ağaç köklerini, vücudumu keşfetmek istercesine başıma ve omuzlarıma sürtünen uzun, eğri büğrü parmaklardan ibaret ormanı yarmak için avuçlarımı ileri doğru uzatarak koşuyordum—

Bir çığlık duyduk. Tiz ve keskindi; üstelik ses bir kıza aitti. Bir an sonra gölge de ona katıldı. Derken Emma'nın alevlerinin ışığı onlara yetişti. Başlangıçta loştu ama yaklaştıkça parlaklaştı.

Fiona'yı gölgenin çenelerinin arasında bulacağımızı sanmıştım ama Tanrı'ya şükürler olsun ki karşılaştığımız sahne hiç de öyle değildi. Fiona'yla gölgenin arasında kırk, bilemedin elli adım vardı ve tıpkı düellocular gibi karşılıklı duruyorlardı. Fiona ayaklarını iki yana açmış, ellerini senfoninin ilk notaları duyulmadan önce orkestra şeflerinin yaptığı gibi havaya kaldırmıştı. Durup Fiona'nın etrafını kuşattık. Hugh yaralanmadığından emin olmak için Fiona'yı tepeden tırnağa süzerken Emma alevli ellerini gölgeden yana uzattı ve ona doğru birkaç tehditkâr adım attı. Gölgenin neden durduğunu anlayamıyordum, tavandan sarkan ağaç

köklerinin kafes örgüyü andıran gölgeleri yüzünden etrafı doğru düzgün göremiyordum, üstelik Hugh'nun tehlikeden uzaklaştırmak için geriye doğru çekiştirme gayretlerine rağmen yerinden kımıldamayan Fiona'dan henüz bir yanıt alamamıştım.

Gölge tekrar çığlık attı. Bu seferki hüsran yüklü gibiydi. Emma alevlerini parlaklaştırdı.

"Hugh, bekle," dedi gözlerini kısıp gölgelere bakarken, "Fiona'yı rahat bırak!"

Hugh denileni yaptı. Bunun üzerine Fiona ellerini kaldırdı ve havada görünmez bir zinciri savurur gibi bir hareket yaptı. Etrafımızdaki bütün kökler kıvrıldı, ardından şaklayarak gerginleştiler ve en nihayetinde Fiona'nın ne yaptığını görebildim.

Gölge tavandan sarkan yüzlerce ağaç kökü tarafından sıkıca bağlanmıştı. Kimileri boğazına sarılmış, kimileri kollarıyla bacaklarına sımsıkı yapışmış, kimileriyse köküne kadar çekilmiş dillerine dolanmıştı. Fiona'nın ellerini yumruk yapıp birbirinden ayırmasıyla gölge acıdan ciyaklayana dek kökler dillerini çekti.

"Fiona, sen bir dâhisin! Mucizenin ta kendisisin!" diye bağırdı Emma.

"Canından olabilirdin, sevgilim," dedi Hugh alçak sesle. Gerçi ona sarılmak istediği fakat konsantrasyonunu bozma korkusuyla kendini tuttuğu ayan beyan ortadaydı.

Fiona kafasını ona doğru yatırıp bir şeyler fısıldadı. Hugh tercüme etti: "Köklerin çok güçlü olduğunu söylüyor. Eğer Jacob isterse onu şuracıkta paramparça edebilirmiş."

"Onu bir dakika daha böyle tutabilir misin, Fee?" dedim.

"Eğer istersen onu sabaha kadar böyle tutabilirmiş."

"Güzel. Onu öldürmeden önce öğrenmek istediğim bir şey var."

Bir yandan sarmaşıkları ellerimle ayırırken diğer yandan dikkatli adımlarla gölgeye doğru ilerledim.

"Zihnini mi kontrol edeceksin?" diye sordu Emma, azıcık geriden beni takip ederken. "Bizim tarafımızda savaşmasını mı buyuracaksın?"

Var gücümle odaklanmaya çalışıyordum. Hâliyle ona cevap vermedim. Yeni bir tür gölgeyle karşı karşıyaysak o hâlde güven içinde zihnini inceleme fırsatını tepemezdim. Tepkisini ölçmek için gölge dilinde birkaç kelime mırıldanarak yavaş yavaş ona yaklaştım. Şayet onu azıcık yumu-

şatabilirsem, düşüncelerini bir nebze olsun aralayabilirsem belki de neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlayabilirdim.

O eski, tanıdık, çürümüş çöp kokusu tüm kesifliğiyle burun deliklerimi doldurdu. En azından o kadarı değişmemişti.

Gölge onu zapt eden köklere karşı koydu. Dillerinden birini boynuma dolamak için yanıp tutuşsa da kökler ona fırsat vermiyordu.

Rahatla, dedim Gölge dilinde. *Karşı koyma.*

Hiçbir etkisi olmadı. Dediğimi tekrarladım, ardından birkaç farklı şekilde *sakinleşmesini* söyledim ama istifini bile bozmadı. Normalde gölgelere hükmetmeye çalıştığım esnada kendilerini geri çektiklerini hissederdim. Sanki maymuncuğumla beyinlerinin anahtar deliğini yokladığımı anlarlardı. İngilizceyi nasıl doğuştan biliyorsam gölgelerin dilini de öyle bilirdim fakat karşımdakinin tepkilerine bakılırsa İbranice konuşuyor bile olabilirdim. Dahası ve daha da kötüsü şuydu: Başarısızlıkla sonuçlanan iletişim kurma ve hükmetme çabalarım onu âdeta güçlendiriyordu.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Uyu, dedim denemekten vazgeçmeyerek. *Uyu...* fakat uyumak yerine kaslarının hepsini aynı anda kasarak onu zapt eden kökleri zorladı. Fiona'nın arkamda inlediğini duydum. O yana döndüğümde Fiona'yı ağır bir yük taşırmışçasına kamburunu çıkarmış hâlde buldum ama sonra doğruldu ve elleriyle havada bir düğüm atma hareketi yaptı. Kökler yepyeni bir gerilimle gıcırdadılar.

Bana biraz daha zaman kazandırmıştı. Yeni bir yaklaşım deneme vakti gelmişti.

Artık konuşmak yoktu.

"Ona yaklaşacağım," dedim yüksek sesle. "Sıkı tut."

"Buna hiç gerek yok," dediğini duydum Emma'nın. Ne var ki bana güvendiğini söylerken samimi olmalıydı çünkü beni durdurmaya kalkışmadı. "*Lütfen* dikkatli ol."

Gölgelerle pek çok kez burun buruna gelmeme rağmen onlara yaklaşmaktan hâlâ hoşlanmıyordum. Hatta ehlileştirdiklerime bile. Henüz ehlileştirmediklerim kuduz köpeklere benzerdi ve zincirlenip zapt edildiklerinde sizi öldürmek için duydukları müthiş arzu havayı bile çatırdatırdı. Mideme yaptıklarından bahsetmiyorum bile; artık iyice dibine girdiğimden pusula iğnesi dönüp duran bir tırpana dönüşmüştü.

Ondan bir kol boyu uzakta durdum ve akan gözlerine baktım. Zıt yönlerde olabildiğince çekilen üç dilinin gerginliğinden çenesi ardına kadar açıldığı için soluk sesleri hırıltılı homurtuları andırıyordu.

Bu gölge farklıydı. Sadece herkese görünmekle kalmıyor, aynı zamanda farklı da konuşuyordu. İçimde uyandırdığı his bambaşkaydı; bambaşka bir anahtarı, daha karmaşık bir kilidi vardı. Farklı, neredeyse inorganik bir kokuya sahipti. Sıcak bir yaz günü şehir çöplüğünün koktuğu gibi değil, daha ziyade kimyasal, ağartıcı, fare zehri ve çok daha korkunç bir şeyin karışımı gibi kokuyordu.

Bu kadar yakından zırhını delip geçebileceğimi umarak onunla tekrar konuştum –*Uyu, uyusana seni pislik*– ve ben konuşurken sanki yanıt vermeye çalışırmış gibi gırtlağının karanlık mekanizmasının içinde yükselip alçalan kasları gördüm.

Derken yanıt verdi. Bunu kulaklarımla mı, yoksa zihnimde mi duyduğumdan emin olamadım ama tıslamayı andıran, alçak bir ses işittim. Başlangıçta ne dediğini anlayamadım. Çıkardığı yalnızca uzun bir *uuuuuuuuuu* sesinden ibaretti. Sonra yavaşça bir sessiz harfe dönüştü (*yyyyyyyyyy*) ve en nihayetinde yine uzun bir *uuuuuuuuuuu* sesi duyuldu. Tüm bunlar kafamın içinde olmalıydı çünkü karşımdaki yaratığın ses çıkarabilecek dudakları yoktu.

Uyu, demişti bana.

Konuşabiliyordu.

Uuuuuuuu, diye uludu –yalnızca beni taklit ediyordu, hepsi buydu– ama o hâlde kafam neden böylesine ağırlaşmıştı... neden dizlerim hamur gibi bükülmeye başlamıştı...

yyyyuuuuuuu

Nesin sen? diye sormayı denedim ama sözcükler dilimin ucuna kadar bile gelmedi. *Bana ne yapıyorsun?*

uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu.

Tam da yere yığılmanın eşiğine geldiğimi, bacaklarımın altımdan kayıp gittiğini hissettiğim anda gırtlağının yağlı adaleleri kasıldı, kabardı ve ardından aralanarak bir dilin daha, *dördüncü* bir dilin daha geçmesine izin verdi. Kırbaç gibi şaklayan dördüncü dil düşmeme fırsat vermeden beni boğazımdan yakaladı. Şimdi ayak parmaklarım yeri süpürür hâlde öylece asılı kalmıştım ve nefes alamıyordum.

Emma'nın, "Jacob? Neler oluyor?" dediğini işittim ama boğazım yanıt vermeme müsaade etmeyecek kadar tıkalı, uykulu kollarım el sallamama müsaade etmeyecek kadar uyuşuktu. Soluk alamıyordum, boğuluyordum ve arkadaşlarım dilin boğazımı sıktıkça sıktığını göremiyorlardı. Öyle ki kafamın patlayacağını sandım. Tek ümidim Fiona'ydı. Köklerle arasındaki bağlantı vücudunun uzantısı görevi görüyorsa belki de onlarla hissedip onlarla görebilirdi. Başka nasıl üç diline doladığı üç kökle gölgeyi zapt etmeyi başarabilirdi ki? Hâl böyle olunca konuşamasam da ağzımı açtım, başımı elimden geldiğince döndürdüm ve bir süredir suratıma sürtünen saçaklı kökü dişledim.

Fiona. Bana yardım et. Sözcüklere ağzımla, dilimle şekil verdim ve onları köke söyledim.

"Bir terslik var," dediğini duydum Hugh'nun. Sesi kötü bir telefon bağlantısının diğer ucundan gelir gibiydi.

Emma'nın alevinin ışığı parlaklaştı. Geliyordu.

"Jacob? İyi misin? Bana cevap ver!"

Çaresizce konuşmayı, ona *uzak dur* diye bağırmayı denedim ama sözcükler gırtlağımdan yukarı tırmanmadı. Sessizliğimin yeterli bir cevap olması için dua ettim.

Derken dil beni bıraktı; boynumdan kayarcasına çözülüp Emma'ya doğru atıldı. Ben yere yığılırken Emma'nın bileğine kırbaç misali dolanıp alevler içindeki elini yüzüne doğru ittirdi ama Emma aradan sıyrıldı ve elini dile bastırmayı başardı. Gölge viyakladı. Ayağa kalkmaya, Emma'ya yardım etmeye yeltendim ama hâlâ soluk soluğaydım ve vücudum gölgenin yaptığı şeyden ötürü hâlâ kısmen uyuşuktu.

Emma gölgeyle dövüşürken Fiona'nın çığlık attığını duydum. O anda bana acıdan değil de gayretten bağırıyor gibi geldi. Tiz çığlığı tüneli doldururken tavandan sarkan köklerin her biri kasıldı, ardından uzadılar ve tepemizdeki toprak tarafından geri çağırılmışçasına zınk diye kısaldılar.

Elbette gölgeyi zapt eden kökler de kısaldı. Hem de aynı anda ve muazzam bir güçle.

Yaratık uludu. Tenimi yakan bir sıvı her yanıma sıçradı ki çok geçmeden bunun kan olduğunu anladım.

Sersem sersem doğruldum. Kopan üç dil önümdeki toprakta tıpkı

yılanbalığı gibi kıvranıp duruyordu. Dördüncüsü yanmıştı ve artık işe yaramazdı. Gölge parçalanarak uzuvlarına ayrılmıştı.

Derken arkadaşlarım başıma üşüştü. Hugh, Bronwyn, Emma. Muhafızlar tam arkalarındaydı. Fiona bitkinlikten yere çökmüştü. Emma iyiydi.

Yanıma diz çöktü. "Sen *ne yaptığını* sanıyorsun? Onu kolaylıkla öldürebilecekken neden böyle bir riske girdin?"

"Onu incelemem gerekiyordu," diye yanıtladım iki soluk arasında, "öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için."

"Ve? Ne öğrendin?"

Hâlsizce kafamı iki yana salladım. "Zihnine giremedim."

Az önce olanlar hakkında konuşmaya hazır değildim. Bronwyn'in yardımıyla güçlükle ayağa kalktım ve daha demin maraton koşmuşçasına nefes nefese olan Fiona'nın yanına gittim.

"Hayatımı kurtardın," dedim. Bu yetersiz bir teşekkürdü ama o esnada gücüm daha fazlasına yetmedi.

Fiona bitkin bitkin gülümseyip bir şeyler mırıldandı.

"Ödeştiğinizi söylüyor," dedi Hugh.

Bronwyn ha bire özür diliyordu. "Zıpkın tüfeğini zamanında yerine yerleştirebilseydim—" Onu susturdum ve hiçbir kabahat işlemediğini, aksine yaşananlardan memnun olduğumu söyledim. O ve muhafızlar gölgeyi tez elden haklamış olsalardı dördüncü dilini keşfetme fırsatını yakalayamayacaktım. En korkutucu yeni alametifarikasını da öyle...

Kafamın içindeydi.

Artık değildi; bana yaptığı şey her neyse, yaratık öldüğü anda etkisini kaybetmişti. Her halükârda bu yaşananları daha iyi anlayana dek kendime saklamaya karar verdiğim endişe verici bir gelişmeydi.

Tünelin ucundan Bayan Peregrine bize sesleniyordu. Karanlıkta kol gezen başka düşmanların olmasından korkan muhafızlar peşimizden gelmesine izin vermemişlerdi. Oradan ayrılmadan önce uzanıp gölgenin kopuk dillerinden birini aldım, bahçe hortumu gibi kangal yaptım ve kolumdan geçirip omzuma astım.

"Buna *mecbur* musun?" dedi Hugh.

"Onu inceleyebilmem için."

"Neden?" diye sordu Emma. "Yalnız olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hadi be! Başkaları da *olabilir* mi?" dedi Bronwyn.

"Umarım yoktur," dedim.

Fakat bunun yalnızca başlangıç olduğundan endişeleniyordum.

* * *

Bayan Peregrine çarçabuk sağımızı solumuzu kontrol ettikten sonra çenesini yukarı aşağı hareket ettirerek hepimizi tepeden tırnağa süzdü. "Kırıkçı çıkıkçıya ihtiyacı olan var mı?"

Olmadığını söyledik.

"Gerçi isteseniz de istemeseniz de sizi muayene ettireceğim," dedi kabaca.

Emirlerine karşı gelerek evden ayrıldıkları için Fiona'yla Hugh'ya kızgındı. Bu bir gölge öldürmenin telafi etmeye yetmeyeceği türden bir ihlaldi. Ayrıca bir tuhaf ölmüştü, büyük bir kargaşa çıkmıştı ve Şeytanın Arka Bahçesi'nin tuhaf sakinlerinin dehşete kapılmasına yol açan olayların biri bitiyor, diğeri başlıyordu. Davetsiz misafirimiz çıkagelmeden önce bile ymbrynelerin yapacak tonla işi vardı; şimdiyse onları çok daha fazlası bekliyordu.

Eve doğru yürürken, gölge hakkında öğrendiğim şeylerden bazılarını Bayan Peregrine'e anlattım. Onu tespit etmekte zorlandığımdan ve yerini saptamamın hayli uzun sürdüğünden bahsettim. Amerikalı kadının kurşunlarının yaratığın göğsünde dümdüz olduğunu ve mermileri hiç yara almadan çekip çıkardığını söyledim.

"Caul derilerini güçlendirmenin yolunu bulmuş," dedi Bayan Peregrine. Suratı endişeyle gölgelendi. "Demek ki bunlar bir alt model değil, bir üst modelmiş."

"O hâlde neden onları görünür kıldı?" diye sordu Bronwyn.

"İnsanları korkutmak için," diye yanıtladı Bayan Peregrine.

"Sizce Caul onları nerede saklıyordu?" diye sordu Emma.

"Sakladığını pek sanmıyorum," dedi Bayan Peregrine. "Bir hafta önce bunun gibi gölgeleri olsaydı onları o zaman ya da Gravehill Savaşı esnasında bize karşı kullanırdı. Hayır. Bu gölge yeni. Bence Caul'ün yeni güçleri onu evrimleşmiş bir gölge ırkı yaratmaya kadir kıldı."

"O hâlde devamı gelecektir," dedi Emma kasvetli bir ses tonuyla.

"Evet. Korkarım öyle."

Ona dördüncü dilden de bahsettim ama en kötü kısmı, yani gölgenin üzerimdeki etkisini es geçtim. Bunun öğrenilmesini istediğimden emin değildim.

Bayan Wren'in ayak işlerine koştuğu Ulysses Critchley eve çıkan basamakların orada Bayan Peregrine'i bekliyordu. "Üç ymbryne teşrif ettiler, Hanımefendi. Artık resmen yeterli çoğunluğa sahipsiniz. Şu anda konsey salonunda sizi bekliyorlar."

Bayan Peregrine, "Teşekkürler, hemen geliyorum," dedikten sonra bize döndü. "Evden ayrılmamanızı istirham etmekle nefesimi boş yere harcamayacağım ama Arka Bahçe'den ayrılmamanız konusunda ısrarcıyım. Jacob, sen ve Bayan Pradesh geçmişte bir keşif gezisine çıkmaya hazırlanmalısınız. Bayan Tern'ün döngüsüyle Arka Bahçe arasındaki en uygun rota belirlenir belirlenmez, ki onun da eli kulağındadır, yola koyulmaya hazır olmalıyız."

Yanıt vermemi beklemeden parmağının tekini Ulysses'e kanca misali taktı ve birlikte konsey salonuna doğru yola çıktılar. Biz de temizlenip başımızdan geçenleri diğerlerine anlatmak için içeri girdik. Hikâyeyi anlatırken gereksiz yere telaş etmesinler diye kendimi soktuğum tehlikeyi üstünkörü geçip Fiona'nın kahramanlığını vurguladım. Boynum ve başım fena hâlde ağrırken olayı gereksiz yere büyütüp üstüme gelmeleri ve onları iyi olduğuma ikna etmeye çalışmak tonla enerji gerektiriyordu. Üstelik hâlâ biraz hâlsizdim. Gerçekte nasıl hissettiğimi öğrenmek asaplarını bozardı, gizlemek ise sahip olmadığım türden bir enerji gerektiriyordu.

Noor iyi olmadığımı anlamıştı ama ne zaman suskunluğumu zorlayacağını ve ne zaman beni kendi hâlime bırakacağını içgüdüsel olarak biliyor gibiydi. Hâliyle biraz uzanmaya ihtiyacım olduğunu söylediğimde şöyle bir boynuma sarılıp dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra gitmeme izin verdi.

Merdivenleri koşar adım tırmanıp kendimi yatağa attım –hâlâ kendime ait bir yatağım olmadığından yine Horace'ınkini ödünç almıştım– ama bir türlü uykuya dalamadım. Gözlerimi her kapattığımda gölgenin sesini duyuyordum. Başladığı işi bitirmek için daha fazla vakti olsaydı neler olurdu? Komutlarımı bana karşı kullanmaktan fazlasını yapabilir

miydi? Kontrolümün ne kadarını eline geçirebilirdi? Bıçakla üzerime saldıran şaşı suikastçı aklıma gelince ürperdim.

Daha iyi, daha ölümcül, kontrol edilmesi imkânsız, *yeni bir nesil.* Onların üzerinde hâkimiyet kurmamı sağlayan gücü her nasılsa bana karşı kullanmayı başaran bir tür.

O anda bunun ille de beni öldürmek için buraya gönderilmiş olmayabileceğini fark ettim. Caul evrimleşmiş bile olsa tek bir gölgenin icabına bakabileceğimi şimdiye dek öğrenmiş olmalıydı. Bu bir uyarıydı.

Şimdi pes edin. Onlardan oluşan koca bir ordıuyu üzerinize salmadan evvel.

Bu yalnızca bir tahmindi ve doğru olsa bile olacakların önüne geçmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yapabileceğim tek şey buluşma yerine ulaşmak, diğer altı tuhafı bulmak ve öyle ya da böyle Caul'ü cehenneme geri göndermekti.

Kapıyı kapatmalıdır yedili.

Zihnim yeni yeni bulanmaya başlamıştı ama orada öylece yatmaya devam edemezdim. Mecburen kalktım.

BÖLÜM ON BİR

Noor'la birlikte günün geri kalanını ymbrynelerin acil durum toplantılarını yaptıkları ve Arka Bahçe'nin etrafına zamansal bir kalkan örmek üzere kapısında görünmelerinin an meselesi olduğu bakanlıklar binasıyla Millard'la Perplexus'un mutfak masasına serdikleri döngü haritalarını evire çevire Bayan Tern'ün döngüsünün yerini ve oraya ulaşmak için takip edebileceğimiz olası rotaları tespit etmeye çalıştığı Hendek Evi arasında mekik dokuyarak geçirdik.

Çantalarımızı toplamamız söylenmişti fakat ne tür bir bölgeden geçeceğimizi bilmeden nasıl hazırlanabilirdik? Evdeyken akbaba gibi Millard'ın tepesinde dikilmemeye gayret ettik ama gayretlerimiz başarısızlıkla sonuçlanmış olacak ki Perplexus yere yağlı kalemle bir çizgi çekti ve onu geçmememizi söyledi. Çizgiyi geçmesine müsaade edilen tek kişi Perplexus'un espresso dışında dudaklarının arasından geçmesine izin verdiği yegâne sıvı olan sıcak Rus çayından akıl hocasına demlik demlik taşıyan ve haritalara işaret etmek için kullandığı bambu sopasını yanından hiç ayırmayan, espri anlayışından yoksun yardımcısı Matthieu'ydu.

Perplexus sık sık verdiği çay molalarından birindeyken Millard amaçlarının Bayan Tern'ün döngüsüne kısa fakat güvenli bir yol bulmak olduğunu açıkladı. Kısa dediği bir ya da iki gün sürecek bir yolculuktu fakat şimdiye dek çizebildikleri tek rota 1917 yılında Moğolistan'dan at ve deve sırtında başlayıp Fransa'da trenle son bulacak iki haftalık tehlikeli bir seyahate çıkmamızı gerektiriyordu. Gelgelelim Noor'un, benim ve seyahatte bize eşlik edeceklerin yolculuğu sağ salim tamamlama ihtimali gayet makul olsa da Şeytanın Arka Bahçesi'nin Caul'ün ve ordusunun kuşatmasına o kadar dayanıp dayanamayacağına dair bazı şüpheler vardı. Hâl böyle olunca haritacılar kafa patlatmayı sürdürdüler ve etraflarında dört dönmemiz asaplarını bozduğundan bizi başlarından savdılar.

Arka Bahçe'nin diğer her yerinde, Sharon'ın gözetiminde zayıf savun-

ma hatlarımız güçlendiriliyordu. Gölgenin davetsiz ziyareti herkesi iç güvenlik muhafızlarının daha kırk fırın ekmek yemesi gerektiğine ikna etmişti ve kimse ymbrynelerin kalkanı oluşturmak için ne kadar zamana ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. İkinci bir zıpkın tüfeği bulunmuş ve ikisi de döngü girişi yakınlarına konuşlandırılmıştı. Hapishanenin çevresine yeni dikenli teller çekilmiş, yeni nöbetçi kuleleri inşa edilmiş ve Parkins'in Californiaları son birkaç gündür şüphe uyandıracak kadar sessiz olan hortlak mahkûm nüfusunu izlemekle görevli muhafızlara destek çıkmaya gönüllü olmuştu.

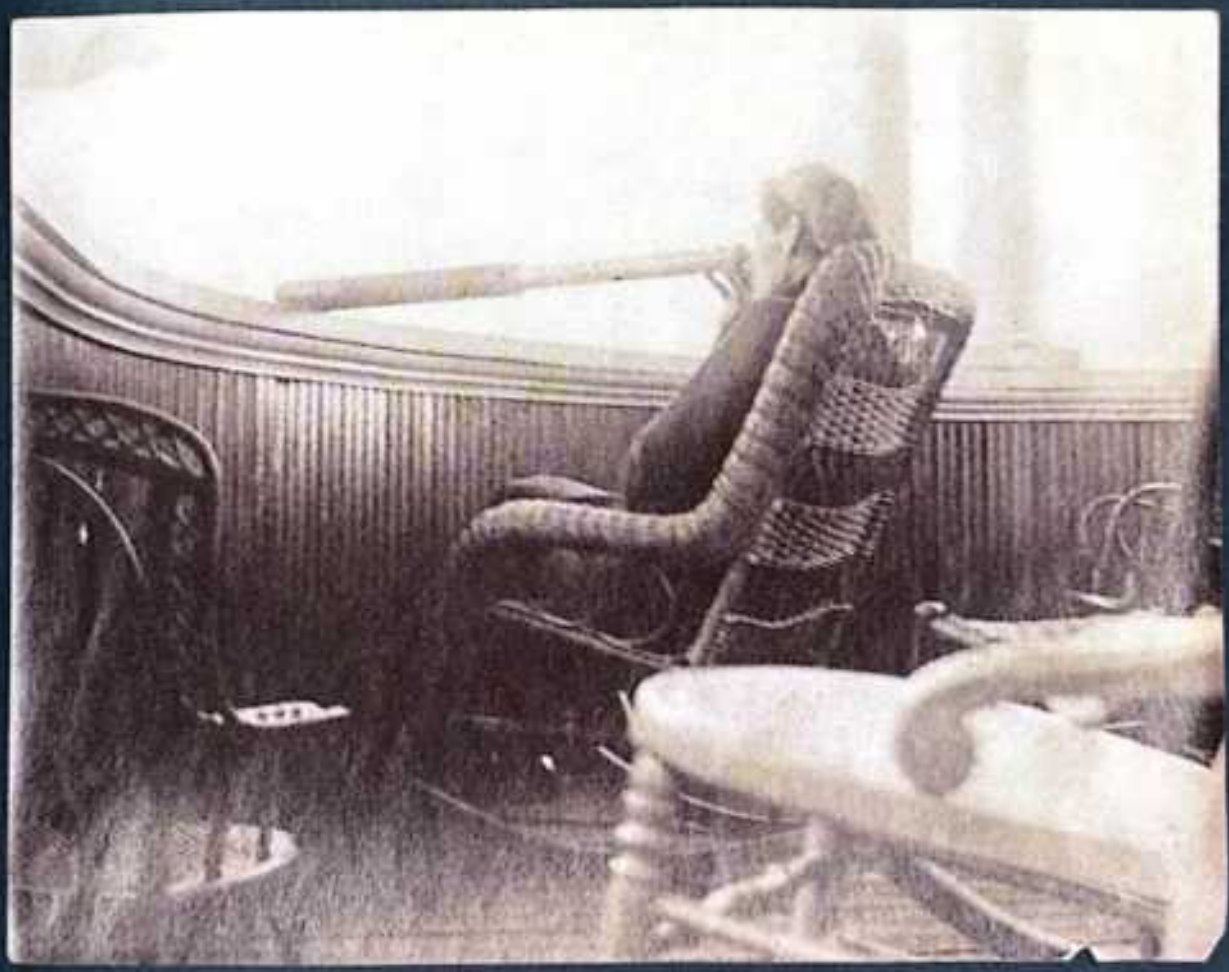
Şeytanın Arka Bahçesi'nin yeni Savunma Kuvvetleri'ne katılmaya gönüllü olan düzinelerce tuhaf Büzüşük Kafa'nın önünde upuzun bir sıra oluşturmuştu. Teşkilata katılan Amerikalıların sayısıysa şaşırtıcıydı. Yetenekleri savaşta kullanılabilecek olanlar döngü girişini ve Bentham'ın evini koruyacak devriyelere atanıyordu. Gerçi Panoptidön'ün gücü resmen kesilmiş, kapıları kilitlenmişti. Arka Bahçe'nin dört bir yanındaki çatılara ve balkonlara konuşlandırılan nöbetçilere dağıtılmak üzere şahsa ait tüm teleskoplara ve dürbünlere Savunma Kuvvetleri tarafından el koyuluyordu. Karanlıkta görebilen ve gözleri tüm teleskoplardan daha keskin olan Leonora Hammaker gün içinde artık kaç saat dayanabilirse o kadar saat penceresinin kenarında oturup Efkârlı Sokak'ı boylu boyunca gözlemeyi kabul etmişti.

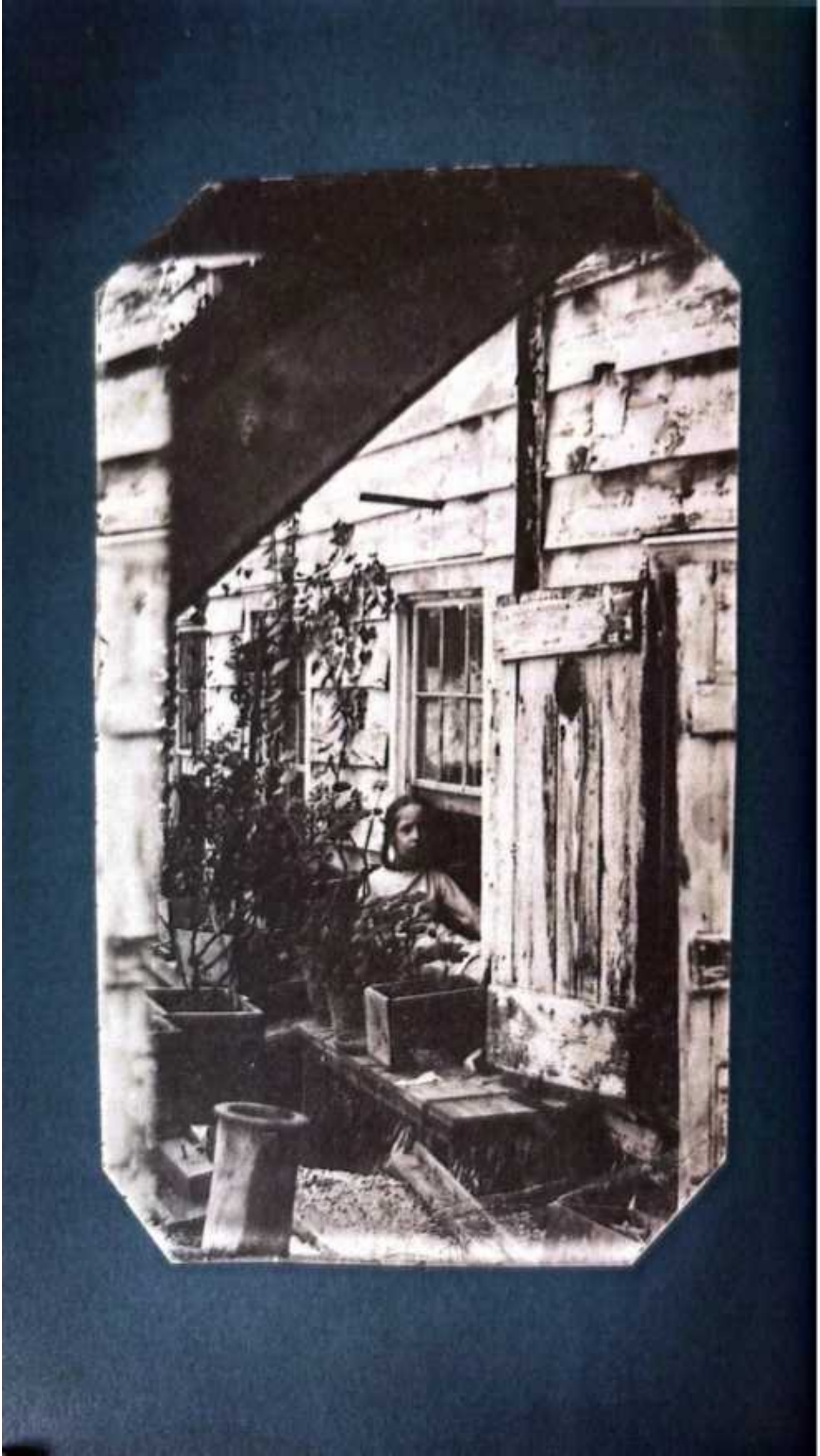
Kendilerine ait ateşli silahı olan kimseler silahlarını yanlarından ayırmayacaktı. Amerikalıların çoğu zaten öyle yapıyordu ama gölgenin saldırısından beri bağımlılıklarını bir adım öteye götürmüş, yemek yerken ya da tuvalete giderken bile tabanca kılıflarının kayışını çözmeyi reddeder olmuşlardı. O günün erken saatlerinde Parkins'in Californiolarından biri kucağında iki dolu tüfek, elinde de koca bir bıçakla horul horul uyurken görülmüştü.

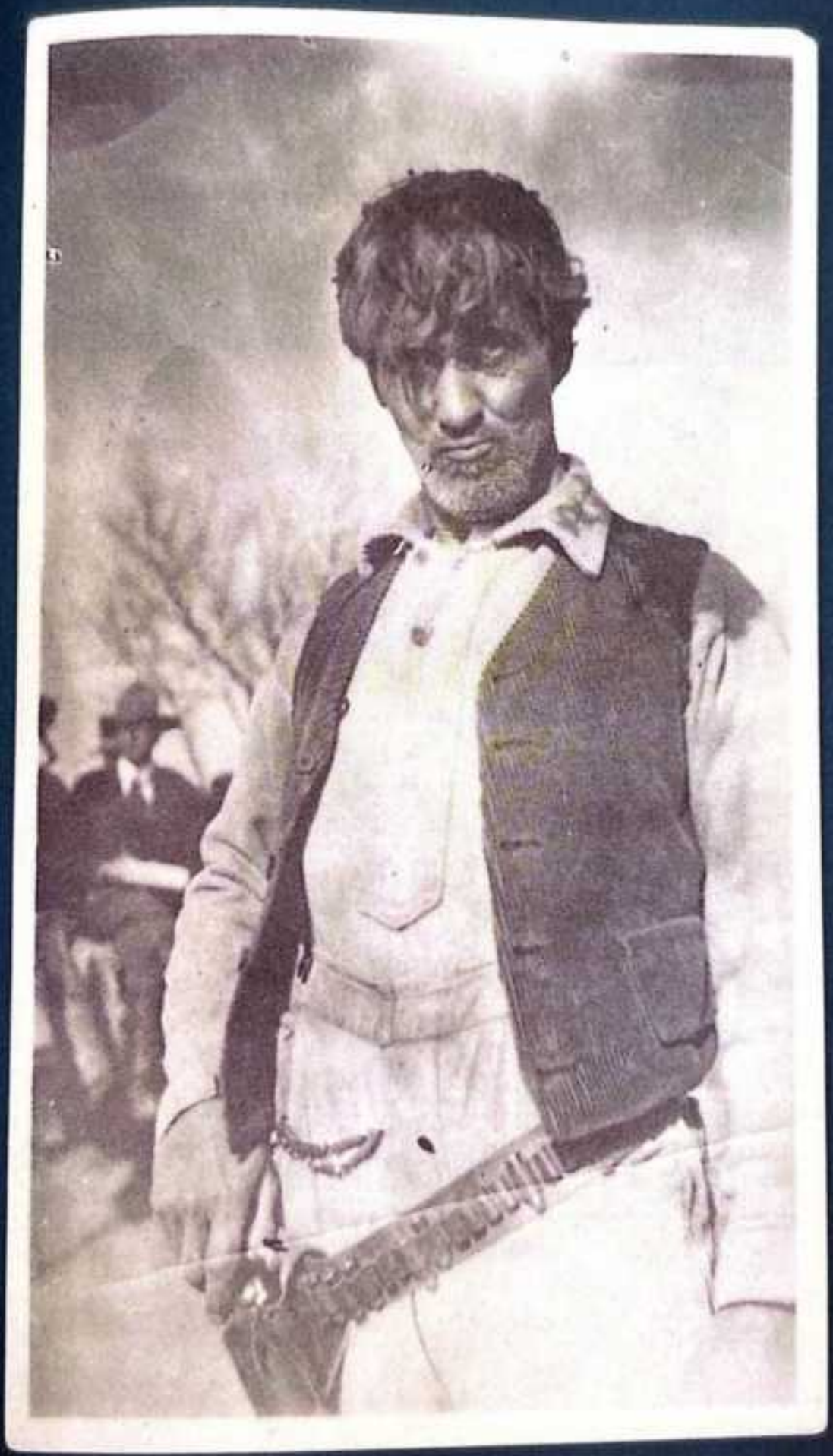
Sharon gönüllüleri canlarını tehlikeye attıklarına dair uyardı ama bu sabah yaşanan trajediden sonra hiç kimse yalan yanlış hayallere kapılacak değildi. Gönüllü olsalar da olmasalar da hayatları tehlikedeydi. Kimileri genç tuhafları Arka Bahçe'nin savunma güçlerine katılmaktan vazgeçirmeye çalıştı ama Bayan Grackle'ın tiyatro grubundan genç bir oğlan barın yanındaki sütuna tırmanıp Caul'ün savunma hattımızı aşması halinde hepimizin hayatının tehlikeye gireceğine ve yenilgiye boyun eğmektense döngümüzü savunurken ölümü göze almanın yalnızca

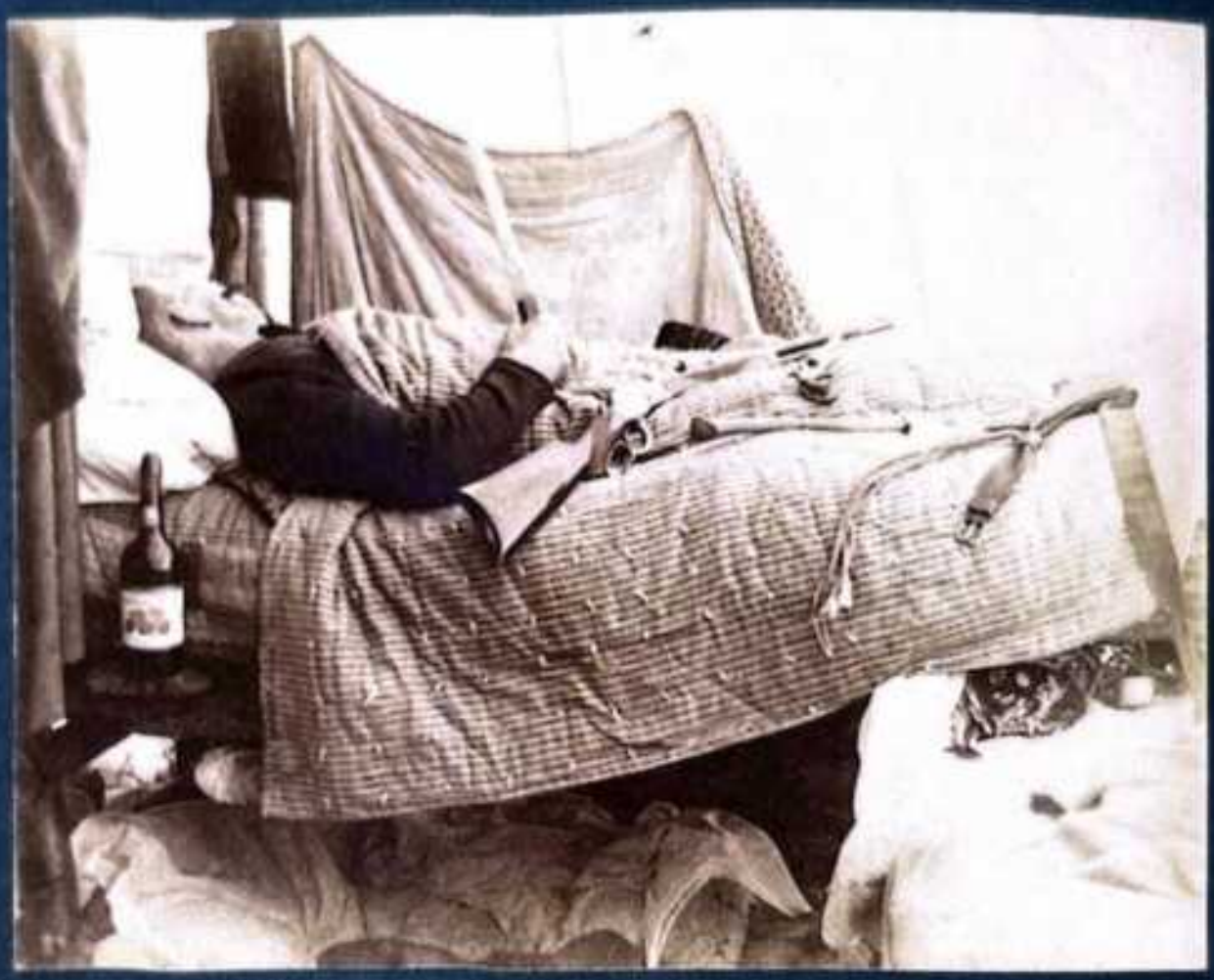

asillere yaraşır bir davranış olduğuna dair tutkulu bir konuşma yaptı ve karşılığında bir alkış tufanı koptu.

La Mothe'un Kuzeyli klanı stratejik olarak döngü girişi çevresine konuşlandırılacaktı. Leo'nun haydutları tabansız olduklarını kanıtlamışlardı ve ortalıkta görünmüyorlardı ama himayesindeki çetelerden üçünün liderleri, yani Wreck Donovan, Angelica ve hatta Dogface'le Dokunulmazları Savunma Kuvvetleri'ne katılmak için sıraya girmişlerdi. Onları gördüğüme şaşırdığımı fark ettiklerinde omuzlarını silkerek çıkarlarının söz konusu olduğunu söylediler ama göründükleri kadar çıkarcı olmadıklarını düşünmeye başlıyordum.

En nihayetinde, gece karanlığı çökmeden önce Francesca'nın sesi hoparlörlerden duyuldu. Kalkanı yaratmaya hazır olduklarını ve örüldüğü âna tanıklık etmek isteyenlerin derhal döngü girişine gitmeleri gerektiğini bildirdi.

Ve bütün döngü sokağa aktı.

* * *

Buna Kırkyama diyorlardı ve ymbryneler gerçek olduğunu kendi gözlerimizle görmemizin, ilmek ilmek örülüşüne tanıklık etmemizin içimize biraz su serpeceğini düşünmüşlerdi.

Döngü girişinin yakınlarında, Hendek'in tünelin içinde gözden kaybolduğu yerde toplandık. Meşaleler ve gaz lambaları kalabalığı titrek ışığıyla aydınlatıyordu. Yüz kadar seyirci nehrin beri yakasında dikilirken diğer yakadaki on iki ymbryne el ele tutuşup safları sıklaştırarak bir çember yapmıştı. Arkadaşlarımla bir aradaydık. Köprü tünelinin tepesindeki muhafızlar etrafta kuş uçurmuyordu. Noor'la bana tahsis edilmiş iki muhafızsa yanımızda durmuş, olası tehditlere karşı kalabalığı taramaktaydı. Onları pek çok defa atlatmış olmamıza rağmen görevlerini hâlâ ciddiye alıyorlardı.

Hendek'in diğer yakasındaki ymbryneler Kadim Tuhaf dilinde bir şarkı tutturdular ve çemberi bozmadan ağır adımlarla yürümeye başladılar.

"*Umarım döngüyü yanlışlıkla başımıza yıkmazlar*," diye fısıldadı Enoch kalabalığın içinde yanında dikilen kıvırcık saçlı, güzel kıza. Bu-

nun üzerine kız öyle bir paniğe kapıldı ki Enoch onu şaka yaptığına ikna etmek zorunda kaldı.

Horace onu susturdu. "Şimdi şaka zamanı değil. Bu işe yaramazsa başımız büyük belada demektir."

"Senin şu sıkıcılığından gına geldi artık. Ara sıra ortamı yumuşatmasaydım herkes asırlar evvel kendini asardı."

Horace kaşlarını çattı. "Eğer geleceği görebilseydin gülemezdin."

"Susun, ikiniz de," diye tısladı yanımızda olduğunu o âna dek fark etmediğim Millard.

"Senin gözlerini kısıp harita inceliyor olman gerekmiyor mu?" dedi Enoch.

"Bence büyük bir ilerleme kaydetmeye yakınız. Ayrıca bunu kaçıracak değildim."

Ymbryneler daha yüksek sesle şarkı söylemeye ve daha hızlı dönmeye başladılar. Uzun elbiselerinin etekleri peşleri sıra uçuşuyordu. Derken çemberin orta yerinde yeşil bir ışık belirdi. Kalabalıktan birileri nefeslerini tuttu.

Ymbryneler seslerini yükseltip adımlarını hızlandırdıkça ışığın parlaklığı da arttı.

"İşte, başlıyor," dediğini duydum Millard'ın ve yanımda duran Noor iyice dibime girdi.

Parlaklığı daha da artan ışık yukarı doğru genişlemeye başladı. Çok geçmeden ymbrynelerin şarkısı gittikçe yükselerek titrek, tiz bir notaya çıktı. O anda ymbrynelerin hepsi birden havaya sıçrayıp gök gürültüsünü andıran bir sesle kuş suretlerine büründüler. Kalabalık nefesini tuttu. Ymbryneler dizilişlerini bozmadılar, sadece yürümek yerine uçuyorlardı ama çemberin çapı genişledikçe genişledi. Yürek misali atan yeşil ışık da öyle. Ymbryneler onu kıvama getiriyor, şekerleme gibi çekiştiriyordu.

Birdenbire göğe yükseldiler. Sıranın başını Bayan Avocet çekiyor, onu diğer ymbryneler takip ediyor, en arkadansa Bayan Peregrine geliyordu. Anbean genişleyen yeşil ışık da peşlerindeydi. Tek sıra halinde tepemizde bir tur döndüler, ardından dalışa geçtiler ve köprü tünelinin karanlığında gözden kayboldular. Onları takip eden yeşil ışık tüneli kısacık bir anlığına kör edici bir parlaklıkla aydınlattı, sonra ymbrynelerle birlikte sırra kadem bastı.

Kısa bir sessizlik oldu. Beş saniye, on saniye oldu. Endişe yüklü mırıltılar kalabalıkta dalga dalga yayıldı. Nereye gitmişlerdi? Geri dönecekler miydi? Her şey bitmiş miydi?

Derken karanlık ufkun kenarından yeşil bir ışık bize göz kırptı. Işıl ışıl bir battaniye, fazlaca parlak bir Aurora Borealis* gibi göğü örtmeye koyuldu ve semanın bir köşesinden diğerine uzanırken içinde beyaz ışıktan damarlar çatırdadı. Gökyüzünü baştan sona örtüp de her şey yeşil renkli hoş bir parıltıyla aydınlandığında tünelden, yaklaşan bir treninkini andıran sesler gelmeye başladı.

Birkaç saniye sonra ymbryneler kümelenmiş bir sürü halinde uçarak tünelden çıktılar. Bir yandan da peşlerinden göz kamaştıracak kadar parlak, yeşil bir ağ çekmekteydiler. Ağ tünelin içine doğru genişlese de daha ileriye gitmeyip oracıkta yarı saydam bir duvara dönüştü. Bunun üzerine ymbryneler yüreklendirici bir zafer kutlamasıyla tepemizde son bir tur attı, ardından konsey salonuna doğru kanat çırparak peşleri sıra çekiştirdikleri çatırdayan yeşil ağla bütün göğü kapladılar.

Kalabalık heyecandan yerinde duramıyordu.

"Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim," dedi Enoch'un yanındaki kız.

"Kuşlarımız için üç kere oley!" diye bağırdı Claire iki yumruğunu birden havaya savurarak. "Huysuz, ihtiyar Caul *bunu* da aşsın da görelim!"

"Kesinlikle etkileyiciydi!" dedi Horace hayranlıkla.

"Sadece biraz yeşil ışık peyda ettiler," dedi Enoch.

"Umarım işe yarar," dedim.

"*Yarayacak*," dedi Claire.

Megafonlu bir muhafız bize sokağa çıkma yasağı vaktinin geldiğini hatırlattı ve hepimizi yataklarımıza doğru gütmeye koyuldu.

Kalabalık hareketlenmeye başladığında, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Noor bana. "Bir süre güvende olur muyuz?"

Başımı kaldırıp ay ışığının aydınlattığı, ymbrynelerin kırkyamasının ardında soluk yeşil parlayan bulutlara baktım ve ne kadarının göstermelik olduğunu merak ettim. "Sanırım bir süre güvende oluruz. Ama sonsuza kadar sürmez."

---

* Kuzey ışıkları. *-çn*

Daha elli adım gitmemiştik ki tepemizde bir şeyler çatırdadı ve o âna dek sakince yürüyen kalabalık durup yukarı baktı. Mavi renkli, devasa bir surat yukarıdan tüm heybetiyle bize bakıyordu.

"Çok etkileyici, ne gösteriydi ama, *çok* etkilendim!" diye gürledi.

Caul ya da hologramı bizimle dalga geçmek için geri dönmüştü. Zamanlaması kusursuzdu: Tam da ymbrynelerin yüreklerimize su serptiği anda güvenlik duygumuzu baltalamaya gelmişti.

"Size zarar veremez! Panik yapmayın!" diye bağırdı biri ama çok geçti. Üstelik bu defa tıklım tıkış bir amfide kapana kısılmış değildik. Herkes siper almak için koşuşturdu. O izdihamda Noor'la birlikte kendimizi yerde bulduk ama Bronwyn ezilmemize mahal vermeden ikimizi birden omzuna attı. Claire'le Olive de diğer omzundaydı.

Caul sızlandı. "Ah, ne yapsam, ne yapsam? Beni de içeri alın! Bırakın da içeri gireyim! Ay nasıl da şaşırdım, afalladım, sersemledim!"

Derken bir yaylım ateşi başladı ama bunlar Caul'ün yansımasına ateş eden Amerikalılardı. Tepemizdeki yeşil örtüyü kurşun yağmuruna tuttular fakat mermiler arı sürüsü gibi oraya saplanarak gökyüzünde donakaldılar. Kalabalık dört bir yana kaçışıyordu; kimileri civardaki binalara saklanırken kimileri de Arka Bahçe'nin uzak mahallelerine doğru koşuyordu. Bronwyn arkadaşlarımızı eve doğru takip ediyor gibiydi ama Caul'ün pis pis sırıtan suratı ve tiz sesi nereye gidersek gidelim peşimizi bırakmıyordu. Âdeta her yerdeydi.

"Tabii ki şaka yapıyorum! Meydan okumaları severim. Gerçi buna meydan okuma bile denmez." Sesi sanki kulağımın içinden geliyordu. "Sevgili kız kardeşimden ve civcivlerinden daha azını beklemezdim. Hazır bahsi açılmışken... Henüz sizi ziyarete gelemedik çünkü daha yeni ısınıyoruz. Yeni doğan uzuvlarımızı esnetiyoruz." Mavi damarlı, devasa bir ağaç dalı gökyüzünde savruldu, akabinde kıvılcımlar saçarak yok oldu.

"Biz, biz, biz. Biz kim miyiz? Bilirsiniz, benim de arkadaşlarım var. Şu anda buradalar. Belki bu döngüyü bir yerden tanırsınız!"

Caul'ün suratı yok oldu ve yeşil gökyüzünde onun yerini dehşet verici bir sahne aldı. Bronwyn koşarken büyülenmişçesine olan biteni izledim. İki azman yaratık bir evi tehdit ederken çocuklar çığlık çığlığa kaçışıyordu. Boyu çatıyı bile aşan yaratıklardan birinin yılanbalıklarınınkini

andıran bir kafası ve sırtında siyah, köselemsi kanatları vardı. Pençeden farksız elleriyle eve saldırdı ve çatıdan kopardığı parçaları öylece havaya savurdu. Diğeri kabaca insan formunda, dumanı tüten bir zift birikintisine benziyordu. Ayaklarını sürüyerek direğe bağlı bir ineğe doğru yürüdü, içinden geçti ve inek eriyerek bir alev birikintisine dönüştü. Yılanbalığı kafalı mahlûk tek dizinin üstüne çöktü, kaçan çocuklardan birini kanadına aldı, ardından evi kırıp dökmeye devam etti.

"Bayan Egret'in döngüsü bu!" dediğini duydum peşimiz sıra koşan Emma'nın.

Derken Caul sahneyi seslendirmeye koyuldu: "Ben artık bir tanrıyım. Bunlar da meleklerim! Bizi dışarıda tutamazsınız. Bizi hakkımız olandan alıkoyamazsınız! İçeri girmemize izin verirseniz sizlere öyle *ganimetler* bahşedeceğiz ki! Sözde annelerinizi terk edin! Ymbrynelerinizden vazgeçin! İtibarınızı, *özgürlüğünüzü* tekrardan kazanın!"

Caul'ün suratı gökyüzündeki görüntünün yerini alırken sert bir ses tonuyla nutuk çekmeye girişti. "Döngülerden, onlarca yıldır kuş kadınların sizleri hapsetmek için kullandığı zamanın kısıtlamalarından kurtulun. Evet, hapis, hapis, hapis. Pek çoğunuzun tek bildiği bu! Bana katılın, katılın ki sizleri özgür kılayım, çocuklarım!"

Tehditler ve vaatler, yönlendirme ve yalan yanlış bilgiler verme; Caul'ün kendine has bir tarzı vardı.

En nihayetinde mavi bir ışık yağmuru halinde yok oldu ve tepemize başka bir şey yağmaya başladı. Yeni bir tür musibet.

Neredeyse eve varmıştık.

Gökyüzünden yağanın kâğıt olduğunu fark ettim. Üzerlerinde bir şey yazılıydı.

Diğer arkadaşlarımızın beklediği Hendek Evi'nin önündeki basamaklara vardık. Bronwyn soluk soluğa bizi sırtından indirip yere bıraktı. Kâğıtlar sokakları kaplamaya başlamıştı.

"Gitti mi?" diye feryat etti Claire. "Artık güvende miyiz?"

"Hiç burada olmadı ki," dedi Emma. "Yine şu meşhur yayınlarından birini yaptı."

"Burada değildiyse nasıl gökten gazete kâğıdı yağdırdı?"

"Kül ve kemik yağdırdığı gibi," dedi Enoch.

Arka Bahçe'nin çok sayıda hoparlöründen titrek bir ses yükseldi.

"Bayan Esmerelda Avocet konuşuyor. Herkes sakin olsun ve odasına dönsün. Kırkyama şu anda tamamen işlevsel, yani Caul bize ulaşamaz. Gölgeleri de öyle. Yalnızca sizi korkutmaya çalışıyordu." Önce bir cızırtı, sonra cevap niteliğinde kısa bir inilti duyuldu ve ardından Bayan Avocet telaşlı bir sesle mikrofonun başına döndü: "Ve sakın o kâğıtlara dokunmayın, hepsi yalnızca propa—"

Statik bir *pop* sesinin duyulmasıyla hoparlörlerin suskunluğa gömülmesi bir oldu. O anda esen bir rüzgâr gazete kâğıtlarını yığınlar halinde ayaklarımızın etrafında uçuşturdu.

"Propa-ne?" dedi Hugh eğilip gazetelerden birini yerden alırken.

Bronwyn kâğıdı elinden kapacak oldu –"Hugh, yapma"– ama Hugh onu savuşturmayı başardı.

"Propaganda," dedim yerden bir tane de ben alırken. "Tanrım, şuna bakın."

Bu bir gazete sayfasıydı. Ben sayfayı üst tarafı yukarı bakacak şekilde çevirirken Olive'le Noor gözlerini gazeteden ayırmadılar. Sayfanın en tepesindeki manşet aynen şöyle bağırıyordu:

İKİYÜZLÜ YMBRYNELER YAPTIKLARI GİZLİ ANLAŞMAYLA KLAN LİDERLERİNE DÖNGÜ ÖZGÜRLÜĞÜ VAAT ETTİ!

Başımı kaldırınca sokaktaki diğer tuhafların da aynı satırları okuduğunu gördüm.

"Dahası da var," dedi Emma başını yatırıp suratını gazeteye yanaştırarak. Manşetin altında makale demeye bin şahit isteyen bir yazı vardı.

"Ne diyor?" diye sordu Bronwyn süklüm püklüm. "Okumam pek iyi değildir de."

Emma metne göz gezdirip özetledi. "İddia ettiğine göre... şuraya bir bakalım... ymbryneler istedikleri barış anlaşmasını imzalamaları karşılığında LaMothe, Parkins ve Leo Burnham'a döngü özgürlüğü verecekleri söylemiş. Ama yalnızca onlara, başka kimseye değil. Sonrasında..." Emma suratını ekşitip kafasını iki yana salladı. "Ymbrynelerin hepsinin birer hain olduğundan, onlara itaat etmemizi ve döngülerde hapis kalmamızı vesaire istediklerinden dem vurup duruyor—"

"Bunu sahiden yaparlar mı?" diye sordu Olive. Bu ihtimalin ortaya atılması bile canını yakmışa benziyordu. "Yapmazlar, değil mi?"

"Elbette yapmazlar!" dedi telaş içinde Claire. "Daha geçen gün Ba-

yan Peregrine sıfırlama tepkimesini nasıl güvenli hâle getireceğini henüz çözemediğinden bahsetmedi mi?"

Emma sinirle gazete kâğıdını top yapıp fırlattı. "Bunların hepsi yalan. Tüm bunları kimin yumurtladığını unutmayın."

"Bilmiyorum," dedi Hugh. "Üç klanın aniden uzlaşması biraz garipti, üstelik Gravehill'de de bize yardım ettiler—"

"O pek öyle *aniden* olmadı," dedi Horace. "Haftalardır uzlaşmaya çalışıyorlardı."

"Peki ya Leo'yu beni bağışlamaya ikna etmelerine ne demeli? Hem de o kadar gücenmişken—"

"Bunların hiçbiri garip değil, kendi çıkarlarını düşünüyorlar," dedi Emma. "Hortlakların onların halkını da tehdit ettiğini ve onları mağlup etmek için güç birliği yapmamız gerektiğini anladılar."

"Bu kulağa gayet mantıklı geliyor," dedim, "ve sana katılırdım da... tabii klanların yaptığı tek bir mantıklı şeye denk gelseydim."

"Ymbrynelerin onlara böyle bir teklif götürmüş olup olmaması kimin *umurunda* ki?" dedi Enoch. Sesin geldiği yana döndüğümüzde onu elinde bir gazete kâğıdıyla bize doğru yürürken gördük. "Sayelerinde ihtiyacımız olanı elde ettik. Huzur ve ortaklık."

"Bizim umurumuzda çünkü *yalan* söyledikleri anlamına gelir," dedi Olive. "Hem de döngü özgürlüğü isteyen insanlara bunun henüz mümkün olmadığını, güvenli olmadığını söyledikleri her seferinde."

Enoch omuzlarını silkti. "Eee? Biz istediğimizi aldık ve gerçekten umursadığım tek şey bu."

"Ymbryneler! YALAN! SÖYLEMEZ!" diye bağırdı suratı kıpkırmızı kesilen Claire.

"Pekâlâ, seni duyduk, ses yükseltmek etkili bir münakaşa taktiği değildir," dedi Emma.

"HAYIR! *ÖYLEDİR!*"

Evin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Fiona sabahlığıyla dışarı çıktı. Bize uyku mahmurluğuyla gülümseyip el salladı, ardından yerdeki gazete kâğıtlarına ve gökyüzünün yeni, garip yeşilliğine endişeli bir bakış attı. Gölgeyle kapışmamız onu bitkin düşürdüğünden yeni yeni toparlıyordu. Hâliyle dışarıda yer yerinden oynarken o uykudaydı.

"Özgür olduğunda özgürlüğün ne anlama geldiğini unutmak kolay-

dır," dedi Hugh ve Enoch'a ters bir bakış attıktan sonra basamakları koşar adım çıkarak Fiona'ya katıldı. Birlikte evin içinde gözden kayboldular.

"Bunun tepesi şimdi neden attı?" diye sordu Enoch.

"Hepimiz özgür değiliz, unuttun mu?" dedi Emma. "Fiona hâlâ döngülere bağımlı."

Enoch kaşlarını çattı. "Haklısın."

"Ama ymbrynelerin *klan liderlerine* döngü özgürlüğü vadetmediklerinden nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Noor.

"Çünkü onlar—" diyecek oldum ama LaMothe'un öncülüğündeki bir Amerikalı devriyesinin yanımızdan uygun adım geçmekte olduğunu görünce dilimi tuttum. LaMothe öfkeden köpürüyordu ve gazete kâğıtlarından birini yumruğunun içinde top yapmıştı. Kabanında yaşayan rakunlardan birkaçı yanımızdan geçerlerken bize meydan okurcasına baktı. Duyma menzilinden çıktıklarında, "*Çünkü hâlâ buradalar*," diye fısıldadım.

Noor'la bana tahsis edilmiş iki iç güvenlik muhafızı uzun adımlarla bize doğru yürüyordu. "İşte buradasınız," diye oflayıp pufladı uzun olanı. "Bizi geride bırakmaktan artık vazgeçmelisiniz!"

"Ymbryneler sizi derhal konsey salonunda görmek istiyor," dedi diğeri.

O anda bir kâğıt uçarak yüzümün önünden geçti ve en ufak bir esinti hissetmememe rağmen ani bir rüzgâr tarafından mıhlanmışçasına evin duvarına yapıştı. Bu Ymbryne Konseyi üyelerinin vesikalık fotoğraflarının polis tarafından sıralanmışçasına yan yana dizildiği bir posterdi ve her birinin üstüne SUÇLU damgası basılmıştı.

Olive, "Biraz daha propa—" diyecek oldu.

"Of, kapat çeneni!" diye bağırdı Emma. Posteri yırtmaya davrandı ama onu yakalamasına ramak kala poster duvarda kayarak uzaklaştı. Bir sonraki denemesindeyse diğer tarafa kaydı. Çileden çıkan Emma posterin üzerine atıldı ve onu en nihayetinde yırtmayı başardı, ardından avuçlarının arasında tutuşturdu fakat alevler içindeki kâğıdı top yapıp fırlatmasıyla onun gibi beş tanesi daha çıkageldi ve Emma'nın etrafını kuşatarak duvara yapıştı.

Emma öfkeyle haykırdıktan sonra muhafızlara döndü. "*Hepimiz* ymbryneleri görmeye geliyoruz. Neler olduğunu öğrenmem gerek."

BÖLÜM ON İKİ

Biz muhafızların uzun adımlarına ayak uydurmak için koşarcasına ilerlerken ymbrynelerin suratları peşimizi bırakmadı. Sihirli bir esintiye kapılmışçasına birkaç saniye aralıklarla çıkagelen SUÇLU posterleri çevremizdeki duvarlara ve lamba direklerine yapışıyordu. Tıpkı bir davul ritmi gibi *suçlu, suçlu, suçlu*. Her yanda aynı şeyin yaşandığını görebiliyordum: Posterler sokaklarda insanları takip ediyor, şap şap kafalarına vuruyordu.

Tam kadro değildik. Bu Claire'in nazarında ymbrynelere kazan kaldırmak anlamına geldiğinden yüzleşmenin bir parçası olmak istememişti. Hugh evde dinlenmeye devam eden Fiona'nın yanında kalmıştı. Horace gün boyu yaşananlardan ötürü epey bitkin düşmüştü ve kehanet niteliğinde, işe yarar bir rüya görme umuduyla yatağa gidip azıcık kestirmesinin daha iyi olacağına kanaat getirmişti.

Bakanlıklar binasının önündeki parke taşı döşeli meydanda küçük ama kavgacı bir kalabalık toplanmıştı. Onlar gazete kâğıtlarını ellerinde sallayarak içeri alınmak için diretirken bir grup iç güvenlik muhafızı devasa demir kapılara ulaşmalarına engel oluyordu. Fakat bizim geçmemize izin verdiler.

"Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum!" diye bağırdı bir kadın, elindeki gazete kâğıdını tehditkâr bir edayla sallayarak. "Eğer yazanlar doğruysa sizi—"

"Ne yaparsın?" dedi Emma ucundan alevler yükselen işaretparmağını kadının burnuna doğrultarak. "Ymbryneleri devirir misin? Gidip Caul'e teslim mi olursun?

Kadın yanıt veremeden kırmızı suratlı bir adam onu itekleyerek yolundan çekti. "Siz!" diye bağırdı kulaklarından ciddi ciddi buharlar püskürürken. "Kuşlarınıza buraya gelip bizimle konuşmalarını söyleyin. Neler döndüğünü bilmeyi hak ediyoruz."

Enoch adama çıkıştı. "Bizi Caul'den kurtarmak için canlarını dişlerine takmış hâlde çalışıyorlar, işte bu kadar!"

Emma şaşkınlıktan ona aval aval baktı.

"Arka Bahçe'deki her delifişeğe laf yetiştirmek için durmasak olmaz mı?" dedim ve ikisini birden o esnada kulak tırmalayıcı bir gıcırtıyla hayıflanarak açılmakta olan demir kapılara çıkan merdivenlere doğru itekledim.

Biz içeri süzülürken, "Endişelenmenizi gerektirecek daha büyük problemleriniz yok mu?" diye bağırdı omzunun üstünden Enoch. "Sizi nankör sersemler!"

Kapı gök gürültüsünü andıran bir sesle arkamızdan kapandı. Enoch öfkeyle duvara okkalı bir şamar indirdi.

"Kırk yıl düşünsem insanların kuşlar hakkındaki düşüncelerini umursayacağın aklıma gelmezdi, Enoch," dedi Emma.

Elini ovuştururken, "Zaten umursamıyorum," dedi mahcubiyetle Enoch.

"Yani *sen* kuşlar hakkında istediğin kadar zırvalayabilirsin," dedi sırıtarak Olive, "ama başka biri aynısını yapmaya cüret ederse—"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye homurdandı Enoch ve bizi bekleyen muhafızların peşine takıldı.

Muhafızların eşliğinde mağarayı andıran giriş salonundan geçtik. İçerisi birkaç ofis çalışanı haricinde bomboştu ve servis pencerelerinin kepenkleri kapatılmıştı. Ardından uzun, loş bir geçitten geçerek bir çift muhafızın kapısında nöbet tuttuğu Ymbryne Konseyi'nin toplantı salonuna vardık. Büyük ahşap kapının yukarısına, üzerinde LÜTFEN SESSİZLİK! yazan bir tabela iliştirilmişti.

"Onlar girebilir," dedi muhafızlardan biri başıyla Noor'la bana işaret ederek. "Diğerleri burada kalacak."

"Onlar girmezse ben de girmem," dedim.

"O hâlde hiçbiriniz giremezsiniz."

"Zırvalığın böylesi," dedi Enoch ve ardından, "BAYAN PEREGRINE! BENİM, ENOCH! BİZİ İÇERİ ALIN!" diye bağırdı.

Muhafızlar debelenip küfürler savuran Enoch'u koridorun aşağısına doğru sürüklemeye başladı. Derken konsey salonunun kapısı savrularak

açıldı ve Bayan Peregrine kapıda belirdi. "Gökler aşkına, Bay Collins, bırakın da girsinler!"

Muhafız sinirlendi. "Ama dediniz ki—"

"Ne dediğimi boş verin! İçeri girmelerine müsaade edin! Uslu durmaya söz verirse Bay O'Connor da içeri gelecek."

Azat edilen Enoch hâllerine tavırlarına bakılırsa coplarıyla kafasını patlatmayı hayal eden muhafızlara edepsiz hareketler çekip yeleğini silkeleyerek uzun adımlarla çarçabuk yanımıza döndü. Bayan Peregrine hepimize sessiz olmamızı tembihledikten sonra önümüze düşerek yüksek tavanlı konsey salonuna girdi.

Uzun toplantı masasını daha önce hiç dolu görmemiştim. Kimi düşünceli, kimi endişeli hâller takınmış on iki ymbryne masanın etrafına toplaşmıştı: Bayan Cuckoo, Bayan Wren, Bayan Babax, Bayan Blackbird ve kıdemli ymbrynelerin huzurunda alışılmadık biçimde sessiz olan diğerleri. Bayan Avocet masanın başına geçmiş, tekerlekli sandalyesinden toplantıya başkanlık ediyordu. Bir elini bize doğru kaldırdı. "Bay Portman, Bayan Pradesh, lütfen gelip bize katılın. Bu mesele sizleri de ilgilendiriyor... ya da çok geçmeden ilgilendirecek."

Bayan Peregrine ellerini sırtlarımıza koyup bizi masaya yönlendirdi. Boş sandalye olmadığından öylece dikildik. Bir şeyin o anda ayağımı dürtüklediğini hissettim ve aşağı bakınca Addison'ın masanın altında olduğunu gördüm. Addison *selam* diye fısıldayınca yalnızca dudaklarımı oynatarak ona *merhaba* dedim. Masanın *başında* oturmaya tıpkı bizim gibi onun da rütbesi yetmiyordu ama Bayan Wren'in en güvenilir yaveri olduğundan kendisine hiç değilse masanın *altında* yer bulmuştu.

Duvarın dibinde duran Emma ve Enoch buraya akıllarında tek bir soru işaretiyle –Amerikalı klan liderleriyle ilgili hikâyeyle– gelmişti ama çok sayıda ymbryneyi hararetli bir tartışmanın ortasında görmek yüzleşme konusundaki iştahlarını kaçırmışa benziyordu. En azından şimdilik.

"Eğer vesayetin altındaki çocukların rahatı yerindeyse konuşmama devam edeceğim, Alma," diye homurdandı Bayan Cuckoo. Manşetleri sırmalı, askeri bir pardösü giymişti ve elinde, ucuna kırmızı tebeşir takılmış ince, uzun bir sopa tutuyordu. Normalde idare Bayan Avocet'te olurdu ama görünüşe bakılırsa Bayan Cuckoo savaş stratejisi uzmanı olarak seçilmişti. O ve Bayan Peregrine masanın perdahlı ahşabının üze-

rine serilmiş, Londra'daki döngülerin yerlerini gösteren devasa haritaya dikkatle bakıyordu.

"Caul etrafımızı kuşatmak niyetinde," dedi Bayan Peregrine ciddiyetle, "ve bunu başaracağından hiç şüphem yok."

Bayan Cuckoo tebeşir sopasıyla Şeytanın Arka Bahçesi'nin üstüne hafifçe vurdu. Haritanın ortalarında bulunan ve kabaca kare şeklindeki döngünün sınırları kıvrımlı yeşil bir çizgiyle işaretlenmişti. Arka Bahçe hayatımın merkezine öyle bir oturmuştu ki hayalimde Londra'nın çoğunu kaplıyordu; hâliyle küçük, alelade bir benek şeklinde betimlendiğini görmek benim için şok edici oldu. "Evvela Bayan Plover'ın Squatney'deki döngüsünü ele geçirdi." Bayan Cuckoo sopasının ucunu haritanın kenarına kadar kaydırıp beyaz bir spiralle betimlenmiş bir döngüye işaret etti. Çoktan üstüne tebeşirle öngörülü bir çarpı atılmıştı. "Ardından hepimizin tanık olduğu üzere Bayan Egret'in döngüsünü ele geçirdi." Sopasının ucunu şehirden biraz uzaktaki başka bir döngüye götürüp üstüne tebeşirle şipşak bir çarpı çizdi. "Londra'da bizimki dışında yalnızca üç faal döngü kaldı... buradaki, buradaki ve buradaki." Arka Bahçe'nin etrafına geniş bir daire çizerken sopası *tap-tap-tap* etti.

"Tahminimce hepsini bir günde ele geçirir," dedi Bayan Peregrine. "En fazla iki." Yanıt babında başını kara kara aşağı yukarı sallayan Bayan Cuckoo'ya baktı.

"Açık vermemizi bekleyecek," dedi üçüncü gözü dönüp duran Bayan Blackbird gerginlikle. "Ve o açığı verdiğimizde—"

"Açık falan vermeyeceğiz!" dedi Bayan Cuckoo. Haritaya küt diye vurmasıyla tebeşir fırlayıp giderken Bayan Blackbird de yerinden sıçradı. "Kalkanımız dayanacak. Panoptidön gücü kesilmiş hâliyle geçit vermeyecektir. Caul ve dostları eğer istiyorlarsa etrafımızı kuşatabilirler ama döngümüzün kapılarına kadar gelip orada kalacaklardır. Onlardan korkacak değiliz."

"Bilemiyorum," dediğini duydum Enoch'un. "Bazıları epey korkmuş görünüyor."

Bayan Peregrine ona pis pis baktı. "Sessiz olmanızı rica etmiştim. Yoksa muhafızlara sizi yaka paça zindana kapatmalarını mı söylemeliyim?"

Enoch kızgın bakışlarını yere dikti.

"Caul'ün 'dostları' demişken," dedi Emma salonun arka tarafından, "Bayan Egret'in döngüsüne gönderdiği o korkunç mahlûklar da neyin nesiydi?"

Bayan Peregrine kaşlarını çatarak ondan yana döndü.

"Sorun değil, Alma," dedi Bayan Avocet. "Çocukların masada geri kalanımıza katılabilir."

"Gerçekten mi?" dedi Olive gözlerini belerterek.

"Bu çok namünasip," dedi kısa süre önce uzaklarda bir yerden uçarak gelen ymbrynelerden biri. Daha sonra adının Bayan Waxwing olduğunu öğrendim.

"Sadece Bay Portman'a değil, Alma'nın vesayeti altındaki çocukların hepsine çok şey borçluyuz," dedi Bayan Avocet. "Konuşmayı hak ettiler."

Gururla sırıtan arkadaşlarımız öne çıkıp yanımıza geldiler.

"Sorunuza yanıt olarak," dedi Bayan Avocet, "o mahlûkların yüksek rütbeli hortlaklar olduğuna inanıyoruz. Daha doğrusu eski hâllerinin başkalaşmasıyla birer canavara dönüştüklerine."

"Onlardan birinin kesinlikle Percival Murnau olduğuna yemin edebilirim," dedi Bayan Blackbird ürpererek. "Şu balçık yaratık. Kısacık bir anlığına balçığın içinde suratının belirdiğini gördüm."

Bayan Wren, "Caul hortlaklara, yani geride kalan bir avuç hortlağa kendisininki gibi güçler veriyor. Aynı seviyede değil ama aşağı yukarı o ayarda. Ruhlar Kütüphanesi'nin enerjisini her nasılsa onlara aktarıyor," dedi.

"Kendisine küçük tanrılardan bir ordu yaratıyor," dedi Bayan Cuckoo.

"Kardeşim tanrı falan değil," dedi Bayan Peregrine zehir zemberek bir sesle.

"Dahası da olacak," dedi Bayan Avocet. "Öncü birlikleri, hücum kıtaları hep onlardan oluşacak. Şu yeni gölge neslinin yanında, tabii eğer elinin altında başkaları da varsa. Sahip olduğu tüm güce rağmen ödlekliğinden savaş esnasında savunma hattımızı ilk geçen olmak istemiyor."

"Caul'ü şahsen gören oldu mu?" diye sordum. "Çünkü bize gerçek suretini gösterdiğini hiç sanmıyorum." Hologramlarında fazla normal görünüyordu. Rüyalarımda ya da V'nin döngüsündeki hortumun içinde belirdiği hâliyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Masanın diğer ucunda sessizce oturmakta olan Bayan Merganser, yani Mozambik'ten gelen bağımsız ymbryne sandalyesini geriye doğru iterek ayağa kalktı. Kafasının tepesinde sımsıkı topladığı pas kızılı saçı ve ışıl ışıl parlayan koyu renkli teniyle ymbrynelerin geri kalanından daha genç görünüyordu. Benden ya da arkadaşlarımdan en fazla birkaç yaş büyük olmalıydı. "Onu gören biri oldu," dedi hafif, tekdüze bir aksanla. "Adı Emmerick Daltwick. Bu sabahın erken saatlerinde Bayan Plover'ın döngüsü istila edildiğinde canını kurtarmayı zor başardı."

"Onunla konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Şu anda burada," diye yanıtladı ymbryne. "Ondan gelmesini ve gördüklerini bize anlatmasını istedim. Kendisini içeri alabilir miyim?"

"Hayhay," dedi Bayan Avocet.

Bayan Merganser kapıdaki muhafızlara bir işaret çaktı. Dışarı çıktılar ve kısa süre sonra korkudan tir tir titreyen bir oğlanla geri döndüler. Oğlanın suratı çizik içindeydi, kıyafetleri yırtık pırtık ve kirliydi.

Bayan Peregrine toplantı masasının başındaki yerinden kalkıp oğlanı incelemeye koyuldu. "Bu genç adamı neden bir kırıkçı çıkıkçıya götürmediniz?"

"İzdiham esnasında yaralananlar yüzünden Rafael'in başını kaşıyacak vakti yok," dedi muhafızlardan biri.

"Bu oğlan cehennemi yaşamış. Rafael derhal onunla ilgilensin."

"Emredersiniz, Hanımefendi."

"Teşekkür ederim, Hanımefendi," dedi oğlan süklüm püklüm.

"Hiç çekinme, Emmerick, lütfen bize bu sabah neler gördüğünü anlat."

Oğlan kekelemeye başladı. Muhtemelen çok sayıda güçlü ymbrynenin huzurunda olmak gözünü korkutmuştu.

"Yalnızca Caul'le ilgili olan kısmı dinlesek yeter," diyerek araya girdi Bayan Cuckoo. "Neye benziyordu? Ne yaptı?"

"Şey, Han'fendi... o çok... *büyüktü*."

"Tamam. Başka?"

"Şey... belden yukarısı insana benziyordu. Bir erkeğe. Fakat belden aşağısı ağaçtı. Tıpkı ağaç gövdesi gibi toprağa saldığı kökleri bacak görevi görüyordu. Bilmem anlatabildim mi? Ama odundan değillerdi. Bacakları... ettendi."

"*Etten*," diye tekrarladı Bayan Avocet.

"Çürümüş etten." Burnunu kırıştırdı. "Ve dokunduğu her şey" –duraksadı, biraz rengi attı– "öldü." Ürperdi. Başını önüne eğdi. "Landers Jaquith'e dokunduktan sonra Landers yeşilli siyahlı çürümüş bir şeye dönüştü. Ve ardından öldü."

"*Kadimler aşkına*," diye fısıldadığını duydum Bayan Blackbird'ün.

"Başka kimseyi öldürdü mü?" diye sordu Bayan Peregrine.

"Evet. O ve... *adamları*... arkadaşlarımdan bazılarını kaçırdı. Onları bir ağın içine doldurup sürükleyerek götürdüler."

Oğlan fena hâlde titriyordu. Bayan Avocet güçlükle tekerlekli sandalyesinden kalktı, aksayarak oğlanın yanına gitti ve şalını omuzlarına sardı. "Onu bir kırıkçı çıkıkçıya götürün," dedi muhafızlara. "Bizi görmeye geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Oğlan başını aşağı yukarı salladıktan sonra muhafızlarla salondan çıkmaya yeltendi ama kapıya vardığında korkudan parlayan gözlerle bize döndü. "Caul buraya gelemez, değil mi?"

"Hayır, gelemez," dedi Bayan Cuckoo. "İçeri girmesine izin vermeyiz."

Oğlan salondan çıktıktan ve kapı kapandıktan sonra, "Bir kurtarma operasyonu düzenlemeliyiz! Hepsini öldürmeden önce o çocukları elinden almalıyız!" diye bağırdı Bronwyn.

"Hayır, yapamayız, yapmamalıyız," dedi Bayan Blackbird. "Caul'ün istediği de bu. Pusuda bekleyecektir—"

"Haklı olduğunuza eminim ama denemek görevimiz," dedi Bayan Peregrine.

"Bir kurtarma ekibi kurarız," dedi Bayan Cuckoo, Francesca'nın yardımıyla tekerlekli sandalyesine oturan Bayan Avocet'e bakıp başını aşağı yukarı sallayarak. Kadıncağız son derece bitkin görünüyordu.

Bronwyn'in eli havaya kalkıverdi. "Gönüllüyüm!"

Bayan Peregrine, Bronwyn'in elini nazikçe indirdi. "Bu çok asilce bir davranış, tatlım, ama sana daha acil işler için ihtiyacımız olabilir."

"Bu üç döngüyü boşaltmak için çoktan tahliye emri verdik." Bayan Cuckoo haritaya yine üç kere vurdu. *Tap-tap-tap*. "Fakat buraya gelemezler. Eğer onları içeri almak için kalkanımızı indirirsek Caul peşlerine takılabilir. Bu nedenle geceyi Thames'in aşağısında gizlice geçirebilecekleri bir yer ayarladık. Foulness Island'da sabahı ettikten sonra karadan Ballard's Gore'daki sığınağımıza doğru yola çıkacaklar."

"Neden günler önce tahliye edilmediler?" diye sordu Bayan Merganser.

"Teklifi dün götürdük ama döngülerinden ayrılmayı reddettiler," dedi Bayan Peregrine. "Yokluklarında döngülerinin çökeceğinden endişe ettiler. Ve elbette Caul'ün aniden dirilmesi herkesi gafil avladı."

Noor'un omuzlarının çöktüğünü gördüm.

"Bunlar döngülerini terk etmek yerine ölmeyi, gemileriyle birlikte suyun dibini boylamayı yeğleyen tipler," dedi Bayan Peregrine.

"Peki öyle mi olacak?" diye sordu Olive çekine çekine. "Yani ölecekler mi?"

"Hayır," dedi Bayan Cuckoo. "Eğer Caul onları öldürürse elinde ölü çocuklarla öylece kalakalır. Fakat şimdi rehineleri var. Cesetlerden daha çok işine gelecektir."

"Katılıyorum," dedi Bayan Peregrine. "Caul saflarımızda ayaklanma çıkarabileceğine ve bizi içten bölebileceğine inandığı sürece güvende olacağız. Arka Bahçe'de kalplerimizi ve zihinlerimizi kazanmaya çalıştığı sürece o çocukları öldürmeyecektir. Davasına zarar verir."

"Ya başarılı olursa?" diye sordu Horace.

"Şimdiden biri Jacob'la Noor'u öldürmeye kalkıştı," diyerek asıl meselenin altını çizdi Emma.

"O zihin kontrolüydü," dedi Bayan Wren, Addison'ın kafasını okşamak için elini masanın altına uzatarak. "O hadiseden sonra bu ihtimale karşı bir sistem geliştirdik. Kontrol altına alınmış zihinleri sezebilen iki tuhaf nöbetleşe takipte olacak."

Addison'ın suratı masanın altından göründü. "Hanımefendiler, müsaadenizle... Caul'ün zehirli söylevi size ihanet etmeleri için kimsenin aklını çelmeye tek başına yetmez. Döngü özgürlüğü diye yırtınan en laf anlamaz provokatör bile size neler borçlu olduğumuzu bilir. Yalnızca kuduz bir köpek Caul'ün hükmünü sizinkine yeğler."

Bayan Wren cebinden bir ödül maması çıkarıp Addison'a verdi. "Teşekkür ederiz, Addison."

"Pek çokları hortlakların hükmünün ne anlama geldiğini yaşayarak öğrendi," diye ekledi Bayan Blackbird, "Şeytanın Arka Bahçesi'nin nasıl bir ahlaki yozlaşmaya sürüklendiğini iyi biliyorlar. Kölelik, uyuşturucu bağımlılığı, şiddet. Birkaç ay önceki baskınlar esnasında döngülerimize nasıl zulmedildiğinden bahsetmiyorum bile."

"Yine de insanların sadakatine garanti gözüyle bakmamalıyız," dedi Bayan Cuckoo. "Bilhassa da Caul propaganda malzemelerini Arka Bahçe'nin dört bir yanına saçarken."

Derken Emma hepimizin kafasını kurcalayan soruyu sordu. "Yazanlarda doğruluk payı yok, değil mi?"

"Hangi konuda? Amerikalı liderlere gizli bir anlaşma teklif ettiğimiz konusunda mı?"

"Saçmalığın daniskası," dedi Olive. "Emma, böyle şeyler aklına nereden—"

"Kısmen doğru, evet," dedi Bayan Peregrine ve Olive cümlesini bitiremeden ağzı bir karış açık vaziyette öylece kalakaldı. "Amerikalılara barış mutabakatını imzalatmamızın ve savaşı önlememizin tek yolu buydu. Döngü özgürlüğü üçünün birden istediği yegâne teşvikti."

"Ama, Hanımefendi," dedi Olive söyleyecek söz bulmakta zorlanarak, "siz... siz herkese bunun imkânsız olduğunu... döngü sıfırlama tepkimesinin henüz güvenli olmadığını söylediniz—"

Bayan Peregrine onu susturmak için tek elini kaldırdı. "Zaten güvenli değil. Gerçi bir çözüm bulmaya yakın olabiliriz."

"Amerikalıların son günlerde Arka Bahçe'de sürekli boy göstermesinin nedeni de bu," dedi Bayan Wren. "Sıfırlanmayı bekliyorlar."

"Gün aşırı ofisime gelip ne zaman hazır olacağını öğrenmek için ensemde boza pişiriyorlar," diye hayıflandı Bayan Avocet.

"Ama— ama—" diye kekeledi Olive. Alt dudağı titriyordu. "Bunu *nasıl* yapabildiniz? Bu özgürlüğü başka kimseye, hatta Fiona'ya bile vermezken nasıl onlara vadedebildiniz?" Öyle çok üzülmüştü ki kurşun botlarına rağmen havada süzülmeye başladı. Öyle ki erişilemeyecek kadar yükselmeden evvel Bronwyn uzanıp onu ayak bileğinden yakalamak ve aşağı çekmek zorunda kaldı.

Bayan Peregrine gücenmiş gibiydi. "Gerçekten, Olive, bize hiç mi itibar etmiyorsun? Bir çözüme ulaşılır ulaşılmaz, ki eli kulağındadır, liderlerin saatlerini sıfırlayacağız. Fakat özgürlüğü yalnızca kendilerine istiyorlar; üstelik bunu sır gibi saklamamızı, hatta kendi adamlarından bile gizlememizi bekliyorlar."

"Bilhassa da onlardan," dedi Bayan Cuckoo.

"Fakat niyetimiz hiçbir zaman bu olmadı," dedi Bayan Peregrine.

"Ve şimdi Caul de sırlarını ifşa ettiğine göre..." Ellerini iki yana açıp sinsice gülümsedi.

"Herkes sıfırlanacak mı?" diye sordu Emma.

"Herkes," dedi Bayan Peregrine. "Doğal olarak Fiona da."

"Hazır olur olmaz," diye ekledi Bayan Avocet.

İçi rahatlayan Olive az kalsın yere yığılacaktı. "Ah, Tanrı'ya şükürler olsun."

"Evrensel döngü özgürlüğünün kaosa yol açacağına dair birtakım endişelerim var," dedi Bayan Blackbird utana sıkıla. "Vesayetimiz altındakilerin çoğu şimdiki zaman hakkında hiçbir şey bilmiyor—"

"Birkaç gün önce endişelerini paylaşmaya meyilliydim," dedi Bayan Peregrine, "ama o günden beri gidişatın kökten değiştiğinde sen de hemfikir değil misin? Ya Şeytanın Arka Bahçesi'ni aniden tahliye etmek zorunda kalırsak—"

Bayan Cuckoo sopasını masaya güm diye indirdi. "Öyle bir şey olmayacak."

"Evet ama *olursa*, "dedi Bayan Peregrine sabırla, "vesayetimiz altındakiler dünyanın uçsuz bucaksız topraklarına dağılıp gittikleri yerlerde uzun süre saklanabilmeli. Yaşlanma korkusuyla yalnızca döngülere sığınacak olurlarsa Caul onları bulacaktır. Kaldı ki acımasız kardeşim tarafından katledildiklerini ya da tutsak alındıklarını görmektense günümüzde –hepten hazırlıksız oldukları bir zamanda– kaybolduklarını görmeyi yeğlerim."

Görünüşe bakılırsa kimsenin buna itiraz edeceği yoktu.

"Bence birinizin bunu dışarıdaki kalabalığa söylemesi iyi olur," dedi Horace. "Okudukları epey zorlarına gitmiş."

Derken koridordan bağrışlar geldi, boğuşma sesleri duyuldu ve salondakilerin tepki vermesine fırsat kalmadan kapılar savrularak açıldı. LaMothe peşinde Parkins ve çok sayıda takipçisiyle birlikte içeri daldı. Leo'nun dört haydudu iç güvenlik muhafızlarını yere mıhladı. Kendi etrafımda dönerek kavgaya hazırlandım. Arkadaşlarım da aynısını yaptılar ama Amerikalılar epey ötemizde durdu.

"Bakıyorum da ağzınızda bakla ıslanmamış, sizi yalancı harpyalar!"* diye bağırdı Parkins tekerlekli sandalyesinden, ardından buruş buruş kâğıtlardan birini yere çaldı."

* Yunan mitolojisinde adı geçen yarı kadın yarı kuş canavarlar. –*çn*

Bayan Peregrine onlara doğru yürüyüp kollarını kavuşturdu. "Biz değildik. Caul'ün anlaşmamızı nereden öğrendiğine dair en ufak bir fikrimiz yok. Kimbilir, belki de 'ağzında bakla ıslanmayanlar' sizin adamlarınızdır—"

"Onların hiçbir şeyden haberi yoktu!" diye bağırdı LaMothe.

"Bunun bir şeyi değiştireceğini zannediyorsanız çok yanılıyorsunuz," dedi Parkins. "Anlaşmamızın koşullarına uyacaksınız."

"Beyler," dedi Bayan Avocet ikaz niteliği taşıyan bir ses tonuyla, "saatlerinizi ister diğer herkesle birlikte sıfırlatın, ister hiç sıfırlatmayın. Tercih sizin."

"O hâlde anlaşma iptal," diye bağırdı LaMothe. "Hiçbir zaman hazır olmayacak. Bunca zamandır tek yaptığınız bizi oyalamaktı."

"Aslında çığır açıcı bir ilerleme kaydetmenin eşiğindeyiz," dedi Bayan Wren, Bayan Peregrine'in az evvel söylediklerini tekrar ederek.

"Palavra," diye kükredi Parkins.

"Bizim yardımımız olmadan Caul'ü bulmakta size bol şans," dedi LaMothe. "Adamlarımızı alıp eve dönüyoruz."

"Oraya nasıl gideceğinizden pek emin değilim," dedi Bayan Peregrine. "Panoptidön ikinci bir emre kadar kapalı."

LaMothe'un suratı mosmor kesilirken kabanından başlarını uzatan rakunlar hırlamaya başladı. "Bizim için açacaksınız. *Hem. De. Hemen.*"

"Aslında ticari havayollarından biriyle de uçabilirler," dedi Bayan Cuckoo, Bayan Peregrine'le sohbet edercesine. "Heathrow Havalimanı buradan ne kadar uzakta? Taksiyle doksan dakika falan mı?"

LaMothe ve Parkins öfkeden kuduruyordu ama ellerinde ymbryneleri tehdit edebilecekleri bir koz kalmamıştı. "Güçlü bir düşman kazandınız!" dedi Parkins tükürükler saçarak.

Ne var ki adamları afallamış gibiydi ve gittikçe asabileşiyorlardı. Tepeden tırnağa kotları çekmiş cılız bir kovboy buruş buruş gazete kâğıdını yerden alıp, "Patron, bizsiz sıfırlanacağın doğru mu?" diye sordu.

"Kim sana onu yerden alabileceğini söyledi?" diye çıkıştı Parkins.

Ayı postuna bürünmüş bir adam, "Şuna bir bakabilir miyim?" diye sordu kotlu adama.

"Okumayı bırakın da bir şeyler kırın!" diye bağırdı LaMothe.

Ayı postuna bürünmüş adam görev bilinciyle küçük bir sehpanın bacağına bir tekme savurdu.

"Öfke nöbetlerinizden artık gına geldi!" diye bağırdı Bayan Cuckoo, ardından altı iç güvenlik muhafızı daha salona daldı ve Amerikalıların etrafını sardı. "Lütfen şunları buradan çıkarın. Ve eğer yolda sağa sola zarar verirlerse ya da birilerini tehdit ederlerse hepsini hapse tıkın."

"Çek şu lanet ellerini üstümden!" diye bağırdı Parkins muhafızlardan birinin elinden zorla kurtularak. "Kendim çıkarım. Hadi, millet."

"Daha son sözü söylemedik!" diye bağırdı LaMothe muhafızların eşliğinde salondan çıkarken.

Bayan Peregrine kafasını iki yana salladı. "Ne büyük hayal kırıklığı."

Amerikalıların bağrışları koridorda yankılanırken saflarımızı terk etmelerinin bizi ne kadar derde sokacağını merak ettim. Ne var ki bu düşünce silsilesinin devamını getiremedim çünkü Amerikalıların seslerinin kesilmesiyle Perplexus'un yardımcısı Matthieu'nun soluk soluğa salona dalması bir oldu.

"Hanımefendiler!" diye ciyakladı. "Müjdemi isterim!" Nefes nefese iki büklüm oldu.

Fakat müjdesini veremeden, mavi sabahlığının etekleri peşi sıra uçuşan Millard kolunun altına sıkıştırdığı harita rulolarıyla koştura koştura salona daldı.

"Perplexus bir rota buldu," diye duyurdu. "Kestirme ama pek nahoş. Kendisi açıklayacak."

Derken tarihin en ünlü zaman haritacısı, bizzat Perplexus'un kendisi İtalyanca bir şeyler mırıldanarak telaşla içeri girdi. Onun da kolları harita doluydu. "*Saluti signore*,"* dedi eğilerek ymbryneleri selamlarken.

Kollarının arasından dökülen kâğıtları havada kapmaya çalışan Francesca onu yakından takip ediyordu. Derken Perplexus'un kucağındaki harita kulesi yan yatmaya başladı ve toplantı masasına varır varmaz devrildi.

"*Mi scusi*," diyerek özür diledi Perplexus ve ardından masaya saçılan haritaları derleyip toparlamaya koyuldu. Hiç çıkarmadığı küçük, yuvarlak çerçeveli güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini göremesem de başını aşağı yukarı sallayarak bana yarım yamalak bir selam verdi.

---

* (İta.) *Selamlar, Efendim. -çn*

Millard'la birlikte ymbrynelerin Londra haritasının üstüne bir Avrupa haritası serdiler.

"Bayan Tern'ün döngüsünün buluşma yeri olduğundan bir hayli eminiz," dedi Perplexus ağır İtalyan aksanıyla. Bir yandan konuşurken diğer yandan ceplerine pat pat vurarak bir şey arıyordu. "Varlığını Birinci Dünya Savaşı esnasında yalnızca üç yıl sürdürebildi. Bu da birdirbir açısından *molto, molto piccolo** bir zaman penceresi demek oluyor... bulunması çok ama çok güç."

"Bayan Tern'ün döngüsünün çökmesinin üstünden yüz yıldan fazla zaman geçmiş," dedi Millard, "yani oraya girebilmek için onunkiyle aynı dönemde var olmuş ve günümüzde de varlığını sürdüren bir döngü bulmamız gerek. Fakat o günlerden geriye tek tük nadide döngü kalmış."

"Tuhaflar için korkunç bir zamandı," diye açıkladı Bayan Peregrine, daha ziyade Noor'la benim için. "Savaş Avrupa'yı kasıp kavuruyordu ve gölgeler tarafından ciddi ciddi avlanmaya başlamamızın üzerinden henüz birkaç yıl geçmişti; neyle karşı karşıya olduğumuzu ve kendimizi nasıl savunacağımızı anlamamız biraz zaman aldı."

"Uzun lafın kısası," dedi Millard, "işimize yarayabilecek sadece üç döngü var."

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu Bayan Wren hâlâ ceplerini yoklamakta olan Perplexus'a.

"Küçük bir şişe espressom vardı," dedi Perplexus. Soluk kaşlarından bir damla ter süzüldü.

Bayan Avocet parmaklarını şıklattı. "Biri beyefendiye sert bir kahve getirsin." Bir muhafız başını aşağı yukarı sallayıp salondan fırladı.

"Savaş bölgesinden geçmeyen bir rota bulmayı umut ediyorduk," diyerek konuşmayı sürdürdü Millard. "Tabii bunun için evvela herhangi bir rota bulmamız gerekiyordu."

"Adaylarımızdan biri Moğolistan'da," dedi Perplexus ve kalın siyah kabanının yeniyle suratındaki terleri sildikten sonra Bayan Cuckoo'nun tebeşir sopasının yardımıyla haritada bir yere işaret etti. "Uzun tartışmalar sonucu güvenli olduğuna kanaat getirdik ama ne yazık ki çok uzakta. Bayan Tern'ün Fransa'daki döngüsüne ulaşmak için iki haftalık bir yolculuğa çıkmak gerekiyor."

---

* (İta.) *Çok, çok küçük. –çn*

"Kısıtlı zamanımızı böyle çarçur etmeyi göze alamayız," dedi Bayan Avocet.

Perplexus sopanın ucunu güneybatıya kaydırdı. "İkinci adayımız 1918 yılı, Adriyatik Denizi. Fransa'ya çok daha yakın." Sopanın ucu İtalya'yla Yunanistan arasında kalan bir adanın üstünde durdu. "Fakat burası bir *lazzaretto*... yani karantina adası."

"Çok sıkı korunuyor olması bir yana, aynı zamanda İspanyol Gribi salgınının pençesinde," dedi Millard. "Hastalığa yakalanıp ölmenizi göze alamayız. Dahası o açıdan güvenliğinizi sağlayabilsek bile yolculuk beş gün sürecektir. Yani aldığımız riske değmez."

Muhafız avuçlarının arasında sımsıkı tuttuğu küçük bir fincanla geri döndü. "Espresso," dedi Perplexus'a uzatırken. Fincanı minnetle alan Perplexus kahvesini iki dikişte içti.

"Ahhh," dedi dudaklarının arasından dumanlar tüterken. "Benim kadar ihtiyarladığınızda sizi hayatta tutan yegâne şey kahvedir."

"Peki ya üçüncü döngü?" dedim. Göğsüm endişeden sıkışmaya başlamıştı.

"Çok daha yakın," dedi Millard. "Bayan Tern'ün döngüsünün neredeyse tam tepesinde. Yalnızca on altı kilometre uzağında."

"Ama bir bityeniği var," diyerek tahminde bulundu Noor.

"Zaten hep yok mu?" diye mırıldandım.

"Muharebe alanı Bayan Tern'ün döngüsüyle Bayan Hawksbill'e ait 1918 yılı döngüsünün arasında kalıyor." Kuzey Fransa'daki bir döngüye işaret etti. "Deniz yoluyla seyahat söz konusu dahi olamaz çünkü savaş gemileri tarafından tutuluyor, denizaltılar devriye geziyor ve zaten çok uzun sürer. En kestirme yol karadan, doğrudan ateş hattından geçiyor – yirminci yüzyılın körüklediği cehennem ateşlerinin en kötüsünden."

Bir duraksama oldu. Birkaç saniye sonra Noor salondaki herkesin kendisine baktığını fark etti. Kaskatı kesildi. "Ne var? Fikrimi değiştirmiş değilim."

Enoch ona doğru eğildi. "Burada bir siper harbinden bahsediyoruz. Mermiler, bombalar, gazlar, hastalıklar. Oradan sağ salim çıkabilmen için bir mucize gerekir."

Noor ona kalın kafalının tekiymiş gibi baktı. "O hâlde biz de bir

mucize yaratırız." Ymbrynelere döndü. "Başka seçeneğimiz olduğu söylenemez. Değil mi?"

Ymbryneler kafalarını iki yana salladılar.

O anda Noor Pradesh'i hayatımın geri kalanı boyunca tanımayı istediğimden emin oldum. Ne kadar kısa ya da uzun olursa olsun. Derken içime bir kurt düştü. Bunun üzerine buz gibi bir dehşet dalgası yüreğimi yavaşça istila etti.

"Seninle baş başa konuşmak istiyorum," dedim.

"Konuşulacak bir şey yok," dedi ama onu benimle birlikte masadan birkaç adım uzaklaşmaya ikna etmeyi başardım.

"*Bunu yapmak zorunda değilsin*," diye fısıldadım.

"Hayır, asıl *sen* yapmak zorunda değilsin. Ben buna mecburum. O canavarı ben azat ettim."

"Hayır, yapmadın—"

"Bu konuda tekrar tartışmayacağız. Burada Caul'ü geldiği yere gönderebilecek tek kişi benim. Başka seçeneğimiz yok. En azından benim namıma. Eğer beni öldürürse öldürür. Oysa sen benimle gelmek zorunda değilsin. Hatta ben burada kalıp yaşamanı yeğlerim. Bunu *ben* yaptım. Bu benim savaşım."

Bunu tek başına yapmasına izin verme fikri, düşüncesi bile midemin kasılmasına neden oldu. "Bensiz gitmenin imkânı yok."

"Veya bensiz," dedi Bronwyn bize doğru bir adım atarak.

Emma onun yanına geçti. "Veya bensiz."

"Çok tehlikeli," dedi Noor. "Siz çocuklar bunu yapmak zorunda—"

"Harita bilgim olmadan yüz elli metre bile ilerleyemezsiniz," dedi Millard. Mavi sabahlığı şaklayarak masanın etrafından dolaşıp bize doğru süzüldü. "Bu rotayı ben çizdim. Hâliyle yolu şaşırmayın diye sizinle gelmeliyim."

Addison, Bayan Wren'in yanındaki yerinden ayrılıp vakur adımlarla bize doğru yürüdü. "Hayatımın büyük kısmını bir hayvan meskeninde geçirdim. Eğer Bayan Tern'ün döngüsündekilerle uzlaşmanıza aracılık edebilecek biri varsa o da benim."

Enoch bıkkınlıkla iç geçirdi ve, "Burada sizi kös kös bekleyeceğimi sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz. Sıkıntıdan *patlarım*," dedi.

"Eğer *hepiniz* gidiyorsanız—" diyecek oldu Olive ama çoğumuz koro halinde, "Hayır!" diye bağırınca cümlesini bile tamamlayamadı.

Haline bakılırsa epey içerlemişti.

"Üzgünüm, Olive," dedi Emma. "Yalnızca büyük çocuklar."

Ymbryneler suratlarında gurur ve korku karışımı tuhaf ifadelerle bize bakıyorlardı. Bayan Peregrine en mağrur görünendi fakat beti benzi bembeyaz kesilmişti.

"Alma, bunu onaylıyor musun?" diye sordu Bayan Avocet.

Bayan Peregrine yanıt olarak sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

BÖLÜM ON ÜÇ

O gece, yani birkaç saat sonra yola koyulmamıza karar verildi. Boşa harcanacak vakit yoktu ve Caul'ün planladığına kalıbımı basacağım saldırıdan sağ çıkma şansımız anbean azalıyordu. Bayan Cuckoo, Bayan Wren ve Bayan Peregrine bize konsey salonundan alt kattaki kostüm işlerine kadar eşlik ettiler. Kostüm işleri müdürü Gaston askılarla dolu devasa bir odadan her birimize çağa uygun, muharebe alanının altüst olmuş topraklarında pek göze batmayacağını ve Bayan Hawksbill'in döngüsü yakınlarındaki İngiliz ve Fransız askerlerinin ya da ateş hattını geçtikten sonra karşılaşacağımız Almanların dikkatini çekmeyeceğini umduğumuz, kahverengi ve yeşil tonlarında kıyafetler seçti.

Kıyafetleri denerken soyunma kabininin önünde toplandık ve ymbryneler o çağa adım attığımızda olacakları anlatmaya koyuldular. Gerginliklerini saklamaya çalışsalar da huzursuzlukları Bayan Peregrine'in taranmamış saçındaki tokalarla oynayıp durmasından, Bayan Cuckoo'nun ayağını yere vurmasından ve Bayan Wren'in mizacına aykırı sessizliğinden belli oluyordu. İşin aslı şuydu ki bize anlatabilecekleri pek fazla şey yoktu. Bayan Hawksbill'i yakından tanımıyorlardı ama Bayan Cuckoo şartlar ne olursa olsun onun yardımı olmadan Bayan Tern'ün döngüsünün girişini bulmak üzere ateş hattını geçmeye kalkışmamamız gerektiğini defalarca tekrarladı.

"Yüzyılın büyük bölümünde orada bir döngü idare ettiğinden muhakkak güvenli bir yol biliyordur," dedi Bayan Peregrine.

Fakat ses tonu kesinlikten ziyade umut taşıyordu. Dahası Bayan Hawksbill'in adını birkaç dakika öncesine kadar duymamış olmam cins bir tip olabileceğine dair içime bir kurt düşürdü. Belki de bize yardım etmek istemezdi.

"Baştan aşağı yanlış, Gaston, baştan aşağı yanlış," dedi kıyafetimi

görünce suratını ekşiten Bayan Cuckoo sabırsızca. "Ceket yüzünden iyice askere benzemiş."

Omuzlarımı silkerek ceketi çıkardım ve Gaston yine askıların arasında gözden kayboldu.

"Keşke sizinle gelebilseydim," dedi Bayan Cuckoo. "Fransa'nın kuzeyindenim ve gideceğiniz bölgeyi iyi bilirim. Savaş zamanı değil ama yine de—"

"Size eşlik etmek için iki kanadımı birden feda ederdim," dedi Bayan Peregrine biçare bir hâlde. "Fakat on iki ymbrynenin on ikisinin de Arka Bahçe'de kalması gerekiyor, yoksa Kırkyama gücünü kaybedeceğinden koruyuculuğu azalacaktır."

"Bizim için endişelenmeyin, Hanımefendi. Göz açıp kapayıncaya dek geri döneceğiz," dedi Bronwyn ve gülümsedi.

Bayan Peregrine kendini gülümseyerek karşılık vermeye zorladı.

Ymbryneleri orada bırakıp hazırlanmak ve yolculuktan önce biraz dinlenmek için Hendek Evi'ne döndük. Bakanlıklar binasından ayrılırken kapının önündeki huzursuz kalabalığın içinden geçmek zorunda kaldık. Arkamızdan, Francesca megafonla kalabalığa hitap ederek ymbrynelerin kısa süre içinde onlara sesleneceğini duyurdu. Bir bardak suda koparılan bu fırtına birkaç dakika içinde dinecekti. Ne var ki liderleriyle birlikte çekip gideceklerini farz ettiğim Amerikalıların ekstra kas gücünden de olacaktık. Caul'ü ymbrynelerin kalkanını delip geçmenin bir yolunu bulmadan önce durdurmak zorunda olmamızın sebeplerinden biri de buydu.

Eve varıp yeni görevimizden bahsettiğimizde Claire ağlamaya başladı. Fiona ve Hugh ağırbaşlılıkla bize şans dilediler. "Aramızdan birilerini yanına katmadan gitmene izin vermeyeceklerini biliyordum," dedi Fiona'nın sözlerini tercüme eden Hugh. Fiona yerinin burası olduğuna, Arka Bahçe'nin savunmasında ymbryneleri yalnız bırakmaması gerektiğine inanıyordu. Hugh'nun onun yanından ayrılmak istememesiyse son derece doğaldı. Hatta bizimle gelmek istemesi halinde Fiona'yı durdurmaya kalkışacağından da emindim. Ne de olsa hayatının aşkını bu sene bir kere kaybetmişti. Yaşananlardan sonra Fiona'nın yüzyılın en ölümcül savaşlarından birinin siperlerinde canını tehlikeye atması fikri sineye çekemeyeceği kadar ağırdı. Gerçi Arka Bahçe'de kalmasının can güvenliğini garanti edeceği yoktu; hatta ondan fersah fersah uzaktı.

Gelişmeleri en son öğrenen Horace oldu. Yarı uykulu bir trans halinde kâh inleyip kâh mırıldanarak yatağında oturuyordu. Onu sarstığımızda sıçrayarak uyandı ve Caul'ün aktarımlarını engellemenin yolunu bulmuş olabileceği hakkında gevezelik etmeye başladı.

"Benim hokkabazlıklarımla aynı psişik dalga boyundalar. Bu da kitlesel bir halüsinasyona, gözlerimizden ziyade zihinlerimizle gördüğümüz bir şeye benzedikleri anlamına geliyor—" Aniden durdu ve gözlerini kırpıştırarak bizlere baktı. "Selam, yatak odamda cümbür cemaat ne yapıyorsunuz acaba?"

Emma ona anlatmaya koyuldu fakat Horace çok geçmeden lafı ağzına tıktı. "Hiç zahmet etme, anlatmak zorunda değilsin— rüyamda gördüm," dedi parmaklarını şaklatıp göz kapaklarının kapanmasına izin vererek. "Fransa. Bayan... Cranesbill. Hayır, Hawksbill. Ölüm her yerde, havada ağır bir ölüm kokusu var." Gözlerini açtı. "Neyse. Sizinle geliyorum."

"Şey," dedi Emma, "çok naziksin, Horace, ama—"

"Neden evde oturup şu kurşungeçirmez süveterlerden birkaç tane daha örmüyorsun?" dedi Enoch.

"Çok ayıp," dedi Millard'ın ihtiyacı olduğunu söylediği kitapları koca bir valize sığdırmaya çalışan Bronwyn. "Horace bizimle pek çok savaşa katıldı. Haksız mıyım?"

"Savaştan da, savaşmaktan da nefret ederim," dedi, "ama yine de sizinle geleceğim. Bana ihtiyacınız olacak. Henüz nedenini bilmiyorum ama örgü konusundaki hünerlerimden ötürü değil." Derken dolduracak bir çanta bulmak için sağa sola bakınmaya başladı.

Bir kez daha onu hafife almıştık.

Konsey salonundan ayrıldığımızdan beri Noor benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Bunu yapmaya mecbur olmadığını yüzüncü defa söylememi istemediğinden böyle yaptığını düşündüm. Fakat artık o noktayı geçmiştim. Noor çıkacağımız görevin tek elzem parçasıydı. Ymbrynelerin kalkanı hezimete uğrayabilir ve Arka Bahçe düşebilirdi ama Noor diğer altı tuhafı bulduğu sürece her şeyi tekrar yoluna koyma şansımız olacaktı. Fakat ona bunu hatırlatmama ihtiyacı yoktu. Baskıya dayanma şekli soruna çok fazla kafa patlatmamak üzerine kurulu gibiydi. Hiç düşünmeden harekete geçmeye, hiç düşünmeden işe girişmeye.

Hâliyle harekete geçmesine, işe girişmesine yardımcı oldum ve bir süreliğine gözlerini benden kaçırmasına müsaade ettim.

Perplexus ve Millard yüklendikleri haritaları Hendek Evi'ne getirmiş, yine mutfak masasına sermiş ve üstlerinden son kez geçmeye koyulmuşlardı. Ceketinin içinden ve pantolonunun belinden görünen harita yapraklarıyla Perplexus yarı kuş gibi görünüyordu ve masanın orasına burasına boş espresso bardakları serpiştirilmişti. Sakince çalışsınlar diye onları yalnız bıraktık.

Endişe yüklü bir saatin ardından Bayan Peregrine, Bayan Avocet'in tekerlekli sandalyesini iterek döndü. Noor'u, Horace'ı ve beni konuşmak için oturma odasına çağırdılar. Bayan Avocet'in tekerlekli sandalyesini usul usul yanan şöminenin yanına çektik. Başını yastıklara yaslamıştı, gözleri yorgun fakat teyakkuzdaydı. Hâlâ karanlık pencerenin kenarındaki sedyenin üzerinde duran V'nin cesedi şimdi buz dolu bir tabutun içinde yatıyordu. Onu böyle saklamak bana yanlış geliyordu ama kızılca kıyamet koptuğundan cenaze törenini düzenleyecek vaktimiz olmamıştı. Ayrıca çok düşük bir ihtimal olmasına rağmen ona yine soru sormamız gerekebilir diye ymbrynelerin V'yi el altında tutmak istediklerinden kuşkulanıyordum.

Bayan Peregrine bizi yer minderlerine oturmaya buyur etti. Konuşurken çıtırdayan şömine ateşinin önünde durduğundan sadece silueti görünüyordu. "Son birkaç bilgi. Panoptidön'ü çok kısa bir süreliğine, diğer tarafa geçişiniz tamamlanana kadar çalıştıracağız. Mesajın yanlış ellere geçmesini göze alamayacağımızdan gidişinize dair Bayan Hawksbill'e önceden haber uçuramayacağız. Bu nedenle döngüsüne girdiğinizde onu tek başınıza bulmanız gerekecek."

"Umarım evdedir," dedim.

"Evde," diye yanıtladı Horace. Nereden bildiğini sormamıza gerek yoktu.

"Panoptidön'ü yeniden çalıştırmak tehlikeli değil mi?" diye sordu Emma.

Bayan Peregrine başıyla onayladı. "Evet ama en fazla otuz saniyeliğine çalıştıracağız. Bu almak zorunda olduğumuz hesaplı bir risk."

"Diğer altı tuhafı bulduğumda ne yapmam gerektiğini hâlâ bilen yok mu?" diye sordu Noor.

Bayan Avocet güçlükle doğrulup oturdu. "Francesca'yla diğer tercümanlarımızın *Gizli Yazmalar*'da o açıdan işimize yarayabilecek yeni birtakım bilgiler bulacağını ummuştum ama ne yazık ki umduğum gibi olmadı. Yedilinin kapıyı nasıl kapatacağından emin değiliz ama sizleri oraya çağıran, yani o altı telefon görüşmesini yapan kimse muhtemelen biliyordur."

"Tanrım, umarım dediğiniz gibidir," dedi Horace.

"Kısa süre içinde sizleri Panoptidön'e götüreceğiz," dedi Bayan Peregrine. "Arka Bahçe'deki kimse neyin peşinde olduğunuzu anlamamalı. Görevinizin Caul'ün ya da hortlakların kulağına çalınması riskini göze alamayız. Hapishanemizde tuttuğumuz hortlakların Caul'le psişik bağlantılarının olup olmadığını öğrenmemizin mümkünatı yok. Eğer kulağına giderse peşinize düşeceğine kesin gözüyle bakabiliriz. Hâliyle sizleri tahta sandıklar içinde teker teker Panoptidön'e sokacağız."

"Pardon?" dedi Horace.

Bayan Peregrine onu duymazdan geldi. "1918 senesine geçtiğinizde benimle ya da bu döngüyle iletişim kuramayacaksınız. Zaten kurmayı da denememelisiniz; tekrarlıyorum, düşmanlarımızı teyakkuza geçirme riskini alamayız. Dünyayla irtibatınız tamamen kesilecek ve tek başınıza olacaksınız." Kısa konuşmasının başından beri yüzü ateşe dönüktü ama o anda bize döndü. Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. "Eğer bir daha sizi göremezsem..."

Horace oturduğu yerden fırlayıp ona sımsıkı sarıldı. "Göreceksiniz, Hanımefendi. Göreceksiniz."

"Bunu öylesine mi söylüyorsunuz, Bay Somnusson?"

"Hayır. Biliyorum," dedi. Söyledikleri doğru da yalan da olsa hepimizin duymaya ihtiyacı olan şey buydu.

* * *

Ymbrynelerle Horace'ın peşinden mutfağa geçecektim ki Noor elimden tutup çekti. "Bekle." Başını çevirip önce pencereye, sonra da pencerenin altındaki gölgelerin arasında öylece duran buz dolu tabuta baktı.

Ani bir utanç dalgasının sillesini yedim. "Onu en kısa zamanda gömeceğiz."

"Mesele o değil," dedi. "Yola çıkmadan evvel onunla son defa konuşmak istiyorum."

"Seni duyamaz."

Noor kollarını kendisine doladı. "Biliyorum. Yine de yapmak istiyorum."

Bir nefes aldım ve havadaki belli belirsiz formaldehit kokusu aniden burnuma çalındı. O anda, büyükbabamı kaybetmiş olmama karşın Noor'un neler hissettiğini asla tam olarak anlayamayacağımı fark ettim. İnsanın uzun yıllar sonra bir araya geldiği bir sevdiğini kaybetmesinin ne anlama geldiğini.

Elimi tuttu. "Yanımda kalır mısın?"

"Elbette. Eğer istediğin buysa." V'nin yattığı yere doğru odayı boylu boyunca arşınladık.

Noor buz dolu tabutun yanına diz çöktü. Ona kişisel alanını işgal etmeden gerektiğinde destek verebileceğim kadar yaklaştım.

"Anne, az sonra yola koyulacağım. Penny'yi bulacağım. Ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum..." Parmaklarını buzların arasına daldırıp V'nin ölümün ve soğuğun etkisiyle mavileşmiş elini çıkardı. Şimdi bir yandan konuşuyor, diğer yandan da annesinin elini yoğuruyordu. Sanırım *Seni seviyorum* ve *Özür dilerim* dedi ama söylediklerine kulak misafiri olmamaya çalışıyordum çünkü bu hem mahrem bir konuşmaydı hem de yüreğimi sızlatıyordu.

Derken buzlar kıpırdandı ve Noor nefesini tuttu. V'nin parmakları Noor'un eline dolanmıştı. Göğüs kafesinin içinde bir yerlerde öylece duran şair yüreğinin pompaladığı bir parçacık kan hâlâ damarlarında dolanıyordu.

V'nin dudakları aralandı. Aralarından, ahşaba sürtünen zımparanınkine benzer bir ses firar etti.

Noor ona doğru eğildi. "Anne?"

V'nın dudakları kıpırdanırken gırtlağından hırıltılar yükseldi. *Ben de seni seviyorum* veya daha da iyisi *Senin hatan değildi* demesini umdum.

Fakat onun yerine, "Horatio..." dedi.

Noor kaskatı kesildi ve V'ye biraz daha yaklaştı. "Ne dedin?"

Tabutun içindeki buzlar kıpırdandı. V doğrulup oturmaya çalışıyordu ama yapamadı ve gerisin geriye buzların arasına gömüldü. Ne var ki

gözleri hâlâ açıktı. Dili peltek, dudaklarından dökülen sözcükler biçimsiz ve solukları güçlükle fark edilebilir cinstendi. "Horatio. O... sonuncumuzdu. Ve bir zamanlar... Caul'ün... sağ koluydu. Onu bul..." dedi.

Derken V'nin ağzı hareketsiz kaldı. Parmakları gevşedi ve Noor'un elini bıraktı.

Ve bir kez daha öylece gidiverdi.

* * *

Olanları diğerlerine anlatmak için mutfağa koştuk ama eviyenin yanı başında konuşmakta olan Horace'la Enoch dışında hepsi üst kata çıkmıştı. Enoch'un üzerinde lekeli bir önlük, elindeyse bir satır vardı ve muhtemelen yüreklerini almak için koca bir tezgâh dolusu tavuğu doğramakla meşguldü.

"Evet, arada sırada böyle olur," diyerek haberimize omuz silkmeye denk bir tepki verdi. "Karıncıkların birinde azıcık diriltme sıvısı kaldığında kısacık bir anlığına tekrar uyanabilirler... gerçi homurdanmaktan daha fazlasını yaptıysa çok etkileyici bir durumla karşı karşıyayız demektir. Seninle gerçekten konuşmak istemiş olmalı. Mevtaların kendiliklerinden ölümden uyanmaları için muazzam bir çaba harcamaları gerekir."

Noor dudaklarını büzüştürdü. "'Horatio' hakkında bir şey söyledi."

"Yine mi Shakespeare?" diye sordu Horace.

"Hayır," dedim. "Bana kalırsa H'nin gölgesini kastediyordu. *Malum* Horatio'yu. Eskiden Caul'le aralarından su sızmadığını ve onu bulmamız gerektiğini söyledi."

"Bulup ne yapacakmışız?" diye sordu Horace.

"O kadarını söylemeye fırsatı olmadı," dedi Noor. "Eğer onu tekrar uyandırabilirsen sormayı deneyebilirim."

"Bu konuda sana yardımım dokunmaz. Onu birkaç günden önce uyandıramam. Ayrıca onu ölümden her kaldırdığımda dirilme kalitesi düşer."

"Ah." Noor eliyle yorgun gözlerini ovuşturdu.

"Üzgünüm, Noor." Enoch satırı kesme tahtasına saplayıp ellerini önlüğüne sildi. "Senin yerinde olsam V'nin söylediklerine çok anlam yüklemem. Dirilme sonrası söylenenlerin yüzde doksan dokuzu lafügüzaftır. Rüyalar gibi. Üstüne alınma, Horace."

Horace, Enoch'a sırtını döndü. "Alındım bile!"

"Bence söyledikleri manidardı," dedim. "Bir süredir Horatio'yu düşünüyorum. Bize o harita parçasıyla ipucunu verdikten sonra H'nin penceresinden öylece atlayıvermişti. Nereye gitti acaba?"

"Zerre kadar umurumda değil," dedi Noor. Dilinin keskinliği beni şaşırttı. "Anlıyorsun ya, eğer o aptal harita olmasaydı V'nin yerini asla bulamazdık ve şu anda hâlâ hayatta olurdu."

"Bu pek doğru sayılmaz. Murnau V'nin nerede olduğunu biliyordu ve er ya da geç bizi oraya kendisi yönlendirirdi. Ayrıca H'nin de, Horatio'nun da niyeti iyiydi. Seni korumaya çalışıyorlardı. Hiç şüphesiz V'nin yüreğinin Murnau'nun alışveriş listesinde olduğunu bilmiyorlardı."

"Sanırım haklısın," dedi Noor istemeye istemeye. "Yani onun hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyorsun? H'nin ihtiyar gölgesinin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu?"

"Olabilir," dedim. "Fakat o artık bir hortlak ve ehlileştirilmiş bir gölge olarak ömür boyu birilerine hizmet ettikten sonra tatile filan çıkmış olabileceğini düşünmüştüm. Gerçi hiç belli olmaz."

"Şimdi kiminle konuşmak isterdim, biliyor musun?" dedi Enoch. Satırı var gücüyle indirdi ve tavuklardan birinin kafası yuvarlanarak eviyenin içine düştü. "Myron Bentham'la."

Adını duymak tüylerimin diken diken olmasına yol açtı.

"Şahsen rüyada olduğu sürece İsa Mesih'le veya Mahatma Gandhi'yle konuşmak isterdim," dedi Horace.

"Bir keresinde onunla tanışmıştım," dedi Enoch.

"Kiminle? İsa'yla mı?"

"Gandhi'yle, seni mankafa. Otuzlu yaşlarında East End'i ziyaret etmişti. İyi adamdı. Fakat Bentham konusunda ciddiyim. Eğer cesedini bulabilirseniz iki lafın belini kırabilelim diye onu uyandırabilirim. Caul'ün tüm pisliklerini biliyor olmalı. Bu durumdan istifade edebiliriz."

"Ruhlar Kütüphanesi çökerken Caul'le *birlikte* orada mahsur kaldı, yoksa unuttun mu?" dedi Horace. "Ortada bulunup getirilecek bir ceset yok. En azından tanıdığımız, bildiğimiz türden. Onu son gördüğümde devasa bir sivrisineğe dönüşmüştü."

Enoch satırını bir kere daha indirdi. Tavana kanlar sıçradı. "Duruma cuk oturur gibi."

Üst kata çıkan merdiveni henüz yarılamıştım ki pencereden gelen bağırtılar duydum. Kafamı uzattığımda Millard'la Bronwyn'in sokağın ortasında Klaus'la münakaşa ettiklerini gördüm. Millard'ın gösterdiği gibi çabucak pencereden çıkıp iskeleden aşağı kayarak yere indim.

"Neler oluyor?" dedim koşarak yanlarına giderken.

Bağırmaktan Klaus'un suratı kıpkırmızı kesilmişti. Bir omzuna çuval bezinden, büyükçe bir heybe asılıydı. Millard'ın suratını göremiyordum ama burnundan soluyordu. Bronwyn ise orada neler döndüğüne dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu ama icabında Millard'ı korumaya hazırdı.

"Neler mi *oluyor*?" diye tısladı Millard alçak sesle bağırırcasına. "Bu rezil herif için kemiği, şişeyi ve istediği diğer her şeyi temin ettim—"

"Öyle mi?" dedim. "Nasıl?"

"Gel zaman git zaman dostluk kurduğum ve gizli kalmasını istediğim birtakım gayriresmi kanallar aracılığıyla. Ve şimdi beyimiz bize o malum şeyi vermeyi reddediyor!"

Tam ağzımı açıp, "Yani şeyi mi kastediyorsun—" demiştim ki Millard "Şşşt!" diyerek lafı ağzıma tıkadı. "Sakın yüksek sesle söyleme."

"Lanet şeyi size veremiyorum çünkü *patladı*!" dedi Klaus sesini alçaltmak için hiçbir gayret göstermeden. "Serçeparmağımı koparacaktı neredeyse!" Bandajlı elini kanıt olarak kaldırıp gösterdi. "Çalışmayabileceğini söylemiştim ve öyle de oldu!"

"O hâlde ispatla ve havaya uçan parçaları bize iade et," dedi Millard.

"Yapamam. Yanıp küçük, mavi kül öbeklerine dönüştüler."

Millard tiksinti yüklü bir ses çıkardı. "Palavra! Sana inanmıyorum. Onu çalıştırdın ve kendine saklıyorsun."

"Böyle dediğin için seni kırbaçlamalıyım!" Klaus'un bakışları yumruklarını kaldıran Bronwyn'e kaydı. "Fakat onun yerine size bir özür hediyesi getirdim. Malum şey kadar iyi değil ama doğru şartlar altında postunuzu delinmekten kurtarabilir."

"Aptal bir hediyeyi kabul edecek değilim."

"Şuna bir bak, Tanrı aşkına." Heybeyi yere indirdi ve ağzını bağlamak için kullandığı ipi çözdü. Çuval yere serilerek yaklaşık altmış santim

yüksekliğinde, şekli şemaili kutuyu andıran, ahşap bir saati gözler önüne serdi.

"Yoksa bu...?"

"Ta kendisi. Meşhur kemik saat."

Biraz daha yakından baktım. Saatin kadranı gerilmiş, tabaklanmış deriye benziyordu. Akrebi ve yelkovanıysa ince, uzun, narin kemiklerden yapılmıştı.

"Bunu neden elden çıkarıyorsun? Sana atalarından kaldığını sanıyorum."

"Üstüme düşeni yapamadığım için ne kadar kötü hissettiğimi anlayın işte," dedi. "Elbette onu geri getireceksiniz, yalnızca yolculuğunuz esnasında kullanmanız için ödünç veriyorum."

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Bronwyn.

Klaus sırıttı. "Arka Bahçe'de sırlar pek uzun ömürlü olmaz."

"Peki ne işe yarıyor?" diye sordum mevzuyu yine saate getirerek.

"Fısıltıları duymanıza yardımcı olur."

"Ne fısıltısı?" dedi Bronwyn.

"Bu ucuz numaralara kanmayın," dedi Millard ama Bronwyn onu susturdu.

"Son nefesini vermekte olanların fısıltılarını," dedi Klaus. "Kalp ve beyin ruhtan ayrılsa da hayaletin vücuda tutunmayı sürdürdüğü esnada fısıldadıklarını. Malumunuz, hayaletler fısıldarlar ama fısıltıları zihnin algılayamayacağı kadar hızlı, kulağın duyamayacağı kadar alçaktır, yani dünyayı yavaşlatıp onları *çok yakından* dinlemediğiniz sürece ne dediklerini anlayamazsınız—"

"Peki bunun bize ne faydası olacak?" dedi Millard sabırsızca.

"Kemik saat zamanı yavaşlatır ve fısıltıları duymanızı sağlayan da zamandaki o yavaşlamadır. Öyle ki zaman salyangoz hızında akar. Bu da hayaletleri dinlemek dışında pek çok işe yarayabilir. Yüzükparmağıyla kutunun kilidini açar, başparmak anahtarıyla saati kurar, ardından işaretparmağıyla ana yaya güç verirsiniz." Cebinden bir anahtarlık çıkarıp bize uzattı. Halkası demirden, ucundan sallanan anahtarlar ise kemiktendi.

Millard anahtarlığı Klaus'un elinden kaptı. "Bu malum şeyin yerini tutmaz," dedi gönülsüzce. "Eğer onu kullandığını işitirsem, *Halkıma ihanet ettim*, bile diyemeden yakalanıp hapse atılırsın." Millard kemik

saatin yanına diz çöktü, elini kakmalı yüzeyinde gezdirdi ve iç geçirdi. "Ve, şey, teşekkürler," dedi usulca.

Klaus başını aşağı yukarı salladı. "Umarım asla onu kullanmak zorunda kalmazsınız." Cebinden bir matara çıkardı. "Hepinize bol şans," dedi ve matarasını kafasına dikti.

* * *

İskeleyi henüz yarılamıştık ki aşağıdan bir bağırtı geldi: "Siz ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz? Uzak durun oradan!"

Aşağı baktığımızda Wreck Donovan ile Dogface'in gözlerini belerterek sokaktan bize bakmakta olduklarını gördük. Wreck beni gördüğünde gözlerini kısıp, "Bu sen misin, Portman?" dedi.

"Orada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Dogface.

"Sesinizi yükseltmeyin!" diye tısladı Millard.

"Burada yaşıyoruz," dedim.

"O hâlde neden hırsız gibi giriyorsunuz?" dedi Dogface pis pis sırıtarak.

"*Gizlice* giriyoruz," dedi Bronwyn. "Ama nedeni sizi ilgilendirmez."

"Peki *siz* orada ne yapıyorsunuz?" diye sordum onlara. "Parkins'le LaMothe'un peşine takılıp gittiğinizi sanıyordum."

Dogface yere tükürdü. "O ödlek hainlerle ancak cehenneme giderim."

"Kalmaya ve şeref sahibi yegâne tuhaflarla kader birliği etmeye karar verdik. Bu da siz oluyorsunuz," dedi Wreck. "Rica ederiz ve Tanrı yardımcımız olsun."

Onlar yollarına devam ederken biz de tırmanışımıza kaldığımız yerden devam ettik.

"Sanırım onları yanlış değerlendirdik," dedim.

"Orasını göreceğiz," diye yanıtladı Millard.

Evden gizlice çıkarken kullandığımız pencereden içeri girdik. İçeridekiler bağrışları duymamıştı. Hâl böyle olunca onlara anlatmamaya karar verdik. Bronwyn kemik saati Millard'ın kitaplarıyla haritalarının bulunduğu ve kocaman, hantal bir sırt çantası misali arkasında taşıyabilmek için sağına soluna halatlar bağladığı valize sokuşturdu. Valizin

kapağını kapamasıyla alt katta curcuna kopması bir oldu. Telaşla aşağı inip mutfağa daldığımızda on iki ymbryneyi saman balyalarıyla tavuk tüyleri arasında arkadaşlarımızla konuşurken bulduk.

Yola çıkma vakti gelip çatmıştı. Hâliyle bizi yolcu etmeye gelmişlerdi. Bazıları şans tılsımı niyetine bize tüylerinden verdi. Onları kâh ceplerimize sokuşturduk kâh çağa uygun sırt çantalarımızın metal halkalarına iliştirdik. Horace tuhaf koyunun yününden ördüğü kurşungeçirmez süveterleri dağıttı. Artık hayatlarımızın vazgeçilmez bir parçası olmuşlardı; şu noktada hart hurt kaşındıran süveterim olmadan tehlikeli bir maceraya atılacak olsam kendimi çırılçıplak hissederdim.

Derken beklenen an geldi. Hep birlikte Bayan Peregrine'in peşine takılarak evden çıkıp yine sokağa döndük. Klaus gitmişti; onun yerine, sokağın ortasında bizi bekleyen altı büyük sandık duruyordu. Benimki içine iki insanın sığabileceği kadar genişti ve Noor çoktan daha küçük bir sandığa tek başına kapatıldığından Emma yanıma sığışıverdi. Dizlerimizi göğsümüze çekip sırtlarımızı sandığın duvarlarına vererek omuz omuza oturduk. Horace ymbrynelere Caul'ün aktarımlarının nasıl durdurulacağıyla ilgili yeni teorisini –hoparlörlerden hipnozu bozacak bir nota, belirli bir frekans yayınlamakla alakalı bir şeyler– anlatıyordu ama çok geçmeden sandığın kapağı tepemize kapandı ve Horace'ın sesi boğuklaştı.

Sandığımız at arabasının arkasına yüklenirken Emma'yla çarpışıp durduk.

"İşlerin böylesine ters gideceği hiç aklına gelir miydi?" dedim. At arabası Arka Bahçe'nin çukurdan geçilmeyen sokaklarında ilerlerken dizlerim birbirine çarpıyordu.

"Caul'ün dirilip peşimize düşmesinden mi bahsediyorsun? Ve Ruhlar Kütüphanesi'nin bütün kudretinin emrine amade olmasından?"

"Evet. Aynen."

Omuzlarının önce kalkıp sonra indiğini hissettim. "Doğrusunu mu istiyorsun? Esasen böylesine *iyi* bir noktaya geleceğimiz aklımın ucundan bile geçmezdi."

Yanlış duyduğumu sandım.

"Her köşe başında bizi avlayan gölgelerin olmasından pek farklı değil," diyerek konuşmayı sürdürdü, "Yıllardır yegâne gerçeğimiz buydu. Sen çıkagelmeden önce onlara karşı kendimizi savunmamızın bir yolu

yoktu. Kapana kısılmıştık ve çaresizdik. Bir bakıma hayatımızın o parçası değişmemiş gibi geliyor. En azından şimdi düzinelerce farklı döngüde ayrı gayrı olmak yerine hep birlikteyiz. En azından şimdi yekvücut savaşabiliriz. Ayrıca artık çaresiz değiliz. Sen varsın, Noor var. Bir şansımız var."

Bir iftihar dalgasının benliğimi ele geçirdiğini hissettim fakat peşi sıra kapıldığım korku âdeta iğnesini saplayıp havamı söndürdü.

"Ama işe yaramayabilir," dedim. "Başarısız olabiliriz."

"Emek gerektiren her şeyde olduğu gibi," dedi. "Deneyerek ölmek yeğdir. Silinip gitmektense yanıp kül olmak yeğdir."

"'Hey hey, my my,'" dedim.

"Ne dedin?"

"Neil Young," dedim. "O da 'yanıp kül olmak' der de... Bir keresinde onun plağını çalmıştım sana, odamda."

"Hatırlıyorum. Dans etmiştik."

Bana yaslandığında saçının omzuma döküldüğünü hissettim. Ben de ona meylettim, sadece biraz, kısacık bir anlığına. Arkadaşça. Ne de olsa onu hâlâ seviyordum, soluk ve tozlu bir sevgiyle.

Sokakta insanlar gülüyordu. Uzaktaki biri kemanının yayını tellerinin üzerinde gezdiriyordu. Bir akşamlığına bile olsa Arka Bahçe ahalisi tepelerinde sallanan kılıcı, kapılarına dayanan kurdu unutmaya çalışıyordu.

Emma usulca, "Pişman mısın?" diye sordu.

"Neyden?" Nefesim tekledi.

"Kararından. Burayı, bizim dünyamızı ailene tercih etmekten. Yine sıradan bir çocuk olup notlarını dert edinmek, okuldaki kızlarla—"

"İstemezdim. Hiçbir seçimimden pişman değilim. Bir anlığına bile olmadım."

Böyle dedikten sonra ciddi ciddi düşündüm. Bunların hiçbiri yaşanmasaydı şu anda neler yapıyor olabileceğimi hayal etmeye çalıştım. Adaya hiç gitmeseydim, Emma'yla ya da diğer çocuklarla hiç tanışmasaydım olacakları. Ama yapamadım. Çok ileri gitmiş, çok değişmiştim. Başka bir insana dönüşmüştüm.

Ama bir pişmanlığım vardı.

"Hiç tanışmasaydık herkes daha iyi durumda olurdu belki de," dedim.

"Bu da ne demek?" diye sordu. Gücenmişti. "Neden?"

"O zaman bunların hiçbiri yaşanmazdı. Şeytanın Arka Bahçesi Savaşı'na hiç katılmazdım. Böylece Caul tarafından Ruhlar Kütüphanesi'ne sürüklenmez ve ona ruh kavanozlarından birini vermezdim."

"Aptal aptal konuşmayı bırak."

"Doğruyu söylüyorum. Caul Kütüphane'nin gücünü istiyordu ve eğer ben olmasaydım o kavanozlara elini bile süremezdi."

"Böyle düşünemezsin. Kendini deliliğe sürüklersin."

"Bunun için artık çok geç," dedim.

"Ayrıca eğer sen olmasaydın Caul'ün istediği şeyi elde etmek için o korkunç güce hiç ihtiyacı olmayacaktı. Kısa süre önce döngülere sızabilen gölgeler yarattığını unutuyor musun yoksa? Hepimiz ölene ya da esir düşene kadar hepsini teker teker işgal ederdi. Kaldı ki eğer ona sorsaydık ölmeyi ve yarı cehennem yaratığı suretinde geri dönmeyi tercih *etmeyeceğinden* adım gibi eminim. Ama tüm cüretkârlığın ve bitirimliğinle onu buna mecbur bıraktın. Nasıl? Modern zamanların sokak argosundan birkaç kelime kapabilmiş miyim?"

Yolda öyle derin bir çukura girdik ki beynimin kafatasımın iç tarafına çarptığını hissettim ve ortaya atmak üzere olduğum dokunaklı savım, "Evet, sanırım öyle..." şekline büründü.

"Ayrıca sen olmasaydın şu anda hepimiz hâlâ döngü bağımlısıydık ve sürekli yaşlanma tehdidiyle karşı karşıyaydık. Bir gecede saçına aklar düşmesinden ya da döngü dışında market alışverişi yaparken bir toz yığınına dönüşmekten endişelenmemenin nasıl bir rahatlama olduğunu anlatamam."

"Bunu ben yapmadım. Ymbryneler yaptı. Bir de Bentham—"

"Ama senin *sayende* oldu. Aksi takdirde bunu başarmanın mümkün olduğundan bile haberimiz olmayacaktı. Anlayacağın senin sayende, çok geçmeden Arka Bahçe'deki herkes döngülere bağımlı olmaktan kurtulacak. Yani umarım."

At arabası sarsılarak durdu.

"Hazır mısın?" dedim konunun değişmesinden duyduğum memnuniyetle.

"Ciddiyim, Jacob. Lütfen söylediklerimi yabana atma. Tek yaptığın bize yardım etmekti. Uzun senelerdir başımıza gelen en iyi şeysin."

O anda yüzlerce farklı hissin pençesindeydim ama hissettiklerimi nasıl dillendireceğimi bilmiyordum. Üç hafta önce olsa, onu öperdim. Ne var ki öyle yapmak yerine karanlıkta elini bulup hafifçe sıktım. "Teşekkür ederim," dedim. "Pişmanlık geri alındı. İltifat kabul edildi."

"*Güzel*," diye fısıldayıp elimi sıkarak bana karşılık verdi.

O anda sandığın kapağı gıcırdayarak açıldı. Tam elimi çekmiştim ki Bayan Peregrine'in suratı tepemizde belirdi. Bize dik dik baktı.

"Hayrola, Jacob? Suratın pancar gibi olmuş."

Sıçrayıp ayağa kalktım ve çarçabuk sandıktan çıktım.

* * *

Arka sokaktaki servis kapısından gizlice Bentham'ın evine sokulduk. Yolda çok fazla merak uyandırmamak için sandıklar teker teker taşındı. Bronwyn bodrum katındaki taş duvarlı küçük odaya indirilen sandıkların kapaklarını bir levye yardımıyla açtı. Bu bana hikâyelerde içi yastıklı, dışı sandığı andıran tabutlara girerek güneşten korunan vampirlerin bir yerden başka bir yere gitmek için başvurdukları yöntemi hatırlattı.

Bizi uğurlamaya yalnızca Bayan Peregrine, Bayan Wren ve Bayan Cuckoo gelmişti. Addison dâhil sekiz kişiydik. Addison sandığa kapatılmayı kesin olarak reddetmişti ve ortalıkta tıpkı bir general gibi geziniyordu. Hepimiz sandıklardan çıkıp kaskatı kesilen kaslarımızı esnettikten sonra ellerimize, Horace'ın süveterleriyle birlikte boğuculukta çığır açacağından endişe duyduğum taba rengi, kalın, yün kabanlar tutuşturdular. Millard'ın dediğine göre Bayan Hawksbill'in döngüsünde Kasım ayının ortalarıydı ve sıcak tutacak fazladan bir şeylere ihtiyacımız olacaktı.

Ardından sırt çantalarımız dağıtıldı. Kendiminkinin kayışlarını çarçabuk kollarımdan geçirmemle çantanın ağırlığını hissetmem bir oldu. Hiç yabana atılacak gibi değildi. Ymbryneler Bayan Tern'ün döngüsünü kolaylıkla bulacağımızı defalarca tekrarlayarak bizi teskin etmişlerdi ama sırt çantalarımıza doldurdukları şeyler bambaşka bir hikâye anlatıyordu: termal battaniyeler, konserve yiyecekler, buz kıracakları, dürbünler, ilkyardım malzemeleri.

"Olur da gecikirseniz diye," dedi Bayan Wren.

"Hani olur ya, Bayan Hawksbill'i bulmakta zorlanırsınız falan," diye ekledi Bayan Cuckoo.

Noor sırt çantasını karıştırdı. "Silah yok," dedi.

"Şayet askerlerle başınız belaya girerse silahlar şüphe uyandırırdı," dedi Bayan Cuckoo. "Eğer sizlerin muharip olduğunuzu düşünürlerse kendinizi askeri hapishanede ya da daha beterinde bulabilirsiniz."

Güya yüreğimize su serpecek bu neşeli düşünceyle Panoptidön'ün alt katındaki koridora inen merdivenlere doğru ilerledik. Burayı nadiren böylesine boş görmüştüm. Genellikle gelip giden bir düzine yolcu, pasaportları damgalayıp seyahat belgelerini kontrol eden resmi görevliler ve işlerin nizami şekilde yürüdüğünden emin olmak amacıyla ortalıkta sinsi sinsi dolaşan Sharon olurdu. Panoptidön'ün bu hâli bana burayı ilk gördüğüm zamanı hatırlattı. Emma ve ben henüz Bentham'la dahi tanışmadan kendimizi yanlışla bu koridorda bulmuştuk. Şimdi o zamankinden bile sessizdi: Ne halının üstünde rüzgârın etkisiyle savrulan kar birikintileri vardı ne de çöl döngülerinin kapılarının altında kum yığınları birikiyordu. Islık çalan rüzgârın ya da kıyıyı döven dalgaların sesi duyulmuyordu. Bunlar artık cansız, sıradan kapılardı. Devre dışı kalmışlardı. En azından şimdilik.

Ymbryneler koridorun neredeyse sonuna kadar bize eşlik ettiler. Köşeden daha dar bir koridora döndük ve yolun sonundaki kör duvara açılmış bir kapının önünde durduk. Boyası pul pul dökülüyordu ve plakasının üzerinde FRANSA, KASIM 1918 yazıyordu. Bazen herhangi bir döngü kapısının ne sıklıkla ve en son ne zaman kullanıldığını tipinden anlardınız çünkü Sharon ahşaba belli belirsiz çentikler atmayı huy edinmişti.

Bu kapıda çentik yoktu. Uzun zamandır kullanılmamıştı. Ymbrynelerin Arka Bahçe'yi ele geçirmelerinden sonra kullanılmadığıysa kesindi.

"Herkes kabanını giysin!" dedi Bayan Peregrine.

Omuzlarımızı silkerek uzun, yünlü kabanlarımızı giydik ve ayaklarımıza baldırlarımızın yarısına kadar gelen antika botlar geçirdik. Addison'ın bile kabanı vardı. Bayan Wren yeşil renkli, ufak tefek, kısa kollu, sahte kürk biyeli tulumu giymesine yardım etti. Çıplak kalırsa soğuktan donacak fakat tepeden tırnağa sarınıp sarmalanmazsa fazlasıyla dikkat çekecek olan Millard kaşkol, kulaklık ve eldiven taktı. İcabında gözlerini örtebilmesi için boynuna da camları buğulu bir gözlük astı.

"Gideceğimiz yerde *kutup* soğuğu olsa iyi olur – pişiyorum," dedi ardından.

"Çok havalı görünüyorsun," dedi Horace ona. "Tıpkı kutup kâşiflerinden biri gibi."

"Ama hangisi gibi? Yolunu kaybedip ekibindekileri yemek zorunda kalan gibi mi?" Millard kaşkolu gevşetip yellendi. "Bayan Hawksbill'in bizi beklediğine *emin* misin?"

"Rüyamda gördüm. Şu anda döngü girişinden pek de uzak olmayan evinde. Onu bulmakta zorlanacağınızı hiç sanmıyorum."

Bayan Wren Panoptidön'ü yeniden çalıştıracaklarını ve kapı arkamızdan kapanmadan evvel döngüye adım atmak için sadece otuz saniyemiz olacağını söyledi. Sharon binanın makinelerle dolu bağırsaklarındaydı ve ymbrynelerden sinyal bekliyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Bayan Peregrine.

"Ben hazırım," dedi Noor ve sıranın başından sonuna hepimiz aynı yanıtı verdik. *Hazırım, hazırım, hazırım.*

"Pekâlâ, o hâlde."

Bekledik. Bir pencereden dışarı baktım ve sarı gökyüzünün ötesinde Kırkyama'nın yeşil yeşil parladığını gördüm. Yaşlı Bayan Avocet'i ve ymbrynelerin ne denli bitap düştüğünü düşündüm. Biz başarıya ulaşana dek gözlerini bile kırpmayacaklardı çünkü uyurlarsa düşmanlarımızı uzakta tutan yeşil kalkan parçalanırdı.

Derken yer sarsılmaya başladı. Duvar boyunca sıralanmış mum şeklindeki elektrikli aplikler titreşti. Bir an için deprem olduğunu sandım ama az sonra karşımızdaki kapının ve koridordaki tüm diğer kapıların altlarındaki boşluklardan su buharını andıran küçük bulutlar yükseldi. Sonra yumurta şeklindeki mutfak saatleri sıfırı vurduğunda çıkana benzer belli belirsiz bir *ding!* sesi duyuldu.

Panoptidön tekrar devredeydi.

Bayan Peregrine ve Bayan Wren birbirlerine endişeli bir bakış attılar, ardından Bayan Peregrine kolunu uzattı ve *Fransa, Kasım 1918*'in topuzunu çevirdi. Kapı savrularak içeri doğru açılıp koridorun duvarına sertçe çarptı. Bayan Peregrine kapının topuzunun elinden kurtulmasıyla geriye doğru devrilmişti. Şimdi şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.

Cesaretimi toplayıp içeri bir bakış attım. Klasik bir Panoptidön odasıydı: insanları uzanmaya teşvik etmeyen cazibe yoksunu bir yatak, bir gardırop, bir başucu sehpası ve kayıp dördüncü duvarda biten kırmızı gelincik desenli bir halı. Ötesinde yanardöner, karlı bir orman manzarası cisimleşiyordu. Emma kapıya doğru bir adım attı ama Bayan Peregrine kolundan yakalayarak onu durdurdu.

"Biraz daha bekle," dedi. "Henüz tam olarak doğmadı."

Ormanı seyre daldık. Önce aydınlandı, ardından yanardönerliği kayboldu ve en nihayetinde pencereden baktığınızda gördüğünüz manzara kadar gerçek bir hâl aldı.

"Tanrı yolunuzu açık etsin, çocuklar," dedi Bayan Peregrine. "Kadimler sizi gözetsin."

BÖLÜM ON DÖRT

Yedi ergen ve bir köpek, üç ymbryneye veda edip açık kapıdan girdik. Botlarımız önce halının kenarını, sonra dökülmüş yapraklardan ibaret örtüyü çiğnedi.

"Acele edin, canlarım, artık kapıyı kapatmak zorundayız," diye seslendi Bayan Wren yanlarından ayrılmaya pek de hevesli olmayan Horace'ı peşimiz sıra kışkışlayarak. Horace odadan ayrıldığında ymbryneler koridordan bize el salladılar ve kapıyı çekerek kapattılar. Gözyaşlarının sel olduğu, uzun vedalara zaman yoktu. Caul ya da canavarlarından biri Arka Bahçe'ye sızmadan önce Panoptidön'ü kapatmalıydılar.

Üç duvarlı oda ısı dalgalanması misali havada dalgalandı, ardından silinerek gözden kayboldu. Böylece Fransa'daki bir ormanda yapayalnız kaldık. Üstelik eve ya da zaman içinde yuva olarak görmeye başladığım yere nasıl döneceğimize dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Bir rüzgâr etrafımızdaki yaprakları uçuşturdu ve ağaçlardan kimsesizliği akıllara getiren bir ses yükselmesine neden oldu. Emma ellerini çırparak yavaş yavaş yoğunlaşan sıkıntılı sessizliği bozdu. "Hadi bakalım!" diye bağırdı. "Birinci görevimiz: Bayan Hawksbill'i bulmak."

Etrafımıza bakındık. Ne yol ne patika ne de bir tabela vardı. Orman yoğunlaşarak gözlerimizin önünde geçit vermez bir fundalığa dönüşürken arkamızda kör bir tepeye tırmanıyordu. Hâliyle iki istikamette de uzağı göremiyorduk.

Noor, Millard'a döndü. "Çantana harita attığını gördüm."

"Hem de sürüyle," diye yanıtladı. "Ne var ki şu anda nerede olduğumuza dair bilgi sahibi olmadığımızdan bize pek faydaları dokunmaz."

"Bir ormandayız," dedi Bronwyn.

"Teşekkürler, o kadarını ben de görebiliyorum. Bir nirengi noktası bulmamız gerek."

O anda fundalığın olduğu taraftan birtakım silah sesleri geldi.

"Savaş o tarafta," dedi Horace parmağıyla işaret ederken.

"Böylece sorumuz yanıtlanmış oldu, sizi dâhiler," dedi Enoch.

Addison arka patileri üstünde doğruldu. "Eğer Bayan Tern'ün döngüsü menzillerin diğer tarafındaysa neden silah seslerini takip edip o yana geçmiyoruz?"

"Çünkü," dedi Horace ağır ağır, "*vurulabiliriz.*" Derken cephenin bulunduğu taraftan bir patlamanın alçak sesli gümbürtüsü yükseldi.

"Havaya da uçabiliriz," diye ekledi Enoch.

"O hâlde hedef olmamaya çalışın," diye homurdandı Addison. "Kahraman insanlara kıyasla o tür şeyleri fazlaca kafaya takıyor gibi görünüyorsunuz."

"Kahramanlıkla aptallık aynı şey değildir," dedi Horace.

Addison ona hırladı.

"Buna susturucu takamıyor muyuz?" dedi Enoch öylece ortaya.

Ortalık kızışmadan Emma onları ayırmayı başardı. "*Hepiniz* aptalca davranıyorsunuz. Bakın, eğer mecbur kalırsak ateş hattından geçmenin bir yolunu buluruz ama önce Bayan Hawksbill'i bulmaya odaklanmalıyız."

"Olive burada olsaydı ağaçların tepesine dek süzülür ve Bayan Hawksbill'in evinin yerini havadan tespit ederdi," dedi Millard.

"Tabii şunu da deneyebiliriz," dedim. Ellerimi ağzımın iki yanına koydum ve, "BAYAN HAWKSBILL!" diye bağırdım.

Horace tepeme çullandı ve elleriyle ağzımı kapatmaya çalıştı. "Sessiz ol!" dedi ama onu itekledim. "Hem bu ne zaman ymbryneleri bulmak açısından yakışık alır bir yöntem oldu?"

"Kimsenin daha iyi bir fikri olmadığında?" dedim.

"Ama *askerler* gelebilir!"

"Eğer öyle yapacaksan sesini epey yükseltmelisin," dedi Bronwyn ve ardından kafasını geriye atıp avazı çıktığı kadar bağırdı. "BAYAN HAWKSBILL!"

Horace ellerini suratına kapatıp, "Yine rüya görüyorsun. Uyan, Horace," diye mırıldandı.

Emma omuzlarını silkti. "Hep bir ağızdan bağırsak daha iyi olmaz mı?"

Aynen öyle yaptık. Hatta Horace bile bize katıldı. Nefesimiz kesilene ve Bayan Hawksbill'in adı ormanda yankılanana dek bağırdık ve ardından çöken sessizlikte çevremize kulak kabarttık.

Uzaktan gelen silah sesleri bile kesilmişti. Hâliyle hata yapıp yapmadığımızı merak etmeye başladım. Ne de olsa ağaçların arasından fırlayacak bir tabur asker her an bizi kurşun yağmuruna tutabilirdi.

Ne var ki arkamızdaki tepeden cılız bir sesin, "Kim o?" diye seslendiğini duyduk.

Sesin geldiği yana döndüğümüzde tepede elbiseli ve geniş şapkalı bir karaltı durduğunu gördük. Suratını göremiyordum. Bu artık her kimse tipimizi beğenmemiş olacak ki derhal arkasını dönüp koşarak ağaçların arasında kayboldu.

"Kaçmasına izin vermeyin!" diye bağırdı Millard.

Yüklendiğimiz ağır çantalara rağmen peşi sıra koşmaya başladık. Toprağı döven ağır botlarımızın sesi gök gürültüsünden farksızdı. Zirveye vardığımda ormanın o istikamette de göz alabildiğince uzandığını gördüm. Vücudu ok şeklini alan Addison havladı. Derken karaltı bir çalının arkasında gözden kayboldu. Kamış çatılı küçük bir kulübenin bulunduğu açıklığa gelene kadar peşinden koştuk. Kulübe yanmış ağaçlardan ve alazlanmış çalılardan ibaret bir çemberin ortasındaydı ve vaktiyle çiçek tarhlarıyla bezeli olan ön bahçesinde şimdi iki bomba krateri vardı. Kıvrıla kıvrıla çukurların arasından geçen çakıl taşlı patika ise evin gözüme ilişmesiyle çarparak kapanması bir olan kapısına çıkıyordu.

Birinin kulübenin altını üstüne getirdiğini duyabiliyorduk.

Bahçeye saplanmış büyükçe bir tabelada üç farklı dilde ÇİMENLERE BASMAYIN yazıyordu. Gerçi geriye pek fazla çimen kalmamıştı.

"Bayan Hawksbill!" diye bağırdı Bronwyn. "Sizinle konuşmamız gerek!"

Kepenkli, küçük bir pencere savrularak açıldı ve yaşlı bir kadının çehresi göründü. "*Va te faire cuire un œuf!*"* diye bağırdı. "Defolun, kimseye diyecek lafım yok!" Kepengi güm diye kapattı, ardından gerisin geriye açarak, "Ve çimlerimden uzak durun!" diye ekledi havlarcasına. Sonrasında kepenk son kez kapandı.

"Yardımınıza ihtiyacımız var," diye seslendi Emma. "Lütfen!"

"Bizi ymbryneler gönderdi!" diye bağırdım.

Kepenk tekrar açıldı. "Ne dedin sen?"

"Bizi ymbryneler gönderdi."

* (Fra.) İkileyin! –*çn*

Bize ağzı açık bakakaldı. "Siz *tuhaf* mısınız?"

"Şu anda döngünüzdeyiz, öyle değil mi?" dedi Enoch.

Kadın kuşkuyla kaşlarını çattı, bizi bir süre daha süzdü, ardından tek kelime etmeden pencerenin kenarından ayrıldı.

Şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Bu *ne biçim* bir ymbryneydi böyle?

Ağır bir kilidin döndüğünü duyduk ve evin kapısı savrularak açıldı.

"O hâlde içeri gelseniz daha iyi olur. Ve adımlarınıza dikkat edin!" dedi Bayan Hawksbill.

Kraterlerin arasından tek sıra halinde geçtik. Birinin dumanları hâlâ tütüyor ve taze toprak gibi kokuyordu; bomba kısa süre önce düşmüş olmalıydı. Bu da, burası bir döngü olduğundan, istisnasız her gün Bayan Hawksbill'in kapısından otuz adım ötede patladığı anlamına geliyordu.

Kapıyı ayağıyla açık tuttu ve kötü kötü bakarak içeri girmemize müsaade etti. Fiziksel olarak yetmişlerinde olmalıydı ama ymbryneler hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da muhtemelen iki kat daha yaşlı olduğuydu. Tabii daha da yaşlı değilse. Ağarmış saçını öyle sıkı bir topuz yapmıştı ki acı çekiyor olsa gerekti ve üzerinde kuru kan renginde uzun, battaniye gibi bir elbise vardı. Fakat herkesin asıl dikkatini çeken alçıya alınmış ve kolbağıyla boynuna asılmış sağ eliydi.

"Elinizi biraz daha çabuk tutun, içeri girin ve sakın mobilyalarıma oturmayın, yoksa fena yaparım," diye homurdandı Fransız aksanıyla.

Küçük kulübesi tek göz odalıydı: Duvarlardan birine gece karası bir mutfak ve yontulmamış bir yemek masası hâkimdi; ortada yamru yumru bir kanepe duruyordu; birkaç kitaplıkla devasa, ahşap iskeletli bir karyola da diğer duvarı işgal etmişti. Sonuncumuz da içeri girdiğinde kapıyı çarparak kapattı ve, "*Protégez vos oreilles!*"* diye bağırıp ellerini kulaklarına kapattı. Bir an sonra ev bir patlamanın etkisiyle sarsıldı. Tavandan sarkan fenerler sağa sola savrulurken ymbrynenin açık bıraktığı küçük pencereden içeriye toz toprak doldu.

"*Sac à merde*,"** diye küfrederek döşemelerine saçılan ve dumanları tüten toprak yığınına doğru koşturdu.

Horace kafasını kollarının arasından çıkardı. "Bir bomba daha mı?"

---

* (Fra.) *Kulaklarınızı koruyun! –çn*

**(Fra.) *Bok çuvalı. –çn*

"Size çimenlere basmamanızı *söylemiştim*! Kepenklerimi sizin yüzünüzden açtım ve bakın, ne oldu! Şimdi kim bu pisliği temizleyecek?"

"Tabii ki biz," dedi Bronwyn yardım etmeye davranarak.

"Peki vesayetiniz altındakiler nerede?" diye sordu Emma meraklı gözlerle odayı tarayarak.

"Vesayetim altındakiler," Bayan Hawksbill iki kepengi daha savurarak açınca içeri gün ışığı doldu, "beş para etmez."

"*Mange tes morts!*"* dedi alçak fakat gür bir ses. "Ne münasebet." Ses yatağın yanındaki masanın üstüne asılı içi doldurulmuş, devasa geyik kafasından gelmişti.

"Ah, alınganlık etme, Teo," dedi Bayan Hawksbill.

Geyik kafasının dudakları kıvrıldı. "Pencereyi açık unutan ben değildim," diye imalı imalı yanıtladı.

"Öf, kapa çeneni, Teo," dedi tiz bir ses ve ardından başka bir ses Fransızca ona katıldı. Odayı dolduran parlak ışık sayesinde duvarların ve tavanın büyük bölümünün doldurulmuş hayvan kafalarıyla kaplı olduğunu görebiliyordum. Kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Hangi kara büyü bedensiz hâlleriyle onları hayatta tutuyor?" diye feryat etti Horace.

"Tanrım," diye bağırdı Addison, ymbryneden geri geri uzaklaşarak, "bu kadın bir seri katil!"

"Ona hakaret etme," diye tısladı Emma.

"Vesayetiniz altındakiler bunlar mı?" diye sordu Millard.

"Bir ölü hayvan meskeni!" diyerek inledi Addison.

"Biz ölü değiliz!" diye kükredi doldurulmuş bir ayı kafası. Bunu birbirine muhalefet eden sesler –"Aslında teknik olarak ölüyüz!" "Hayır, ölü falan değiliz!"– ve Fransızca bir küfür yağmuru ("*Bête comme ses pieds!*"** "*Con comme une valise sans poignée!*"***) takip etti. Bayan Hawksbill kollarını kaldırıp, "SESSİZ OLUN!" diye bağırana dek bu ağız dalaşı sürüp gitti.

Bayan Hawksbill iç geçirerek bize döndü. "Sanırım bir açıklama yapmalıyım."

---

* (Fra.) *Hadi oradan. –çn*

** (Fra.) *Beyin fakiri! –çn*

*** (Fra.) *Kalın kafalı! –çn*

"Kabalık etmek istemem ama hiç vaktimiz yok," dedi Emma. "Bayan Tern diye birini tanıyor musunuz?"

Ymbryne şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Kafalar kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar fakat Bayan Hawksbill onları sert bir şekilde susturdu.

"Bayan Tern'ün döngüsü çok uzun zaman önce yerle bir oldu," dedi.

Emma başıyla onayladı. "Döngüsü sizinki yaratıldıktan birkaç sene sonra yok edildi ve—"

"Evet. Bayan Tern benim kız kardeşimdi."

Emma'nın gözleri fal taşı misali açıldı. "Gerçekten mi?"

"Yani tüm ymbrynelerin kardeş olduğu şekilde mi?" diye sordu Bronwyn. "Yoksa kan bağınız mı var?"

Bayan Hawksbill gururla çenesini yukarı kaldırdı. "Aynı anneyi ve rahmi paylaştık. Tüylerimiz çıkıp da birer ymbryneye dönüştüğümüzde yakın olabilmek için komşu döngüler yarattık."

Hepimiz şaşkınlıktan donakalmıştık. Bayan Peregrine'in iki tuhaf erkek kardeşinin olması bambaşka bir hikâyeydi. Bir ymbrynenin başka bir ymbryneyle kardeş olmasıysa çok daha ender rastlanan bir durumdu.

"Kız kardeşim tam bir dâhiydi ve Bayan Avocet'in akademisinden benden iki yıl önce mezun oldu. En sonunda eğitimimi tamamladığımda tıpkı planladığımız gibi onunkine komşu bir döngü yaratmak için buraya geldim. Asıl niyetim sizler gibi, farklı toplumsal sınıflardan gelmiş tuhaf çocuklardan ibaret bir grup toplamaktı." Bayan Hawksbill bakışlarını kaçırdı. Suratı gölgelerin arasında kaldı. "Ne var ki daha ben ne olduğunu anlamadan, evimin inşası tamamlandıktan sadece bir hafta sonra gölgenin teki kız kardeşimi öldürdü. Kız kardeşimin hayatı sona erdiğinde döngüsü de yok oldu. Uzakta tuttuğu bombalar evine düştü. Ben de hayatta kalan hayvanlarını kurtarmayı görev edindim ama ne yazık ki pek çoğu ölmüştü. Hünerli bir tahnit ustası, umutsuz vaka olduğundan korktuğum çok sayıda hayvanı kurtarmayı ve bütün vücutlarını olmasa da canlarıyla seslerini muhafaza etmeyi başardı." Eliyle havayı süpürerek duvarlara işaret etti. "Onları buraya getirip vesayetim altına aldım."

Yani bu döngü bir bakıma yok olanın anısına dikilmiş, tuhaf hayvanların canlı kalıntılarıyla dolu bir anıttı. Ne tuhaf, ne hüzünlü bir yerdi.

"Eğer sormamın sakıncası yoksa," dedi Bronwyn, "Bayan Tern'ün

döngüsü yok olduktan sonra neden buradan ayrılmadınız? Neden kafaları da alıp başka bir yere gitmediniz?"

"Kız kardeşimi arada sırada ziyaret edebilmek için," diye yanıt verdi. "Gerçi o aynı günü yaşayıp durduğundan ve son ziyaretimi asla hatırlamadığından biraz unutkan bir hayaleti çağırmaya benziyor."

"Ona ulaşmamız gerek," dedi Noor. "Hem de en kısa zamanda."

Bayan Hawksbill, Noor'a dönerek onu tepeden tırnağa süzdü. "Peki senin tuhaf becerin nedir, genç hanım?" Bunu söylerken takındığı üslup sorusunun cevabını zaten bildiğini ima eder gibiydi.

Noor kendini açıklamak yerine havadan biraz ışık avuçladı, ardından ağzına tıktı ve yuttu. Bayan Hawksbill aralarındaki çalkantılı siyah noktaya şöyle bir baktıktan sonra gülümsedi. "Geldin," dedi. "Nihayet."

Noor'un gözleri kısıldı. "Nihayet derken ne demek istediniz?"

"Robert LeBourge isimli bir deli tarafından kaleme alınmış bir kitaba aşina mısın?"

Müneccim Bob. Gizli Yazmalar'ın yazarı.

Noor nefesini tuttu, neden sonra şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. "Yani şeyden sizin de haberiniz var..." Sesini alçalttı. "*Kehanetten?*"

"Tek bildiğim, beklendiğin."

"Vakti geldiğinde çıkageleceklerini söylemiştim size," dedi geyik kafası ciddiyetle.

Millard kollarını havaya savurup, "Haklıymışız! Başardık!" diye bağırdı.

"İlk gelen ben miyim?" diye sordu Noor heyecanla. "Yoksa başka gelen oldu mu?"

Kafalar kendi aralarında Noor hakkında fısıldaşmaya başladı.

"Olabilir," diye esrarengizce yanıtladı Bayan Hawksbill. "Fakat buralara uğramadılar. Eğer aceleniz yoksa kız kardeşimin döngüsüne ulaşabileceğiniz başka yollar da var."

"Ama buradan oraya giden bir yol var, değil mi?" dedi Emma. "Güvenli bir yol?"

"Yani, doğal olarak." Ymbryne gözlerini kısarak bize baktı. "Aranızda uçabilen var mı?"

Emma kaşlarını çattı. "Hayır."

"Ah. O hâlde yok. Ama tehlikeli bir yol var."

Emma'nın suratı asıldı. Horace kabuğuna çekilerek bir duvara yaslandı.

"O hâlde oradan gideceğiz," dedi Millard. "Bize yolu gösterir misiniz?"

"Tabii ki," dedi Bayan Hawksbill, yatağının üstünde duran tüylü şapkasını alıp kafasına kondururken. "Bensiz asla başaramazsınız."

"*Au revoir, mes enfants!*"* diye seslendi kafalara. "*Vous avez l'intelligence d'une huitre!*"**

"*Casse-toi!*"*** diye yanıtladı kafalar koro halinde.

Bunun üzerine elbisesinin eteklerini topladı ve kapıyı açtı.

* * *

Bayan Hawksbill bizi bahçesindeki sayıları artık üçe çıkan ve dumanları tüten kraterlerin arasından geçirip ormana soktu. Biz içerideyken sıklaşan silah seslerine doğru yürüyor, Noor "We're Off to See the Wizard" şarkısını**** mırıldanırken yüzyılın en kanlı savaşlarından birine doğru adım adım ilerliyorduk. Âdeta üzerime soğuk ve nemli bir dehşet örtüsü örtüldü.

Bayan Hawksbill patikanın çatallandığı yerlerde son beş dakikada iki kere durmuş, ancak bir süre düşündükten sonra ne taraftan gideceğine karar vermişti. "Bu yolu normalde uçarak kat ederim," dedi özür dilercesine.

Kendi aramızda endişeli endişeli bakıştık. Millard kabanının cebinden çıkardığı haritayı açtı ve yürürken onu okumaya çalıştı. "Sanırım *buralardayız*," diye mırıldandı, "ve ateş hattı da şu tarafta bir yerlerde..."

Patika ağaçların arasından geçerek bir tepenin kenarını takip etmeye başladı. Epeyce aşağımızda savaşanları ilk defa o anda gördük. Karmakarışık siperler ve dikenli teller havaya uçurula uçurula ayın yüzeyine benzeyen araziye atılmış dikişleri andırıyordu. Hurdahaş tankların ve paramparça ağaçların yanı sıra tekerlek izleriyle dolu bir çukurdan ibaret olan ortadaki arazi ateş hattıydı. Hepsinin üstünde yoğun dumandan bir kefen asılıydı.

---

* (Fra.) *Hoşça kalın, çocuklarım!* –çn

** (Fra.) *Bir istiridyenin zekâsına sahipsiniz!* –çn

*** (Fra.) *Defol git!* –çn

**** Oz Büyücüsü filminden. *Cadıyı Görmeye Gidiyoruz.* –çn

"Tanrım," diye mırıldandığını duydum Bronwyn'in arkamdan.

"Bu cephe, yani bize en yakın olan İngilizlere ve Fransızlara ait," diye açıkladı Bayan Hawksbill yürürken. "Almanlar diğer tarafı işgal etti. Kız kardeşimin döngüsünün girişi de işte, şurada." Almanların bulunduğu tarafa işaret etti. "Şu kasabada."

"Ne kasabası?" diye sordu Noor gözlerini kısarak puslu ufka bakarken.

O esnada ateş hattına bir havan mermisi düştü ve yerden kahverengi bir çamur deryasının yükselmesine neden oldu.

"Alman mevzilerinin arkasındaki küçük harabeliği görüyor musunuz?"

"Orası vaktiyle bir kasabaydıysa bile artık değil," dedi Emma. "Orada sadece koca bir çukur görüyorum."

"Bu kırsal bölgenin tamamı koca bir çukurdan ibaret," dedi Millard.

Addison ezberden okumaya başladı: "'Yolladılar erkekleri savaşa, ama o erkekler gelmedi geri. Karşılanmak için dönen yuvaya, oldu küp içindeki külleri.'"

"Aiskhylos,"* dedi Millard takdir edercesine. Addison başıyla onayladı.

"Ateş hattının *etrafından* dolanmanın bir yolu yok mu?" diye sordu Horace. "Gerçekten hiçbir şey yokmuş gibi ortasından mı geçeceğiz?"

"Kanatlarınız çıkmadığı sürece yok," dedi Bayan Hawksbill. "Siperler bir yanda denize kadar, diğer yandaysa yüzlerce kilometre uzanıyor."

"Ateş hattını *yürüyerek* aşmamızı önermiyorsunuz herhalde?" dedi Horace. "Kafamızı siperden çıkarır çıkarmaz delik deşik oluruz!"

Bayan Hawksbill durdu. İşaret parmağıyla Horace'ı göğsünden dürttü. "Eğer sözümü dinlerseniz olmazsınız." Ardından aşağıdaki siperlere işaret etti. "Tam şu anda, aşağıda gördüğünüz şu toprak parçası dünyanın en ölümcül yeri. Bu noktadan sonra beni dikkatle takip etmelisiniz. Hareketlerimi taklit edin. Bastığım yere basın. Ne yapıyorsam aynen yapın. İşte o zaman güvenli bir şekilde karşıya geçeriz. Aksi takdirde," dağlayıcı bakışları suratlarımızda dolaştı, "tahtalı köyü boylarız."

Dediğini harfiyen yapacağımıza dair ona söz verdik ve gayet ciddiydik.

Patika bayır aşağı inmeye başladı. Kısa süre sonra savaş alanı yine ağaçların arkasında kalarak görünmez oldu. Hayaletvari bir pusun hâkimiye-

* Eski Yunan'ın en önemli tragedya yazarlarından.

tindeki ormanlık bir vadiye indik ve oradan toprak bir yola saptık. Otuz metreden sonrasını görmekte zorlanıyorduk ama Bayan Hawksbill öyle bir özgüvenle yürüyordu ki nereye gittiğini bildiğinden hiç şüphe etmedik.

Bir noktada çeperden geçip Bayan Hawksbill'in döngüsünden dışarıdaki geçmişe adım atmış olmamız gerektiğini fark ettim –tabii eğer Bayan Hawksbill'in döngüsü kilometrelerce genişliğinde değilse ki öyle olmadığına kalıbımı basardım– fakat döngüden geçmişe intikalimiz ya çok hafif olmuştu ya da dikkatimizin dağınık olduğu bir anda gerçekleşmişti çünkü ruhumuz bile duymamıştı. Bu değişim ne ymbrynenin zamanlamasını ne de önceden edindiği bilgileri etkilerdi; aradan yirmi dört saat geçtikten sonra çeperinin ötesindeki mazide kalmış dünya tik taklar eşliğinde geleceğe –ya da yakın geçmişe veya nasıl adlandırmak isterseniz ona– doğru yollanırken Bayan Hawksbill'in döngüsünün kendini tekrar edeceği anlamına gelirdi sadece. Bunu ancak oradaysanız tecrübe edebilirdiniz.

Bunu düşünmek bile başıma ağrılar girmesine sebep oldu. Hâliyle Bayan Hawksbill bizi aniden yoldan çıkarıp bir ağacın arkasına sakladığında beni bu meseleye daha fazla kafa patlatmaktan kurtardığı için ona minnet duydum.

"Bekleyin," dedi bizi zapt etmek için sağlam kolunu kaldırarak.

Bekledik. Birkaç saniye sonra akıl karışıklığıyla kaşlarını çattı ve elbisesinin cebinden bir saat çıkardı. Parmağıyla camına hafifçe vurduktan sonra saati kulağına götürdü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Horace.

"Lanet şey gecikti," diye mırıldandı ymbryne.

"Neymiş o geciken?"

Tam o anda yaklaşan bir motorun sesini duyduk ve ağacın yanından başımı çıkarınca pusun içinde devasa bir kamyon şeklinin cisimleşmekte olduğunu gördüm.

"Şu asker nakliye aracı," dedi. "Dokuz saniye geç kaldı." Hüsran içinde kafasını iki yana salladı.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu Noor daha ziyade bana.

"Korkarım döngümü bir parçacık kaydırmışım." Bayan Hawksbill köstekli saatinin muhafazasını açtı ve kamyon kükreyerek yanımızdan geçerken kadranını döndürdü. "Bir süredir sıfırlamalar konusunda eskisi kadar itinalı değilim... Vesayetim altındakiler arada sırada geç saatle-

re kadar uyumama müsaade ediyorlar... ama hatamı telafi etmek için küçük bir matematiksel ayarlama yapmam yetecek... Şimdi şuraya bakın! *Çukur!*" diye şakıdı ve kamyon gümbürtüyle yoldaki çukura girdi. Bayan Hawksbill saatine bakarak başını aşağı yukarı salladı. "Dokuz saniye ve *on beş salise.*"

Millard bizi bir araya topladı. "Endişelenmenize gerek yok. Her şey tamı tamına alışık olduğu sıralamayla gerçekleşecek. Sadece eskisine kıyasla biraz gecikeceğiz."

Kamyon pusun içinde gözden kayboldu. Bayan Hawksbill köstekli saatinin kapağını çat diye kapattı. "Hadi bakalım."

Her zamanki gibi, canlarımızı sıradan dünyada fena hâlde rahatsız addedilecek birine emanet etmek dışında pek bir seçeneğimiz yoktu.

Bir süre daha yoldan yürümeyi sürdürdük, ardından koşar adım bir keçiyolundan indik. Biz savaş alanına yaklaştıkça silah sesleri seyrekleşse de yükseldi. Pus yavaş yavaş kalkmaya başladı.

"Savaş büyük ölçüde diğer tarafa kaydı," dedi Bayan Hawksbill, "ama kafanıza bir kurşun yemeniz hâlâ mümkün. *Beni. Yakından. Takip. Edin.*"

Savaşın kalıntılarını ardımızda bıraktık. Vaktiyle içinde tayınların ve ekipmanların bulunduğu boş sandıklar. Paramparça olmuş bir at arabası. Üzerlerine muşamba örtülmüş birkaç cesedin başında alnını dizlerine dayamış vaziyette oturan bitkin bir sıhhiyeci. Ağaçların arasındaki bir açıklıktan, yarı yarıya donmuş toprağa yeni bir siper kazmak için var güçleriyle çalışan bir dizi asker gördük. Derken aklımdan nahoş bir düşünce geçti: Kazdıkları siper yuvaları olacaktı. Ve belki de mezarları.

Arada sırada yanımızdan aksi istikamette ağır ağır yürüyen bir asker geçiyordu. "Buraya aitmişsiniz gibi yürürseniz sizi rahat bırakırlar," dedi bize Bayan Hawksbill.

Bazıları bizi meraklı bakışlarla süzdüler. Ne var ki Bayan Hawksbill haklıydı: Hepsinin ihtiyar bir kadınla ve birkaç çocukla uğraşmaktan çok daha mühim işleri vardı. Bir asker dışında hiçbiri bize aldırış etmedi. Gözlerinden âdeta alevler fışkıran asker hışımla Bayan Hawksbill'e doğru yürüdü. "Kadınlar ve çocuklar giremez!" diye bağırdı ama tam arkasını dönecekti ki Bayan Hawksbill elini adamın yanağına koydu ve

burnunun altından bir kuş tüyü geçiriverdi. Bu hayatım boyunca gördüğüm en çabuk hafıza silme işlemiydi. Biz yolumuza devam ederken asker şaşkına dönmüş vaziyette gözlerini kırpıştırarak öylece dikiliyordu.

Arazi düzleşti ve orman seyreldi. İki askerin devasa bir topu doldurmakta olduğu bir açıklıktan kıyın kıyın geçtik. Biz ilerlerken askerlerden biri, "Patlayacak!" diye bağırınca silah patlamadan evvel ellerimizi kulaklarımıza kapatacak kadar vaktimiz ancak oldu. Yer patlamanın etkisiyle sarsıldı ve havaya öyle etkili bir şok dalgası yayıldı ki kısa bir anlığına görüşüm bulanıklaştı ama en fazla bir dakika sonra askerler şakalaşıyor ve yardımlaşarak sigaralarını yakıyorlardı.

Bayan Hawksbill bize omzunun üstünden baktı. Addison biraz sarsılmıştı ama ömürlerinin çoğunu yakınlarına yağan bombalarla geçiren diğer arkadaşlarım iki asker kadar sakin görünüyordu.

Yürümeye devam ettik.

* * *

Patika önce alçalmaya, sonra daralmaya başladı. Biz ilerledikçe iki yanı yavaş yavaş yükseliyordu. Üzerinde YERALTI GEÇİTLERİ yazan, savaştan zarar görmüş bir tabelayla karşılaştık. Ardından karşımıza iki İngilizce tabela daha çıktı: ÇÖMEL ve MİĞFERİNİ TAK.

Bayan Hawksbill bizi durdurdu. "Şu çantalarda gaz maskesi var mı?"

Yoktu. "Onlara sahiden ihtiyacımız olacak mı?" diye sordu Emma.

"Kör olmak istemiyorsanız evet," dedi ymbryne. "Fakat nereden maske bulabileceğimizi biliyorum. Gelin."

Yolun kenarları yüksele yüksele kum torbalarından ve kesilmiş ağaç kütüklerinden inşa edilmiş duvarlara dönüştü. Aniden kendimizi siperlere girerken bulduk. Ne var ki patika daralmaya devam ediyordu. Öyle ki aksi istikamette ilerleyen birinin geçmesine izin vermek için kum torbalarına yapışmak zorunda kalıyorduk. Ayaklarımızın altındaki toprak çamurlaşmış, tutkaldan farksız kıvamıyla botlarımıza yapışan bir tür bataklığa dönüşmüştü. Çok geçmeden dizden aşağımız ve Bayan Hawksbill'in elbisesinin dörtte biri çamur içinde kaldı. Son derece uygunsuz kıyafetlerine rağmen ymbrynenin burada böylesine ustaca hareket edebilmesi beni hayrete düşürdü.

Siperler tamamen olmasa da büyük ölçüde terk edilmişti. Kimi oyuklara sinmiş kimi duvara gömülü banklara uzanmış uyuyan, sigaralarını tüttüren, kitap okuyan askerlerin yanından geçtik. Bazıları arkadaşlarımla benden en fazla birkaç yaş büyük görünüyordu. Bir tanesi bizden bile gençti; teni kaymak gibiydi ama gözleri acıyla yıllanmıştı. Pek çoğunun bana, Enoch'a ya da Horace'a iki kere bakmaması boşuna değildi. Onlardan *olabilirdik*. Ne var ki gözlerini Emma'dan ve en çok da Noor'dan alamıyorlardı çünkü yalnızca genç bir kadın değil, aynı zamanda kahverengi tenliydi.

Siperlerin bu bölümünde yalnızca asgari sayıda asker kalmıştı. Bayan Hawksbill'in bize anlattığına göre asıl tantana kilometrelerce uzaklıktaydı. Gerçi bu ateş hattının iki yanındaki makineli tüfek yuvalarının terk edildiği, gökten havan topu yağmadığı veya buradan geçmenin bir kilometre aşağıdan geçmeye kıyasla daha kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Ayrıca Bayan Hawksbill'in bizi gündüz gözüyle bu cehennemvari topraklardan geçirmeyi nasıl başaracağını hâlâ anlamış değildim.

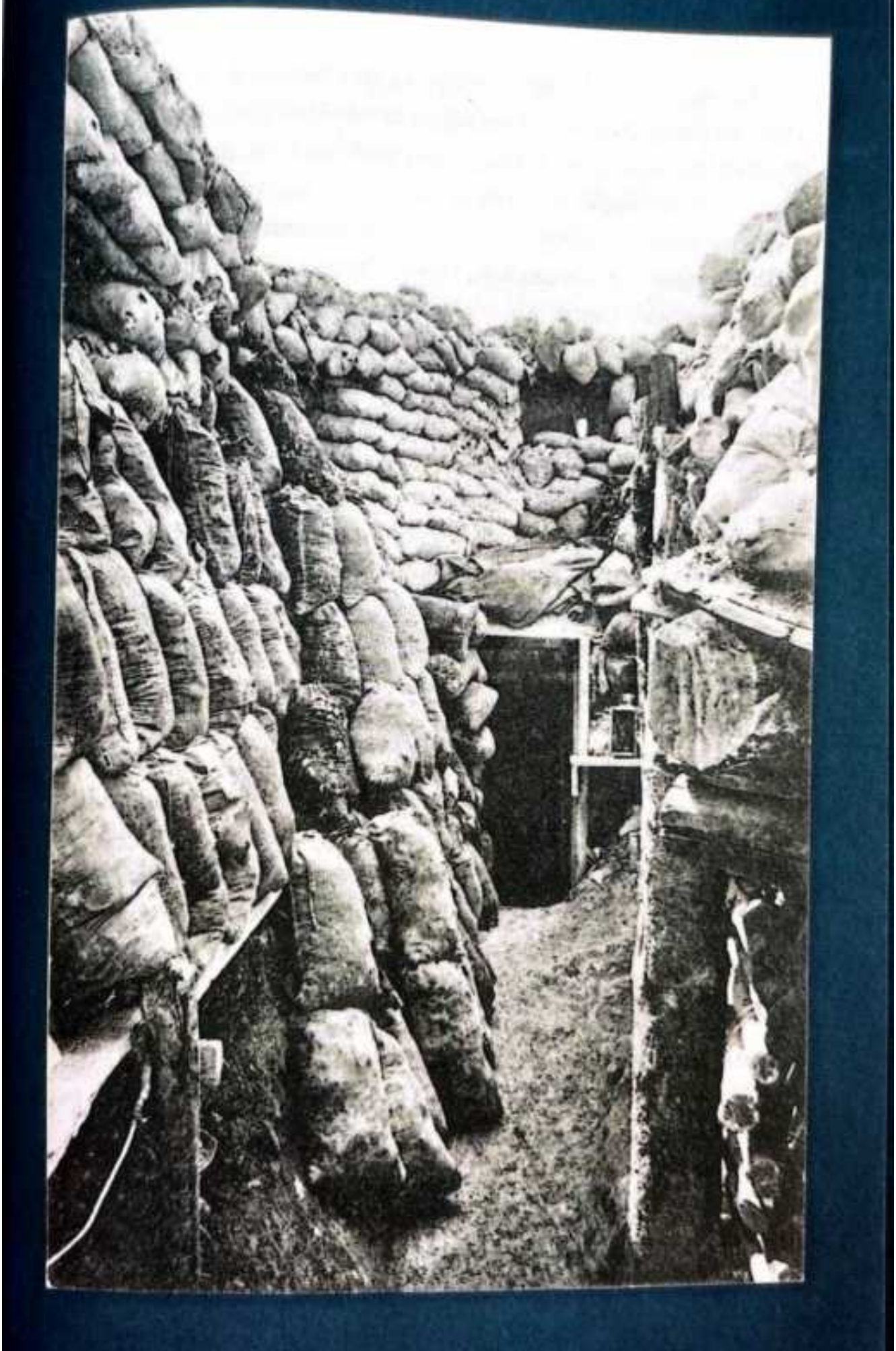
Derken pat diye Noor'a çarptım, o da önündeki Bayan Hawksbill'e toslamıştı. "Bekleyin," dedi ymbryne, sağlam eliyle durmamızı işaret ederek. "Dokuz saniye on beş salise... şimdi eğilin!"

Eliyle çömelmemizi buyurunca hep birlikte çamurun içine çöktük. Yer darbe etkili bir patlamayla sarsıldı ve ardından tepemize ince taneli toprak parçaları yağdı. Bayan Hawksbill biraz bekledikten sonra kalkmamızı işaret etti ve tekrar yola koyulduk. Paramparça olmuş kütüklerden ve kısmen çökmüş bir siper duvarından ibaret bir tepenin üzerinden aşarken az kalsın, yıkıntıların içinden fırlayan bir insan bacağına takılıp düşecektim.

"Sakın durmayın!" dedi yüksek sesle Bayan Hawksbill ve adamı kazıp çıkarmak için geride kalan Bronwyn dişlerini gıcırdatarak kendini yürümeye zorladı. "Burada olanların çoktan mazide kaldığını biliyorum," dedi, "ama elimde değil. Benim de duygularım var."

"Gözünüz yalnızca bende olsun," dedi Bayan Hawksbill. "Tabii eğer insanın kanını donduran, geçmişte kalmış bu manzaraların sonsuza dek zihninizde yaşamasını istemiyorsanız."

Şahsen istemiyordum. Gözlerimi Noor'un sırt çantasından ve Bayan Hawksbill'in kafasının arkasından ayırmamaya gayret ettim. Siperin üs-

tüne inşa edilmiş bir dizi ahşap köprünün altından eğilerek geçtik. Bayan Hawksbill tek sıra halinde ilerleyen grubumuzu durdurdu ve bir kapıdan geçerek küçük, karanlık bir sığınağın içinde gözden kayboldu. Haldır haldır sığınağın altını üstüne getirdi, ardından bir yığın gaz maskesiyle çıkageldi ve getirdiklerini dağıttı.

"Umalım da ölçüleri size uysun," dedi kuşkuyla.

Bu bir ymbryne tarafından elime ilk kez gaz maskesi tutuşturuluşu değildi; döngü sıfırlamasına ilk defa tanık olduğum o geceyi, gökten yağmur ve bombalar yağarken yetimhanenin bahçesinde korkudan tir tir titreyişimi ve Bayan Peregrine'in saatini bir çocuk şarkısına göre ayarladığını anımsadım.

"Şimdi mi takalım?" diye sordu Bronwyn.

"Ben size takacağınız zamanı söylerim," diye yanıtladı Bayan Hawksbill.

Kolumu maskenin kayışından geçirdim ve yürürken dirseğimden sallanmasına izin verdim. Kısa süre sonra kum torbalarına yaslanmış bir merdiven sırasına denk geldik. Düzinelercesi vardı ve siper boyunca altı metre aralıklarla yerleştirilmişlerdi. Bayan Hawksbill yavaşladı ve eğilerek hepsini teker teker inceledi. "Buradan... geçeceğiz," dedi etrafına sigara izmaritleri saçılmış, tek basamağı kırık bir merdivenin önünde kararlılıkla durarak.

Horace yan yana sıralanmış merdivenlere şöyle bir göz gezdirdi. "Emin misiniz?"

Ymbryne ona insanın iliğini kemiğini kurutacak türden bir bakış attı. "Yüz yıldır döngüsünün etrafındaki toprakları arşınlayan her ymbrynenin olacağı kadar." Başıyla arkasına işaret etti. "O taraftan çıkarsanız delik deşik olursunuz." Sonra başıyla diğer tarafı gösterdi. "O taraftan çıkarsanız etli güvece dönersiniz. Sıklıkla insanların canına ya da uzuvlarına mal olan olası tüm yolların denendiğine şahit oldum, yani evet, eminim. Tabii eğer Almanların 7-B numaralı nöbetçi kulesindeki gözcünün kör kütük sarhoş olması için yedi saat on iki dakika beklemeyi tercih ederseniz işler değişir. Gerçi o rota hakkında bazı şikâyetlerim var çünkü içinde cesetlerin yüzdüğü, koleraya davetiye çıkaran bir su birikintisinden yüzerek geçmeyi ve on iki dakika boyunca bir at leşinin içinde saklanmayı gerektiriyor."

Horace botlarına baktı. "Bu yol gözüme gayet iyi göründü."

hulbar

Addison patilerini merdivenin ilk basamağına yasladı. "Biri bana el verebilir mi, lütfen?"

"Daha değil," dedi Bayan Hawksbill, Addison'ın sırtını sıvazlamak için eğilerek. "Dört dakika ve..." Saatine danıştı. "...yedi saniye sonra. O zamana kadar keyfinize bakın."

Siperin aşağısından gelen bir silah patırtısı yüzünden irkildim.

"Kendinizi evinizde gibi hissedin," dedi pis pis sırıtarak Enoch. Çantasını sırtından indirip çamura bıraktı. "Omuzlarımı ovmak isteyen çıkar mı acaba?"

Bronwyn, Enoch'un lafını ikiletmedi ama Enoch, "Ayy, o kadar sert değil," diye cıyaklayarak onun elinden kurtuldu.

Bayan Hawksbill elbisesine yapışan çamur topaklarına fiske vurup alçısının askısını düzeltirken aklına bir şey gelmiş gibi aniden kafasını kaldırdı. "Siperden çıkıp karşıya geçmeden evvel moral konuşmasına ihtiyacı olan var mı? Aslında o tür konuşmalar yapmayı pek beceremem ama eğer desteğe ihtiyacınız varsa şansımı denerim..."

Uzaklarda bir adam çığlık atıyordu.

"Şahsen sizi dinlemeyi çok isterim," dedi Bronwyn.

Bayan Hawksbill boğazını temizledi ve yüksek sesle, "'Er ya da geç hepimiz öleceğiz,'" diyerek lafa girdi.

Bronwyn suratını ekşitti. "Hiç zahmet etmeyin, sanırım biraz sessizliğe ihtiyacım var."

"Paşa gönlünüz bilir," dedi Bayan Hawksbill omuzlarını silkerek.

Enoch bastırılarak söndürülmüş sigaralardan birini eliyle düzeltip Emma'ya doğru uzattı. "Ateşin var mı?"

Emma öğürür gibi yaptı. "Bu çok iğrenç, Enoch."

Bayan Hawksbill uzun süredir bizi izleyen bir askerin hafızasını silmek için yanımızdan uzaklaştı. O geri dönerken Noor koluma girdi. "Gidip onunla konuşalım," dedi.

Diğerlerinin duyma menziline girmeden Bayan Hawksbill'in yolunu kesmeyi başardık. "Size bir şey sorabilir miyim?" dedi alçak sesle Noor.

"İki dakika üç saniyen var," diye yanıtladı Bayan Hawksbill.

Noor ona biraz daha yaklaştı. "Kehanet hakkında bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Şimdiye dek sadece yediliden biri olduğumu öğrendik. Bir de buluşma yerini bulduk. Ama..."

Bayan Hawksbill beklenti dolu gözlerle Noor'a baktı.

"En nihayetinde buluştuğumuzda, yani yedili bir araya geldiğinde *ne* yapacağız?"

Ymbrynenin gözleri kısıldı. "Yediliden birisin... ama *bilmiyorsun*, öyle mi?"

Noor kafasını iki yana salladı. V hayatından çıktığı için pek çok şeyi kaçırmıştı. "Beni buraya getirmesi gereken ymbryne hiçbir şey anlatamadan öldü." Ağzından bir ipucu alabilmek için V'nin cesedini diriltti-ğimizden bahsetmedi.

"Çok üzgünüm, tatlım, bu konuda başkaca bir malumatım yok. *Mermi!*" Noor'un kafasının azıcık yukarısındaki bir kum torbasına işaret etmesiyle gösterdiği yere bir Alman mermisinin yumuşak bir *puff!* sesiyle isabet etmesi bir oldu. Ymbryne elbisesinin yenine tutturduğu saatine baktı. "Neyse. Vakit geldi, öyle değil mi?"

* * *

Bayan Hawksbill maskelerimizi takmamızda ısrar etti. Ne var ki kendisi-ninkinin kayışını geçirmeden merdivenin ilk basamağına çıktı ve, "Bura-sıyla Alman menzili arasındaki iki yüz elli metrelik mesafeyi meşhur bir şair 'darüldelilik' sözleriyle betimlemiştir. Yani lütfen gözlerinize hâkim olun, bakışlarınızı önünüzdeki kişinin sırtına dikin ve başka bir yere kay-malarına izin vermeyin." Saatine bakarak geri sayıma başladı. "Dokuz saniye on beş salise... *hadi!*"

Tırmanmaya koyuldu. Merdivenin en tepesine vardığında ne tered-düt etti ne de duraksayıp yukarıdan bize baktı. Aksine kendini yukarı çekiverdi. "Önce tırmanın, sonra atlayın!" diye bağırdı. Artık görüş ala-nımızdan çıkmıştı. "Kırık basamağa da dikkat edin!"

Noor maskenin boğuklaştırdığı bir "Hey!" nidasıyla itiraz etse de onun sırasını kaptım ve Bayan Hawksbill'in peşinden merdivene tırman-dım. Bayan Hawksbill'in dokuz saniye on beş saliselik hesaplamalarının sapması ihtimaline karşı kurşunu Noor'un değil de benim yememin daha iyi olacağına kanaat getirmiştim. Tabii tepemize bir bomba inerse merdi-vene hangi sırayla tırmandığımızın hiçbir önemi kalmayacaktı; hepimiz mortu çekecektik.

Ben kendimi kum torbası duvarının üzerinden diğer tarafa atarken arkadaşlarımın gaza gelmek için bağırdığını duyabiliyordum. Pek bir hayrı dokunmasa da gökyüzü tekrar göründü çünkü dikenli tel duvarlarının çerçevelediği kıpır kıpır bir duman girdabından ibaretti. Ayağa kalktım ve *Koş, koş, koş!* diye bağıran Bayan Hawksbill'in arkasından iki büklüm koşmaya başladım. Tek görebildiğim sırtı ve ağaçların kararmış gövdelerinin, pusun ve çamurun oluşturduğu karanlık bir ay yüzeyiydi. *Burası eskiden ormanmış*, diye düşündüm.

Toplaşarak sıkışık bir sıra olduk ve hafif koşu temposuyla Bayan Hawksbill'i takibe koyulduk. Zaten daha hızlı koşabilecek hâlde değildik. Görünürde avuç içi kadar bir düzlük bile yoktu. Her adım bir hesaplama, olası bir kırık bilek anlamına geliyordu. Parçalanmış ağaç gövdeleri ve şarapnel parçaları araziyi boydan boya kaplamıştı. Dikenli teldeki bir delikten geçen Bayan Hawksbill'i izlemek için çömeldiğim esnada Noor sırt çantama tosladı. Bir anda silah sesleri havayı delip geçti ama vurmaya çalıştıkları biz olsak bile kötü birer nişancıydılar.

Yolu henüz yarılamıştık ki Bayan Hawksbill sağlam kolunu kaldırdı. "Şimdi... durun!" diye bağırdı. Diğer yandan da eliyle durmamızı işaret ediyordu. Havadaki dumanların dağıldığını görünce bir şeye bakmak için arkasına dönen Enoch dışında hepimiz yere çöktük. "Tanrım, buradakilerden müthiş bir ölüler ordusu kurabilirdim—"

Onu belinden yakaladığım gibi çamura çaldım.

"Hey! Sen ne yaptığını—"

Az ötemize bir havan mermisi düştü. Patlama kafama tekme yemişim gibi hissetmeme neden oldu ve dünyam bir anlığına kararardı. Gökyüzünden yağan toz toprak dağılırken kulaklarım çınlıyordu. Ne var ki Enoch daha bana teşekkür edemeden Bronwyn ikimizi birden ayağa kaldırdı ve kendimizi Bayan Hawksbill'in peşinden koşarken bulduk. Gelişigüzele benzeyen keskin dönüşler yapıyor, ortada herhangi bir bariz neden yokken sağa ya da sola dönüyordu. Ne var ki biz takip ettiğimiz patikadan ayrılır ayrılmaz az evvel bulunduğumuz yer ya kurşun yağmuruna tutuluyor ya da bir havan mermisine hedef oluyordu.

Bayan Hawksbill bütün tehlikeleri salisesi salisesine ve ezbere biliyordu. Kendini âdete birbiriyle bağlantılı yüz binlerce olayı hafızasına kazımaya adamıştı. Arazide ilerledikçe ona olan hayranlığım artıyordu.

Hem durmaksızın koşmaktan hem de maskemin kusurlu birleşim yerlerinden içeri sızan zehirli havadan, dumandan, ölümden ve artık gaz kalıntılarından ciğerlerim yanıyordu. Önümüzde dikenli tellerden bir duvar ve ötesinde daha fazla siper olduğunu görebiliyorduk. Nihayet Alman saflarına geçmiştik.

Bayan Hawksbill'in bizi götürdüğü yıkık banketten kayarak sipere indik. Bu noktada neredeyse gelişigüzel hareket ediyor, ortalama yoruculukta bir doğa yürüyüşüne çıkmış birinden daha stresli görünmüyordu. Bu sırada kalbim göğsümün içinde gümbürdüyordu; artık düşman topraklarında olduğumuzdan şaşkın bir Alman askeri tarafından yakın mesafeden vurulmamız an meselesi olabilirdi. Ne var ki buradaki siperler az evvel ayrıldığımız İngiliz menzillerinden bile daha sakindi.

Bir kere saklanmak zorunda kaldık. İki asker geçerken Bayan Hawksbill bizi sığınağın tekine soktu. Tehlike geçtiğinde siperin aşağısına doğru yaklaşık elli adım daha attı ama sonra bir yol ayrımında durdu. "Bu biraz nahoş fakat gerekli bir hamle," diye omzunun üstünden tısladı. Ardından yerden bir kereste aldı, havaya kaldırdı ve beş saniye sonra köşeden dönen miğfersiz bir askerin kafasına indirdi. Asker yere yığıldı.

"Güzel gösteriydi," dedi beğeniyle Horace.

Çok geçmeden siperlerden çıkıp ateş hattını aştık. Bayan Hawksbill gaz maskesini çıkarıp bir kenara atınca grubumuzun geri kalanı da aynısını yaptı. Bayan Hawksbill'in tepeden gösterdiği yıkılmaya yüz tutmuş kasabaya varmıştık. Burası eskiden canlı bir kasaba olsa bile artık bir harabeden azıcık daha fazlasıydı; bombalanmış, yağmalanmış ve neredeyse tamamen terk edilmişti. Bina enkazlarını didik didik eden birkaç cılız köpek dışında tek bir canlı mahlûk bile görmedik.

Bayan Tern'ün döngüsünün girişi kasabadaki hayvanat bahçesinin içindeydi. Hâlâ ayakta duran demir bir kapıdan içeri girdik. Ayı çukuruna doğru yollandık, çukura indik ve yan duvardaki ahşap bir kapıdan geçtik. İçeri adım atar atmaz zamanın ve yerçekiminin hızlandığını hissettik. Sonunda diğer tarafa geçmiştik.

BÖLÜM ON BEŞ

Kapının açılmasıyla aralıkta bir ayının suratının belirmesi bir oldu. Ayının onları koklamasına izin veren Addison ve Bayan Hawksbill dışında herkes ondan kaçmak için telaş içinde duvara doğru hücum etti.

"*Bonjour, Jacques,*"* dedi hoşça Bayan Hawksbill. "*J'ai amené des invités pour rendre visite à ma sœur.*"**

Ayı geçmemize izin vermek için kapının arkasından çekildi.

"Jacques kız kardeşimin kediayılarından biridir," diye açıkladı Bayan Hawksbill. "Döngü girişini korur."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Addison. Fakat Jacques kükreyince Addison biraz bozuldu. "Hayır, dalga geçmiyorum. En yakın arkadaşlarımdan bazıları ayıdır."

Jacques bize yol açmak için biraz daha geriledi.

"Herkes kediayılara ymbryneler kadar iyi gözle bakmaz," dedi Bayan Hawksbill. "Hadi bakalım, adımlarınıza can gelsin. Burada sakınmanızı gerektirecek tek bir bomba bile yok. Bu döngüde hepiniz güvendesiniz."

Tırmanarak ayı çukurundan çıktık. Anlaşılan hâlimiz bizi yukarıdaki seyir platformundan izlemekte olan işçileri epeyce şaşırtmıştı. Kediayı arkamızdan kükreyince Bayan Hawksbill bağırarak ona veda edip el salladı. Ardından hayvanat bahçesinden ayrılmak için yola koyulduk.

Burada hava güneşliydi, üstelik bulutsuz ve dumansızdı. Ne silah ne de bomba sesi duyuyordum. Bu yay gibi gerilen sinirlerim için hoş bir rahatlamaydı. Bayan Tern'ün döngüsünde 1916 senesiydi ve savaş yaklaşmış olsa da kasaba henüz yakılıp yıkılmamıştı. Gerçi ateş hattı pek uzakta sayılmazdı ve kasaba sakinleri rüzgârın tersine dönmesinin an meselesi olduğunu biliyor olmalıydı.

---

* (Fra.) Merhaba, Jacques. *–çn*

**(Fra.) Kız kardeşime misafir getirdim. *–çn*

Biz hayvanat bahçesinden çıkıp kasabaya girerken Addison pek çoğu boş olmasına rağmen kafeslerden hayıflanıp durdu. "Hayvanat bahçeleri dünyadaki en acımasız yerdir," dedi. "Eğer insanları kafeslerde sergileseydik bu hoşlarına gider miydi?"

"Bentham'ın bir âdemi beşer bahçesi inşa etme planı vardı," dedi Millard. "Dünyanın farklı köşelerinden toplanmış sıradan insanlar yaşadıkları yerlere benzeyen habitatlara kapatılacaktı. Bunu kitabında okudum."

"Kitap da mı yazmış?" diye sordum.

"Başlamış ama bitirememiş. Ofisinde yarım kalmış bir nüsha buldum. *Myron Bentham'ın Aşırı Sıradan Çocuklar Meskeni.* Kısmen müze kataloğu kısmen ansiklopedi kısmen tuhaf tarihçesiydi."

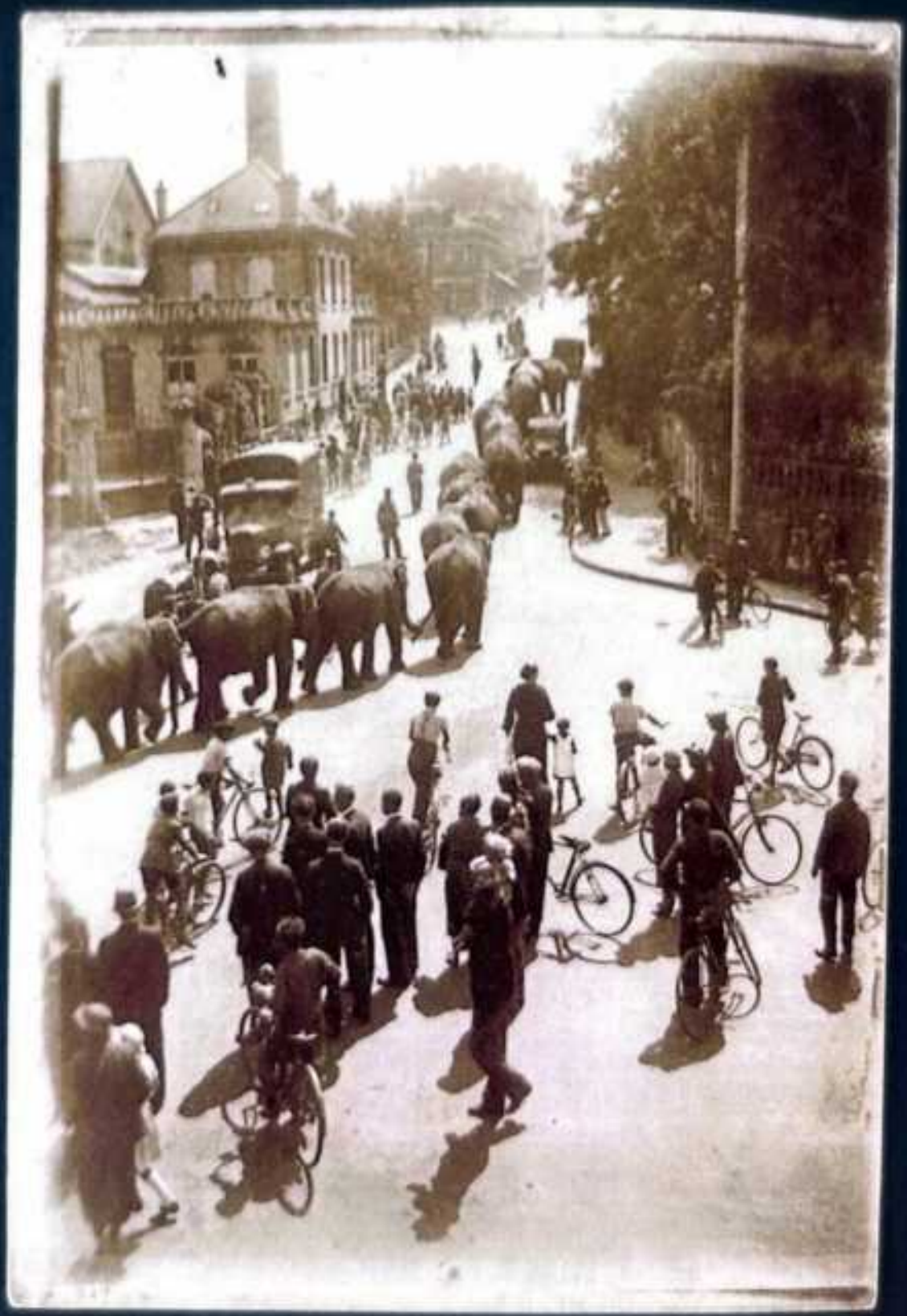
Bentham'ın müzesinden ve insanların ya da hayvanların kapatıldığı o esaret bahçelerinin ahlaka uygun olup olmadığından bahsederek kasabanın huzurlu sokaklarında yürüdük. Kafamı dağıtıp az evvel yürüyerek aralarından geçtiğimiz o dehşet sahnelerini unutturacak her sohbete vardım. Kesilmek bilmeyen bomba ve silah sesleri yüzünden sinirlerim hâlâ gergin ve göğsüm hâlâ sıkışıktı. Üstelik sohbete ne vakit ara versek, ateş hattında gözüme ilişen sahneler zihnimi istila ediyordu. Hâliyle ayaklarımızla birlikte çenelerimizi de çalıştırdık.

Fillerin alışılmadık biçimde ağırbaşlı geçit törenini izlemek amacıyla kasaba meydanında toplanmış kalabalığın yanından geçtik. Filleri dehleyen asık suratlı bir çift eğitmen dışında hayvancıklara eşlik eden ne bir org müziği ne palyaço ne de akrobat vardı.

"Tahliye edilerek İngiltere'ye gönderiliyorlar," dedi Bayan Hawksbill. "Birkaç hafta içinde kasaba sakinlerinin çoğu onlarla gitmediklerine pişman olacak."

Kasabanın eteklerine doğru yürümeyi sürdürdük. Bir süre sonra Bayan Hawksbill kız kardeşinin evinin yine bir tepenin zirvesindeki ağaçların arasından görünen çatısına işaret etti. Oraya ulaşmak için ormanın içinde kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir patikadan tırmandık. Demirden ve ahşaptan yapılma hayvan heykelleri kısmen çalıların arasına saklanmıştı. Üstelik gölgelerin derinliklerinde bizi takip etmek için telaşla koşuşturan yaratıklar görür gibi oldum. Bunlar hiç şüphesiz tuhaf yaratıklardı.

"Başardığımıza inanamıyorum," dedi Bronwyn. "Ateş hattındayken başaracağımızdan kuşkuluydum."

"Bronwyn, uğursuzluk getireceksin!" diyerek haşladı onu Emma.

"Cidden," dedi Noor. "Onlarla gerçekten tanışacağımız âna kadar dilini tut."

"Eğer yolculuğumuz *Skandal Postası*'nda haber olursa kahraman gibi görünürüz," dedi Enoch. "Sizce fotoğraflarımızı da basarlar mı? Belki şu Francesca fıstığı benimle çıkmaya en sonunda razı olur."

"İçin rahat olsun. Farish Obwelo'ya Jacob'ın savaş alanında hayatını nasıl kurtardığından kesinlikle bahsedeceğim," dedi Emma. "Francesca buna bayılacak."

"Öf, kes sesini. Hayatımı falan kurtarmadı!"

"Şandan şöhretten dem vurduğunuza inanamıyorum," dedi Horace. "Geriye ne *Skandal Postası* ne de etkilenecek fıstıklar kalacak, eğer Noor başaramazsa—" Son anda kendini tuttu ve beceriksizce taktik değiştirdi. "Şu büyüleyici heykele bakın, yoksa bir turna kuşu mu?"

Noor botuyla bir taşı tekmeledi. "Teşekkürler, Horace, şu anda en çok ihtiyacım olan şey fazladan baskıydı."

"Bir kıymeti var mı bilmiyorum ama hepimiz sana inanıyoruz."

"Kendi adına konuş."

"Hadi ama, bozgunculuğun ne lüzumu var şimdi?" dedi Bayan Hawksbill.

Noor iç çekti. "Benden ne beklendiğine dair en ufak bir fikrim olsaydı kendime inanmam daha kolay olurdu."

"Sanırım çok yakında öğreneceksin. Şimdi... Bayan Tern'le tanıştığınızda lütfen duruma ayak uydurun; ona kalırsa hâlâ 1916 yılındayız. Ayrıca ne Caul'ün öldüğünden ne dirildiğinden ne de döngüsünün bir hafta içinde çökeceğinden haberi var. Bu konuda ona bilgi vermemenizi rica ediyorum. Öğrenirse mahvolur." İleride gözüne birini kestirdi. Bir an sonra yüzünde koskoca bir gülümsemeyle adımlarını hızlandırmıştı. "*Ah, ah, ma chérie!*"*

Genç bir kadın patikadan bize doğru koşuyordu. Güzel yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

"*Maud! Tu m'as manqué!*"**

Yirmilerinin sonlarındaymış gibi görünüyordu. Üzerinde modaya uy-

---

* (Fra.) Ah, ah, canım! –*çn*

** (Fra.) Maud! Seni özledim! –*çn*

gün, askeri yeşil bir pardösü, başındaysa yandan çarklı bir bere vardı. Hatırladığından çok daha yaşlı duran kız kardeşini yakından görünce Bayan Tern'ün suratındaki gülümseme tekledi ama o daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Bayan Hawksbill onu bağrına basıp iki yanağından öptü.

Enoch ağzı bir karış bakakaldı. "Bizim huysuz ihtiyarın kız kardeşi bu muymuş? Ama çok—"

"Genç mi?" dedi Noor.

"Burasının çökük bir döngü olduğunu unutma," dedi Millard. "Burası çiçeği burnunda bir döngüyken muhtemelen Bayan Hawksbill de onun kadar genç görünüyordu."

"Bugünden tam bir hafta sonra ölecek," dedi Enoch iç geçirerek. "Güzelliğine yazık olacak."

"Nasıl olsa senden hoşlanmazdı," dedi Bronwyn. "Bir ymbryne olduğundan bahsetmiyorum bile, kuşlar aşkına."

"Ymbrynelerin de aşka ihtiyacı vardır. Sırf evlenmelerine müsaade edilmiyor diye—"

Emma onu dirseğiyle dürtükleyerek susturdu. "İğrençleşme."

"Aşkın iğrençlikle uzaktan yakından alakası yoktur, sizi iffet kumkumaları."

Bayan Tern'ün gülümsemesi silinip gitmişti ve hararetli bir Fransızcayla konuşarak kız kardeşini tepeden tırnağa süzmekle meşguldü.

"*Bayan Hawksbill'in koluna ne olduğunu öğrenmek istiyor*," diye fısıldadı Millard. "*Ve neden böylesine yaşlı göründüğünü.*"

"Deri terzisinin diktiği yeni kılığı deniyorum," dedi Bayan Hawksbill bize kurnazca göz kırparak. Biz de anlayalım diye İngilizce yanıt vermişti. "Ve uykusunda dönen kediayımın altında kaldım." Kız kardeşinin koluna şefkatle vurdu, ardından onu tekrar bağrına bastı. "Daha sonra anlatırım."

Ymbryneler kol kola bize doğru yürüdüler.

"Tanrım, bugün ne çok ziyaretçimiz var," dedi Bayan Tern. Bu hemen dikkatimi çekti. "Bu şerefi neye borçluyum?"

"Kıta Avrupası'ndaki döngüleri kapsayan büyük bir tura çıkmışlar," diye yanıtladı Bayan Hawksbill bizim adımıza, "ve senin şu muhteşem hayvan meskeninin namını duymuşlar."

"Mutlaka görülmesi gereken yerlerden biridir," dedi Bayan Tern gururla. "*Tuhaf Masallar*'ın yeni baskısındaki masallardan birine konu olduğumuzu biliyor muydunuz?"

"Burada olmamızın sebebi de bu," dedi Millard ve ardından yerlere kadar eğilerek kendini takdim etti. "Bu dillere destan yeri kendi gözlerimizle görmeliydik."

"'Pensevus'un Masalı,'" dedi Noor. Bayan Tern başıyla onayladı. "Penny hâlâ buralarda mı?"

Bayan Tern'ün kaşları havaya kalktı. "Onu tanıyor musunuz?"

"Ben küçükken bir süreliğine benimdi."

Ymbryne etkilenmişe benziyordu. "O hâlde çok özel biri olmalısınız. Sizi tekrar görmekten mutluluk duyacağına eminim. Şu anda Sophie adında, onu elinden neredeyse hiç bırakmayan bir kızla beraber evde."

Derken çalılardan bir hışırtı yükseldi ve yola fırlayan bir tavuk sürüsü önümüzden geçti. "Hayır, almayayım!" diye ciyakladı Millard koşup Bronwyn'in arkasına saklanarak. "Bunlar patlayanlardan mı?"

"Görüyorum ki tuhaf zoolojisiyle yakından ilgilisiniz," dedi Bayan Tern.

Addison mağrur bir edayla öne çıktı. "Kıyamet tavukları sadece sabahın erken saatlerinde yumurtlar," dedi, "ve yumurtalarını yalnızca kümeslerine bırakırlar." Addison arka patileri üstünde doğrulup patisini uzattı. "Addison MacHenry, şerefli bir av köpeği nesebinin yedinci yavrusunun yedinci yavrusuyum."

Bayan Tern'ün zevkten dört köşe olduğu her hâlinden belliydi. "Bayan Wren'inkilerdensiniz." Addison'ın patisini sıktı. "Müdireniz yakın bir arkadaşımdır. Ona bir ziyaret borçluyum. Umarım burada kendinizi evinizde hissedersiniz. Hoş... Hayvan meskenimin muhteşem Bayan Wren'inkinin yanında sönük kaldığından eminim."

Addison gülümsemeyi denedi ama kederi suratından belli oluyordu. "Ah, orasını bilemeyeceğim." Yuvası tıpkı bizimki gibi mahvolmuş, arkadaşlarının çoğunu kaybetmişti. "Teşekkür ederim, selamınızı kendisine ileteceğim."

"Ziyaretçilerden bahsediyordunuz?" dedi Noor, Bayan Hawksbill'e kaçamak bir bakış atarak.

"Şey, evet," dedi Bayan Hawksbill, Noor'un izinden giderek. "Onlarla tanışmayı iple çekiyoruz. Hem belki de siperleri geçerken izlediğimiz yolu öğrenmek isterler—"

"Evet, yürüyerek yapılabilecek en nahoş yolculuklardan biridir," dedi Bayan Tern. "Devasa bir et öğütücüsünün dişlileri arasından geçmek gibi..." Tam bir kuş edasıyla silkindi, ardından aklı karışmış gibi göründü. "Ziyaretçilerim birkaç gün önce geldiklerini söylüyorlar ama gariptir ki onları hiç hatırlamıyorum. Bu sabah uyandığımda buradalardı." Omuzlarını silkti. *Döngülerde her daim tuhaf şeyler olurdu.*

"*Hafızası her gün döngüsüyle birlikte sıfırlanıyor,*" diye fısıldadı Millard, Noor'la bana.

Bayan Tern, "Üst kattaki salonda inzivaya çekildiler," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Belli ki katılımımın hoş karşılanmadığı bir tür toplantı yapıyorlar." Bir anlığına kaşlarını çattı. Bu duruma canının sıkıldığı ortadaydı ama gücendiğini belli etmemeye çalışıyordu. "Ama siz onlarla tanışmayı *deneyebilirsiniz.*"

Bayan Hawksbill elini kız kardeşinin sırtına koydu. "Hemşirem, bize yolu gösterir misin?"

"*D'accord,*"* dedi Bayan Tern tekdüze bir sesle. Çatık kaşlı ifadesinde üst üste yığılan garipliklerin ağırlığını görebiliyordum: hiç de dost canlısı olmayan ziyaretçileri; kız kardeşinin izah edilemez ihtiyarlığı; biz. Yine de yürüdü ve başka soru sormadı. En azından arkadaşlarımla bana. Patikadan yukarı yürürken Bayan Hawksbill'le usulca Fransızca konuşmaya daldılar.

Bizi bekleyen pek çok şey vardı, hâliyle koşmamak için kendimizi zor tutuyorduk. Omuzlarını saran ve neredeyse havada çatırdayan gerilim yüzünden Noor kendi kendine mırıldanıyordu. Derken bir köşeden döndük ve ev göründü. Mimari açıdan bakıldığında en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş, kocaman, eski bir şatoydu: üç tepeli çatısı, güzelce süslenmiş kubbeli girişi, zevkli ahşap işçiliği, zemin katını çevreleyen sıra sütunlar. Ne var ki büyük çoğunluğu, evin orman tarafından yalanıp yutulmuş gibi görünmesine yol açan yapraklarla sarmaşıkların altında kalmıştı.

"Evimizin hâlinin kusuruna bakmayın," dedi Bayan Tern. "Bu bitki örtüsü evi bombardıman uçaklarından gizlemeye yarıyordu. Ne yazık ki

* (Fra.) Tamamdır. –*çn*

döngüyü yaratmadan evvel onları budamaya zamanım olmadı, hâliyle böylece kalakaldık."

"Bayan P kamuflaj kullanmayı akıl edebilseydi döngümüz sıfırlanırken her gece dışarıda donumuza kadar ıslanmak zorunda kalmazdık belki de," dedi yüzünü ekşiterek Enoch.

"Estetik açıdan verilecek ödüne değmezdi," dedi Horace, önümüzdeki manzara karşısında burnunu kırıştırarak. "Bizim evimiz buradan çok daha güzeldi."

Biz yanlarından geçip verandaya doğru seğirtirken ön bahçede otlanan iki at bizi sessiz bir ilgiyle izledi. Arkamızda kaldıklarında birinin fısıldadığını, diğerininse ona kıs kıs gülerek yanıt verdiğini duyar gibi oldum.

Çamurlu toynak izlerini takip ederek eve girdik. "Hayvanlar alt katta yaşıyorlar; ben üst katta kalıyorum," diye açıkladı Bayan Tern. Antrede bir eşeğin etrafından dolandıktan sonra ahıra çevrilmiş gösterişli bir salona girdik. Uzun boynuzlu keçiler pislikten şeffaflığını yitirmiş pencerelerin altındaki çöpleri katur kutur yiyorlardı. Dallı budaklı parke döşemeler toprak ve saman yığınlarının altında kalmıştı. Kadife perdeler yırtılmış ve kıvrılarak iri kıyım, uzun gerdanlı bir kuş sürüne yuva yapılmıştı. Kanatlı bir maymun ihtişamlı avizeye atladı ve orada ileri geri sallanırken bize ciyak ciyak bağırdı fakat Bayan Tern'den azar işittikten sonra kendini yere bıraktı, kanatlarını kapattı ve küçük bir masanın etrafında çaylarını yudumlamakta olan diğer iki maymuna katıldı. Bayan Wren'in döngüsünün neden açık havada, geniş bir tepeye kondurulmuş alelade yapılardan ibaret olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

"Bugün herkes biraz gergin," dedi Bayan Tern özür dilercesine. "Etrafta bu kadar çok yabancı olmasına alışık değiller."

"Neredeler?" dedi Noor sertçe. Bir yandan da bakışlarıyla salonu tarıyordu.

"Çizim odasındalar, oraya şuradaki kapıdan ulaşabilirsiniz..." Odanın karşı tarafındaki yüksek kapıya işaret etti. "Sanırım önce evi gezmek ya da bir şeyler içmek istemezsiniz—"

Onu nazikçe geri çevirecek görgüye ve sabra yalnızca Millard sahipti; geri kalanımız çoktan kapıya doğru yollanmıştık. Kehanette adı geçen diğer çocuklarla tanışmaya can atıyorduk.

Bayan Tern peşimizden gelmeye kalktı ve Bayan Hawksbill onu durdurdu. "Biraz oturup konuşalım," diye yalvararak onu dışarı çıkardı.

Yüksek kapı daha küçük bir salona açıldı. Burası epeyce temizdi ve içeride hayvan yoktu. Hatta ilk bakışta insan da yoktu. Tek görebildiğimiz, cam tavanından gün ışığının süzüldüğü balkona çıkan ihtişamlı, kavisli bir merdivendi.

"Merhaba?" diye seslendim. "Biz—"

Bir anda her yer karardı. Işık odayı öyle çabuk terk etti ki kelimeler ağzımda kaldı.

"Ne oldu?" diye bağırdı Horace.

"Biri lanet olası ışığı—" dedi Enoch, ardından takılıp paldır küldür düştüğünü duydum.

"Barış içinde geldik!" diye seslendi Bronwyn.

Emma avuçlarının içinde, suratındaki korku yüklü ifadeyi aydınlatan bir çift alev peyda etti. Derken daha parlak bir ışık bakışlarımın balkona kaymasına neden oldu. Işığın kaynağı ateşle aydınlanmaktan ziyade ateşten *yapılmışa* benzeyen bir kadındı ve onu görmek çoğumuzun nefesini tutmasına yol açtı. Bize tepeden bakacak kadar uzun boyluydu, üzerinde ortaçağ şövalyelerine has zırhlardan vardı ve ellerinde tıpkı kendisi gibi alev alev yanan devasa bir kılıç tutuyordu. Hep birlikte geriye doğru bir adım attık ama arkasını dönüp kaçan olmadı.

"Kimsiniz?" dedi kadın çınlayan bir sesle. "Neden geldiniz?"

"Bizler Alma Peregrine'in vesayeti altındaki çocuklarız," diye bağırdı Emma kadınla aynı perdeden konuşmaya çalışarak.

"Yediliden birine eşlik ediyoruz," dedi Horace. Sesi yüksek fakat titrekti. "Bilirsiniz işte, hani şu kehanette adı—"

Kadının alevleri iyiden iyiye harlarken sesi salonda çınladı. "Hanginiz ışık yutan?"

Işık yutan. Ondan haberleri varmış.

Noor'u durdurmak için içgüdüsel olarak uzandım ama Noor elimden kurtuldu. "Benim!" dedi bir adım öne çıkarak. "Yediliden biri misin?"

"Buraya yalnızca bir ymbryneyle gelmen gerekiyordu. Velya nerede?"

V'nin adı anılınca Noor önce kaskatı kesildi ama çarçabuk toparlandı. "Öldü."

"O hâlde burayı nasıl buldun?"

"V... yani Velya bana bir ipucu verdi. Biz de o ipucunu buraya kadar takip ettik."

"Sana kefil olacak ymbryne burada olmadığından kendini kanıtlamalısın. Eğer hakikaten yediliden biriysen öne çık ve yanıma gel."

Ateş kadın merdivene doğru seğirtip basamakları teker teker inmeye başladı. Noor'u dirseğinden yakaladım, Bronwyn de diğer koluna girdi.

"Bu bir tuzak olabilir," dedim dişlerimin arasından.

"Bırak gitsin," dedi Horace. "Sanırım böyle olması gerekiyor."

Dediğini istemeye istemeye yaptık. Noor merdivenin dibinde ateş kadınla bir araya geldi. Bir an için yüz yüze öylece dikildiler. Gerginlikleri her hâllerinden belliydi. Derken kadın kılıcı kafasının üstüne kaldırdı. Bu esnada kılıçtan yükselen alevler iyice parlaklaşarak salonun köşelerini bile aydınlattı.

"DUR!" diye haykırdım ama çok geçti; kılıç çoktan inişe geçmişti. Noor ellerini kaldırdı ve iki elinin arasına kıstırdığı kılıcı tek hamlede kadının ellerinden çekip aldı, ardından avuçları arasında eriterek bir ışık topuna dönüştürdü ve ışık topunu ağzına tıkıştırdı.

Kadın sendeledi, sonra kendini toparladı ve kollarının iki yanına düşmesine izin verdi. "Çok iyi," dedi gülümseyerek. "Sahiden çok iyi."

Noor yutkundu. Kılıcın alevleri midesine inerken gırtlağı içeriden aydınlandı. "Benim ışık yutan olduğumu nereden bildin?"

"Çünkü," dedi karanlıktan gelen genç bir erkek sesi, "hepimiz öyleyiz."

Böyle der demez merdivenin altında, kafasının içinden yayılıyormuş gibi görünen bir ışık birikintisinin orta yerinde belirdi, ardından derin bir nefes aldı ve nefesini verdiğinde etrafa bir oda dolusu gün ışığı yayıldı. Birkaç saniye içinde kafası normal tonuna büründü ve etrafımızdaki boşluk yüksek pencerelerden süzülen gün ışığı huzmeleri sayesinde gece karasından gün ortasına döndü.

Delikanlı on sekizinde gösteriyordu. Pürüzsüz, kahverengi bir teni vardı ve ince çizgili takım elbisesi, silindir şapkası ve yanımıza gelirken takmaya giriştiği ince deri eldivenleriyle iki dirhem bir çekirdekti. "Benim adım Julius," dedi, "ve bu da Sebbie."

Ateş kadını kastettiğini varsaydım ama kadın gözlerimizin önünde ufalıyor, alevleri sönüyor ve göz kamaştırıcı, turuncu renkli bir ışık to-

puna dönüşüyordu. Işık yumağı atılan topu yakalamak üzere olan bir dış saha oyuncusu edasıyla kolunu uzatan, balkondaki ufak tefek, solgun kızın ellerine doğru süzüldü. Avucuna çarpmasıyla kızın diğer elinin ayasıyla onu dümdüz etmesi bir oldu. Ardından çekiştirerek sicim hâline getirdi, spagetti gibi şapırdatarak içine çekti ve hafifçe geğirdi.

"Merhaba," diye gürledi. Ateş kadının gür sesinin taş çatlasa on yaşında, ufak tefek bir kızdan çıktığını duyunca şaşkınlıktan apışıp kaldım. "Aramıza katılmanın zamanı gelmişti."

* * *

"Soğuk karşılama için kusura bakma," dedi Sebbie adındaki kız merdivenlerden inerken. "Bizden biri olduğundan emin olmak zorundaydım." Üzerinde beyaz renkli, tiril tiril bir elbise vardı, asık suratlıydı, Doğu Avrupa aksanıyla konuşuyordu ve parlak ışıktan nefret ediyor gibi görünüyordu. Pencerenin kenarındaki güneş ışığı birikintisine adım attığında ışığı kenara iterek suratını sonrasında yanından hiç ayırmayacağı loş bir gölgenin içinde bıraktı.

Julius basamakların dibinde bize katıldı. Hepimiz orada toplanmıştık. "Tek bir kız ve ona eşlik eden bir ymbryne bekliyorduk. Bir grup değil."

"Uzun hikâye," dedi Noor.

"Yeterince vaktimiz var." Julius kollarını kavuşturdu. "Karnınız aç mı?"

"Aslında zamanımız yo*k*," dedi Millard. "Diğerleri nerede?"

Sebbie omuzlarını silkti. "Şimdilik bu kadarız. Ymbrynelerimiz bizi buraya bırakalı birkaç gün oluyor."

Emma'nın aklı karışmıştı. "Bırakıp... gittiler mi?"

"Varlıklarının fazla dikkat çekeceğinden endişelendiler," diye açıkladı Julius. "Ayrıca bebek bakıcısına ihtiyacımız yok."

"Bir oğlan daha vardı," dedi Sebbie. "Ama beklemekten sıkılınca çekip gitti."

Noor'un gözleri belerdi. "Nasıl yani? Gerçekten çekip gitti mi?"

"Kapıyı kapatmak için *yediliye* ihtiyacımız var," diye tasalandı Horace.

Julius elini havada şöyle bir salladı. "Bence geri döner."

Noor saçını başını yolmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Peki ya diğer üç kişi?" dedim. "Onlar nerede?"

"Sophie yolda olduklarını söyledi," dedi Sebbie.

"Ayrıca çok gergin görünüyorsunuz," dedi Julius. "Bence kesinlikle bizimle üst kata gelip birkaç lokma atıştırmalısınız."

Buraya neden çağırıldıklarına dair en ufak bir fikirleri olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Kehanet hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Noor onlara.

"Bir kehanet olduğunu ve o yüzden burada olduğumuzu," diye yanıtladı Julius.

"Ymbrynelerimiz bize pek bir şey anlatmadı." Sebbie yanlışlıkla suratına düşen bir ışık huzmesini elinin tersiyle kovaladı. "Neler döndüğünü biliyor musunuz?"

Ayrıntılara hâkim değillerdi, demek ki ymbryneleri onları korkutmaktan çekinmişti. Ayrıca yakın zamana dek kehanetin pek çok kişi tarafından bilinmediğini ve çok az kişi tarafından ciddiye alındığını da unutmamak gerekirdi.

"Hiç Caul diye birinden bahsedildiğini duydunuz mu?" diye sordu Emma.

Elbette duymuşlardı. "Neden? Tüm bunların onunla ne ilgisi var?" diye sordu Julius.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi Sebbie.

Hâllerinden endişelenmeye başladıkları belli oluyordu.

Onlara kötü haberi özet geçtik. Caul çöken Ruhlar Kütüphanesi'nde mahsur kalarak kehanetin önemli bir kısmının gerçekleşmesine vesile olmuştu. Kısa süre önce diriltilmişti ve şimdi eskisinden daha güçlüydü.

"Ve yanında yeni nesil gölgeler var," dedim.

"Ve son sığınağımıza, döngümüze, Şeytanın Arka Bahçesi'ne saldırmaya hazırlanıyor," diye ekledi Horace. "Eğer oranın ve Panoptidön'ün kontrolünü ele geçirirse hiçbir döngü güvende olmaz. Hatta en kuytuda kalanlar bile."

Julius kös kös başını aşağı yukarı salladı. "Yani dediğinize göre her şey bize bağlı." Sesi kulağa hâlâ *pek* kaygılı gelmiyordu.

"Aynen öyle olabilir," dedi Millard. "Ona direnip, çekip gideceğini ümit etmekten başka tek umudumuz sizlersiniz. Meşhur yedili."

"Şu anda yalnızca üç kişi olmamız dışında bir sorun yok," dedi Noor.

"Diğerleri geliyor," diye diretti Sebbie. "Kafasına göre gezintiye çıkan çocuğa gelince... Sophie ve Pensevus çok uzağa gitmiş olamayacağını söylediler. Birkaç saat önce onu geri getirmeye gittiler."

"Zaten yaban domuzundan beter bir kişiliği vardı," dedi Julius.

Noor diken üstündeydi ve tırnak etlerini yoluyordu. "Pekâlâ, o mesele bizim kontrolümüzde değil, yani boş verelim gitsin," dedi. "Ama ne *yapmamız* gerektiğini bileniniz yok mu?"

Julius kafasını yana yatırarak ona baktı. "Yapmak derken?"

Bir an için Noor çığlık atacak gibi göründü. "Caul'le *nasıl* savaşacağımızı? Kapıyı *nasıl* kapatacağımızı? Hiçbirinizin en ufak bir fikri bile yok mu?"

"Aslına bakarsan yanıt bir saat öncesine kıyasla çok daha net," dedi Millard.

"Öyle mi?" dedi Noor bir çırpıda ona dönerek.

"Hı hı." Millard, Julius ile Sebbie'ye döndü. "Sizden önce gelen... onun becerisi neydi?"

"O da bir ışık yutandı, tıpkı bizim gibi," dedi Julius.

"Ah!" Millard ellerini çırptı. "O hâlde yedinizin de ışık yutan olduğuna kalıbımı basarım. Yani 'kapıyı kapatma' ifadesinin ışık yutmakla bir alakası olduğunu varsaymak aşırıya kaçmak olmaz."

Noor'un gözleri fal taşı misali açıldı ve yavaşça başıyla onayladı.

"Belki de Caul şimdi ışık özlüdür," diye akıl yürüttü Emma. "Ve sizin yalnızca şey yapmanız gerekiyordur, anlarsınız ya..."

"Onu yutmaları mı?" dedi Enoch.

Bronwyn yüzünü buruşturdu. "İğrenç."

"Peki 'kapı' ne olacak?" diye sordum.

"Metafor olabilir," dedi Horace. "Kehanetin yüzde elli biri şiir, yüzde kırk dokuzu gerçektir."

"Ben yüzde elli bir açlıktan geberiyorum," dedi Julius. "Pensevus ne yapmamız gerektiğini biliyordur. Geri döndüğünde ona sorarız. Şimdi eğer sizin için sakıncası yoksa karnımı doyurmak istiyorum. Bayan Tern siz gelmeden önce öğle yemeği hazırlamıştı."

BÖLÜM ON ALTI

Işık yutanların peşinden üst kata çıkarken moralim bozuldu. Caul'ü bozguna uğratmanın yedilinin aynı odada oturup el ele tutuşmasından daha fazlasını gerektireceğinden artık emindim. İşlerin nadiren o kadar kolay olduğunu anlamama yetecek kadar uzun süredir tuhafların dünyasının bir parçasıydım. Muhtemelen yediliyi de yanımıza katıp Arka Bahçe'ye dönecek ve zamanı geldiğinde düşmanımızın karşısına çıkmak zorunda kalacaktık. Sonrasında işler çirkinleşecekti. Ve zorlaşacaktı. Ve kan gövdeyi götürecekti.

Zor işlere girişmek için yerimde duramıyordum. Bunlardan biri de Bayan Tern'ün döngüsünden çıkmaktı. Fakat diğer dört tuhafın gelmesini beklemekten başka seçeneğimiz yokmuş gibi göründüğünden biraz aylaklık etmeyi dert edinmedim. Yolculuk yüzünden sinirlerim gergindi, yorgunluktan kafamı kaldırabilecek hâlde değildim. Üstüne bir de davetkâr yemek kokusu burnuma çalınınca fark ettim ki kurt gibi açtım.

Sebbie ve Julius bizi üst kata, açık büfeli bir ziyafet sofrasının kurulu olduğu temiz, hayvansız bir oturma odasına götürdü. Ağır sırt çantalarımızdan ve kabanlarımızdan kurtulduk. Bronwyn sırtındaki valizi güm diye yere bıraktı, ardından açık büfeye aç kurtlar gibi saldırdık.

Hem yedik hem konuştuk. En çok konuşan Noor ve diğer iki ışık yutandı. Tazecik ekmeklerle sıyrılmış ağız dolusu *ratatouille** lokmaları arasında Noor masanın karşısından Julius'la Sebbie'yi soru yağmuruna tuttu. Şimdiye dek hayatları nasıldı? Becerileri ne zaman ortaya çıkmıştı? Ymbryneleri onlara kehanetten bahsetmiş miydi? Onun gibi takip edilip av olmuşlar mıydı?

Ymbryneleri tarafından önceki gün Bayan Tern'ün döngüsüne getirildiklerini söylediler. Bizim seçtiğimiz rotadan daha yavaş fakat daha az tehlikeli yollardan gelmişlerdi. Bizim mecbur kaldığımızın aksine yal-

* Geleneksel Fransız mutfağına ait sebzeli bir türlü. –ç*n*

nız değil de ymbryneleriyle birlikte seyahat ettiklerinden Bayan Tern'ün döngüsüne çabucak vardıklarını düşünmeden edemedim. Millard kulağıma fısıldayarak tahminimi doğruladı: Ymbrynelerin ve onlarla birlikte seyahat edenlerin kullanabileceği bazı zamansal kestirmeler vardı.

İsimleri Julius Purcell ve Sebbie Mayfield idi. Her ne kadar becerileri arasında küçük farklılıklar olsa da ikisi de ışık yutandı. "İstediğimde sesimi yansıtabiliyorum," dedi Sebbie. Sonra biraz daha alçak sesle, "Işığımı da," diye ekledi.

Julius'ın ışık yutma gücü korkutucuydu: Göz açıp kapayıncaya dek koskoca mekânları karartabiliyordu ama topladığı ışığı Sebbie'yle Noor'un yapabildiği kadar uzun süre içinde tutamıyordu. Annesiyle babasının Ganalı olduğunu düşünüyordu ama küçük yaşta bir ymbryne tarafından evlat edinilmişti ve pek çok kez yer değiştirmiş, hayatının büyük bölümünü döngüden döngüye sürüklenerek geçirmişti. En son Çin'e taşınmıştı. "Oradaki döngüler bir harika, üstelik bazıları çok kadim," diye anlattı ballandıra ballandıra. "Hiç karanlık çağ yaşamadıklarını biliyor muydunuz? Avrupa'nın tümü, hatta en meşhur krallar bile beş yüz yıl boyunca okumayı yazmayı çözemezken onlar hayatımda gördüğüm en büyüleyici sanat ve edebiyat eserlerini veriyordu." Kaç yaşında olduğundan pek emin değildi. Elli altı yaşlarında olduğunu sanıyordu ama uzun zaman önce doğum günlerinin çetelesini tutmayı bırakmıştı. Ne var ki asıl gün gibi ortada olan bir tuhafa, bilhassa da yediliden biri olan bir tuhafa nazaran nispeten korunaklı bir yaşam sürmüş olmasıydı.

"Takım elbisen çok hoşmuş," dedi Horace. "Nereden aldın?"

Julius takdir edercesine gülümsedi. "Bamako'da bir terziye diktirdim. Bana soracak olursan Savile Row'da* bile öylesini bulamazsın."

"Buna hiç şüphe yok." Horace coşkuyla başını aşağı yukarı salladı, ardından mahcup mahcup önüne baktı. "Şu anda üzerimdekilerden belli olmasa da ben de terzilik sanatının tutkunlarındanım, şey—"

"Horace tanıdığım tuhaflar arasında en iyi giyinenidir," dedim.

"Tabii seni saymadığından eminim," dedi Horace, Julius'a ama Julius döngü coğrafyası hakkında aşırı teknik bir soru soran Millard'a dönmüştü.

Konu Sebbie'ye geldi. Yıllarca mağaralarda saklandığını anlattı – nef-

* Londra'da terzileriyle meşhur bir cadde. –*çn*

ret ettiği günışığından ve yalnızca geceleri dışarı çıktığı için vampir olduğuna kanaat getiren köylülerden gizlenmek zorunda kalmıştı. Birden fazla kişi kalbine ahşap bir kazık saplamaya kalkmıştı. Hakkında verilen hüküm onu mağaraların daha derinlerine sürmekten başka işe yaramamıştı. Orada yarasalarla, yosunlarla ve sayıları bir elin parmağını geçmeyen iyiliksever köylülerin adak niyetine mağaranın girişine bıraktığı yiyeceklerle beslenmişti.

Gel zaman git zaman onları da yemeyi bırakmıştı. "Biri beni zehirlemeye kalkıştığında hepten vazgeçtim. İşte o zaman ışıkla oynama gelişmeye başladı. Ateşten tayflarla ve sesimi yansıtarak insanları korkutup kaçırabildiğimi fark ettim." Mağarada yaşayan ve ışığı bükme becerisine sahip bir kıza dair yayılan söylentiler en nihayetinde Bayan Ptarmigan isimli bir ymbrynenin kulağına gitmişti. Ymbryne onu bulup himayesine almıştı. "İyi bir kadındı, bana St. Helena adasındaki döngüsünde bir yuva verdi."

"Şanslıymışsın, Bayan Ptarmigan'ın seni hortlaklardan önce bulması isabet olmuş," dedi Emma. "Yıllarca Noor'a nefes aldırmadılar."

"Ah, olamaz." Julius ona acıyan bir bakış attı. "Peşinde miydiler?"

Noor başından geçenleri anlattı ama pek ayrıntıya girmedi çünkü ayrıntılar ona acı veriyordu: V'nin hastaneye düşmesine ve Noor'u artık koruyamayacağını fark etmesine neden olan sokak saldırısından ve yıllar sonra gücünün okulda ortaya çıkmasının ardından peşine düşüp onu helikopterlerle ve SWAT tipi ekiplerle yakalamaya çalışan hortlaklardan bahsetti. Gravehill'deki savaşı, Murnau'nun kalleşliğini ve V'nin ölümünü atladı. Aynı soruları yeni arkadaşlarımıza yöneltmeye daha istekliydi.

"Peki ya sen?" diye sordu Julius'a. "Hortlaklar seni hiç buldu mu?"

Julius kafasını iki yana salladı. "Ramak kaldığı anlar oldu ama ymbrynem sayesinde onlardan hep iki adım öndeydik."

Onlara gölgelerle daha önce hiç karşılaşıp karşılaşmadıklarını sordum. İkisi de hayır dedi.

"Çok korkutucu olduklarını duydum," dedi Julius gamsızca. Yanağının içi ekmek doluydu.

"Hem de nasıl," diye yanıtladı Bronwyn.

"Yoksa siz gördünüz mü?" diye sordu Sebbie gözlerini belerterek. "Peki yanlarına yaklaştığınız oldu mu?"

TARİHİ ESERLER MÜZESİ • TUHAF İŞLER BAKANLIĞI
No 432
Bayan Evelyn
Ptarmigan

"Onları gördük, onlarla savaştık, onları öldürdük... aklına ne gelirse," dedi Enoch. "Size bir sürü hikâye anlatabiliriz."

"Tanrım," dedi Julius, peçeteyi dudaklarına hafif hafif bastırırken. "Ne hayatlar yaşamışsınız!"

Sebbie omuzlarını silkti. "Sanırım bazı ymbryneler vesayetleri altındakileri korumakta diğerlerinden daha iyi."

"Bu hiç adil değil," dedi Bronwyn. "Tuhaflar dünyasının en iyi ymbrynesine sahibiz!"

"Bence bazı tuhafların şansı yaver gidiyor," dedi sertçe Horace.

Sebbie ellerini iki yana açtı. "Öyle diyorsanız öyle olsun."

"*Belki de böylesine sakin olmalarının nedeni budur*," diye kulağıma fısıldadı Emma. "*Daha önce hiçbir gölgenin yakınında bulunmamışlar!*"

"*Tamamen hazırlıksızlar*," dedim onunla ve Enoch'la kafa kafaya vererek.

Enoch kıkırdadı. "Düşünsenize. Ymbryneleri onları *fazla* korumuş."

"İştahım kaçtı," dedi Bronwyn masadan güç alarak sandalyesini geriye ittirirken. Gerçi gücendiği her hâlinden belliydi.

Sofradaki herkes kalktı; hepimizin karnı doymuştu ve sohbet yavaş yavaş tartışmaya dönüşüyordu. Julius'ı bir köşeye kıstırıp ona Sophie'yle Pensevus'un diğerleriyle ne zaman döneceğini tekrar sordum. Dördünden henüz haber alınamadığını hatırladıkça endişeden karnıma sancılar giriyordu. Julius hepsinin yakında burada olacağını söyleyerek beni bir kez daha teskin etti ama sabrının tükendiğini görebiliyordum. Bu durum ve lakaytlığı bana neyin risk altında olduğunu tam olarak anlamadıklarını düşündürüyordu. Bu da daha fazla kaygılanmama sebep oluyordu.

Julius ışık yutanların becerileriyle dostane bir gösteri sergilemelerini önerdi. Bunu dışarıda yapmak istedi çünkü orada onları sınırlayacak duvarlar yoktu. Asıl niyetinin caka satmak mı, yoksa Noor'u ölçüp tartmak mı olduğundan emin değildim; iki şekilde de Noor oyuna vardı. Bekleyip evhamlanmak dışında yapacak daha iyi bir işimiz olmadığından peşlerine takıldık ve üç ışık yutan Bayan Tern'ün evinin yanındaki tepeye tırmanırken onları ön bahçeden seyre koyulduk.

Noor'un ne yapabildiğini zaten biliyordum ve onu çalışırken izlemek benim için büyük zevkti. Aniden fırladı ve kollarını iki yana açıp ışığı etraflarında toplayarak tepede koşmaya başladı. Topladığı ışığı ellerinin

arasında nabız misali atan bir top şekline soktu, ardından üç koca yudumda yuttu. Tek tük alkışlar duyuldu.

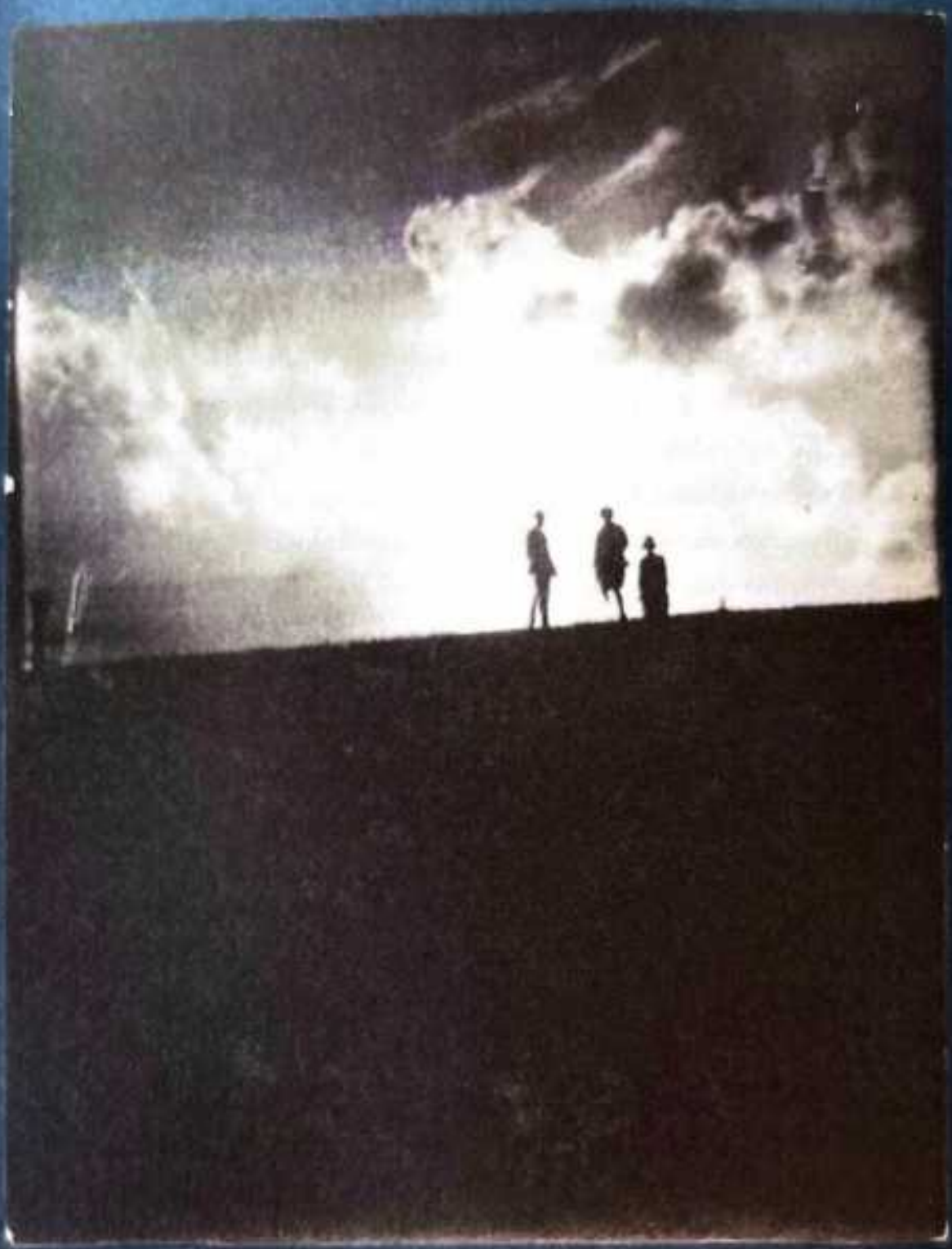
Gösterisi etkileyici olsa da Noor, Julius'a kıyasla henüz bir çaylak sayılırdı. Gökyüzünün yerden bulutlara kadar olan bölümünden geniş ışık şeritleri yırtarak güneşli öğle vaktine zifiri karanlık gece yarısı çentikleri attı. Bir gösteriş budalasını alkışlamaya isteksizdim ama tanıştığım en güçlü tuhaflardan biriydi. Hâliyle kendimi tutamadım. Bayan Tern'ün az ötemizde toplanan ve kimi kişneyerek, kimi öterek, kimiyse toynaklarını yere vurarak gösteriyi izleyen hayvanlarıyla ve arkadaşlarımla birlikte bağırıp tezahürat ettim.

Derken sıra Sebbie'ye geldi. Gösterisine Julius'ın bile yapamadığı bir numarayla, yani uzaktan ışık çalmakla başladı. Bayan Tern'ün evinin içindeki bütün ışığı alıp havaya kaldırışını izledik. Evin pencereleri kararırken çatının üstündeki hava göz kamaştıracak kadar aydınlandı. Bunun savaşta sağlayabileceği faydaları aklımın bir köşesine yazdım. Bu esnada ışığı parlayan, kanatlı bir ejderhaya dönüştürdü. Ejderha öğle vakti kararan gökyüzüne doğru kanat çırptı, ardından havada takla attı ve dağılıp göz kamaştırıcı toz zerreciklerine dönüşerek Bayan Tern'ün evinin çatısına yağdı. O anda Bayan Tern'ün evinin odaları aydınlandı. Yine bir alkış tufanı koptu ve ışık yutanlar yerlere kadar eğilerek seyircilerini selamladı.

O anda birinin arkamızdan bağırdığını duyduk ve sesin geldiği yana döndüğümüzde iki kişinin patikayı koşarak çıkmakta olduklarını gördük. Bunlardan biri tanımadığım bir kadındı. Kafası karışmış gibi görünen küçük bir kızı elinden çekiştiriyordu. Kızın ayağında yüksek bileklikli botlar, üstündeyse lekeli bir parti elbisesi vardı. Bir kolunun altında eski püskü, irice bir oyuncak bebek tutuyordu. Kadının ymbryne olduğunu görünüşünden şıp diye anladım: mazbut elbisesinden, akkor gibi parlayan gözlerinden, delici bakışlarından, bilhassa da kapalı birer kanat misali omuzlarından dizlerine kadar dökülen saçından.

Herkes onları karşılamak için çimenlikte toplandı: ben ve arkadaşlarım, Bayan Tern ve Bayan Hawksbill, Noor ve ışık yutanlar. Hayvanlar kâh kişneyip kâh öterek curcunayı uzaktan izliyorlardı.

"Hanımefendi! Geri döndünüz!" diye bağırdı Julius uzun saçlı kadına koşarak. Kadın onu kucaklayıverdi. Oğlanın suratı asıldı. "Ama diğerleri nerede?"

"Benim adım Bayan Petrel," dedi kadın, herkese birden hitap ederek. "Julius'ın ymbrynesiyim." Telaşlı ve kaygılıydı. "Dün gece buradan ayrılan ışık yutanı, yani Hadi Akhtar'ı getirmeye gitmiştik. Kendi başına yolunu bulabileceğini düşünmüş ama kasabadan ayrılan yolun mayın döşeli olduğunu bilmiyormuş. Mayınlardan birine basmış ve..." Cebinden yanık bir çorap çıkarıp havaya kaldırdı.

"Aman Tanrım," dedi nefesini tutarak Emma. "Yoksa *öldü* mü?"

Bayan Petrel başıyla onayladı.

"Peki ya diğerleri?" dedim. Gerçi artık hiçbir önemi kalmamıştı. Bir tanesi öldüyse sayıları asla yediyi bulamayacaktı.

Küçük kız oyuncak bebeğini sanki ona fısıldıyormuşçasına kulağına yaklaştırmıştı. Derken bebeğini indirip konuşmaya başladı. "Penny sizi aydınlatabileceğimizi söylüyor. Bu arada benim adım Sophie. Ymbrynelerinizi gizlice arayan benim. Altı ymbryneyi. Bayan Greenshank dışındakileri." Noor'a baktı ve, "Velya Greenshank," diye ekledi.

V'nin ymbryne adını daha önce hiç duymamıştık. Noor kaskatı kesildi, ardından suratına dalgın bir ifade yerleşti.

"Fakat yalnızca dördünün vesayeti altındakiler hâlâ hayattaydı," diyerek konuşmayı sürdürdü Sophie.

"Vesayetleri altındakilerin yıllar önce öldüğünü söylediler," dedi Bayan Petrel. "Biri yaşlanıp toza dönüşmüş. İkincisi hortlaklar tarafından öldürülmüş. Üçüncüsüneyse 1978 yılında Buenos Aires'te otobüs çarpmış. Hepsi çok üzücü hikâyeler."

Başım dönüyordu. Noor sanki söylenenleri anlayamıyormuş ya da onlarla baş edemiyormuş gibi donakalmıştı.

"Ama diğerlerinin geleceğini söylemiştiniz," diye diretti Sebbie. "Böyle *söylemiştiniz*."

"Onları kaybettiğimizi ancak buraya geldikten sonra öğrendik," dedi Bayan Petrel. "Ve kötü haberi vermeden önce herkesin gelmesini beklemeyi uygun gördük," dedi başıyla Noor'u selamlayarak. "Yani yediliden geriye kalanları."

Bir süredir sessizce burnundan soluyan Noor o anda patladı. "Bu delilik! Buraya gelmek için hayatlarımızı tehlikeye attık ve üç kişi kaldık, öyle mi? İsa Mesih aşkına, yedilinin yarısı bile etmeyiz! Ne anlamı kaldı? Tüm bunların ne anlamı kaldı? Çoktan kaybettik!"

"Yanlış anladın," dedi Sophie sakince. "Kehaneti biliyor musun?"

"Evet, evet. Kapıyı kapatmalıdır yedili," dedi Noor sinirle.

"Kapıyı *kapatabilir* yedili." Bebek yine Sophie'ye fısıldıyordu. "Bu da aranızdan birinin kehaneti tek başına gerçekleştirebileceği anlamına geliyor. Yedi kişiye ihtiyacınız yok. Bize gereken tek bir kişi."

"Diğer altı tuhaf," dedi Bayan Petrel, "tedbir amaçlıydı."

Jetonları düşen Julius ve Sebbie birbirine baktı. "Yedek gibi mi?" diye sordu Sebbie.

Bayan Petrel parmaklarını şıklattı. "Tam isabet."

Sebbie inatçı bir fikri yoğurarak kıvama getirmek istercesine kafasının arkasını ovuşturdu. "Yani diyorsunuz ki... aslında bunu yapmaya mecbur değiliz... öyle mi?"

"Neden kimse bunu *bize* söylemedi?" diye patladı Noor tekrar. "Neden bunu öğrenmek için canımız pahasına cehennemden farksız toprakları aşmak zorunda kaldık?"

"Üç nedenden ötürü." Bayan Petrel sol elinin üç parmağını kaldırdı. "Bilgi çok hassastı. Yüz yüze verilmesi gerekiyordu."

"Bu konuda haklısınız; bütün aramalarınızı yakaladık," dedi Millard. "Telefonda daha fazla bilgi vermediğiniz iyi olmuş."

"İki." Bayan Petrel bir parmağını indirdi. "'Yalnızca yedek' olduğunuz düşüncesiyle hiçbirinizin gelmemesini göze alamazdık. Hepinize ihtiyaç var."

"Neden?" dedi Julius. "Ne yapabildiğimi gördünüz; kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

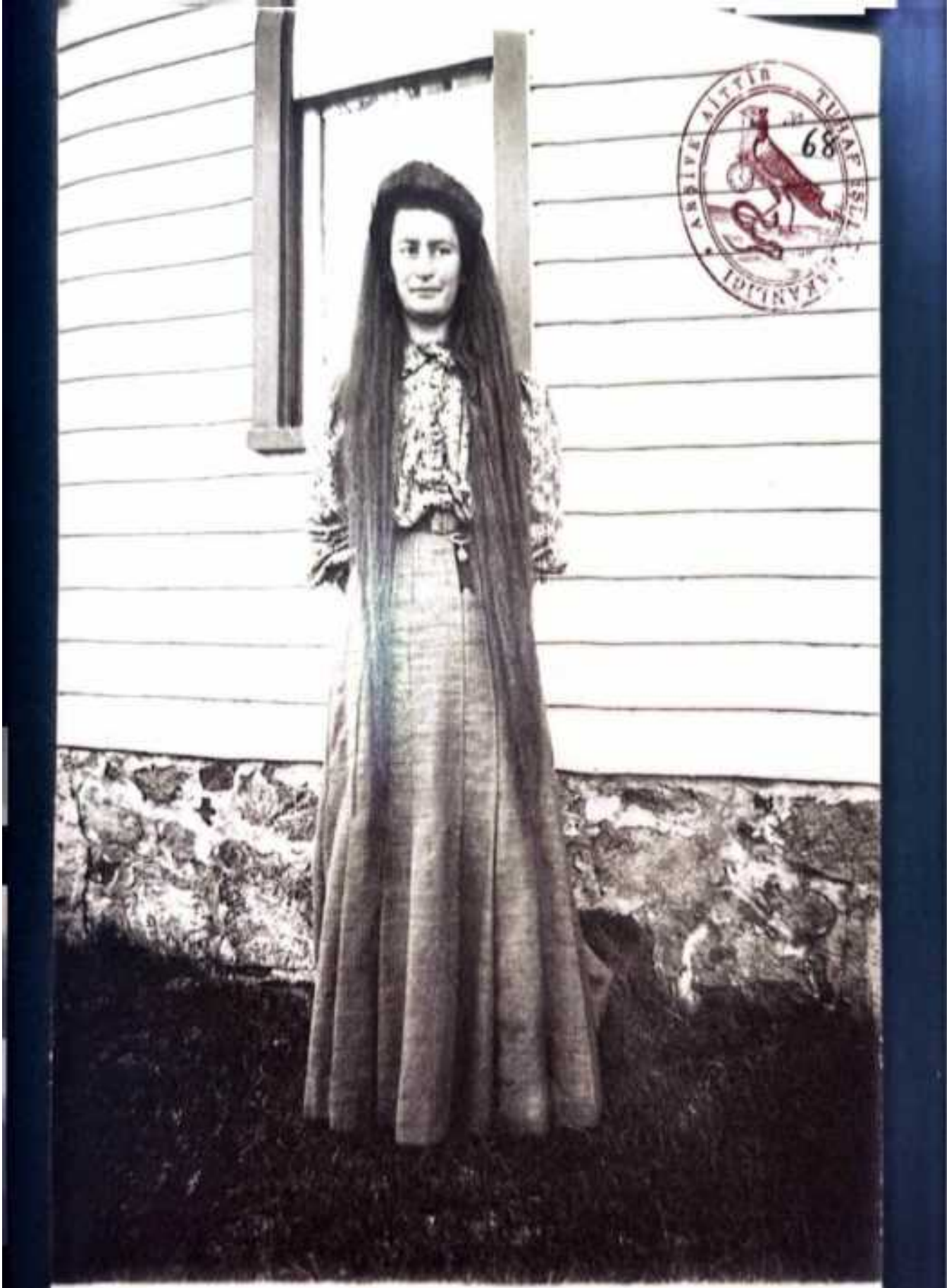
"Çünkü..." Bayan Petrel, Julius'a delici bir bakış atıp bir parmağını daha indirdi. "Birlikte daha güçlüsünüz."

"Tedbir amaçlı altı kişi biraz fazla değil mi?" dedi Millard şüpheyle. "Ancak görevin birinci, ikinci veya üçüncü denemede başarılması çok düşük bir ihtimalse bu kadar çok kişiye ihtiyaç duyulur."

"Bu güven telkin edici gözlemin için teşekkürler, görünmez çocuk," dedi Julius. "Ama kendi kapasitemi biliyorum ve rakipsizdir."

"Peki, başarılması pek mümkün görünmeyen görevimiz neymiş?" dedi Noor.

"'Kapıyı kapatıp tuhafların dünyasını kurtarmak. Bundan daha azı değil."

Bazon Gwendoline Petrel

"Evet ama NASIL?" dedi Noor elini hüsranla savurarak. Yanlışlıkla suratının önünden bir ışık şeridi kopardı ve onu görebilmemiz için karanlıktan geçerek öne çıkmak zorunda kaldı. "Bunun *gerçekten ne anlama geldiğini bilen* var mı?"

Bayan Petrel gözlerini kırpıştırarak duraksadı. "Ne yapmanız gerektiğini daha etraflıca açıklayan başka bir kehanet var. Kelimesi kelimesine hatırlamaya çalışıyorum. Pensevus, sen hatırlayabiliyor musun?"

Sophie bebeği kulağına götürdü. Sophie başını aşağı yukarı sallarken Pensevus'un ahşap çenelerinin takırtısını duydum. Noor'un ellerinden akan ışık havadaki siyah yara izini yavaşça dolduruyordu. Horace heyecandan nefesini tutmuş, ellerini göğüs kemiğinin üstünde sıkıca kenetlemişti.

Sophie başını kaldırıp bize baktı. "Penny, Caul'ün ruhunu yutmanız gerektiğini söylüyor."

Julius en nihayetinde ecel terleri dökmeye başladığını saklama gayesiyle eldivenlerini çekiştirip bakışlarını aşağı indirdi. "Peki *bunu* nasıl yapacakmışız?"

Sebbie ellerini havaya kaldırdı, tepemizden genişçe bir ışık parçası koparıp aldı ve ağzına attı. "*Höşde böğle,*" dedi tıka basa dolu olan ağzıyla, ardından yutkundu ve cümlesini tekrarladı: "İşte böyle!"

"Tabii... eğer Caul etten kemikten değil de ışıktansa," dedi Noor kuşkuyla. "Onun çürümüş etten ibaret devasa bir ağaca dönüştüğünü sanıyordum. Onu son gören çocuk böyle söylemişti."

"O hâlde," dedi Julius çocuğa açıklar gibi, "*ruhu* ışıktan olmalı."

Sebbie, Noor'a dik dik baktı. "Sen kim oluyorsun da bir ymbrynenin sözünden şüphe ediyorsun?"

"Oyuncak bebeğin fısıltılarını kastediyorsun sanırım?" dedi Enoch.

"Pensevus oyuncak bebekten fazlasıdır," dedi Sophie kaşlarını çatarak. "Noor Pradesh'in kendisi de bunu gayet iyi biliyor."

"Neyse, sanırım konudan uzaklaşıyoruz," dedim. "Şimdilik nasıl geri döneceğimize, sonrasında da kızılca kıyameti nasıl koparacağımıza yanıt bulmaya çalışalım. Caul'ün ruhunu nasıl yiyeceğinizi yolda konuşuruz."

Herkes başıyla onayladı. Sonunda hepimizin hemfikir olabileceği bir şey bulmuştuk.

"Evet, boşa harcanacak vakit yok," dedi Bayan Petrel. "Caul'ün güçleri çoktan Londra'daki döngünüzün kapılarında toplanmaya başladı."

Bronwyn ellerini ağzına kapattı. "Gerçekten mi?" dedi parmaklarının arasından.

"Oradaki ymbrynelerle konuşabildiniz mi?" diye sordu Millard. "İyiler mi?"

Biz Arka Bahçe'den ayrılalı yarım gün olmuştu. Bu süre içinde başlarına her şey gelmiş olabilirdi.

"Savunma hatlarını aşmak için çeşitli denemelerde bulunuldu," dedi Bayan Petrel, "ama düşman kuvvetleri şimdiye dek başarılı olamadılar. Kalkanları güçlü... ama gücünü onu yaratan ymbrynelerden alıyor. Eğer aralarından biri yaralanır ya da bilincini kaybederse kalkan zayıf düşebilir."

"Yani *uyuyamazlar* bile, öyle mi?" dedi Julius.

"Evet," diye yanıtladı Bayan Petrel. "Neyse ki uykuya pek sık ihtiyaç duymayız."

Bayan Hawksbill ve Bayan Tern yürüyerek yanımıza geldiler. Az ötemizde dikiliyorlardı ve konuştuğumuz her şeyi duymuşlardı.

"Elimizden ne gelirse yapmaya hazırız," dedi Bayan Hawksbill.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Petrel. "Şu anda bu çocukları Londra'ya dönüş yolculuğuna hazırlamamız gerek."

Sırt çantalarımızı ve kabanlarımızı almak için eve döndük. Biz yürürken ymbryneler de plan yapmakla meşguldü. Bayan Hawksbill geldiğimiz yoldan, yani menzillerden ve ateş hattından geçerek Londra'ya dönme riskini göze almamamızın en iyisi olacağı kanısındaydı. Diğerleri de onunla hemfikirdi. Bana kalırsa sadece arkadaşlarımla ben olsaydık aynı endişeyi taşımayabilirdi ama o da benim gibi Julius'la Sebbie'nin savaş alanından sağ çıkamayacağından korkuyordu.

Aklı gitgide karışan ve ziyadesiyle gergin görünen Bayan Tern daha güvenli bir seçenek sundu. Varlığından yalnızca kendisinin haberdar olduğu, çeperdeki küçük bir yırtıktan geçerek döngüsünden ayrılabilirdik. Bu yırtık bizi 1916 yılının Kasım ayındaki dünyamıza değil, şimdiki zamana çıkaracaktı. "Sizin zamanınıza," dedi kaşlarını çatarak. "Artık her ne zamansa."

Döngüsünün çöktüğünü, kız kardeşinin aksine mazinin döngüye kapılmış bir yadigârı olarak burada mahsur kaldığını yavaş yavaş idrak ediyor gibiydi.

"Döngüden çıkınca kendinizi modern bir tren istasyonunda bulacaksınız," dedi Bayan Hawksbill, "oradan Eurostar'a binersiniz ve iki saatlik, konforlu bir yolculuk sonrası Londra'da inersiniz."

"Çeper çok uzakta değil," dedi Bayan Tern, "ama patikadan ayrılmak istemezsiniz. En süratli atlarımı hazırlayacağım. Kız kardeşimle birlikte size havadan eşlik ederiz."

Bayan Hawksbill ona acımayla minnet karışımı bir duyguyla baktı. Derken sarıldılar, birbirlerini yanaklarından öptüler ve Bayan Tern havaya sıçradı. Kanat çırpma sesleri eşliğinde kuş suretine büründü: O âna dek kafasından çıkarmadığı ve kıyafetlerinin geri kalanıyla birlikte yere düşen beresini andıran, siyah çizgili, beyaz renkli, dünyalar güzeli bir deniz kuşuna. Kahkahayı andıran bir çığlık koyuverdi ve açık bir pencereden dışarı uçtu.

"Işıltısını özlüyorum," dedi Bayan Hawksbill efkârlı efkârlı.

"En azından onu arada sırada görebiliyorsunuz," dedim.

"Evet. Onu görmek bana iyi geliyor. Fakat buradaki döngümü kapatıp, kafalarımı toplayıp, Londra'daki ymbrynelere katılmayı düşünüyorum. Yedili ya da ondan geriye kalanlar en nihayetinde buluştuğuna göre bu döngü görevini ziyadesiyle yerine getirmiş demektir."

"Ama döngünüzün çökmesine izin verirseniz kız kardeşinizi tekrar görmeniz zor olmaz mı?"

"Onun bu kırık dökük kalıntısına fazla uzun zamandır tutunuyorum. Gitmesine izin verme vakti geldi."

Yalnızca benim değil, herkesin kulak kesildiğini fark etmiş olacak ki kendine çekidüzen verip konuyu değiştirdi. "Bunca yemek çöpe gitmesin." Uzun masanın başına geçti ve yenmemiş sandviçleri dağıtmaya koyuldu. "Bunları sırt çantalarına koyun. Yolda karnınız acıkabilir ve trendeki yiyecekler ateş pahasıdır."

Bayan Hawksbill'in hâli beni çok üzdü. Bu kısmen acısının gözle görülür olmasındandı: Çektiği ıstırap omuzlarının çöküklüğünden, gözlerinin etrafındaki derin çizgilerden belliydi. Ne var ki onun için üzülmemin asıl nedeni onu anlıyor oluşumdu. Kaç insan hayatını gölgelerin ve ha-

yaletlerin arasında geçirebilirdi? İsteseler bile bunu yapabilir miydiler? Evladını kaybetmiş her anne baba, sevgilisini kaybetmiş her âşık: Seçim hakları olsaydı çoğu yine aynı şeyleri yapmaz mıydı? Hepimiz delik deşiktik. Öyle ki bazı günler kısacık bir anlığına dahi olsa yaralarımı sarmak için her şeyi yapabilecek duruma geliyordum. Seçeneğim olmadığına memnumdum. Ymbrynelerin güçlerine sahip olmadığım içinse daha da memnundum. Acımı dindirmek için o güçleri suistimal etmenin cazibesine dayanabileceğimi hiç sanmıyordum.

Eşyalarımızı topladık ve Bayan Petrel'in ısrarları sonucu masada kalan yemeklerin birazını daha çantalarımıza doldurduk. Bronwyn devasa valizi kaldırıp halatla sırtına bağladı. Ardından Bayan Tern'ü beklemek için hep beraber alt kata indik. Hayvanlar dışarı akın edip Julius'ın gökyüzünde bıraktığı ve yavaş yavaş ışıkla dolan karanlık şeritleri hayranlıkla seyre daldığından döşemelerin saptan samandan görünmediği geniş salon şimdi neredeyse boştu. Diğerleri muhabbet ederken ben kendimi az sonra olacaklara hazırlamaya çalıştım. En son ata binişimin üstünden aylar geçmişti ve iyi bir binici sayılmazdım. *Dörtnala gitmediğimiz sürece*, diye düşündüm, *hallederim herhalde.*

Dışarıda tiz ve panik yüklü çığlıklar koptuğunda aklımdan son geçen *hallederim herhalde* idi. Hep birlikte pislik içindeki camlara koştuk. Bir ateş sütunu küçük bir müştemilatı yakıp kül ediyor ve hayvanlar sağa sola kaçışıyordu. Bayan Hawksbill ve Bayan Petrel dönüp kapıya doğru koştular ama onlara fırsat kalmadan kapı içeri doğru patlayıp menteşelerinden kurtularak Bayan Hawksbill'i yere serdi. Bayan Petrel donakaldı, ardından geriye doğru bir adım attı.

Mideme korkunç bir sancı saplandı. Kapıdan neyin gireceğini anlamam için onu gözlerimle görmeme gerek yoktu: Dört ayak üstünde kuduz köpek gibi hırlayan ve gözlerinden siyah sıvılar, dişlerindense kanlar damlayan bir gölge. Boynuna bir tasma takılıydı. Alman askerlerinin üniformalarından giymiş bir adam tasmayı kayışından tutuyordu ve gölgeyi salona soktu.

Gözbebekleri yerinde yoktu.

Gölge beni görünce tasmayı çekiştirerek hortlağın kolunun gerilmesine neden oldu.

"Otur, oğlum!" diye bağırdı hortlak tasmaya asılarak. Bunun üzerine gölge çömelerek titrek kaslarıyla dertop oldu.

Hortlağın aksanı Almanlara değil, İngilizlere hastı.

"*Hortlak*," diye tısladı Emma dişlerinin arasından.

"Bu gölgeyi görebiliyor musunuz?" diye sordum.

Dehşete kapıldığını ele veren telaşlı bir baş hareketiyle dediğimi onayladı. Yanıtı zaten biliyor olmama rağmen yüreğim sıkıştı: Bu yeni nesil gölgelerdendi. Kontrol edemediğim ve dibime girmedikleri sürece varlıklarını hissedemediğim türden.

"Bu evin arkadan çıkışı var mı?" diye tısladı Bronwyn.

Böyle der demez arkamızdan bir silah sesi yükseldi. Sesin geldiği yana döndüğümüzde Alman ordusuna has grileri çekmiş başka bir adamın merdivenlere açılan arka kapının önünde dikildiğini gördük. Bir elinde modern görünümlü, nişangâhlı bir piştov vardı. Diğer elindeyse namlusunun ucundan yükselen alevler ve adamın sırtındaki çantaya bağlanan hortumlar olmasa tüfeğe benzeyecek başka bir silahı dengede tutuyordu.

Bu bir tüfek değildi. *Alev silahıydı.*

"Hey!" diye bağırdıktan sonra üzerimize ateş püskürttü. Kendimizi yere atmamıza rağmen enselerimiz sıcaklıktan kavruldu. Sebbie, Julius'ın tutuşan şapkasını kaptığı gibi fırlatıp attı. Julius ise dizlerinin üstüne çöküp yerdeki şapkasına vurarak onu söndürmeye çalıştı.

"Işıkları söndür, yoksa sizi tavuk gibi kızartır," diye uyardı tasmayı tutan adam.

"Ben... ben yapamam," diye kekeledi Julius.

Bayan Hawksbill yerde inliyordu.

"Bizden ne istiyorsunuz?" dedi Bayan Petrel ona kafa tutarcasına.

"Yalnızca ölmenizi," dedi adam. "Buraya sizlerle müzakere etmeye gelmedik. Hâliyle konuşup durmanızın kimseye faydası dokunmayacak." Kemerindeki tabancayı çekti. "Bitirelim şu işi, Bastian. Caul bunun için bizi ölümsüz yapacak..."

Zihnimdeki çarklar süratle dönüyordu ama çözüm yolu bulamıyordum. Bütün çıkışlar tutulmuştu.

"Bunu yapmayın," dedi Emma sesinin soğukkanlı ve kontrollü çıkmasına gayret ederek. Bize zaman kazandırmaya çalışıyordu. "Bence anlaşabiliriz—"

Gölge âdeta makara gibi çözülerek dimdik doğruldu.

Adam'ın Emma'ya kulak verdiği yoktu. "Bastian, önden buyur."

"Memnuniyetle," dedi arkamızdaki adam ve silahını kaldırıp nişan aldı.

Ve silah yüksek sesle patladı. Ne var ki ölen bizden biri değil de tasmayı tutan hortlak oldu. Gırtlağındaki delikten oluk oluk kanlar akarken şok içinde geriye doğru sendeleyerek kapının kasasına çarptı. Gölgenin tasmasını elinden düşürdü ve boğulurcasına sesler çıkararak yere yığıldı.

Gölge tiz, korku yüklü bir sesle feryat etti, ardından devasa çenesini açtı. Neler döndüğünü bilmiyordum ama içgüdülerim alev silahlı adamı başka birinin durdurmasını umarak gölgenin yolunu kesmemi söylüyordu. Horace'la Enoch'u kenara itip ona doğru koştum. Dillerinden ikisi aramızdaki boşluğu kat edip bacaklarıma dolanarak beni yere düşürdü. Noor'a doğru savurduğu üçüncü dili kızın boğazına dolandı, dördüncüsü ise odayı ışıktan mahrum bırakmasına fırsat kalmadan kelepçe misali Julius'ın bileklerine sarıldı.

Gölgenin açık ağzına doğru sürükleniyordum.

Derken biri gölge dilinde bağırdı.

Artık gölgenin çeneleri arasında kaybolmama ramak kalmıştı. Tam onlara ulaşmıştım ki bacaklarıma dolanan diller gevşeyip beni bıraktı. Bunun üzerine alev silahlı adam doğru düzgün anlayamadığım, garip bir gölge dili lehçesiyle gölgeye bağırarak yanımdan geçip yaratığın başında dikildi. Gölgenin vücudu gevşemişti ve ağzı ardına kadar açılmış vaziyette adama bakıyordu. Dillerini gerisin geriye ağzına doktu ve ölü efendisinin yanına uzanıverdi.

Adam alev silahını indirerek bize döndü. "Size yardım etmeye geldim," dedi. "Benim adım Horatio. Bay Portman, Bayan Pradesh, daha önce tanışmıştık."

"Bu adam ne diyor böyle?" dedi Julius, gölgenin sımsıkı tuttuğu bileklerini ovarak. "Bu herifi tanıyor musunuz?"

"Evet," dedim ama başım dönüyordu. Gölgenin beni öldürmeyi istediğini hissedebiliyordum ama Horatio ona yatmasını buyurmuştu ve o da Horatio'nun sözünü dinliyordu. "O bir hortlak."

Horatio dediğime karşı çıkmadı. "Sizin H adıyla tanıdığınız Harold Fraker King'in eski gölgesiyim." Sesi net, telaffuzu düzgündü. Artık su-

ratı yarım yamalak şekillenmiş bir et yığını değildi. Gözbebeklerinden yoksun gözlerini saymazsak tamamen sıradan görünümlü bir adamdı. "Eski yoldaşlarıma katıldım ve onları hâlâ onlardan biri olduğuma inandırdım. Derken izinizi buldular ve peşinize düştüler," dedi Bayan Petrel'e.

"Ne?" dedi ymbryne. "Ama nasıl?"

"Daha sonra açıklarım. Şimdilik sözüme inanmak zorundasınız. Çok daha fazlası ve çok daha beterleri geliyor."

"Bundan daha *beter* ne olabilir ki?" diye sordu Sebbie.

O anda dışarıda bir kükreme duyuldu. Ancak Godzilla'ya ya da *Jurassic Park*'taki dinozorlarla ait olabilecek türden bir ses.

"Murnau," dedi Horatio. "Ve yanında çok sayıda gölge getiriyor."

"Murnau mu?" dedi Noor kulaklarına inanamayarak.

Derken ön bahçeden gelen derin böğürtüsünü duydum. "*Hadi ama çocuklar!* Elma dersem çıkın, armut dersem çıkmayın!"

Pencereye koştuk. Hantal, devasa bir garabet evin önündeki patikadan gümbür gümbür üzerimize geliyordu. Belden aşağısı fokur fokur kaynayan siyah çamurlardan ibaret şekilsiz bir yığın, belden yukarısıysa erimiş ve devleşmiş bir Murnau olan altı metre uzunluğunda bir kâbus.

Hâlâ böğürüyordu. "Efendim bana yeni bir vücut ve doymak bilmez bir iştah bahşetti..."

Önce peşinden koştuklarını gördüğüm, sonra da varlıklarını hissettiğim üç gölge ona eşlik ediyordu. Herkese görünen, eskilerinden daha büyük, yeni nesil gölgeler.

"Kaçın!" diye haykırdı Hawksbill, Bronwyn'in yardımıyla yerden kalkarken. "Kaçmanız gerek! Atları alın—"

"Sophie'yi de götürün!" dedi Bayan Petrel küçük kızı bana doğru itekleyerek. "Bu döngünün bir parçası değil... yani o da sizinle gelebilir..."

Derken kendimizi evin içinde düşe kalka koşarken bulduk. Birbirimizi çekiştirerek arka kapıdan çıktık. Buradaki bostanda beş at eyerlenmiş vaziyette bizi bekliyordu. Utangaç ve huzursuzdular ama Bayan Petrel tatlı dille onları ikna etti. Bunun üzerine arkadaşlarımın sırtlarına binmelerine izin verdiler.

Alman ordusuna ait ceketini çıkararak natürel renkli gömleğiyle kalan Horatio'ya baktım. Bakışlarım arkasında başını öne eğmiş vaziyette

duran ve siyah salyalarını domates fidelerine akıtan gölgeye kaydı. "Diğerlerini de kontrol edebilecek misin?" diye sordum.

Horatio ceketini fırlatıp attı. "Pek sanmam. Bir süredir yakınında bulunduğum yegâne gölge buydu. Dilleri değişmiş ve zihinleri katılaşmış."

Horatio alev silahını kaldırdı, eve nişan aldı ve tetiğe uzunca basarak az evvel çıktığımız salonu alevlere boğdu.

"Onları biraz yavaşlatmak için," diye açıkladı. Tam alev silahını elinden bırakacaktı ki onu kolundan yakaladım. Geçmişindeki vahşiliğin verdiği reflekse kafasını bir hışımla benden yana döndürdü ama sonra kendine hâkim oldu.

"Yavaş ol," dedim, ardından başımla gölgeye işaret ettim. "Onun da icabına bakman gerekmez mi?"

Arkadaşlarımın neredeyse hepsi atlara binmişti. Emma bana seslendi. "Jacob! Acele et!"

"Buna gerek yok," dedi Horatio.

Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Lanetli olabiliriz ama kurtarılamaz değiliz," dedi. Sonrasında döndü ve gölgeye hırlayarak bir şeyler söyledi; artık bir kedi kadar zararsız olan gölge ormana doğru uçarcasına koştu. "Bizi tekrar rahatsız etmeyecek," dedi Horatio. Bir ata bindi, ardından Sophie'ye yardımcı olmak için tek kolunu aşağı salladı.

Evin içi şangırtılarla ve öfkeli gölgelerin ulumalarıyla doldu. Murnau'nun onlara bağırdığını duyabiliyorduk. Onlara öldürebildikleri kadarımızı öldürmelerini fakat Jacob Portman'ı ona bırakmalarını haykırıyordu.

Ata binmeyi çok iyi bildiğinden eş olarak beni seçen Emma'nın arkasına atladım. Noor, Enoch'la; Horace, Julius'la; Bronwyn ise sırtına halatlarla bağladığı valize sımsıkı tutunan Sebbie'yle çift olmuştu.

"Bayan Hawksbill ve ben size çepere kadar rehberlik edeceğiz," diye bağırdı Bayan Petrel arkamızdan. "Gözünüz gökyüzünde olsun!"

O ve Bayan Hawksbill havaya sıçrayarak bir tüy patlaması içinde kuş suretlerine büründükten sonra mülkün arka tarafındaki ağaçlık alana doğru kanat çırptılar. O yana bakınca Bayan Tern'ün havada daireler çizerek bizi beklediğini gördüm.

Atlarımız tırısa kalkarak onları takip etti.

"Bekleyin! Addison ne olacak?" diye feryat etti Bronwyn.

Hâlâ yerdeydi ve yanımızdan koşuyordu.

"Ben koşabilirim!" dedi gururla.

"Bizim kadar hızlı koşamazsın," diye yanıtladı atım basit ve anlaşılır bir İngilizceyle.

Bronwyn eyerinden aşağı uzandı, tek eliyle Addison'ı yakaladı ve diğer eliyle dizginleri tutarken onu tek kolunun altına kıstırdı.

"Deh!" diye bağırdı. Addison korkudan ulurken at ok gibi ileri fırladı.

Arkamızda canavarca ulumalar yankılanırken nal sesleri havayı dolduruyordu. Cesaretimi toplayıp arkama baktım ve devasa çamur yaratığın –yani evin en az yarısı yüksekliğindeki Murnau'nun– evin bacasını yerinden söküp arkamızdan fırlattığını gördüm. Baca havada yay çizdi, yere çarptığı anda etrafa tuğlalar saçıldı ve yerden yükselen toz bulutu kısa bir süreliğine manzaranın kapanmasına neden oldu.

Atımız dörtnala koşmaya başlayınca Emma'nın beline sımsıkı sarıldım. Üzerinden düşmemek için bacaklarımı iki yanından sertçe bastırdım. Dizginler Emma'nın elindeydi. Gerçi atın idare edilmeye pek ihtiyacı yoktu; araziyi biliyordu ve oradan kaçmayı en az bizim kadar istiyordu.

Beş at bayır aşağı dörtnala koştu. Ormanın kenarına varana ve patika daralana kadar çil yavrusu gibi dağınık ilerledik ama sonra atlarımız tek sıra halinde yola devam etmek zorunda kaldı. Biz en öndeydik, Julius'la Horace ise en arkadaydı. Arkama baktığımda Julius'ın tek eliyle dizginleri tuttuğunu ve diğeriyle de havadaki ışığı avuçladığını gördüm. *Zekice,* diye düşündüm. Peşimizdekileri kör etmek için geride karanlık bir patika bırakmak hakikaten akıllıcaydı ama arazi çok engebeliydi ve az kalsın attan düşecekti. Horace çığlığı bastı ve onu düşmesine ramak kala yakalayıp gerisin geriye eyere oturttu.

Gökyüzünde ymbryneleri aradım ve ağaçların arasından, Bayan Petrel'den başkasına ait olamayacak siyah uçlu kanatları şöyle bir görür gibi oldum. Doğru yoldaydık ama gölgelerin arkamızdan uluduğunu duyabiliyordum. Arayı süratle kapatıyorlardı.

Son sürat bir açıklığa daldık. İleride patika sağa ve sola çatallanıyordu. Emma'yla ben en öndeki atta olduğumuzdan ne taraftan gideceğimize de yine biz karar verecektik. Derken bir kuşun çığlığını duydum ve başımı kaldırıp göğe baktığımda iki ymbrynenin sola döndüğünü gördüm fakat o anda solumuzdan gölge çığlıkları geldi. Yani sola sapmak söz konusu bile olamazdı.

"Sağa!" diye bağırdım ve Emma dizginlere asıldı.

"O taraftan değil!" diye bağırdı at.

Solumuzda yankılanan bir başka uluma onu ikna etmeye yetti. Hâl böyle olunca sağdaki patikaya saptık. Diğerleri de peşimizden geldi.

"Gölgeler *hızlanmış* mı?" dedi Emma. Başımı aşağı yukarı sallarken çenem sırtına gömüldü. Ona arkasından sımsıkı sarılırken gözlerimi azıcık kapattım. Atlardan biri tökezlerse ya da aramızdan biri attan düşerse gölge yemeği olurduk.

Bir an için onlardan kurtulduğumuzu sandık. Orman seyreldi. Ağaçların arasından uçarcasına geçerek nadasa bırakılmış bir tarım arazisine çıktık ve manzaramız genişledi. Solumuzda göz alabildiğince uzanan tarlalar vardı. Sağımızdan ama epeyce uzaktan, gökyüzüne yükselen siyah dumanların gölgelediği bir kamyon ve tank filosu geçiyordu. Oranın ötesinde ne olduğunu görür görmez anladım çünkü artık silah seslerini duyabiliyordum.

"Ah tanrım," dedi Emma, "burası şey değil mi?"

Lanet olsun. Siperler.

Bayan Tern'ün döngüsünde 1916 yılıydı, yani Bayan Hawksbill'inkinden iki sene öncesiydi. Savaş başa sarmıştı, hâliyle menziller de geri döndüğünden kendimizi İngiliz saflarının arkasında bulmuştuk. *Yine.*

"Sola!" diye bağırdım ama tepemizden gelen bir başka çığlık derhal ağzımın payını verdi: Ymbryneler bizi dosdoğru götürüyorlardı. Anladığım kadarıyla ucu ucuna da olsa ateş hattının etrafından dolanacak bir yol üstündeydik. "Dediğimi boş ver! Düz git!"

Derken koro halinde uluyan gölgelerin insanın kanını donduran haykırışları beni ikinci defa yalancı çıkardı. Gölgeler de ormanlık alandan çıkmış ve bizimle aynı hizaya gelmişlerdi. *Epey* solumuzdaydılar ama dönüp duran dillerinin yarattığı sıkı fıkı bulanıklığın içinde doludizgin üzerimize geliyorlardı.

Atımın yol tarifine ihtiyacı yoktu. Sağa döndü ve diğerleri de onu takip etti. Gölgeler bizi cepheye doğru sürüyordu. Ve evet, hakikaten hızlanmışlardı. Eğer Arka Bahçe'de savaştığım gölge 2.0 sürümüyse bunlar 2.1 idi. Gittikçe daha öldürücü oluyorlardı.

Birinin, "*Allez, allez!*"* diye bağırdığını duydum. Konuşan, atlardan biriydi; diğerlerini yüreklendirmeye çalışıyordu. Zorlanmalarına ve terden ışıl ışıl parlamalarına rağmen her nasılsa biraz daha süratlenmeyi başardılar. Ymbryneler cepheye yöneldiğimizi görünce paniğe kapılmış, avazları çıktığınca bağırmaya başlamışlardı ama gölgelerle kazanmamızın imkânsız olduğu bir savaşa tutuşmak istemiyorsak o konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse şansımı ateş hattında denemeyi yeğlerdim.

Derken Julius'ın nal seslerini ve ulumaları bastırarak Horace'a, "Beni sıkı tut," diye bağırdığını duydum ve o yana dönüp baktığımda dizginleri tamamen bırakıp iki kolunu birden havaya kaldırdığını gördüm. Bu defa daha dengeliydi; dizlerini bükmüş, atın ritmiyle bacaklarını kasıp gevşetiyordu. Çok geçmeden havadan ışık toplamaya başladı. Arkamızda simsiyah, geniş bir leke bırakıyordu. Bunun bizi gözlerden bir nebze olsun saklamasını umdum. Hatta gölgeler nereye gittiğimizi görmeden cepheden uzaklaşmamıza yetecek kadar saklasa yeterdi.

Karanlığı pelerin misali ardımıza takarak doludizgin ilerlemeyi sürdürdük. Bombaların ve makineli tüfeklerin sesleri gitgide yükseldi. Başka kamyonların, tankların ve peşimiz sıra sürüklediğimiz karanlığa gömülmeseler bize rasgele ateş açabilecek şaşkın askerlerin yanından geçtik.

"Şimdi — sola!" diye bağırdım Emma'ya çünkü arkamızda yön değiştirdiğimizi gizleyecek kadar karanlık bıraktığımızı umuyordum ve biraz daha düz gidersek kendimizi ateş hattının tam ortasında bulacaktık ki orada havada süzülen, gece kumaşından bir halı muhakkak bir top atışı saldırısını üzerine çekerdi.

Emma'yla ben sola döndük ama döner dönmez atımız kişneyip yan yana sıralanmış tanklardan ibaret bir duvarın önünde şahlanarak durdu. Az kalsın bizi sırtından atacaktı. Diğer atlar arkamızda kümelendiler.

"Diğer taraftan," diye haykırdı Emma ama Julius karanlığın birazını

* (Fra.) Hadi, hadi! *–çn*

bertaraf ettiğinde arkamızda iki tankla bir nakliye aracının çarpışarak kaçış yolumuzu kapattığını gördük.

"Daha çok," diye ateş kadın sesiylegürledi Sebbie. "Bütün ışığı söküp alın!" Ve ışık yutanların el birliğiyle etrafımızdaki fotonların neredeyse hepsini toplamasıyla yarı karanlığa gömüldük.

Korku içindeki askerler birbirlerine sesleniyorlardı. Gölgelerin karanlıkta başı kesik tavuk gibi oradan oraya koştuklarını duyabiliyordum. Çok yakınımızda değillerdi ama içimi rahatlatacak kadar uzakta da değillerdi. O an için afallamış ve kör kalmışlardı, ayrıca muharebe alanının kesif kokusunun –barut, benzin ve ölüm– arkamızda bıraktığımız tuhaf kokusunu bastırdığını tahmin ediyordum.

Derken Noor'un ellerinin arasında keskin yüz hatlarını ve etrafımızdaki küçük alanı aydınlatan bir ışık filizlendi.

"Söndür şunu!" dedi Enoch. "Gölgeler görecek."

"Bu karanlığın içinde görüş mesafesi bir hayli kısıtlıdır," dedi Julius onu teskin etmek istercesine. "Karanlığım bezelye çorbası kadar kıvamlıdır."

O esnada tökezleyen üniformalı genç bir adam kendini Noor'un ışık konisinin içinde buluverdi. Gözleri fal taşı misali açılmış, at sırtındaki Noor'a bakarken dudakları titriyordu. "Öldüm mü?" diye sordu. "Burası cennet mi, cehennem mi?"

"Gölgelerin toparlanması uzun sürmez," dedim askeri duymazdan gelerek. Gölgeleri temsil eden, karnımın içindeki acı pusulası boş boş dönmeyi bırakmış, gittikçe yaklaşıyordu. "Kokumuzu yine almaya başladılar."

"O hâlde kurtuluş yok," diye feryat etti Horace.

"Aslında olabilir," dedi Noor. Bakışları avuçlarının arasında titreşen ışığın aydınlattığı alanın hududunda tüm heybetiyle beliren tanka, ilkel metal ve palet yığınına kaydı. Genç askerle göz göze geldi. "Şu şeyi sürebilir misin?"

Delikanlı konuşmayı denese de yapamadı. Onun yerine başını aşağı yukarı salladı.

"Güzel." Noor bacağını eyerin üstünden atarak attan aşağı atladı. "Bir araca ihtiyacımız var."

Enoch ona ağzı bir karış açık bakakaldı. "*Buna* mı bineceğiz?"

"Bu harika bir fikir, Noor," dedi Emma, ardından o da atından indi ve Enoch'a baktı. "Tabii Horace'ın süveterinden başka kurşunları durduracak bir şeyin olmadan ateş hattından at sırtında geçmek istiyorsan işler değişir."

Hepimiz atlarımızdan indik.

"Peki ya biz ne olacağız?" diye sordu bindiğim at.

"Gölgelerin dikkatini üzerimize çekmemizi bekleyin, sonra koşun!" dedi Noor.

Genç asker çoktan tanka tırmanmaya başlamıştı. Peşinden koştuk. Gaz maskeli askerler bizi izlemek için aydınlıkla karanlığın buluştuğu noktada toplanmışlardı. Rüya gördüklerini sanıyor olmalıydılar.

"Önce en küçükler!" dedi Noor, Sebbie'yi yukarıya kaldırarak. "Aç şu kapağı!"

Genç asker bir sürgüyü kaydırdı ve tankın kapağını savurarak açtı.

"Hepimizin sığacağından emin misiniz?" diye sordu Bronwyn.

"Sığmıyorsak da sıkışacağız," dedi Horace. "Başka çaremiz yok."

Genç asker teker teker tanka tırmanmamıza yardım etti. Noor ve ben en sonunculardık. Noor tankın içine girerken asker ona, "Siz melek misiniz?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıtladı. Tam o esnada bir gölgenin acımasız haykırışını duyduk. Yakındaydılar ve süratle yaklaşıyorlardı. Askerin yanaklarında kalan azıcık renk de o anda attı. "Ve şunlar da," dedi Noor, "iblisler."

Tankın kapağı tepemize güm diye kapandı.

* * *

Ne yaman çelişkidir ki I. Dünya Savaşı döneminde kullanılan tankların dışı düşmanı, içiyse yolcularını öldürmek için tasarlanmış gibiydi. Sardalye konservesi gibi sıkış tepiş olmamıza rağmen hepimize yetecek kadar yer vardı ama motor dumanlarının arasında nefes almak, motorun kükremesi yüzünden duymak ve zırhındaki incecik açıklıklardan dışarıyı görmek çok zordu.

Asker güçlükle şoför koltuğundaki yerini aldı. Geri kalanımız onun etrafındaki, esasen topçular ve topları dolduran asker için tasarlanmış daracık bölmelere sıkışıp birbiriyle çelişen emirler yağdırmaya başladık.

"Geldiğimiz yoldan geri dön!"

"Gölgelerin olmadığı tarafa git!"

"Hayır, ymbryneleri takip et!"

"Nasıl? Buradan onları göremiyoruz ki!"

En nihayetinde Bronwyn bağırarak herkesi susturdu ve, "Jacob! Makineli tüfekler gölgeleri öldürür, değil mi?" dedi.

"Bence öldürür, tabii eğer onları kafalarından vurursak. Göğüsleri zırhlıdır."

"Ama güçleri koca bir tankı parçalamaya yetmez, değil mi?" Bu soru şoför koltuğundaki genç adama yöneltilmişti.

Enoch delikanlının koluna bir fiske vurdu. "Aval aval bakma da bir şey söyle. Kız sana bir soru sordu."

"Şey, hayır." Genç asker işaretparmağının eklemiyle tepesindeki kapağa vurunca boğuk bir çınlama duyuldu. "Tankların zırhları çok kalındır."

Bronwyn tek harekette başıyla onayladı. "O hâlde mermi yağmuruna tutulmaları için onları ateş hattına çekelim. Bırakalım da İngilizlerle Almanlar gölgeleri bizim yerimize öldürsünler, *ardından* ymbryneleri takip ederiz."

"Bu tam bir delilik," diye mırıldandı Julius, neden sonra omuzlarını silkti. "Hanımefendiyi duydun," diye bağırdı askere. "Gidelim de biraz kalbura dönelim."

Asker tankın gövdesindeki bir aralıktan dışarı baktı. "Çok karanlık— önümü göremiyorum."

"*Ah,* pekâlâ," diye homurdandı Julius. "Birazını geri tüküreyim."

Askerin de yardımıyla en büyük top namlusuna mühimmat doldurulan yeri bulup açtı. Ağzını namluya dayadı, gözlerini sımsıkı kapattı ve öğürmeyi andıran bir ses çıkardı. Tankın gövdesindeki başka bir aralıktan bakınca namlunun ucundan püsküren ışıkların ufku doldurduğunu gördüm. Gökyüzüne güneş ışığı ateşleyen bir tank görülmeye değer bir manzara olsa gerekti. Bu sahneyi etrafımızı kuşatan şaşkın askerlerin durduğu yerden izleyemediğime pişman oldum.

Şoförümüz artık önünü görebildiğinden çabucak toparlandı. Ayağıyla debriyajı kökledi ve tankı ileri vitese aldı. Muazzam, metalik bir gıcırtıyla öne doğru atıldık.

Derken madeni bir gürültü duyuldu. Gölgelerden biri tankın üzerine atlamıştı. Dilleriyle tankın gövdesine vurdu ama çabaları beyhudeydi. Bir süre sonra hüsran yüklü, sağır edici bir çığlık koyuverdi.

Asker sinerek iyiden iyiye koltuğuna gömüldü. "Hadi be! O da neydi öyle?"

"Sen sürmene bak, delikanlı!" dedi Millard, motorun gürültüsünü bastırmak için az çok bağırarak.

Askerin önündeki iki paralel maniveladan birini iterken diğerini kendine doğru çekmesiyle –belli ki bu araç böyle idare ediliyordu–bir şeye çarpmamak için öne doğru savrulduk. İkinci bir gölge tankın tepesine sıçrarken üçüncüsü arkamızdan kement misali savurduğu dilleriyle bizi durdurmayı denese de başarılı olamadı. Neyse ki dişleriyle dilleri demirden ve çelikten yapılma kazuletimiz karşısında pek işe yaramıyordu.

Ateş hattına yaklaştıkça askerin hülyalı itaatkârlığı yerini paniğe bırakıyordu ama Millard'ın ardı arkası kesilmeyen teşvik edici sözleri ve Enoch'un savurduğu tehditler muharebe alanına doğru ilerlemeyi sürdürmesini sağlıyordu.

"Şarapnel maskelerinizi takın ve tutunacak bir yer bulun!" diye bağırdı. Koltuğunun altından çıkardığı korkutucu maskeyi suratına geçirerek kayışlarla kafasına tutturdu. Yarıklı metal ızgaralar her iki gözünü de örtüyor, yüzünün aşağısıyla boynu ise zincir zırhtan bir sakalın ardında kalıyordu. Aynı maskeden bütün koltukların altında vardı. Hepimiz maskelerimizi taktık. Ağırdı ve görüş açımı neredeyse sıfırlıyordu ama faydasını sorgulayacak değildim.

Bir an sonra tank dalışa geçti, ardından bir yere çarptı ve tekrar düzeldi. Siperleri aşmıştık ve ateş hattına doğru ilerliyorduk. Hepimizin kükreyen motorun sesini ve tankın paletlerinin gıcırtısını duyabildiği anlık bir sessizlik oldu. Öyle ki gölgeler bile suspus olmuşlardı.

Derken silahlar uykularından uyandı. Kraterli araziyi tararlarken sesleri gök gürültüsününkine benziyordu. Doludan farksız bir kurşun yağmuruna tutulduk ve sağır edici tangırtılar kafamın içini doldurdu. Kurşunların hiçbiri tankı delip geçmemişti ama sağdan soldan fırlayan sivri metal parçalar havada uçuşuyordu. O anda ortaçağdan fırlamışa benzeyen maskelerin ne işe yaradığını anladım.

Gölgelerden birinin öldüğünü hissettim. Çığlık atmaya bile vakti ol-

mamıştı. Ne var ki diğerleri çığlığı bastı. Vuruldular ve tankın kurşunlara hedef olan tarafından İngiliz saflarına bakan korunaklı tarafına akın ettiklerini hissettim.

Tankı döndürüp diğer tarafa sürmesi için askere bağırdım. Suratında anlık bir tereddüt gördüm ama bulaştığı bela boyunu fersah fersah aştığından yine de dediğimi yaptı. Sağ taraftaki manivelayı kendine doğru çekerken sol taraftakini itti ve 180 derece dönmeye başladık. Kurşun yağmuru tankın diğer tarafını vurdu. Sağ kalan iki gölgeden biri yeterince çabuk tepki veremedi ve kalbura döndü. Diğeri tıpkı bir örümcek gibi tankın arkasına tırmandı. Çok geçmeden tankın altına, paletlerin arasındaki boşluğa girdiğini hissettim. İçeri girmekten başka çaresi olmadığından tankın zeminini kâh tırmalayıp kâh döverek ayaklarımızın altındaki metali zangır zangır titretiyordu. Bu yeni nesil gölgelerin tükürüğünün metali eritmeye yetecek kadar asidik olup olmadığını merak ettim. Bu düşünceyi zihnimden kovalayıp diğer tarafa dönmesi için askere bağırdım. Bunun üzerine bir kez daha kolları itip çekti.

Tankın şiddetli sarsıntısı yüzünden düşmemek için tutunarak ayağa kalkıp en yakınımdaki hava menfezinden dışarı baktım ve dumanların yükseldiği perperişan vaziyetteki arazinin öbür yanında düğüm olmuş dikenli tellerle dolu bir krater olduğunu gördüm.

Askere dosdoğru üzerinden geçmesini söyledim.

"Çukura saplanıp kalabiliriz!" dedi. "Bir daha asla oradan çıkamayız!"

Gölgenin tırmalamaları ayaklarımızın altından gelen, endişe verici tangırtılara dönüşmüştü. Bir an için tankın gövdesindeki gevşek panelleri elma soyar gibi soyduğunu hayal ettim.

"Onca yolu bir konserve kutusunun içinde ölmek için tepmedik," diye bağırdı Emma. "Ne diyorsa onu yap ve sür!"

Asker ayağıyla gaz pedalını kökledi. Tank hızlandı ama bana hâlâ ağır çekimde ilerliyormuşuz gibi geliyordu. İçerisi cehennem ateşi kadar sıcaktı; hararet yapan motor havanın sıcaktan dalgalanmasına neden olurken içeride biriken egzoz dumanları bizi boğmakla tehdit ediyordu.

En sonunda kraterin içine doğru dalışa geçtik. Gölge dikenli teller tarafından lime lime doğranırken acı acı bağırdı. Sürücü bizi kraterin diğer tarafından çıkarmak umuduyla gazı köklüyordu ama sol paletimiz dikenli

tellerin arasına gömüldü. Sağdakiyse hareket etmeyi sürdürüyordu. Hâliyle kraterin içinde yavaş yavaş dönmeye başladık. Yine bir mermi yağmuruna tutulduk, ardından bir şey kopuverdi ve saplandığımız yerden kurtulduk. Bir an sonra tankın burnunu yukarı kaldırmasıyla çukurdan çıktık.

Sevinçle alkışlayanlar ve yumruklarını tokuşturanlar oldu. İşte, o anda dibimize bir havan topu düştü ve korkunç patlamanın etkisiyle yana devrildik.

Her yer karardı. Ne kadar süreliğine olduğunu hâlâ bilmiyorum. Belki bir ya da iki dakika, belki de yalnızca birkaç saniye sürdü ama kendime geldiğimde şu korkunç maskelerden biri bana bakıyordu. Az kalsın çığlığı basacaktım.

Bu Emma'ydı. "Havan topuyla vurulduk!" diye bağırıyordu.

Tank yana devrilmişti; içerideki her şey doksan derece dönmüştü.

Asker ölmüştü. Havan topuyla vurulmamızdan hemen önce maskesi suratından kaymış, suratı kan revan içinde kalmıştı. Gölgelerin üçü de ölmüştü, öldüklerini hissedebiliyordum ama tanktan çıkmaya kalkışırsak sonumuz onlarınkiyle aynı olacaktı. İsabet almamıza rağmen tankımızı delik deşik eden kurşun yağmuru neredeyse hiç hız kesmemişti.

Patlamanın etkisiyle sersemlemiş hâlde etrafıma bakındım. Arkadaşlarım hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Horace kabanının kolundan kanlar akan Enoch'la ilgileniyordu. Millard ve Bronwyn valizin içinde harıl harıl bir şey arıyordu. Sebbie sarsılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Burada ölmek istemiyorum!" diye inledi.

Zaten kimsenin istediği yoktu. Tepemize bir havan topu daha inmeden tanktan çıkmak zorundaydık... ama kafalarımızı kapaktan çıkardığımız anda gölgeler gibi güme giderdik.

"Gökyüzündeki ışığı yutabilirim yine," dedi Julius.

"Hiçbir işe yaramaz," dedi Horatio. "Makineli tüfeklerle boşluğu tararlar."

Hiçbiri beş para etmeyen birkaç öneri daha geldi. Herkes paniğe kapılmaya başlıyordu. Derken Millard, "Dostlar! Buraya bakın!" diye bağırdı ve hepimiz ona döndük. Bronwyn'le birlikte valizi açmışlardı ve Klaus'un kemik saatini dikkatlice valizden çıkarıyorlardı. Onu tamamen unutmuştum. "Burada bize yardımı dokunabilecek bir şeyim var ama çalışmayabilir de—"

"Her şeyi deneriz!" dedi Horace.

"Biraz eski püskü bir şey ama eğer hâlâ çalışıyorsa ve Klaus'un dediği işe yararsa..." Parmak kemiklerinin takılı olduğu anahtarlığı havaya kaldırdı. "Şimdi... saatin kutusunu açan işaretparmağı mıydı, yoksa serçeparmak mı?"

Tankın sarsılmasına neden olan ikinci bir patlama sözünü yarıda kesti. Yakınımıza bir havan topu daha düşmüştü ve patlama yüzünden kulaklarım çınlıyordu.

Millard anahtarlığı elinden düşürdü, sonra alelacele yerden aldı ve parmak kemiklerinden birini kutunun kilidine soktu. Neyse ki kutu ilk denemede açıldı. Bir diğer parmakla saati kurarken o keşmekeşte sesini duyurmak için bağırarak, "Bunun nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyorum!" dedi, "ama etkisi her neyse, muhtemelen çok uzun ömürlü olmayacaktır..."

Millard parmak kemiğini son defa sertçe çevirdikten sonra saatin yine kemiklerden yapılma akrebiyle yelkovanı kadranın üstünde süratle dönmeye başladı. Öyle ki bulanıklaştılar. Derken yüksek bir *BONG* sesi duyuldu ve ikisi de on ikinin üzerinde durdu. Çan sesi giderek azalırken tankın gövdesini döven mermilerin ardı arkası kesilmeyen takırtısı da seyrekleşti. O anda tank sanki uçurumun kenarından düşmüş gibi içimin kalktığını hissettim. Bunun artık zaman kaymasının emarelerinden biri olduğunu biliyordum. Çok geçmeden dışarıdaki dünya sihirli bir değnek değmişçesine sessizliğe gömüldü.

Bir an için paniğe kapıldım ve, *Yoksa öldük mü?* diye düşündüm.

Millard ölü askerin üzerinden uzanıp kapağın sürgüsünü açtı. Dehşet içinde elimi bacağına attım ama ıskaladım çünkü çoktan kapağı ardına kadar açıp kafasını dışarı uzatmıştı.

Dışarıdaki dünya en az tankın içi kadar sessizdi.

Bir an sonra kafasını gerisin geriye içeri soktu. "Gayet güvenli görünüyor!" dedi coşkuyla.

Tanka hangi sırayla bindiysek aynı sırayla indik. Küçükler en önden, Noor'la ben en arkadan. Tankın yüzeyinden çivileme kaydım. Dört bir yanımız çamurla, dikenli tellerle ve lime lime olmuş gölge parçalarıyla kaplıydı.

Dünya bıraktığımız hâlinden çok farklıydı. Tankın motoru susmuş, ateş sesleri dinmişti. Fakat bu bile etrafa çöken sessizliği açıklamaya yetmezdi; öyle engindi ki arkadaşlarımın şaşkın mırıltıları olmasa sağır olduğumu sanırdım. Tüm askerler büyü vasıtasıyla alternatif bir boyuta mı gönderilmişlerdi?

Noor'un havada asılı duran bir nesneyi incelediğini gördüm. Bu son sürat ilerlerken öylece donakalmış bir mermiydi. Bir uçtan diğer uca hafifçe uzamış, kameranın deklanşörünün yakalayamayacağı kadar hızlı hareket eden bir obje misali bulanıklaşmıştı. Etrafımızda onlardan daha bir sürü vardı. Biraz ileride patlarken donakalan bir havan topunun yerden kaldırdığı toprak gayzeri şemsiye şeklinde havada asılı kalmıştı.

Noor elini mermiye uzattı.

Tam, "Noor! Bekle! Ben olsam—" diyordum ki parmağının ucuyla ona dokundu ve mermi zararsızca yere düşüp çamura gömüldü.

"Kanatlı kadimler aşkına," diye mırıldandı Sophie, Penny'yi sıkıca göğsüne bastırarak.

Enoch dişlerinin arasından bir ıslık çaldı.

Addison neler olup bittiğini daha iyi görmek için hoplayıp mermilerin kalbura çevirdiği bir ağaç kütüğüne çıkıverdi. "'Ben ölüm için duramayınca, o benim için durdu kibarca,'"* diye okudu ezberinden.

"Şimdi şiir vakti değil," dedi Emma ve eğri büğrü dikenlerin arasından geçmeye davrandı. "Şu antika saatin yaptığı şeyin etkisi geçmeden buradan çıkalım..."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Horace.

Bronwyn kemik saati halatla sırtına bağlamıştı. Saatten uğursuz bir geri sayıma benzeyen gürültülü tik tak sesleri yükseliyordu. Etrafımızı saran çamurun yarısını oluşturan ölülerden birinin yanına yaklaşsam fısıldadıklarını duyup duyamayacağımı merak ettim.

Emma'nın peşi sıra kraterden çıktık ve ateş hattından uzaklaşan en kestirme patikayı seçerek İngiliz saflarına doğru yürümeye koyulduk. Yoksa karşımızdaki Alman menzilleri miydi? Egzoz gazlarıyla patlamalar yüzünden beynimin cılkı çıktığından aklım iyice karışmıştı ve tüm istikametler gözüme harabelerle dikenli tellerden ibaret, ayırt edilmesi imkânsız lekeler gibi görünüyordu. Artık hiçbir şeyden emin olamıyordum.

* Emily Dickinson'ın "Because I Could Not Stop For Death" isimli şiirinden. –*çn*

Bir mermi sürüsüne elimin tersiyle vururken, *Ymbryneler nerede?* diye düşündüm.

"Kimsenin geride kalmaması için el ele tutuşun," dedi Bronwyn ve sıranın yanında ileri geri koşarak herkesin el ele tutuştuğundan emin oldu. Sophie'yi tek kolunun altına kıstırırken Addison'ı da diğerinin altına aldı.

Millard, "Saati sarsıp durma!" diyerek onu azarladı.

"Bayan Hawksbill'in söylediğini unutmayın!" diye bağırdı Emma. Ortamda onunkiyle aşık atacak başka ses olmadığından sesi gür ve net çıkıyordu. "Gözler hep ileriye bakacak ve sadece kendi işimizle ilgileneceğiz, yoksa kâbuslar ölene kadar yakamızı bırakmaz!"

Tam o anda arkamızdan böğürtüyle kükreme arası mahşeri bir ses geldi. Hepimiz donakaldık ve sesin neye ait olduğunu görmek için o yana döndük.

"İsa aşkına, *yine* ne var?" dedi Noor.

"Bu," dedi Horatio aklına bir şey gelmişçesine başını aşağı yukarı sallayarak, "yalnızca Percival Murnau olabilir."

Derken görüş alanımıza girdi: Murnau ya da onun iki ev yüksekliğindeki, belden yukarısı güya insanken belden aşağısı ayaklarımızın altındaki iğrenç çamurdan, siyah balçıktan, çerden çöpten ve adımı haykırırken ardına kadar açtığı ağzından sağa sola saçılan ceset parçalarından ibaret yüksek, çalkantılı bir kaideyi andıran canavar hâli.

Kemik saat ona tesir etmiyordu. O bu döngüden değildi.

Biri haykırdı. *Kaçın.*

Aynen öyle yaptık. Karşımıza çıkan mermi bulutlarını elimizin tersiyle dağıtarak mahvolmuş arazide var gücümüzle koştuk. Murnau bacakları olmadan hareket ediyordu ve altındaki çalkantılı yığın sıkışıp yoğunlaşmış bir kasırga hortumu misali yerleri süpürerek ilerlediğinden bizden daha hızlıydı.

Bir an sonra, arkamızdan gelen kükremeye tepemizden gelen kuş çığlıkları da katıldı.

"Bayan Petrel!" diye haykırdı Julius.

"Ve Bayan Hawksbill!" diye bağırdı Bronwyn.

Ymbrynelerden ikisi bizi tekrar bulmuştu ve tepemizde daireler çizerek dönüyorlardı. Bayan Tern bu *döngüdendi*, yani muhtemelen kanat çırparken bir yerlerde öylece donakalmıştı.

Bayan Petrel ve Bayan Hawksbill dalışa geçerek Murnau'yu taciz etmeye, ateş hattının sonundaki siperlere koşarak ulaşabilmemiz için bize zaman kazandırmak amacıyla onu yavaşlatmaya başladılar.

Murnau kuşları elinin tersiyle savuşturmak için dursa da ıskaladı. Eğilerek dikenli tellerin altındaki bir açıklıktan geçtik ve siperlere vardık. Bayan Hawksbill önümüzde iyice alçalarak siperlerin üstünden geçen iskeleye kadar bize rehberlik etti. Buradaki mermi bulutları yağmura taş çıkaracak kadar yoğundu ve biz koşarken vücutlarımızın etrafından yere dökülenlerin sesi bir kumar makinesinden dökülen milyon dolarlık bir ödülünkini andırıyordu.

İskeleden geçerken aşağıdaki sipere baktım. Yüzleri toprak ve kanla lekelenmiş, silahları ateş püsküren düzinelerce asker kasvetli heykeller gibi donakalmıştı.

Bunlar İngiliz değil, Almandı. Burası Alman menzilleriydi.

Arkamızdan gelen gümbürtüler giderek güçlendi. Murnau yaklaşmıştı, aramızda en fazla on beş metre vardı ve anbean hızlanıyordu. Engebeli arazi onu pek yavaşlatmıyordu. Hâliyle siperlerin de yavaşlatacağı yoktu.

Derken gökyüzünden bir çığlık geldi. Bayan Petrel, Murnau'ya doğru dalışa geçti ve suratına gagalamasına daldı. Murnau homurdanarak başını eğdi, ardından eğilip bükülerek kolunu kaldırdı. Bayan Petrel'i tek eliyle yakaladı, avucunun içinde ezdi ve çamura fırlatıp attı.

Julius feryat figan yere diz çöktü. Sebbie ve Enoch onu yerden kaldırıp taşıdılar.

Bayan Petrel ölmüştü. Daha önce bir ymbrynenin öldürüldüğüne hiç tanık olmamıştım ve gördüklerim yüzünden az kalsın olduğum yerde donakalacaktım ama kendimi arkadaşlarımın peşinden koşmaya zorladım. Birlikte en dıştaki siperleri de aştık. Bize bahşettiği lütfu heba edemezdik. Bayan Petrel'in fedakârlığı Murnau'yu yavaşlatmıştı ve o ateş hattındaki son tel örgüden geçmekle uğraşırken biz siperleri arkamızda bırakmış olacaktık.

Julius sanki içine şeytan girmiş gibi bağırıp çığırıyordu. Derken Sebbie'yle Enoch'un ellerinden kurtuldu ve Bronwyn'e koştu. *Kır şunu, kır şunu*, gibi bir şeyler haykırıyordu ama hiçbirimiz onun neyin peşinde olduğunu anlayamadan kemik saati Bronwyn'in sırtından söküp aldı, başının üstüne kaldırdı ve yerdeki bir kayaya çaldı.

Midem aniden ağzıma gelir gibi oldu; kulaklarımın arasında bir basınç değişikliği hissettim ve Millard'ın Julius'a bağırırken çıkardığı sesler zamanın tekrar ileri doğru akmaya başlamasıyla sağır edici bir kükremenin altında boğuldu.

Binlerce silah ateş almaya kaldığı yerden devam etti. Az önce arkamızda bıraktığımız siperlerdeki askerler aniden koşuşturmaya başladılar. Ve Murnau uçuşan metal kasırgasının ortasında kaldı. Vücudunun ya da dönüştüğü şeyin paramparça olduğunu gördüm. Gözlerimin önünde lime lime oldu.

Bir ymbryne çığlık atarak bize ilerlememiz gerektiğini hatırlattı. Bu Bayan Hawksbill'di, gerçi onu artık güçlükle duyabiliyordum. Biz koşarken Sebbie ve Noor gizlenebilmemiz için havadaki ışığı topladılar. Julius yere yığılmıştı, hâliyle yine taşınmak zorunda kaldı fakat bu defa Bronwyn tarafından.

Arka saflardaki askeri teçhizat ve sıhhiye çadırlarının arasından depar atarak havada puslu bir bulanıklığın olduğu yere, yani döngünün çeperine geldik ve o bulanıklıktan kafa karıştırıcı normalliğin dünyasına daldık.

BÖLÜM ON YEDİ

Artık ne muharebe alanında ne de bir arazideydik. Aksine küçük bir Fransız kasabasındaki küçük, çimenlik bir parktaydık. Bize çepere kadar eşlik eden Bayan Hawksbill peşimiz sıra yırtıktan geçmemişti. Belki yapamamıştı. Belki de Bayan Petrel'den geriye kalanları toplamak için siperlere dönmesi gerekmişti. Fakat havadaki bir yırtıktan sesinin yankısı duyuldu: "Sizinle gelemem, çocuklar. Gidin şimdi, elinizi çabuk tutun. Yasımızı her şey sona erdiğinde tutarız."

Parkın etrafı küçük dükkânlar ve evler tarafından kuşatılmıştı. Bir kilise çanı hoşça çalıyordu. Dünyada değil, yalnızca zamanda seyahat etmiştik ama yine de bambaşka bir ülkeye gelmiştik. Horatio gözbebeklerinden yoksun gözlerini gizlemek için güneş gözlüğünü taktı ve kulağa kusursuz gibi gelen bir Fransızcayla yanımızdan geçen birine tren istasyonuna nasıl gideceğimizi sordu.

"Benimle gelin," dedi sonra bize. "Düşünmeyin, konuşmayın. Sadece yürüyün."

Sorgulamaksızın onu takip ettik. Bir hortlak olabilirdi ama tanıdığım tüm tuhaflar kadar sadık olduğunu ziyadesiyle kanıtlamıştı. Boylu boyunca mağazaların sıralandığı bir sokaktan aceleyle yürümeye koyulduk. Hava sıcaktı. Hâliyle yürürken ağır kabanlarımızı çıkarıp öylece yere bıraktık. İnsanlar bize bön bön bakıyorlardı ama ilgileri pek uzun ömürlü olmadı. Belli ki burada I. Dünya Savaşı'nı canlandıran tipler görmeye alışkındılar. Zaten insanları artık pek kafaya taktığımız yoktu.

"Sence gerçekten öldü mü?" diye sordu Horace, gergin gergin arkasını kolaçan ederken.

"On milyar kurşun yedi," dedi Enoch. "Almanlar onu turta harcına çevirdi."

"Eğer mermiler gölgeleri öldürebiliyorsa onu öldürmemeleri için ortada hiçbir sebep yok demektir," dedi Emma.

Murnau'nun kalbura döndüğüne şahit olmuştum ama yine de içimi kemiren bir mesele vardı. O bir gölge değildi. Hatta ölümlü olduğundan bile emin değildim. Fakat diğerlerini şüphelerimle sıkıntıya sokmama lüzum yoktu; başımızda zaten yeterince dert vardı.

Bir tren istasyonuna geldik, Londra'ya bilet aldık (Horatio'nun parası vardı) ve neredeyse bomboş olan salonda trenimizin gelmesini beklemeye koyulduk. Julius oturmuş, kaybettiği ymbrynesinin ardından gözyaşı döküyordu. Horace ise onun yanına tünemiş, elini dizine koymuş ve ona teselli sözcükleri mırıldanıyordu. Emma bir kafeden aşırdığı kâğıt peçeteleri suratını ekşitip hayıflanan Enoch'un kolundaki kesiğe bastırmakla meşguldü. Addison olası tehlikelere karşı havayı koklayarak teyakkuzda kalmaya çalışsa da küçük gözleri kapanıp duruyordu.

"Bu işi başaramazsak ne olacak?" diye usulca sordu Sebbie.

Enoch derin bir nefes aldı ve, "Pek bir şey olacağı yok. Caul altı üstü tuhafların dünyasını ele geçirir, hepimizi köleleştirir, ardından dünyayı bir mezbahaya çevirir," dedi.

"Tabii eğer keyfi yerindeyse," diye ekledi Emma.

Horace omzunu sıvazladı. "Başarısız olmayacağız."

"Neden? Rüyanda gördün diye mi?"

"Çünkü başarısız olamayız. Hepsi bu."

Hepimiz kelimelerle ifade edilemeyecek kadar bitkindik. Olan bitenin gerçekliğini yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştık. Başımızdan geçenlerin çoğu dehşetten ve travmadan ibaret olsa da kendimi şununla avutuyordum: Londra'ya elimiz daha güçlü dönüyorduk. Yediliden üçü yanımızdaydı ve tüm ihtiyacımız olan buydu. Kaldı ki Horatio da bizimleydi. Ahşap bankta sopa yutmuş gibi dimdik oturuyor, bakışları giriş kapısıyla tren platformu arasında mekik dokuyordu. İyiliksever bir Terminatöre benziyordu.

Tren muazzam bir uğultuyla istasyona girdi. Trene bindik ve yolcuların garip bakışlarını üstümüze çekerek özel bir kompartımana sığıştık. Garip bakışlara öyle çok maruz kalıyorduk ki artık onları fark etmiyordum bile. Biz koltuklarımıza yerleşirken Emma, ymbryneler ve Arka Bahçe hakkındaki endişelerini yüksek sesle dile getirdi. Bayan Avocet

onu son gördüğümüz zamanki hâlinden bile çelimsiz görünüyordu, üstelik kalkan on iki ymbrynenin on ikisinin birden iyi olmasına ve öyle kalmasına bağlıydı. Bayan Petrel, Caul'ün birliklerinin çoktan Arka Bahçe'nin kapısında toplaşmaya başladıklarını söylemişti.

"Neyi beklediklerini merak ediyorum," dedi Bronwyn.

"Caul'ün gölgeler ordusunun doğmasını," diye yanıtladı Horatio. "Onları Abaton'da yapıyor. Her gölge bünyesinde ruh kavanozlarından çalınmış bir ruh barındırıyor."

"Onları değiştiremediğini sanıyordum," dedim.

"Belli ki dirildiğinden beri değiştirebiliyor. Hem de öyle bir seviyede ki tabiatlarında ufak tefek değişiklikler bile yapabiliyor."

"Bu yüzden mi onları görebiliyoruz?" diye sordu Horace.

"Doğru," diye yanıtladı Horatio. "Ayrıca göğüslerinin zırh gibi olmasının, daha iri olmalarının ve" –bakışları bana kaydı– "daha güç kontrol edilmelerinin nedeni de bu."

Kendimi yetersiz hissettim. Hatta yargılanmış gibi... Oysa öyle demek istemediğini biliyordum.

"*Sen* onlardan birine hükmedebildin," dedim. "Konuşarak ikna edebildin."

"Uzun süre sonra, evet. O gölgenin civarında günler geçirdim ve peyderpey yeni dillerini öğrendim. Bütün bunlara rağmen eskiden olduğumuzdan çok daha dirençliler."

Biz. Horatio eski hâlini kastediyordu.

Emma öne doğru eğilip alçak sesle, "Neye benziyor? Yani gölge olmak?" diye sordu.

Horatio biraz düşündü. "İşkenceye," dedi bir süre sonra. "Her şeyin yarım yamalak. Vücudun, zihnin, düşüncelerin. Her daim açsın. Bu öyle bir açlık ki *kemiklerinin* bile içi boşmuş gibi geliyor. Yalnızca yemek yerken azıcık rahatlıyorsun – genellikle insan, tercihen tuhaf olanından. Bu bile açlığını kısacık bir süreliğine dindiriyor."

"O zaman H'den nefret etmiyor muydun?" diye sordu Noor. "Seni uzun seneler o şekilde tuttuğu için?"

Hemen cevap verdi. "Evet." Kafasını yana yatırdı. "Ve hayır. Tüm gölgeler efendilerinden nefret eder. Ama o zihnimi geliştirmeme yardımcı oldu. Bana okumayı, İngilizceyi anlamayı ve açlığımdan başka şeyler dü-

şünebilmeyi öğretti. Beni neden tuttuğunu, bana neden ihtiyacı olduğunu anladım. Ve zamanla onu sevmeye başladım. Hem onu seviyor hem de ondan nefret ediyordum."

Tren sarsılarak yavaşça harekete geçti. Penceremizden görünen banklar ve bilet gişeleri geriye doğru kaymaya başladı.

"Yeni dillerini bana öğretebilir misin?" diye sordum Horatio'ya.

"Denerim. Fakat entelektüel değil de içgüdüsel bir öğrenim süreci oluyor. *Birinin telefonunu dinlemek gibi.*"

"Her şeyi denerim," dedim.

"Siz söz dağarcığı dersine başlamadan önce sormak istediğim bir soru daha var," dedi Noor. "Gölgeler *ordusu* derken kaç tanesinden bahsediyordun?"

"En az düzinelercesinden," diye yanıtladı Horatio. "Belki de daha fazlasından." Kısa, düşünceli bir sessizliğe gömüldü. Penceremizden görünen istasyonun yerini çiçeğe durmuş, göz alabildiğince uzanan tarlalar almıştı. "Şimdiye neredeyse hepsi doğmuştur. Artık vaktidir."

Enoch burnundan güldü. "*Artık vaktidir*," diye tekrarladı hırıltılı bir sesle. "Tüm hortlaklar korku filmlerindeki kötü adamlar gibi mi konuşur?"

Horatio tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Eğer hâlâ üç dilim olsaydı," dedi, "seni üçüyle birden tokatlardım."

Beti benzi atan Enoch koltuğunda büzüştü.

Bir an sonra Horace ayağa fırladı. Suratını cama yapıştırarak, "Dostlar?" dedi gür sesiyle. "Bu da nedir?"

Hepimiz pencereye üşüştük. Tarlaların arasında süratle ilerleyen bir adam gördük. Belden yukarısı çıplaktı, o da yetmezmiş gibi tekerlek misali dönüp duran buğdaylardan ve sarı çiçeklerden ibaret bir kaidenin üstünde hareket ediyor gibi görünüyordu.

"*Bu o*," diye fısıldadı Emma.

"Ah, kahretsin," dedi Bronwyn.

Murnau tarlaların üstünden bize doğru süzülüyordu ve trenimiz yeni yeni hızlanıyordu.

"Bunun *hızlı* tren olduğunu sanıyordum!" diye hayıflandı Enoch. Cama vurdu. "Hadi ama, bas gaza!"

Murnau gitgide yaklaşıyordu. Bizse azar azar hızlanıyorduk. Tren önce bir hemzemin geçitten, sonra da bir otoparktan geçti. Göz açıp kapayıncaya dek Murnau da aynı yerlerden geçmişti. Hortumu andıran belden aşağısının rengi griye dönerken arkasında yerden sökülmüş asfalt parçalarından bir iz bıraktı. Ardından bir arabanın üstünden silindir gibi geçti ve onu da paramparça etti.

"Burada elim kolum bağlı bekleyecek değilim," dedi Enoch. "Gidip kondüktörü biraz hizaya sokayım..."

Koşarak kompartımandan çıktı. Onun peşinden dar koridora hücum ettik ve Murnau'dan olabildiğince uzaklaşmak için beyhude bir çabayla koridorda koşmaya başladık. Vagondan vagona atlayıp çoğu pencerelerinde gittikçe büyüyen kâbusvari yaratığı fark etmemiş gibi görünen afallamış yolcuların arasından geçtik.

Tren sarsıldı ve en nihayetinde hız kazanmaya başladı.

"*Tanrıya* şükürler olsun," diye bağırdı Horace.

Koşmayı kesip restoran vagonunun penceresine dadandık. Murnau geride kalmaya başlamıştı. Bize ulaşmak için son bir gayretle hızlanıp üzerimize atıldı. Ne var ki havada âdeta ufalandı ve trenin üstüne çiçekler, toprak ve küçük araba parçaları yağdı. Fakat artık saatte seksen ya da doksan kilometre hızla ilerliyorduk ve Murnau'dan geriye kalanlar arkamıza saçılmıştı.

* * *

Koltuklarımıza yığıldık, özel kompartımanımızın kapısını çarparak kapattık ve sakinleşmeye çalıştık. Herkesi Arka Bahçe'ye yaklaşana dek Caul'ün artık başımıza bela olmayacağına ikna ettim. Enoch gömleğinin düğmelerini açıp restoran vagonundan çaldığı bir düzine sandviçi ortalığa saçtı. Kimse itiraz etmedi. Bayan Tern'ün evinden aldığımız erzakı ağır çantalarımızla birlikte muharebe alanında bırakmak zorunda kalmıştık ve çoğumuzun açlıktan midesi kazınıyordu. Uzun süreli dehşetin insanın üstünde böyle bir etkisi vardı.

Dehşetten bahsetmişken... başımıza gelenleri hazmetmeye çalışmaktan artık vazgeçmiştim. Dehşet verici hadiselerin oluşturduğu bir meddücezir dalgası şeklinde üstümden akıp gidiyorlardı. Bu çetin sınavdan sağ salim

çıkarsak muhtemelen bir tik edinecektim ya da eskiden uykularıma musallat olan felç edici kâbuslar geri dönecekti. Günün birinde belki de bir terapist tüm bu yükleri sırtımdan atmama yardımcı olurdu. Tabii annemle babamın tutacağı bir şarlatandan ya da kılık değiştirmiş bir hortlaktan bahsetmiyorum. Terapistimin bir tuhaf olmasını istiyordum. Arkadaşlarıma zihin onarıcı diye bir şeyin var olup olmadığını sordum ama bana garip garip baktılar ve neden sorduğumu açıklamayı canım hiç istemedi.

Londra'ya yolculuğumuz iki saat sürecekti. Addison ve Bronwyn uyudular. Diğerleri fazlasıyla diken üstündeydi ve gerginlikleri dillerine vurdu. Arkadaşlarım son yirmi dört saatte başımızdan geçen çılgınca şeyleri sayarken kompartımanımıza hiç kesilmeyen, alçak bir uğultu hâkim oldu. Sophie kucağında Pensevus'la başını cama yaslamış, yanımızdan süratle geçip giden kır manzarasının tadını çıkarıyordu. Julius ve Horace ayakkabılarını çıkarıp dizlerini göğüslerine çekerek yan yana oturmuş, kafa kafaya vermiş, alçak sesle sohbet ediyorlardı.

Noor'la ben Horatio'yla biraz daha konuşma fırsatını kaçırmadık. Onu son gördüğümüzde güçlükle konuşabilen, yarı yarıya şekil değiştirmiş bir gölgeydi ve H'nin New York'ta oturduğu altıncı kattaki dairenin penceresinden atlamıştı. Hâliyle öldüğünü varsaymıştık. Nasıl olmuştu da Fransa'daki çöküş döngüye ulaşmıştı? Caul'ün sadık hizmetkârlarının arasına karışmayı nasıl başarmıştı? Tabii artık gölgeyle hortlak arası çirkin bir yaratık değil, tam bir hortlaktı.

"Evet," dedi Noor. Ona bakarken kafası yukarı aşağı oynuyordu. "Ne oldu sana?"

Horatio acayip bir gülümseme takındı. Bu belli ki henüz ustalaşmadığı bir yüz ifadesiydi. "Evet, biraz... olaylı günler geçirdim. Pencereden atladıktan sonra kanalizasyonda saklandım. Gölgeden hortlağa metamorfozum tamamlanana kadar günlerce orada kaldım. Harold Fraker King'le geçirdiğim uzun yıllar içinde çeşitli zihin disiplinlerini benimsemeyi başarmıştım ve öğrendiklerimin yardımıyla hatıralarıma sımsıkı tutundum. Pek çok gölge dönüşüm sonrasında hafızasını kaybeder." Dili tarafsız, telaffuzu hatasızdı. Dilbilgisi açısından kusursuz İngilizcesiyle birleştiğinde konuşma üslubunun taksi şoförlerini taklit etmeye çalışan yapay zekâlı robotlara benzemesine yol açan hafif bir New York aksanı vardı. "Ne Harold Fraker King'i ne de yüce gönüllülüğünü unuttum.

Onun görevini sürdürmeye kararlıydım: Noor Pradesh'i korumaya ve yedilinin kehanetinin gerçekleşmesine yardımcı olmaya karar verdim."

"Şey, teşekkürler," dedi Noor.

"Zamanlaman daha iyi olabilirdi," dedi Enoch, araya girerek.

"Daha kötü de olabilirdi," diye ekledi Emma.

"En azından niyeti iyiydi," dedi Sebbie, boğazına masaj yaparken. Horatio da hortlağı üç aşağı beş yukarı orasından vurmuştu.

Derken herkes sohbetimize katıldı.

"Bir sorum var," dedi Millard. "Eğer kehanet hakkında o kadar çok bilgi sahibiysen V'nin yüreğinin Caul'ü diriltmek için gerekli malzeme listesinde olduğunu neden bize söylemedin?"

"Efendi King bilmiyordu çünkü Velya Hanım ona bundan bahsetmemişti," diye tekdüze bir sesle yanıtladı.

"Bahsetmiş olsaydı H katiyen bizi onu bulmaya göndermezdi," dedim.

"Bu bir ymbryne olduğunu itiraf etmek anlamına gelirdi," dedi Emma. "Ve muhtemelen ymbryne olduğunun öğrenilmesini istemiyordu."

"Bu çok sıkıcı bir hikâye," dedi Enoch ellerini sabırsızlıkla çırparak. "Ben asıl hortlakların arasına nasıl sızdığını öğrenmek istiyorum. Kim olduğunu bilmiyorlar mıydı?"

"Bilmiyorlardı," dedi Horatio, "çünkü kılık değiştirdim. Aralarına bu suratla değil, diktirdiğim suratla katıldım."

Emma'nın dudakları tiksintiyle bükülürken Noor hiç ses çıkarmadan, yalnızca dudaklarını oynatarak, *Neee?* dedi.

"Dönüşümüm tamamlandığında karşıma çıkan ilk hortlağı öldürdüm, ardından suratını yüzdüm ve Dokunulmazların meşhur deri terzisine, yani Ellsworth Ellsworth'e götürdüm. Ve sonuç bu oldu." Yanağını döndürdü ve cilt bakım ürünü reklamlarındaki modeller gibi elinin tersini teninde şöyle bir gezdirdi. Sarı saçının altında gözden kaybolan incecik dikişleri güçlükle seçebiliyordunuz.

"Onun kimliğini çaldım," diyerek konuşmayı sürdürdü Horatio. "Konuşma üslubunu taklit ettim ve New York'ta faaliyet gösteren hortlak birliğine, yani Amerika'daki son hortlakların arasına katıldım. Bu noktada hortlakların Percival Murnau'yu ve yoldaşlarını Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki hapishanenizden kaçırma planlarına engel olmak için

294
Ellsworth
Ellsworth

çok geçti. Ayrıca Caul'ü diriltmelerinin önüne geçmek için de çok geç kalmıştım. Fakat telefon konuşmalarınızdan birini gizlice dinlediklerini öğrendim." Mahcubiyetle suratını saklayan Sophie'ye işaret etti. "Buluşma noktasının yerini keşfetmek amacıyla Bayan Pradesh'in izini sürmeyi planlıyorlardı."

"Yani Caul'ün yediliden haberi var," dedi yeni uyanan ve uyku mahmurluğuyla gözlerini kırpıştıran Bronwyn. "Tabii kehanetten de."

"Elbette," dedi Emma. "Henüz küçük bir çocukken o hortlakları Noor'un peşinden o yüzden gönderdi."

"Hepsi *Gizli Yazmalar*'da yazılıydı," dedi Horace.

"Caul aptal değil," dedi Millard. Işık yutanlara döndü. "Üstünüze alınmayın ama siz elinden kurtuldunuz diye uykularının kaçtığını hiç sanmıyorum. Tabii yeniden dirilişin onca zahmetine ve acısına katlandıktan sonra sizi sigorta poliçesi niyetine öldürmeden rahat etmeyecektir."

"Yani kendi ayağımızla tuzağa düştük," dedi Noor, Horatio'ya. "Ve sen onca yolu teperek bizi kurtarmaya geldin."

"Evet," diye yanıtladı Horatio, en ufak bir alçakgönüllülük ya da gurur emaresi göstermeden.

Noor ellerini birleştirdi. "Teşekkür ederiz."

"Bizi öldürmeye çalışmaktan vazgeçmeyecek," dedi Julius. Metanetini geri kazanmıştı. O anda onun parmaklarıyla Horace'ınkilerin aralarındaki koltukta birbirine kenetlenmiş olduğunu fark ettim. "Tuzağından kurtulduk, gölgelerini öldürdük, sağ kolunu küçük düşürdük. *Ben* onun yerinde olsam bizi öldürmeyi kafaya koyardım. Siz koymaz mıydınız?"

BÖLÜM ON SEKİZ

Trenimiz yavaşlayarak St. Pancras İstasyonu'na girerken içime bir kurt düştü. Artık günümüz Londra'sının göbeğindeydik ve etrafta çok fazla insan, çok fazla göz, çok fazla vücut vardı fakat aralarında gözden kaybolabileceğimiz kadar çok değillerdi. Muharebe alanında suratlarımıza ve kıyafetlerimize bulaşan çamuru temizlemeye çalışırken trenin daracık tuvaletinde sonsuzluk kadar uzun dakikalar geçirmiş olmamıza karşın en hafif tabirle göze çarpan bir gruptuk.

Caul ve ajanları her yerde olabilirdi. Ayrıca adımlarımızı bizi aradıklarını farz ederek atmalı, Murnau'nun Caul'e nereye gittiğimizi söylediğini varsaymalıydık. Belki de Caul zaten biliyordu. Ne de olsa hayallerin bile ötesinde yeni güçlere sahipti.

Trenden korumacı bir küme halinde indik. Yirmi birinci yüzyılın arı kovanı misali uğuldayan dünyasına öylece itilivermek epey sersemleticiydi. Her yerde parlak ekranlar ve tabelalar vardı, ayrıca dört bir yanımızdan akıp giden insanların çoğu yürürlerken gözlerini telefonlarından ayırmıyordu. En azından bize bakmıyorlardı. Emma kamusal alanlarda hayvanlarla ilgili birtakım kurallar olduğundan, kuralları çiğnemek olay çıkmasına yol açabileceğinden ve başka bir çağa has kıyafetler giymiş, üstü başı çamur içinde, garip görünümlü çocuklar olarak kalabalığa karışmamız gerektiğinden halattan uydurduğumuz eğreti tasmanın ucunda utanç içinde etrafına bakınan Addison'ı tutuyordu.

"Bir telefona ihtiyacımız var," dediğini duydum Millard'ın. Kafasına bir kaşkol dolamış ve camları koyu renkli, kocaman bir gözlük takmıştı. Jackie Kennedy'nin eski fotoğraflarındaki hâline benziyordu.

Enoch yanımızdan geçenlerden birinin telefonunu kapmaya davrandı ama Millard onu kolundan yakaladı. "O tür bir telefon değil. *Gerçek* bir telefon. Hani şu kulübelerin içindekilerden. Arka Bahçe'yi aramam gerek."

Platform alanından ayrılarak insanların *fast food* yiyeceklere tapma-

ya geldiği bir bilimkurgu katedraline benzeyen geniş bekleme salonuna girdik. Önceki yüzyıldan kalma analog telefonları ve olası saldırganları gözlemek amacıyla sağa sola dönen kafalardan ibaret bir güruhtuk. Gelgelelim Londra'nın simgesi olan şu meşhur kırmızı telefon kulübelerinin içinde artık telefon yoktu. Onun yerine şarj istasyonlarına ve isteyenlerin cep telefonu görüşmesi yapabileceği özel alanlara dönüştürülmüşlerdi. Hiçbir sonuç vermeyen ve dakikalarca süren aramamızın ardından tuvaletlerin yakınındaki izbe bir köşede içinde antika bir telefonun bulunduğu eski bir telefon kulübesine denk geldik.

Hepimiz içeri doluşmaya çalışsak da kulübe yarımızı bile almadı. Öyle ki suratım Bronwyn'in koltuk altına fena hâlde yakındı. Millard bir kordonun ucundan sallanan kalın telefon rehberinin sayfalarını karıştırdı. "Sayfaların çoğu yırtılmış," diye homurdandı.

Dikkatim camın diğer tarafına kaydı. Dışarıdaki düz ekranlı büyük televizyonun önünde bir kalabalık toplanıyordu ama ne izlediklerini göremiyordum.

"*Ne yapıyor?*" diye fısıldadı Noor kulağıma.

"Ymbryneler numaralarını sahne isimlerle kaydettirirler," diye açıkladım. "Eğer ıslık çalarak doğru kuş ötüşünü taklit edebilirse döngülerinden bazılarına bağlanabilir."

Noor arkamdan kollarını belime doladı ve ellerim onunkileri tutmak için içgüdüsel olarak kalktı. Bu kadar basit bir hareketin insanı böylesine teskin edebilmesi hem bir gizem hem de bir mucizeydi.

"*Seni özledim,*" diye fısıldadı. Başımı aşağı yukarı salladım. *Ben de seni.* Günlerdir yanından nadiren ayrılmıştım ama yalnız kalmaya neredeyse hiç fırsatımız olmamıştı ve Noor sanki benden uzaklaşıyor gibiydi. Aramızdaki şey hâlâ yeniydi, yavaş yavaş şekilleniyordu ve eğer onu şimdi beslemezsem telafisi mümkün olmayan bir şekilde solup gideceğinden korkuyordum. Ne var ki akşam yemeğine çıkmaya ya da sinemaya gitmeye vaktimiz yoktu. Birlikte takılmak şöyle dursun iki çift laf etmeye bile zamanımız olmuyordu. Daha önemli bir şey –kimi zaman plan yapmak, kimi zaman kaçmak, kimi zaman savaşmak ya da nadiren uyumaya fırsat bulduğumuzdan bir saatliğine kestirmek– hep daha ağır basıyordu. Belki günün birinde, verdiğimiz tüm savaşlar sona erdiğinde Noor Pradesh'i sevilmeyi hak ettiği şekilde sevebilirdim.

Millard heyecanla rehbere vurdu. "Fevkaladenin fevkinde! İşte burada." Gözlerini kısarak sayfaya baktı, ardından ahizeyi yuvasından kaldırıp aldı, atkısını kenara çekti ve ahizeyi görünmez kulağına götürdü. Birkaç başarısız denemenin ardından ıslık çalarak tiz ve tekinsiz derecede gerçekçi bir şekilde şakımayı başardı. "Bağlanıyor," dedi.

Hattın diğer ucundan tiz bir sesin, "Alo," dediğini duydum.

"Merhaba. Ben Millard Nullings. Alma Peregrine'le konuşmalıyım. Hem de *hemen*."

Bentham'ın evindeki yegâne telefonlu odanın yakınlarında bekliyor olsa gerekti çünkü hiç vakit kaybetmeden telefona geldi. Pek çoğumuz kafa kafaya vererek onu duymaya çalıştık.

"Millard, sen misin?" Bağlantı zayıftı ve çatırdıyordu ama hâl böyleyken bile sesindeki soluksuz endişeyi duyabiliyordum.

"Evet, benim, Hanımefendi."

Bir süre Bayan Peregrine'i duyamadım. Konuşmanın bundan sonrasında tek duyabildiğim Millard'ın söyledikleriydi: "İyiyiz. Evet, yedili yanımızda. Aslında hepsi değil. Sayıları iki arttı, yani toplamda üç kişiler. Haklısınız. Ama sorun yok... meğer hepsine ihtiyacımız yokmuş. Diğer ikisi yalnızca yedek." Bunun üzerine Julius kaşlarını çattı. "Evet, doğru. Murnau ve birkaç gölge peşimize takıldı... A-ha... Şey, acaba harekete geçsek mi? Bir ara *onun ruhunu yemekten* filan bahsedildi de... Öyle mi? Pekâlâ, derhal ileteyim." Ahizeyi kulağından uzaklaştırıp elini üstüne kapattı. "Bayan P hiçbir şart altında Caul'ün karşısına tek başımıza çıkmaya kalkışmamamız gerektiğini söylüyor. Bir an önce Arka Bahçe'ye dönmeliymişiz."

Bronwyn ahizeyi Millard'ın elinden kaptı. "Hanımefendi, ben Bronwyn. Lütfen ufaklıkları Arka Bahçe'den tahliye edin. Caul'ün gölgeler ordusunun kapınıza dayanması an meselesidir. Feci tehlikeliler ve Jacob onları kontrol edemiyor. Çocukların en azından bir süreliğine güvende olacağı bir Panoptidön döngüsü muhakkak olmalı— ne dediniz?" Kaşları çatıldı. "Ah." Sesi şaşkınlıktan derinleşti. "Ah, hayır."

"Biz de *duyalım*," dedi Enoch ve ahizeyi çekerek Bronwyn'in kulağından uzaklaştırmayı başardı. Böylelikle en azından oraya sığışan birkaçımız Bayan Peregrine'in ne dediğini duyabildi.

"...ne olduysa siz Bayan Hawksbill'in döngüsüne gitmek için kapıdan geçtikten hemen sonra oldu," diyordu, "Panoptidön'ü tekrar ka-

patmamızdan yalnızca saniyeler önce Caul'ün geliştirerek canavara çevirdiği hortlaklarından biri üst kattaki bir döngü kapısından eve sızdı. Ortalığı birbirine kattı ve Bayan Plover ile Bayan Babax'ı ciddi şekilde yaraladı ama kadimlere şükürler olsun ki ölmediler. Yoksa zamansal kalkanımız o anda paramparça olurdu. Ona karşı koymaları için çok sayıda insanı sevk ettik ve en nihayetinde onu yere sermeyi başardık ama zayiatımız çok oldu. Panoptidön'ün tekrar çalıştırılabileceğinden şüpheliyim ve çalıştırılabilse bile kullanılmasının çok riskli olacağı kanısındayım."

"Yani orada sıkışıp kaldınız," dedi Emma. "Hem de kaçacak bir yeriniz olmadan."

"Kaçmaya niyetimiz yok."

"Ve döngü girişinden geçmek dışında size ulaşmanın bir yolu yok," dedi Enoch. "Ki orası da muhtemelen çoktan hortlaklar tarafından—"

"Peki teslim olsanız?" dedi Addison. "Sizinkinden düpedüz daha üstün ve ezici bir gücün karşısında hayat kurtarsanız?"

Ona sanki balataları sıyırmış gibi baktık.

"Asla!" dedi Emma. "Asla Caul'e teslim olmam!"

"Ölmek anlamına gelse bile mi? Sevdiğin herkesin öleceğini bilsen de mi?"

Emma'nın suratından anlık bir tereddüt geçti. Ama Caul'ün esiri ya da kölesi olmaktansa ölmeyi yeğleyeceğini söyledi. Hepimiz onunla hemfikirdik.

"Güzel," dedi Addison. "Yalnızca sizi test ediyordum."

Bayan Peregrine'le stratejimiz hakkında konuştuk. Bir ara Arka Bahçe'dekiler içeriden sürpriz bir saldırı hazırlarken Caul'ün birliklerini dışarıdan "yıpratmaktan" bahsedildi. Millard, Caul ve birliklerinin kalkanı delmek için harekete geçecekleri anı beklememizi, sonra da dikkatleri dağınıkken onlara arkadan saldırmamızı önerdi. Bu noktada ymbryneler kalkanı indirip saldırıya geçeceklerdi.

"Klasik kıskaç harekâtı," dedi Millard.

"Veya biz üç ışık yutan Caul'ü bulup icabına bakarız," dedi Julius. "Bence işleri fazla karmaşıklaştırıyorsunuz."

Bayan Peregrine bizi bir kez daha Caul'le tek başımıza savaşmaktan men etti. "Bir başınıza hiçbir *işe* kalkışmayacaksınız. Güvenli olduğunda buraya dönmemizi istiyorum. O zamana dek Arka Bahçe'nin döngü gi-

rişi yakınlarındaki güvenli evimizde saklanacak ve *bizim size* gelmemizi bekleyeceksiniz."

"Ama, Hanımefendi, yeni ışık yutanlar ve Sophie döngü bağımlısı," dedi Bronwyn. "O güvenli evde bir günden fazla kalamazlar, yoksa süratle yaşlanıp–"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," dediğini duydum Bayan Peregrine'in. "Vakti geldiğinde yanınıza geleceğiz. O zamana dek Caul'ün birliklerini taciz etmek için yapabileceğimiz birtakım şeyler var. Biz de onların başına bazı musibetler bela edebiliriz."

Telefon görüşmesine öylesine odaklanmıştım ki kulübenin dışında olanları o ana dek fark etmemiştim. Büyük televizyonun önünde toplaşan insanların sayısı birkaç düzineyi bulmuştu ve şaşkınlıktan öylece donakalmışa benziyorlardı. Kulübenin renkli camından ekranı görmek için boynumu uzattım ve gözyuvalarından ışık püskürten bir adam görür gibi oldum.

"Aman Tanrım," dedim daha yakından bakmak için arkadaşlarımı itekleyerek kulübeden çıkarken. Millete omuz atarak kalabalığın ortasına kadar geldim. O anda kanım buz kesti. Ekranda, insanlar şehir sokaklarında dehşet içinde koşuşturuyordu. Derken helikopter ya da dron aracılığıyla havadan çekime geçildi ve ekranda yüksek dozda nektar tükettiği her hâlinden belli olan bir erkekle bir kadın göründü. Bir köprünün ortasındaydılar; gözlerinden fışkıran ışık huzmeleri onlar kafalarını sağa sola salladıkça betonu karartıyordu. Kadın terk edilmiş bir aracın kapısını koparıp az ilerideki bir dağıtım kamyonunun arkasına sığınmış insanlara doğru fırlattı. O esnada kamyonun arkasından fırlayan bir adam iki elini birden havaya kaldırdı ve kadının parçaladığı araba aniden köprünün kenarına doğru kayarak kadını da beraberinde itekledi. Araba havada taklalar atarak köprünün aşağısındaki nehre gömülmeden az önce kadın aracın yolundan çekilmeyi başardı.

Tuhaflar arasında patlak veren bir savaşı canlı yayında izliyorduk. "Savaşıyorlar!" diye bağırdı Bronwyn koşarak yanıma gelirken. "Ve herkes onları *izliyor!*" Arkadaşlarım telefonun ahizesini kulübenin içindeki kordonundan sallanır hâlde bırakmışlardı. Ağızları bir karış açık vaziyette etrafımda toplandılar. Gözlerine inanamıyorlardı.

Ekranın altından bir altyazı geçti: LONDRA'NIN GÖBEĞİNDE UCUBE SALDIRISI

"Birini tanıyorum," dedi Emma. "Araba parçalarını insanların üstüne atanı. Şu korkunç kadını..." O anda onu tanıyanın yalnızca Emma olmadığını fark ettim. Ben de tanıyordum. Hortlaklar hakkında bilgi edinmek için sorguladığımız tuhaf eti pazarının sigaraları peş peşe yakan sahibiydi. Lorraine. Ymbryneler tutuklamalara başlamadan önce Arka Bahçe'den kaçmış olmalıydı. Bir zamanlar sadece sadakat nedir bilmeyen bir tüccardı. Şimdiyse daha da alçalmıştı: Caul namına savaşan bir nektar müptelasına dönüşmüştü.

"Kamyonun arkasında saklananları tanıyorum," dedi Millard. "Caul'ün rehinelerini kurtarmaya gönderdiğimiz tahliye ekibinin mensupları."

Lorraine'in yanındaki adam olay yerine henüz intikal eden polis aracına döndü ve ondan yana güneşte sıcak, eriyik metal gibi gümüş rengi ışıldayan oluk oluk bir şey kustu. Kusmuğu devriye aracının tavanını eriterek orada koca bir delik açtı ve aracın içindeki iki polis memurunun can havliyle koşarak kaçmasına neden oldu.

"Bu bir rezalet! Bu bir kâbus! Halkımız ifşa olmadan biri şu televizyonu kapatsın!" diye feryat etti Horace.

"Bunun için artık çok geç, dostum," dedi Enoch ve aynı görüntüyü veren az ilerideki üç ekrana işaret etti.

Yine de çevremizdeki insanlar korkmuştan ziyade şüpheci görünüyorlardı. "Bu bir şaka olmalı," dedi en yakınımızdaki adam arkasını dönerken.

"Film tanıtımı filandır," dedi bir diğeri.

Gördüklerinin gerçek olduğuna bir türlü inanamıyorlardı.

Derken birinin, "*Ucube* saldırısı mı? Başka kelime mi bulamadınız! Şimdi olacakları görene kadar bekleyin!" dediğini duydum.

Döndüm ve kalabalığın ortasında, adamın tekinin yanımda dikildiğini gördüm. Bu yeterince sıradan bir gömleği, sıradan bir kravatı ve sıradan bacakları olan sıradan ebatlarda bir adamdı. Yine de onu görünce beynimden vurulmuşa döndüm, öyle ki olduğum yerde bir anlığına donakaldım.

Bu Caul'dü. Gagayı andıran burnu ve çıkık çenesi. Bomboş olmalarına rağmen alaycı bir garezle dolu olan bembeyaz gözleri. Sivriltilmiş köpek dişlerini sergileyerek sırıttı. "Tekrar merhaba, Jacob."

Derken durumu çabucak kavrayıp harekete geçen Emma alevler içindeki eliyle ona bir tokat attı ve Caul kendi etrafında bir tur döndükten sonra yere yığıldı.

Etrafımızdan panik çığlıkları yükselirken kalabalık bir dalga halinde kaçışmaya başladı. Caul yerde acı içinde kıvranıyor ve, "Ucubeler – buradalar! Buradalar!" diye uluyordu. Yerde eriyerek siyah bir birikintiye dönüşüyor gibiydi. "Eriyorum!" diye feryat etti. "*Eriyoruuummm!!!*"

Bir an sonra ondan geriye yalnızca içi boş kıyafetleri kaldı. Biz geri-leyerek ondan kaçarken birikinti çarçabuk yayılmış, ayaklarımıza yaklaşıyordu.

"Bir şey yapın!" diye bağırdı Sebbie, Noor'la Julius'a. "Şimdi top bizde."

"Ne *yapayım?*" dedi Noor.

Siyah birikinti âdeta ona yanıt babında kalp ritmiyle mavi mavi atmaya başladı. Julius dizginleri eline aldı. "Bunu," dedi ve kollarını iki yana açarak öne çıktı. Tam birikintiden yayılan ışığı süpürüp alacaktı ki siyah sıvının içinden gerçek olamayacak kadar uzun bir kol fırladı ve pençeye benzer bir el parmaklarını Julius'ın boğazına doladı.

Derken siyah birikintiden gürlemeyi andıran, alaycı bir kahkaha yükseldi. Julius dizlerinin üstüne çöktü; boğuluyordu ve ten rengi ölümcül bir griye dönüyordu.

"Julius!" diye haykırdı Sebbie.

Her ne kadar Noor'u zapt etmeye çalışsam da elimden kurtuldu. Kollarını uzatarak birikintiye doğru koşmaya koyuldu ama oradan yayılan ışığı çalmasına fırsat kalmadan mavi parıltı yok oldu. O esnada birikintinin içinden ikinci bir kol uzanıp ona doğru atıldı. Üstüne çullanarak Noor'u yere serdim ve el onu kıl payıyla ıskaladı.

Emma elindeki alevleri kola doğru savurunca kol öfkeli bir yılan gibi kıvrılarak inine geri çekildi. Millard başka kimsenin kola dokunmaması için bağırınca Julius'ın boğazını sıkmayı sürdüren kolla güreşmeye hazırlanan Bronwyn duruverdi. Bu defa Sophie, Pensevus'u yukarı kaldırarak birikintiye doğru koştu. Bebeğin suratı aniden canlanmıştı; gözleri öfkeden akkor gibi parlıyor ve açlıktan çeneleri birbirine vuruyordu. Sophie, Pensevus'u kola doğru savurdu. Oyuncak bebek jilet keskinliğindeki muntazam dişlerini Caul'ün derisine sapladı ve tek ısırıkta kemiği bile parçaladı. Kopan el Julius'ın boğazından düşerken sağır edici bir kükreme duyuldu. Julius, Horace'ın kollarına yığıldı ve Bronwyn ikisini birden sürükleyerek oradan uzaklaştırdı.

Çok geçmeden birikintiden bir şey yükselmeye, yükseldikçe de biçim kazanmaya başladı. Bu Caul'dü; artık daha büyüktü, tıpkı bir gölge gibi siyah yaşlar döküyordu ve belden yukarısı çıplaktı. Biz dehşet içinde ona alık alık bakarken yavaşça yükseldi. Az çok insana benziyordu ama her şeyi yanlıştı: Kafası uzunlamasına esnemişti, boynu yok gibiydi, göğsü içbükeydi ve sırtı elektrik verilen birininki gibi kamburlaşmıştı. Kolları fazla uzun ve kalındı, ayrıca gölgelerin kırbaçları andıran dillerine benziyordu. Üstelik kopan sağ eli süratle yeniden çıkıyordu. Belden yukarısı zahiren insandı ama belden aşağısı köklerini birikintinin derinliklerine salmış, odundan değil de gri alacalı etten bir ağaç gövdesiydi. Tepemizde tüm heybetiyle yükseliyordu, öyle ki az kalsın kafasını dört buçuk metre yukarımızdaki bir kirişe çarpacaktı. Bu Caul'ün dönüştüğü dehşetin, gerçek suretinin ta kendisiydi.

"Savaşmamıza gerek yok," diye şakıdı tatlılıkla. Sesinin iki farklı tınısı vardı; hem tiz hem alçaktı. Bir çocukla bir adamın tek bir ruhta birleşmesi gibi. "Önümde diz çökmeniz yeter, çocuklar. Yeni efendinize dua edin."

Kaçmaya isteksiz olsak da onunla nasıl başa çıkacağımıza dair en ufak bir fikrimiz olmadığından gerilemeyi sürdürdük.

"Tüh," dedi. "O hâlde istediğiniz gibi olsun."

Uzun kollarından birini savurdu ama yumruğu bizi kıl payıyla ıskalayarak bir çiçekçinin vitrine girdi. Cam tuzla buz olurken çiçek buketleri dokunuşu karşısında ânında karardı. Horace'a yaslanarak nefes almaya çalışan Julius'a göz ucuyla şöyle bir baktım.

Emma ellerinin arasında irice bir ateş topu şekillendirip Caul'e doğru fırlattı. Ne var ki Caul'ün boynuyla omurgası acayip bir açıyla büküldü ve ateş topu yanından geçip gitti. Bunun üzerine Caul kükredi ve ağzından saçılan çürümüş hava dalgası yüzünden az daha hepimiz bayılacaktık. Biz henüz kendimize gelemeden altında çalkalanan siyah birikintinin onu taşımaya başlamasıyla hücuma geçti.

Bu, tartışmamıza gerek olmadan hep birlikte verdiğimiz bir karardı: Arkamızı döndük ve var gücümüzle koşmaya başladık. Onunla nasıl savaşacağımızı öğrenene ya da bir zaafını keşfedene kadar tek seçeneğimiz buydu.

Kollarını uzatıp bizi yakalamaya çalışsa da hedefi tutturamadı. Depara kalkarak bir kahve standının yanından geçtik ve onu arkamızda bırakır bırakmaz standın devrilip parçalandığını duyduk. Boylu boyunca

dükkânların sıralandığı dar bir koridora dalmamızla arkamızdaki vitrinlerin birbiri ardına patlamaya başlaması bir oldu. Derken bir köşeden döndük ve çıkışa, dışarıdaki sokağa yöneldik. Şok içindeki görgü tanıkları can havliyle kaçışıyordu.

Kapıdan dışarı fırlayarak taksi bekleyen kalabalığın ve valizlerini peşleri sıra çeken turistlerin arasından sıyrıldık. O anda arkamızdan yeri göğü inleten bir çatırtı yükseldi ve kalabalık dağıldı. Cesaretimi toplayıp arkama baktığımda Caul'ün dökme camdan bir pencereden uçarak geçtiğini gördüm. Bronwyn durup yerden birinin valizini kaptığı gibi Caul'e fırlattı ama valiz zararsızca göğsünden sekip yere düştü. Sokak seviyesine inmek için alt kata koştuk. Belden aşağısı hızımıza hiç zorlanmadan ayak uyduruyordu. Sokak o gün pazarın kurulabilmesi için kapatılmıştı ve Caul peşimizden gelirken ellerini tezgâhlara sürüyor, öldürücü dokunuşu meyvelerle sebzeleri ânında çürütüyordu.

Derken o acayip çatallı sesiyle arkamızdan bağırmaya başladı: "Şunların nasıl koştuğuna bakın! Bizden nasıl da korkuyorlar! Ama korku çabucak nefrete, nefret ise katliama ve arınma arzusuna dönüşür. Ah, peşimize düşecekler, hiç şüpheniz olmasın, *sizin* için gelecekler, çocuklar! Sizi yakacaklar, sizi asacaklar ve hep yaptıkları gibi ellerinize kazıklar çakacaklar!"

Önümüzde geniş fakat sığ bir süs havuzu vardı ve korkudan akıllarını kaçırmanın eşiğinde olan pazarcıların oluşturduğu izdiham havuzun yanından geçmeyi imkânsız kılıyordu. Süs havuzunun alçak duvarının üstünden atladık, etrafa sular sıçratarak koştuk, ardından dehşet içindeki bir polis memurunun silahını çekip Caul'e doğrulttuğu bir barikatı aşarak pazarın çıkışına vardık. "Yapma!" diye bağırdı Emma. "Yalnızca kaç!" Biz koşarak yanından geçerken polis silahını üç kere ateşledi. Birkaç saniye sonra çığlıklarını duydum. Arkama döndüğümde yerde acı içinde kıvranıyordu. Caul'ün siyah birikintisi parlak mavi ışıldadı, sonrasında çabucak söndü.

Patinaj çekerek bir köşeden dönüp yan sokağa çıktık. Caul hâlâ vaaz veriyordu. "Birbirimizle savaşımız sona erdi! Tüm savaşları kaybettiniz; geride kaybedebileceğiniz tek şey kaldı. O da hayatlarınız! Ama *onlarla* cengimiz daha yeni başlıyor!" Durup kollarını otobüs durağına sığınmış insanların kafalarının üstünden geçirdi ve insanlar hep bir ağızdan inleyerek yere yığılırken tenleri kurşun rengini aldı.

Ben ölümüm, dünyaların yok edicisi.

"Biri şunu *durdursun!*" diye haykırdı Sebbie.

"Öylece tepesine çullanamayız," dedi Noor nefes nefese. Bakışları Julius'a kaydı. "Hazır değiliz."

"Ayrıca Julius'ı bir kırıkçı çıkıkçıya götürmemiz gerek," dedi Horace.

Caul kollarını yarasa kanadı gibi kaldırarak aniden saldırıya geçti. Kısa bir sokağın diğer ucunda durup ona baktık. Eğer mecbur kalırsak kaçmaya hazırdık ama eğer onu incelemezsek asla mağlup edemezdik.

"Bana sadakat yemini edin, edin ki sizi askerim yapayım!" diye kükredi Caul. Sırtı büküldü ve siyah birikintisi yine mavi mavi parlamaya başladı. Işık yutanların çalması gereken ışık, yani ruh bu muydu? "Eğer bana başkaldırırsanız hayal edebileceğiniz en acılı ölümü tadarsınız. Ben yüce gönüllü bir tanrıyım ama bu, kurtuluş yolundaki son şansınız!"

"Sudan geçebildiğini sanmıyorum," dedi koşarken soyunduğundan artık hepten görünmez olan Millard. "İçinden geçtiğimiz şu süs havuzu — yolu uzatma pahasına havuzun etrafından dolandı."

"Regent's Canal çok uzakta değil," dedi Addison. "Belki de orada ondan kurtulabiliriz!"

Caul yine gözlerimizin önünde büyüyordu. Göklerden güç çekercesine kollarını kaldırmış, kafasını geriye atmıştı ve şimdi o mürekkebimsi birikintiden yükseldikçe belden aşağısındaki ağaç gövdesi iyiden iyiye semiriyordu. "Çocuklarım!" diye kükredi. "Bana gelin!"

"Bizimle konuştuğunu hiç sanmıyorum," dedi Emma. Suratı dehşet yüklüydü.

Bir rüzgâr ağaç gövdesinin etrafında minyatür bir hortuma dönüştü ve midemde nahoş bir sızı hissettim.

"Erlerini çağırıyor," dedim.

"Gölgelerini mi?" diye sordu Noor.

"Ve Tanrı bilir başka neleri."

Dönüp koşmaya başladık. Caul arkamızdan kükredi. Omzumun üstünden bakmaktan bıkmıştım. Artık tek umursadığım buradan sağ salim kaçıp kurtulabilmekti.

Kanal ufalanmaya yüz tutmuş tuğla duvarlarla çevrili, karanlık ve bulanık bir su birikintisinden ibaretti. Bir yakasından diğer yakasına yaklaşık on, on iki metreydi. Peşimizde cehennemden fırlamış bir yaratık olmasa bu suya atlamayı aklımın ucundan bile geçirmezdim.

Su soğuk ve pisti. Yüzmeye başladık ama yolu henüz yarılamıştık ki diğer yakadan birinin bağırdığını duydum ve başımı kaldırıp baktığımda az evvel televizyonda gördüğüm nektar müptelalarından biriyle göz göze geldim. Ne bir talepte bulundu ne de canımızı bağışlaması için ona yalvarıp yakarmamıza fırsat tanıdı. Sadece ağzını açtı ve oluk oluk gümüşi bir tür sıvı metal kusmaya başladı bize doğru.

"DALIN!" diye bağırdı Enoch suyun içinde çırpınarak.

Müptela ilk atışında bizi ıskaladı: Sıcak metal az ötemizde suyla buluşarak kanaldan koskoca bir su buharı kaldırdı. Ondan uzaklaşmak için su buharını siper niyetine kullanıp kanalın ortasından aşağı doğru yüzdük. Bronwyn güçlü bacaklarını çırparken ufaklıkları da yanında sürüklüyordu. Önümüzde kanal bir üstgeçidin altında gözden kayboluyordu. Derken tepemizden bir sıvı metal kusmuğu daha geçti ve geri tepmenin etkisiyle yüzümüze gözümüze canımızı yakacak kadar sıcak sular sıçradı. Emma buharın içinden müptelanın bulunduğu tarafa doğru gelişigüzel bir alev topu sallarken –bu işte gittikçe daha iyi oluyordu– Sebbie görüş alanını iyice kısıtlamak için havadaki ışığı topluyordu. Caul'ün yakınlarda bir yerlerde ortalığı birbirine kattığını duyabiliyordum ama su buharı ve Sebbie'nin karanlığı onu görmeme mâni oluyordu. Millard haklıydı: Caul sudan sakınıyordu.

Tüm bunlar olup biterken civarda bir gölge olduğunu hissettim ama yerini hâlâ nokta atışı tespit edebilmiş değildim.

Deliler gibi yüzerek üstgeçidin altındaki tünele girdik. Müptelanın suya atlamadığı sürece peşimizden gelmesi mümkün değildi ki kanala dalmanın onu dezavantajlı duruma düşüreceğini biliyor olmalıydı. Tünele girdikten sonra Bronwyn hepimizi duvara doğru itti ve Sebbie yuttuğu gün ışığının birazını kusarak ortamı azıcık aydınlattı. Burada duvara sabitlenmiş küçük bir platform, üstündeyse paslı bir kapı vardı. Üstgeçidin diğer ucundan yüzerek çıkamazdık; düşmanlarımız orada bizi bekliyor olacaktı. Hâliyle hiç görünmemek en iyisiydi.

Kollarımızdan güç alarak platforma çıktık. Bronwyn paslı kapıya

birkaç tekme indirdi. Önce yüzeyinde göçükler oluştu ama çok geçmeden içeri doğru savrularak daracık bir geçidi gözler önüne serdi. "Umarım aranızda dar alan fobisi olan yoktur," dedi Bronwyn ama olsaydı bile Caul'den korkumuz galip gelirdi.

Geçide ilk giren Sebbie oldu ve kapıdan içeri adımını atar atmaz dudaklarının arasından incecik bir ışık huzmesi üflemeye koyuldu. Onu Horace'ın kolunda topallayan Julius takip etti. Bronwyn uzanıp Sophie'nin elinden tuttu ve el ele geçide girdiler. Onları sırasıyla Millard, Enoch, Addison, Emma ve Noor izledi. Horatio ve ben sona kaldık.

"Gölgeyi hissedebiliyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ama kokusunu alabiliyorum."

"Demek ki o da bizim kokumuzu alabiliyor."

Geçit uzun, alçak tavanlı ve sidik kokuluydu.

"Eğer burası bir çıkmazsa çok sinirleneceğim," dediğini duydum Horace'ın.

Ama öyle değildi. Geçit betonarme bir şaftın içinden tepedeki ambar ağzına tırmanan uzunca bir merdivenle son buldu. Ne var ki merdivene tırmanan Bronwyn ayakları basamaklarda, sırtı betonarme şafta dayalı hâlde orada sıkışıp kalınca kapağın dışarıdan kilitli olduğunu keşfetti. Bir küfür savurdu, ki normalde hiç ağzını bozmazdı, ve biz aşağıda beklerken kapağı yumruklamaya başladı.

İşte o anda onu hissettim. Zaten hep en talihsiz zamanları ve en kötü yerleri bulurdu: Bir gölge peşimizden geçide girmişti.

"Acele et ve aç şunu!" diye bağırdım. "*Gölge!*"

Bronwyn'in yumrukları ivedileşti. Arkadaşlarımı merdivene doğru itekledim ve onlara tırmanmalarını söyledim. Yaratığın arkamızdan koştuğunu duyabiliyordum. Dillerinden teki iki ayağına eşlik ettiğinden üç adımlı ayak sesini başka bir şeyinkiyle karıştırmak imkânsızdı ne de olsa.

Sağır edici metalik bir gümbürtü duyuldu ve merdivenin yukarısından aşağı bir gün ışığı huzmesi düştü. Bronwyn kapağı açmayı başarmıştı. Böylelikle arkadaşlarım özgürlüğe ya da orada onları bekleyene doğru tırmanmaya başladı. Ama sayıları epey fazlaydı, basamaklar kaygandı ve gölge gittikçe yaklaşıyordu. Geri kalanımız kaçarken birkaçımızın onu püskürtmeye çalışması gerekecekti.

Emma, Noor'un karşı çıkmasına fırsat vermeden onu merdivenden

yukarı itti ve iki elinde birer alev peyda edip yanımda savaş pozisyonu aldı. Horatio belindeki kuşaktan büyük bir el feneri ebatlarında bir şey çıkardı. Bileğinin tek bir hareketiyle o zımbırtının içinden ışıl ışıl parlayan, uzun bir bıçak çekti. "Efendi King'in aletlerinden biri," dedi ve ardından tek kelimesini bile anlayamadığım yeni Gölge lehçesinde komutlar yağdırmaya başladı. Bana gelince... sözcüklerimin gölgeler üstünde hiçbir tesiri kalmamıştı. Tamamen silahsızdım. Fakat benim işim gölgeleri öldürmekti. Hâliyle kalbim göğüs kafesimi dövse de geri adım atmadım.

Karanlıkta beyaz dişler parıldadı. Durduğumuz noktadan gölge üzerimize hücum eden jilet dolu bir ağızdan ibaretti. Horatio bıçağını kaldırdı. Emma onun önüne geçti ve geçidi dolduran bir alev duvarı peyda etti. Bu gölgeyi biraz yavaşlattı. Ardından Horatio ileriye atıldı ve bıçağını ısı yayan alev duvarına tıpkı bir eskrim kılıcı gibi sapladı. Gölgenin feryat ettiğini duydum.

Arkadaşlarımızdan biri merdivenin ortasından bize bağırdı. Tırmanma sırası bize gelmişti. Emma geçidin aşağısına doğru bir alev topu daha gönderdikten sonra beni sırtıyla merdivene doğru itekledi. "GİT," dedi ve şu noktada tartışmak bizi yavaşlatmaktan başka işe yaramayacağından döndüm, merdivenin dibinde korkudan tir tir titreyen Addison'ı kucakladım ve onu kolumun altına kıstırarak basamakları tırmanmaya koyuldum.

Altımda Horatio'nun bağırdığını, gölgenin hırladığını ve bıçağın tuğla duvardan sekip yere düştüğünü duydum. Emma arkamdan merdivene tırmanmaya başladı. O anda Bronwyn tepemizdeki açık kapaktan uzandı ve Addison'la beni gün ışığına çekti. Üçümüz birden yuvarlandık. Bir an sonra dibimizden bir banliyö treni geçti. Öyle yakınımızdan geçip gitti ki rüzgârı hepimizi yere serdi. Vızır vızır işleyen bir demiryolu kavşağının ortasındaydık ve rayların ortasındaki kapak çarparak kapandı.

Tren geçip gittikten sonra gerisin geriye kapağa doğru koştuk. Emma'ya seslenmek için merdivenden aşağı baktım ve gölgenin dillerinden biri karanlıktan fırlayarak suratımı kıl payıyla ıskaladı. Geriye doğru sendeledik. Bir an sonra gölge Bronwyn'le beni yanına yaklaştırmamak için dillerinden ikisini önünde kırbaç misali şaklatarak şafttan çıktı. Üçüncü diliyle Emma'yı belinden kavramıştı. Alnındaki kesikten kanlar akan Emma havada gevşekçe sallanıyordu.

Haykırarak ona doğru koştum. Dillerinden biriyle boğazıma vurup

beni yere serdi. Bir an için nefes alamadım. Bu esnada Bronwyn dili iki eliyle yakaladı ve onu kökünden sökmeye çalıştı ama tutamayacağı kadar vıcık vıcık olduğundan ellerinin arasından kayıp gitti. Derken Horatio şafttan çıktı. Gömleği yırtılmış, göğsünden kanlar akıyordu. Onu hisseden gölge bir hışımla dönse de Horatio tam bir balet edasıyla bıçağını savurdu ve gırtlağına saldıran dili havada ortadan ikiye böldü. Dilin ucu etrafa siyah kanlar saçarak az öteye düştü. Horatio gölgenin serseme dönmesinden istifade ederek silahını iki eliyle kaldırdı, gölgeye doğru hücuma kalktı ve bıçağı Emma'yı kıskıvrak yakalamış olan dile var gücüyle sapladı. Tereyağına saplanmış sıcak bir bıçak misali dili yarmasıyla Emma rayların üstüne çuval gibi yığıldı. Ne var ki Horatio tekrar saldırıya geçemeden gölgenin geride kalan iki dili bıçağı ellerinin arasından kaptı, kement misali boğazına dolandı ve onu açık vaziyette beklemekte olan ağzına doğru sürüklemeye başladı.

Ve çenesi kapandı. Horace'ın yüzü çarpılarak bir ıstırap maskesine dönüştü. Ayağa kalkmaya çalıştım ama hâlâ doğru düzgün nefes alamıyordum. Bronwyn ileri atılıp rayların üstünde öylece yatan Emma'yı kucakladı. Bir tren hızla yaklaşıyordu. Derken gölge çömeldi ve yemeğini çiğnemeye koyuldu. Kendi mürekkebimsi kanıyla Horatio'nunki ayaklarının dibinde birbirine karışıyordu.

Hayatlarımızı kurtarmak için yaptığı fedakârlığa sesimizi çıkarmayarak Horatio'yu ölüme terk etsek kimse bizi suçlamazdı. Ama yapamazdım, yapamazdık. Bu hortlağın bizim için neleri göze aldığını bilen Noor yapamazdı. Hâliyle gölgeye doğru süratle koşmaya başladı. Durması için arkasından bağırdım ama hiçbir faydası olmadı. Yanakları konsantre ışıkla şişmişti ve ağzındakini gölgenin suratına tükürecek kadar yaklaşmaya niyetli gibiydi ama o şansı hiç yakalayamadı: Gölge geride kalan iki diliyle ona çelme taktı ve Noor kendini bir anda çakıl taşlarının üstünde buldu. Ne var ki bu saldırı gölgenin dengesini bozmuş ve kısacık bir anlığına dahi olsa dikkatini dağıtmıştı. Gösterdiği kadar ölü değilse de hâlâ gölgenin dişlerinin arasında olan Horatio fırsattan istifade kollarını kaldırdı ve gölgenin gözlerinden birine bir şey sapladı. Gölge ciyaklayarak sırtüstü devrildi. Bir sonraki trenin altında kalmaları artık an meselesiydi. Derken Horatio inanılmaz bir acı çekmesine neden olduğuna kalıbımı basacağım bir hareketle vücudunu yukarı doğru bükerek gölgenin kafasını yere, raylara bastırdı.

Tren düdüğünü çaldı. Yanımızdan füze gibi geçerken havaya siyah kan damlacıklarından ibaret bir pus çöktü. Tren gittiğinde gölgenin kafasının üst tarafının yerinde yeller esiyordu ve göğsü baştanbaşa yarılmış, sol kolu dirsekten kopmuş olan Horatio gölgenin ölmekte olan vücudundan geriye kalanların üstünde hiç kıpırdamadan yatıyordu.

Noor'la birlikte onu yerden kaldırarak iki kolunun altına girdik. Koşarak demiryolu kavşağından çıktığımız esnada Horatio inleyerek, "*Bana gösterdi*," diye fısıldadı kulağıma. Dili peltekti. "*Bana... her şeyi gösterdi.*"

* * *

Ciğerlerimiz yanana kadar kâh topallayarak kâh birbirimizi itekleyerek koştuk. Ardından tren vagonlarının park halinde beklediği bir alandan, tel örgüdeki bir açıklıktan ve betonarme bir bentten geçtik. En nihayetinde bacaklarımızın artık tutmaz olmasıyla eski, bakımsız, parka benzeyen bir yere girip kendimizi cümbür cemaat yere bıraktık ve sırtlarımızı heybetli, kalın dallı bir ağacın etrafına kümelenmiş taşlara verdik.

Horatio'nun bilinci kapanmış, kan yüzünden kıyafetlerinin rengi koyulaşmıştı. Emma kendindeydi fakat çok bitkindi, ayrıca neresinin acıdığına ve yarasının ne kadar kötü olduğuna dair yaygaralar kopuyordu. Neyse ki kafasına aldığı darbeyle kurtulmuşa benziyordu.

"Cebimde," dedi elini cebine uzatırken acıdan suratını buruşturarak. Cebinden kumaşa ve ipe sarılı küçük bir paket çıkardı ama elleri hâlâ tir tir titrediğinden düğümü çözemedi. Gelgelelim Horace'ın onlarca yıldır dikiş nakışla uğraşmaktan ustalaşan parmakları paketi çabucak açtı. Kumaşın içinden el ve ayak serçeparmakları düştü.

"Bunlar Toz Ana'dan mı?" diye sordu Millard.

Emma başıyla onayladı. "Yola çıkmamıza dakikalar kala beni Bentham'ın evinde buldu ve bunları zorla elime tutuşturdu."

Bronwyn ayak serçeparmağını avuçlarının arasında dikkatlice yuvarlayarak un ufak etti. Tozun birazını Emma'nın alnındaki kesiğe serpiştirdi. Ardından açık yaralar yüzünden midesi hiç bulanmayan Enoch, Horatio'nun kopan kolundan geriye kalan çotuğa ve göğsündeki derin kesiklere biraz toz döktü. Kanama ânında durdu. Sırada Julius vardı. Horace tozu bir birikintiden aldığı suyla karıştırarak macun kıvamına

getirip Julius'ın boğazına sürdü ve yırtık bir gömlekten idareten yapılan sargı beziyle güzelce sardı. Teninin rengi öncesine kıyasla normale bir, iki ton daha yakındı ama hâlâ kül rengiydi ve Caul'ün boğazını sıktığı yerlerde parmak şeklinde morluklar kalmıştı. Macunun tenine nüfuz etmesiyle gözlerini kırpıştırdı ve gevşemeye başladı.

Horace taşlara yaslanmasına yardım etti. "Daha iyi görünüyorsun," dedi nazikçe.

Julius gözlerinin kapanmasına izin verdi ve kafasını yavaşça iki yana salladı. "Zehrinin yayıldığını hissedebiliyorum," dedi soğukkanlılıkla.

Horace dudağını ısırıp ona arkasını döndü.

Bir süre öylece oturup kalp atışlarımızın yavaşlamasını bekledik. Ağaçların arasından esen rüzgârın sesini dinledik. Karıncalanmayı andıran hoş bir uyuşukluk zihnimi ele geçirdi. Bu aşırı yorgunluğun belirtilerinden biri olmalıydı. Derken aklıma öyle bir şey geldi ki yerimden fırlayıverdim.

"Sorun nedir?" diye sordu Noor.

"Horatio bayılmadan önce kulağıma bir şey söyledi. *'Bana her şeyi gösterdi,'* dedi."

Emma kaşlarını çattı. "Kim göstermiş? Caul mü?"

"Hayır. Gölge. Yani sanırım."

"O zaman uyandır onu," dedi Enoch omuzlarını silkerek.

"Neredeyse ölüyordu!" dedi Bronwyn.

Horatio'nun dudakları maviydi, göğsü ağır ağır inip kalkıyordu ve nefesleri sığdı. "Hâlâ ölebilir," dedim. "Tozun işe yaraması için ona biraz zaman verelim."

"Caul'ün çamur birikintisindeki şu ışıkları gördün mü?" diye sordu Sebbie. "Julius, beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum," dedi Julius dişlerinin arasından. "Ve gördüm."

"Ne zaman birini öldürse yanıp sönüyorlardı. Sanki öldürdüklerinin ruhlarını yutuyor ve ruh yok olurken son bir gayretle ışıldıyordu." Sebbie'nin konuşması hararetliydi. Hassas gözlerini korumak için kafasının etrafındaki ışığın birazını söküp almıştı, yani suratındaki ifadeyi pek göremiyordum.

"Belki de ona can veren güç, ışığın ta kendisidir," diye akıl yürüttü Millard. "Benzer bir ışığın Ruhlar Kütüphanesini de doldurduğunu, ruh kavanozlarının mavi mavi parladığını hatırlıyorum."

"Bunu ondan almanın bir yolunu bulmak zorundayız," dedi Noor. "Onu çalmanın... ve yutmanın."

Sebbie uzun süredir çıtı çıkmayan ve dalgın dalgın uzaklara bakan Sophie'ye doğru eğilip Pensevus'la konuştu. "Söylenenler doğru mu, Penny? Ruh ışığını yutmak zorunda mıyız?"

Sophie'nin gözbebekleri kıpırdandı. Kimsesiz bir hâli vardı. "Penny uyuyor," diye mırıldandı. "Belki de sonsuza kadar uyanmaz."

Noor zınk diye ona döndü. "Ne? Neden?"

Bir süredir Pensevus'u göğsüne bastıran Sophie onu gönülsüzce çevirdi. Bebek boylu boyunca yırtılmış, talaş dolgusunun yarısı dökülmüştü.

Noor kaşlarını çatarak onlara yaklaştı. "Tamir edilemez mi?" diye sordu usulca. Bu eski oyuncak bebeğine ilk ilgi gösterişiydi.

Sophie kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Alın bakalım." Enoch yerden bir avuç çimen koparıp Sophie'ye uzattı. "İçine bunları doldurun. Cillop gibi olur."

"Öyle olmuyor. İçinde eski ve özel bir şey vardı ama artık yok."

"Ymbrynelerden birinin yardım edebileceğinden eminim," dedi Emma sersemliğini üstünden atarak.

"Ah, köpekler aşkına! Mendebur bir oyuncak bebekten bahsediyoruz," dedi Addison.

"*Teşekkürler*," dedi Enoch. Addison'la aynı fikirdeydi fakat kızlar onlara ters ters baktı. "Şimdi biraz da siz ışık yutanları Caul'e nasıl yaklaştıracağımız konusunda dertlenebilir miyiz? Olur da size dokunursa..."

Bakışları Julius'a kaydı.

"Kimse bize bunun kolay olacağını vadetmedi," dedi Sebbie.

"Aynen," dedi Millard. "Bu yüzden yedi kişisiniz."

"Gerektiğinde gözden çıkarılabiliriz," diye mırıldandı Julius.

Horace, Millard'ın sesinin geldiği tarafa şeytani bir bakış attı. "*Hiç de bile.*"

Derken Emma'dan garip bir ses geldiğini duydum. Şimdiye dek çıkardığını hatırlamadığım bir ses. Ağlamaya başlamıştı.

"Ah, Bayan Emma." Bronwyn onun yanına sokulup kolunu omzuna attı.

Emma burnunu çekip sinirle gözyaşlarını sildi. "Savaşmaktan bıktım usandım," dedi. "Canımdan bezdim artık."

"Al benden de o kadar," dedi Millard ve kendini geriye doğru bırakıp arkamızdaki taşlardan birine yaslandı. "Görünüşe bakılırsa çilemiz hiç bitmeyecek."

"Bitecek," dedi Horace. "Öyle ya da böyle, zaferde ya da ölümde... çok yakında hepsi bitecek."

"Her geçen saat ölüme biraz daha yaklaştığımızı hissediyorum," dedi Enoch. "Bizi bulduğunda hayatın kötü bir yola girdi, Amerikalı çocuk. Bizimle kalmamalıydın. Bak başına neler geldi: Mezarlığa tek yön biletin kesildi." Başıyla arkamızdaki taşlara işaret etti. O anda bunların alelade kayalar değil de düzinelerce mezar taşı olduğunu anladım. Uzun sıralar halinde ağacın gövdesine doğru yatmış ve yosunların istilası sonucu yeşermişlerdi. O kadar eskiydiler ki üzerlerindeki isimler bile silinip gitmişti. "Eğer Caul ne yapacağını biliyorsa çok yakında onlar gibi unutulacağız. Ve yapmaya mecbur kaldığımız onca zor, korkunç şey boşa gidecek."

Enoch'u böylesine ümitsiz görmek ödümü kopardı. Çoğu zaman çekilmez olurdu ama aynı zamanda yılmak nedir bilmezdi ve şimdiye dek onun o inatçı ruhuna ne denli bel bağladığımı hiç fark etmemiştim.

Noor elini zamanın pürüzsüzleştirdiği taşların üstünde gezdirdi. "Kimsenin adını hatırlamaması hayatının değersiz olduğu anlamına gelmez."

"Ama eğer Caul savaşı kazanır ve tuhafların dünyasına hükmederse," dedi Enoch, "onca emeğimiz heba olur."

"Önerin nedir?" dedi Emma ters ters. "Vaz mı geçelim yani? Canımızı kurtarmak için gidip teslim mi olalım?"

"Hayır! Yalnızca *öleceğimizi* söylüyorum."

"Dediğin gibi olsa bile emeklerimiz boşa gitmeyecek," dedi Millard, "çünkü bizler savaşanlar olacağız. Bundan seneler, seneler sonra, Caul'ün canını bağışlamaya karar verdiği tuhaflar şeytani imparatorluğuna bağlılık yemini etmek zorunda kaldığında gizlice toplaşıp, onu durdurmak için savaşanların hikâyesini anlatacaklar birbirlerine. Belki de hikâyemiz tekrar denemeleri için onlara ilham olur."

Enoch iç geçirdi. "Sağ ol be, çok içim rahatladı, Nullings."

"'Savaşıp kaybetmek hiç savaşmamaktan iyidir,'"* dedi Addison yine ezberinden.

* Bir Arthur Hugh Clough sözü. *–çn*

"'Silinip gitmektense yanıp kül olmak yeğdir,'"* dedi Emma.

"Hey hey," dedim.

"My my," diye yanıtladı.

* * *

"Burada daha fazla kalamayız," dedim. "Eğer Caul bizi o işlek tren istasyonunda bulabildiyse burada da bulur."

"Ama Julius ve Horatio—" diyerek karşı çıktı Horace.

"Ben yürüyebilirim," dedi Julius. Ama yine de zayıf görünüyordu. Ayrıca Horatio hâlâ baygındı.

"Hortlağı sırtımda taşıyabilirim," dedi Bronwyn.

"Henüz nereye gideceğimizi bile bilmiyoruz," dedi Addison.

"Güvenli eve," dedi Horace. "Aynen Bayan Peregrine'in tembihlediği gibi."

"Claire gibi konuşuyorsun," dedi Enoch, "ve hayır, oraya gideceğimi hiç sanmıyorum. Bize kol kanat germekte kimse Bayan Peregrine'in eline su dökemeyecek olsa da savaş planlamayı hiç beceremiyor. Askerlerini tehlikeye atmayı reddeden bir komutan savaş kazanamaz."

Horatio haykırarak aniden uyandı. Gözleri ardına kadar açıldı ve dakikalardır nefesini tutan biri gibi derin bir soluk aldı. Emma'yla birlikte yanına koştuk. Doğrulup oturdu, vücudu sopa yutmuş gibi dimdikti. Telaşla bir şeyler mırıldanıyor fakat gölge dilinde konuşuyordu.

"Seni anlayamıyoruz," dedi Emma.

Bunun üzerine Horatio bir anlığına suskunlaştı. Lanetlenmiş gibi, içine şeytan girmiş gibi görünüyordu. Derken bölük pörçük de olsa İngilizce konuşmaya başladı. "O gölge beni ağzına attığında... neredeyse ölecektim." Gözleri kısıldı. "*Öldüm de.*"

"O hâlde aramıza yeniden hoş geldin," dedi Enoch, tek kaşını kaldırarak.

Bronwyn tıslayarak onu susturdu.

"Zihnim... ve gölgeninki... birleşti." Boş boş etrafına bakındı. Bir

---

* Neil Young'ın *Hey Hey, My My* isimli, hayatı kendi tercihlerine göre yaşama ihtiyacından bahseden ikonik şarkısına bir gönderme.

anlığına aklı karıştı. "Onların hepsi bir bütün. Zihinleri. Muazzam, kımıl kımıl bir arı kovanı."

Duraksadı. Nazikçe onu konuşmaya teşvik ettim. "Sana bir şey gösterdiğini söylemiştin."

Horatio'nun gözleri tekrar kısıldı, ardından kapandı. Başını aşağı yukarı salladı. "Nerede olduklarını biliyorum. Caul'ün gölge ordusunun. *Yakındalar.*"

"Ne kadar yakındalar?" diye sordum. "Neredeler?"

Suratını ekşitti ve işaretparmaklarının eklemlerini şakaklarına bastırdı. "Ruhlar Kütüphanesi'nde doğdular," dedi. "Bir kapıdan geçmeleri gerekiyordu... ama kapı kapalıydı. Bu nedenle oradan yürüyerek ayrıldılar. Bir çölü aşarak deniz kıyısına geldiler, sonra bir gemiye yüklendiler. Şu anda işte, oradalar."

"Yani yoldalar," dedi Noor. "Gemideler, öyle mi?"

Horatio başıyla onayladı. "Ama orada uzun süre kalmayacaklar. Biz burada konuşurken Thames Nehri'nde ilerliyorlar."

"Tanrım," dedi Millard. "Panoptidön'den geçmeyi denemiş olmalılar. Fakat ymbryneler Panoptidön'ü kapattığından çuvalladılar."

Emma ürperdi. "Kuşlara şükürler olsun ki öyle yapmışlar. Eğer Panoptidön'ü kapatmamış olsalardı savaşı çoktan kaybederdik. Gölgeler her yeri yakıp yıkardı."

"Hâliyle yolu uzatmak zorunda kaldılar," dedi Millard, "Kütüphane'den ayrılmak için –artık her neredeyse– esas döngü girişini kullandılar ve buraya denizyoluyla geldiler. Bu da bize gidip siz ışık yutanları alacak zamanı kazandırdı."

"Londra'nın merkezine ulaşmadan evvel o gemiyi durdurup batırmalıyız," dedim.

"Müthiş plan," dedi Enoch. "Ama Thames gemi kaynıyordur. Hepsini batıracak mıyız?"

"Gerekirse evet."

Horace sarhoşmuş gibi sendeleyip inleyerek aniden yerinden kalktı. Bronwyn ayağa fırlayıp onu düşmeden yakaladı. "Sorun nedir, Bay Horace?"

Horace kafasını ellerinin arasına alıp iki yana salladı. "*Yoğun* bir déjà-vu yaşıyorum," dedi. "Bu konuşmanın tıpatıp aynısını rüyamda

görmüştüm. Gemiyi, gölgeleri, yerde yatan Horatio'yu, hepsini..." Başını kaldırıp zekâ fışkıran gözleriyle yukarı baktı. "İhtiyacımız olan şey–"

"Bir tekne ve tonla patlayıcı mı?"

Bir hışımla dönünce Sharon'ın uzun adımlarla bize doğru yürüdüğünü gördük. Kocaman, siyah pelerini rüzgârda dalgalanıyordu. Bir an için rüya gördüğümü sandım.

"Sharon!" diye haykırdı Emma. "Burada ne yapıyorsun?"

Sharon kararlı adımlarla ilerleyip kemikli ellerinden birini Horace'ın omzuna koydu. "Bu oğlan dün telaştan paçaları tutuşmuş hâlde yanıma geldi."

Horace şok olmuştu. "Ben mi?"

"Bana St. Pancras kilisesinin bahçesindeki mezarlıkta bulunan Hardy Ağacı'nın orada sizinle buluşmamı ve yanıma bolca patlayıcı almamı söyledin."

"Ama bunların hiçbirini hatırlamıyorum!"

"Horace, yine uyurgezerliğin tutmuş olmalı," diye bağırdı Emma.

"Peki getirdin mi?" dedi Horace gözlerini kırpıştırarak Sharon'ın kukuletasının içindeki kara deliğe bakarak. "Senden istediğimi yaptın mı?"

"Yaptım. Çok ısrarcıydın. Hepimizin hayatının buna bağlı olduğunu söyledin ve herkesten sır gibi saklamamı istedin." Bir sıçan kafasını cübbesinin yeninden çıkarıp ciyakladı ve Sharon, "Tabii ki hayır, babacığınız *sizden* hiçbir sır saklamaz, Percy," diye yanıtladı.

Horace minnet yüklü gözyaşları dökerken Bronwyn ona kocaman sarıldı.

"Ama Arka Bahçe'den kimseciklere görünmeden çıkmayı nasıl başardın?" diye sordu Emma, Sharon'a.

"Teknemin gerektiğinde hayalet moduna geçebildiğini hepiniz hatırlarsınız. Uzun kariyerim boyunca kimselere belli etmeden Şeytanın Arka Bahçesi'ne kimbilir kaç kez girip çıktım." Sharon aslında bileğinde takılı olmayan bir saate bakar gibi yaptı. "Buradan pek de uzak sayılamayacak yerlerde çok sayıda tehlikeli tuhafın kol gezdiğini bilmelisiniz. Sizi aradıklarından bir hayli eminim. Tabii şehri birbirine katmaktan da geri durmuyorlar. Yani bana her ne için ihtiyacınız varsa bir an önce işe koyulsak iyi olur."

"Thames Nehri'nde seyreden bir gemiyi durdurup batırmalıyız," dedim.

"Ve geminin nerede olduğuna dair kabaca bir fikrim var," dedi Horatio.

"Mükemmel ama bahsettiğiniz gemi neye benziyor?" diye sordu Sharon.

Horatio, "Pembeli yeşilli, ayrıca üstünde bir de... şey..." dedi. Parmağıyla havaya bir S çizdi ama doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

"Bir..." Enoch, Horatio'nun hareketini mümkün olduğunca alaycı bir üslupla taklit etti. "Bir dondurma kamyonunu tarif etmediğinden emin misin?"

Horatio ona dik dik baktı. "Hayır. Bir gemiydi. Onu gölgenin gözlerinden gördüm."

"Öyle diyorsan öyle olsun." Enoch pes edercesine iç çekti. "Her halükârda sizinle gelmiyorum."

"Ne?" dedi Emma. "Nedenmiş o?"

"Bu kilise bahçesindeki ölülerden bir ordu kurarak amacımıza daha iyi hizmet edebilirim. Hiç değilse küçük bir tabur bile işimize yarar. Ölüler ordumu kurduğumda sizinle Arka Bahçe'de buluşurum. Hem beni tekne tutar."

"Saçmalama, şu anda ayrılamayız," dedi Horace.

"Teknem epey küçük," dedi Sharon şüpheci gözlerle grubumuzu inceleyerek.

"Kalabalık bir grup size yalnızca ayak bağı olur," dedi Millard. "Seyyar bir sirk gibi oradan oraya taşınmak yerine çabuk ve sessiz hareket etmelisiniz."

"Ne demek *siz*?" dedi Horace. "Sen de ayrılmayı düşünmüyorsun, değil mi?" Millard'ın kolunu tutmaya çalıştı ama ıskaladı.

"Korkarım Enoch'la aynı fikirdeyim. Bir süredir Croydon'daki görünmezler taburuyla düzenli iletişim içindeydim. Harekete geçmek için çağrımı bekliyorlardı. Sanırım gidip onları hizaya sokma vakti geldi."

"Ben de bu muhitte yaşayan ve Caul'ün ayakçılarına dişlerini geçirmeye bayılacak birkaç kediayı tanıyorum," dedi Addison.

"Birkaçınız doğrudan güvenli eve gitmelisiniz," dedi Emma. "Sophie, Sebbie, Julius. Gemi battığında sizinle orada buluşuruz. Horatio, bizimle gelir misin?" Hortlağa baktı; Horatio başıyla onayladı. Ardından Noor'a döndü. "Ve Noor... Bence sen de—"

"Hayatta olmaz," diye çıkıştı Noor. "Oturup sizi bekleyecek değilim."

Emma onunla tartışmaması gerektiğini iyi biliyordu.

"Zaten bütün ışık yutanların aynı yerde bulunmaması muhtemelen daha akıllıca olacaktır," dedi Sebbie. "Ne olur ne olmaz—"

"Bu ayrılma işi hiç hoşuma gitmiyor," dedi Bronwyn iç geçirerek. "Yine de bana en çok ihtiyaç duyulan yere gideceğim."

Her ne kadar Bronwyn'in bizimle gelmesini istesem de diğer ışık yutanları koruması daha önemliydi. Ona da aynen böyle dedim. "Bence Sophie'yi, Julius'ı ve Sebbie'yi güvenli eve götürmeli ve geri kalanımız oraya ulaşana dek onları korumalısın."

"Peki ya ben?" dedi Horace perperişan bir hâlde.

"Neden benimle gelmiyorsun?" dedi Millard. "İyi bir gözcü çok işime yarar."

Horace, Julius'a hüzünlü bir bakış attı.

"Bu bir veda değil," dedim. "Aslında birbirimize, 'Bir düzine gölge öldürdükten sonra görüşürüz,' diyoruz."

Tahminim karşısında Horatio'nun yüzünü buruşturduğunu gördüm. Gerçek sayı muhtemelen çok daha fazlaydı.

"Bizim için endişelenmeyin," dedi Emma.

"Bu nefes almamamızı söylemekten farksız," diye karşılık verdi Bronwyn.

Sharon ansızın başını yana yatırdı ve diz çökerek sıradan bir insan boyuna geldi. "Oyalanmamalıyız," dedi alçak ve telaşlı bir sesle. "Düşman yakında."

"Bu durumda," dedi Enoch etrafına bakınarak, "bir taksiye atlayıp Highgate'e gideyim ve ne kadar çok sakinini askere alabilirsem alayım."

Aceleyle vedalaşıp ayrıldık: Millard ve Horace görünmezleri bulmak için Londra'nın güneyindeki banliyölerden birine gidiyordu; Bronwyn iki ışık yutanı ve Sophie'yi güvenli eve götürüyordu; Enoch şehrin diğer ucundaki Highgate'e doğru yola koyulacaktı; Addison ise bahsettiği kediayıların izini sürmeye çalışacaktı. Uzun süre kalabalık bir grup halinde seyahat ettikten sonra aniden sayımız yarıya düşmüştü ve bu elimizi ayağımızı kaybetmekten farksızdı. Emma, Noor, Horatio ve ben Sharon'ın arkasından koştuk. Duvarların gölgelerinden ilerleyerek kilise bahçesini geldiğimizden farklı bir yoldan terk ettik.

BÖLÜM ON DOKUZ

"Teknemi Şeytan Tapınağı'nın yanına bağladım," dedi Sharon biz birkaç bodur binaya yaklaşırken. Emma nefesini tuttu.

"Evet, insanlar vegan olduğumu öğrendiklerinde genellikle şaşırırlar."

"*Ne* olduğunu?"

O esnada koşarak batik perdeli bir restoranın önünden geçiyorduk. Sayvanındaki tabelada SEYTAN* TAPINAĞI yazıyordu. "Arka Bahçe'deki az sayıdaki restoran ne yazık ki hayvan kanı içinde yüzüyor," diye açıkladı Sharon koşarken, "ben de yolcu taşımadığım zamanlarda, açlıktan ölmeyeyim diye sürat teknemle gizlice buraya gelmeyi alışkanlık hâline getirdim. Selam, Steven!" Restoranın kapısına yaslanan at kuyruklu bir adama el salladı. Biz önünden geçerken adam da aynısını yapınca hayretler içinde kaldım.

Seytan Tapınağı'yla bitişiğindeki binanın arasında kalan sokağa daldık. Sokağın sonunda gözlerden uzak bir kanal dirseği vardı. Setin kenarına kadar gelip durduk.

"Aracınız sizi bekliyor majesteleri," dedi Sharon.

Bulanık sulara baktık. Ortalıkta tekne falan yoktu.

"Bizimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Emma.

"Benim hatam. Bir dakika." Kolunu uzatıp, "Anahtarlarım nerede?" dedi. Cübbesinin yeninden ağzında anahtarlık taşıyan bir sıçan çıktı, anahtarlığı Sharon'ın açık vaziyetteki avucuna bıraktı ve yine gözden kayboldu. Anahtarlığın ucundan, arabaların kapılarını açmaya yarayan modern kumandalarla üç aşağı beş yukarı aynı ebatlarda, küçük, siyah bir nesne sarkıyordu. Sharon düğmesine basınca kanalda elektronik bir

* Seitan. Buğday gluteninden yapılan ve buğday eti adıyla da bilinen vegan yemek. *–çn*

kuş sesi duyuldu. Derken Sharon'ın iskeleye bağlanmış teknesi cisimleşerek görünür hâle geldi.

Bu Arka Bahçe'de yolcu taşımak için kullandığından azıcık daha büyük, eski, ahşap bir tekne ile *Miami Vice*'taki sürat teknesine aitmiş gibi görünen bir motorun garip evliliğinin steampunk meyvesiydi. Kıç tarafında, üstü muşambayla örtülmüş ahşap bir sandık duruyordu. Horace'ın talep ettiği patlayıcıların onun içinde olduğunu tahmin ettim.

Sete oyulmuş basamaklardan çabucak indik, Sharon'ın yardımıyla tekneye atladık, ardından bank şeklindeki iki oturağa yerleştik. "Bu teknede emniyet kemeri de var," dedi Sharon kaptan koltuğuna kurulurken. "Onları kullanmanızı tavsiye ederim." Kumandasına bir kere daha bastı ve ikinci bir kuş sesinin ardından etrafımızdaki hava dalgalandı. Tekneyi hâlâ görebiliyor olmamıza karşın Sharon diğer herkese görünmez olduğumuzu açıkladı. Bir anahtarı döndürdü ve motor kükreyerek can buldu. Sonrasında gaz kolunu ileri doğru öyle sert itti ki kafalarımız geriye savruldu. Biz son sürat iskeleden ayrılırken yaklaşık iki metrelik bir dalga arkamızdaki kanal duvarını tokatlıyordu.

Kanalın kıvrıldığı yerleri öyle süratle dönüyorduk ki çok geçmeden dünya bulanıklaştı. Solumda oturan Emma'nın çenesi kasılmış, beti benzi atmıştı. Midelerimizin altüst olduğu birkaç dakikanın ardından kanaldan çıkarak orasıyla kıyaslandığında deniz sanılabilecek genişlikte bir su deryasına girdik. Burası Thames Nehri'ydi. Horatio, Sharon'ın yanına çömelip yüksek sesle ona yolu tarif etmeye koyuldu. Yaraları göz önünde bulundurulduğunda durumu gayet iyiydi ve ona bakarken kendimi yine hortlakların yarı robot olup olmadığını merak ederken buldum. Toz Ana'nın tozu gerçekten çok tesirliydi ama *o kadar da* fark yaratmazdı.

Biz nehirde uçarcasına ilerleyip mavnaların, kargo gemilerinin, gezinti teknelerinin ve yatların arasından zikzaklar çizerek geçerken Horatio önümüzdeki suları tarıyordu. Bir süre sonra yolumuz düzleşti ve mide bulantım geçti. Arka Bahçe'de, geride bıraktığımız arkadaşlarımızı düşündüm. Claire de Olive de muhtemelen endişeden kaskatı kesilmişti. Gizlice Arka Bahçe'den sıvışacaklarına ve onlardan başkasının toplayamayacağı türden bir savaş gücü toplayacaklarına söz veren Hugh'yla Fiona'nın saldırgan arılardan ve yabani sarmaşıklardan oluşan koskoca bir birlikle muharebe alanına girdiklerini hayal ettim. Hepsinin hayatı

bizlere ve gölgelerle dolu bir geminin Arka Bahçe'ye ulaşmasını engellememize bağlıydı. Bu öylesine muazzam, öylesine imkânsız bir görevdi ki beynim gelecekte karşımıza çıkabilecek imkânsızlıklarla ve moral bozucu en kötü durum senaryolarıyla pençeleşse de atacağımız adımların ne gibi sonuçlar doğuracağını asla kestiremiyordum.

Bu defa uzun uzadıya beklemek zorunda kalmadım. Yalnızca birkaç dakika sonra Horatio kaskatı kesildi ve kolunu kaldırarak parmağıyla bir yere işaret etti. Doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi birkaç defa kırpıştırmak zorunda kaldım. Pembeli yeşilli olduğunu söylemişti ama her nedense o ayrıntıyı unutmuştum ve hırpani bir korsan gemisi ile orası burası paslanmış hayalet bir mavna arası bir şey hayal ediyordum. Sharon'ın dümeni üzerine kırdığı şeyden başka ne olsa olurdu: Devasa bir su kaydırağının döne döne ana güvertesinden yükseldiği, pinā colada renklerinde bir yolcu gemisi. (Horatio'nun havaya çizdiği S harfi demek ki bu su kaydırağıydı.) Geminin yan tarafında kocaman harflerle *Yakut Prenses* yazıyordu.

"Gölgeler buraya *yolcu gemisiyle* mi gelmiş?" dedi Noor. Horatio'ya yanaşarak, "*Emin* misin?" diye sordu.

Horatio başıyla onayladı. "O gölgenin zihninde net bir şekilde gördüm."

"Başka ne yapmalarını bekliyorduk ki!" dedi Emma, soğuk soğuk gülerek. "Onları bulmayı bekleyebileceğimiz son yer belki de bir yolcu gemisidir."

"Klasik hortlak taktiği," diyerek ona katıldım.

Yakut Prenses'e yaklaştıkça gözümüze daha heybetli göründü. Beş kat yüksekliğinde, yüzlerce metre uzunluğundaydı. Bu da ne yazık ki... başımızın belada olduğu anlamına geliyordu.

"Millet, bir sorunumuz var," dedim. "Patlayıcılar bu büyüklükte bir gemiyi infilak ettirmez. Yalnızca batırır."

"Yani?" dedi Emma.

"Gölgeler yüzebilir."

Suratı asıldı. "Anladım."

"Bir şekilde güverteye çıkmalı, gölgelerin nerede saklandığını bulmalı ve *orayı* havaya uçurmalıyız," dedim.

Horatio bize döndü. "Karanlık bir yerdeler. Hep birlikteler. Gölgenin kafası ezilmeden önce orayı bir anlığına görür gibi olmuştum."

"Anlattığı yer kargo ambarına benziyor," dedi Sharon.

"Evet," dedi Horatio. "Sanırım oradalar."

Ayrıntıdan korkutucu derecede yoksun olan ve tamamen şansa dayanan planımızın üstünden geçtik. Geminin acil durum merdiveninden tırmanacak, kargo ambarını bulacak, patlayıcıları içeri atacak ve var gücümüzle koşarak Sharon'ın teknesine dönecektik. Ah, tabii bir yandan da ağır silahlı hortlaklardan uzak durmamız gerekiyordu.

Biz tepemizde baş döndürücü şekilde yükselen yeşilli pembeli abideye, yani gemiye yaklaşırken Sharon motorun gücünü keserek tekneyi yavaşlattı. Ne güvertede bir hareketlilik ne yuvarlak kamara pencerelerinde bir surat ne de en ufak bir yaşam emaresi vardı. Teknemiz midelerimizi altüst ederek yükselip alçalırken geminin kıç tarafından döndük, çalkantılı dümen suyundan geçtik ve azıcık hızlanarak en nihayetinde geminin acil durum merdiveniyle aynı hizaya geldik. Gövdesine cıvatalarla sabitlenmişti ve neredeyse suya değiyordu. Onlarca metre tırmanarak eğreti bir platforma ulaşıyordu, oradan da metal basamaklar aracılığıyla alt güverteye çıkılıyordu. Onu gözümle takip etmek bile başımı döndürüp midemi bulandırdı. Artık âdet olduğu üzere, eski yükseklik korkum olabilecek en kötü zamanda tekrar baş gösteriyordu.

O esnada Sharon patlayıcı kasasının üstündeki muşambayı kaldırmamı buyurdu. Sanırım çizgi filmlerdeki gibi bir yığın dinamit lokumu görmeyi bekliyordum ama sandık, tuğlayı andıran sarı blokların koli bandıyla tutturulmasıyla hazırlanmış küçük bir balyanın üzerine serpiştirilmiş ambalaj malzemeleriyle doluydu. Bunların plastik patlayıcı olduğunu anlamama yetecek kadar boktan aksiyon filmi izlemişliğim vardı. Onların yanında, güvenlik mandalı ve kabza tipi tetiği olan küçük bir uzaktan kumanda, yani fünyesi duruyordu. Hepsi en fazla iki buçuk kilo çekerdi ki bu da pek ağır sayılmazdı ancak aramızda onun sığacağı kadar geniş cepleri olan yegâne kişi kandan sırılsıklam olmasına ve tek kolu kopmasına rağmen 1. Dünya Savaşı'na özgü kabanını hâlâ çıkarmamış olan Horatio'ydu. Bir avuç öldürücü patlayıcıyı ona uzatırken azıcık tereddüt eder gibi oldum.

Bu hâlim gözünden kaçmadı. "Bana güveniyor musun?" diye sordu ikimiz de beş sarı tuğlanın birer ucundan tutarken.

"Güveniyorum," dedim ve elimi çektim. Ona sahiden güveniyordum.

Horatio patlayıcıları kabanının iç cebine doldurdu. Bir anlığına duraksadıktan sonra fünyeyi elime tutuşturdu. "Bu sende kalsın."

Fünyeyi elimde şöyle bir tarttım, ardından pantolonumun ceplerinden birine attım.

Sharon fünye olmadan patlayıcıların bir kutu kibritten daha tehlikeli olmayacağını açıkladı. "O tetiğe basmadan önce kargo ambarıyla aranıza en az otuz metre koyun. Hatta en iyisi, tekneye dönmeniz ve aksi istikamette son sürat ilerlerken tetiğe basmanız olur."

Böylelikle harekete geçme vakti geldi. Sharon dümeni sağa sola döndürerek tekneyi acil durum merdivenine olabildiğince yanaştırdı. Bu noktadan sonra geriye tırmanmaktan başka seçeneğimiz kalmadı. Merdivene doğru ilk atılan Emma oldu ve en alttaki basamağa tutunup kendini hiç zorlanmadan yukarı çekti. Noor onu takip etti. Neredeyse ondan teknede kalmasını isteyecektim ama alacağım cevabı bildiğimden nefesimi boşa tüketmedim. Horatio geride kalan yegâne kolunu kullanarak *tek elle* tırmanmaya koyuldu ve sıra bana geldi. Bütün cesaretimi topladım, ayağa kalktım ve sallanan tekneden düşecek gibi oldum. Sharon beni kolumdan yakaladı, dilini şaklattı ve ardından basamaklardan birine tutunup kendimi yukarı çekebilmem için beni belimden tutup havaya kaldırdı. Ayaklarım havada sallanırken bir an için öylece kalakaldım. Ayaklarımı basıp birkaç basamak tırmandıktan sonra güçlü akıntıda yükselip alçalan Sharon'a baktım.

"Sizi burada bekleyeceğim," diye seslendi kukuletasının karanlığında parlayan beyaz dişlerini sergileyerek sırıtırken. Karton kapaklı bir kitabı havada salladı. "Hiç acele etmeyin. Kitabımı yanımda getirdim!"

Bacaklarımı tırabzanların üstünden sallandırdım ve tırmanış yüzünden dizlerimin hâlâ tir tir titriyor olmasına rağmen yolcu gemisinin güvertesine atladım. Fark ettiğim ilk şey yolcuları *luau** etkinliğine davet eden

* Geleneksel Hawaii partisi. *-çn*

LIDO
GÜVERTESİNDE
LUAU!
BU AKŞAM
7'DE!
En jöyanth gönleğini sahibi ödül kazanacak!

duvardaki rengârenk posterdi. Göz alıcı kan damlalarıyla bezenmişti. Yüksek ökçeli, kırmızı bir ayakkabı teki güvertede öylece sahipsiz duruyordu.

Neyse. Kimselere görünmeden, basamaklardan kayıp düşmeden, hiçbir alarmı tetiklemeden güverteye çıkmayı başarmıştık. Bu geminin gerçekten gölgelerle dolu olup olmadığına dair hâlâ bazı şüphelerim vardı; planımız kısa süre öncesine dek kendisi de bir gölge olan çiçeği burnunda hortlağın ölüme yakın deneyim esnasında gördüğü halüsinasyondan farksız görülere dayanıyordu. Hâliyle bir yanım burada margaritalarını tokuşturan yaşlı turistlerden fazlasını bulmayı beklemiyordu. Fakat güvertede kimsecikler yoktu. Ne merdiven vasıtasıyla çıktığımız dar gezinti yolunda ne de güvertede sessizce ilerken önünden geçtiğimiz üç sıcak su havuzunda birileri vardı. İkinci bir merdivenden dar bir iskeleye çıktık. Buradan bakıldığında ana güverteyi olduğu gibi görebiliyorduk. Tabii parlak renklere boyanmış burgulu su kaydırağının aktığı devasa yüzme havuzunu da—

İşte. Havuzun sığ tarafında, suda yüzüstü duran, siyah kokteyl elbiseli biri vardı.

Bir diğeri şezlongda uzanıyordu ama uzuvları sanki yüksekten düşmüş gibi eğrilip bükülmüştü. Bir başkası açık hava barının üzerine yığılmıştı ve etrafında geniş bir kan birikintisi vardı. Derken onu hissettim: Farkına varmamla aniden yükselişe geçen ve mideme milyonlarca iğne saplanırmış gibi olana dek katmerlenen korkunç bir huzursuzluk. Suratımı buruşturduğumu gören diğerleri bunun ne anlama geldiğini şıp diye anladı.

"*Çökün!*" diye tısladı Emma bizi sahte palmiyelerin dikili olduğu devasa bir saksının arkasına doğru iteklerken. Palmiyenin dalları arasından tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir adamın aşağıdaki güvertede devriye gezdiğini gördük. Göğsüne kayışla tutturulmuş bir makineli tüfek taşıyordu.

"Bu bir hortlak mı?" diye sordum.

"Zihni ele geçirilmiş bir sıradan," dedi Horatio. "Gerçi gemide birkaç hortlak ve zihin kontrolü işini yapan dönek bir tuhaf olduğuna kesin gözüyle bakabilirsiniz."

Emma'nın suratı gölgelendi. "Hortlaklardan her tuhaf kadar tiksiniyorum – sen üstüne alınma, Horatio – ama şu hainlerden tüm varlığımla

nefret ediyorum. Bana kalırsa hepsini topuklarından asmalı ve diri diri yüzmeliyiz."

"Zafer kazanılmadan adalet gelmez," dedi Horatio.

"Artık şu gölgeleri bulup, havaya uçurup, sonra da çekip gidebilir miyiz lütfen?" dedi Noor.

Midemdeki sızı keskinleşerek bir yöne işaret etmeye başladı. Diğerlerine beni takip etmelerini fısıldadım. Muhafız geçtikten sonra arkadaşlarımı merdivenden gerisin geriye indirdim. Bir kuytu köşeden diğerine koşarak ilerlemeye koyulduk. Neyse ki saklanabileceğimiz çokça yer vardı. İçimdeki pusula bizi bir restorandan geçirdi: İçerisi devrilmiş masalardan, kırık camlardan ve halıdaki koyu renkli yemek ya da kan lekelerinden ibaret bir keşmekeşti. Gemide yaşananlar gittikçe netleşiyordu: Hortlaklar gemiye el koymuştu, yolcularla mürettebat ise gölgelere yem edilmişti.

"Eğer bana ihtiyacınız olursa hazırım," dedi Noor. Hem yürüyor hem de havadan azar azar ışık topluyordu.

"Ben de öyle," dedi Emma ellerini birbirine sürterek.

Önce kamaraların boylu boyunca sıralandığı bir koridordan, sonra da üzerinde PERSONEL HARİCİ GİRİŞ YASAKTIR yazan ağır bir kapıdan geçtik ve yine bir merdivenden inerek süssüz, tamamen işlevsel bir hole girdik. Burası bomboş, dümdüz bir koridordu ve ortalıkta tehlike ânında dalabileceğimiz hiçbir kapı yoktu. Yine de yola devam ettik ve sağa dönerek içimdeki pusulanın azimle işaret etmekte olduğu demir parmaklıklı bir kapıyla son bulan kısa bir koridora girdik.

Başarmıştık. Burası kargo ambarıydı.

"İçerideler," dedim muhtemelen biraz yüksek sesle ama biz daha kapıya ulaşamadan kapı kayarak açıldı ve içeriden bir adam çıktı. Kan lekeli sarı pantolonu ve Hawaii gömleğiyle tıpkı bir turist gibi giyinmişti. Bir bezle ellerini kurularken aniden başını kaldırmış, bizi görmüş ve donakalmıştı.

Gözleri bembeyazdı.

"Hey, burada ne—"

Horatio beni kolumdan tuttuğu gibi sertçe kendine doğru çekti. "*Malaaya, eaxl gestealla*," diyerek hortlağı anlayamadığım fakat Kadim Tuhaf Dili olduğunu bildiğim bir dilde selamladı. "Onu mutfakların birinde saklanırken buldum."

Yalnızca Horatio'yla ben vardık; Emma'yla Noor arkamızdaydı ve henüz köşeyi dönmediklerinden ifşa olmamışlardı.

Yaralanmış ve korkmuş gibi görünmeye çalıştım. Hortlak rahatladı. "Onları daha şimdi besledim," dedi, "ama doymak nedir bilmiyorlar."

Horatio, Kadim Tuhaf Dili'nde bir şey daha dedi ve karşılıklı gülüştüler. Ardından Horatio kolumu bırakıp hortlağın gırtlağına bir yumruk indirdi. Hortlak öğürerek dizlerinin üstüne düştü.

"DUR!" diye bağırdığını duydum birinin ve arkama döndüğümde Noor'la Emma'nın silahlı iki adam tarafından koridordan bize doğru itildiklerini gördüm. Kalbim vites arttırdı.

"İçeri girin!" diye bağırdı adamlardan biri başıyla kargo ambarının kapısına işaret ederek. "Derhal!"

Horatio onları oyuna getirmeyi denedi. Kadim Tuhaf Dili'nde öfkeyle söylendi ve ardından İngilizce, "Döngülerin Piskoposu'nu gölgelere neden yedirdiğinizi Caul'e açıklamak istiyorsanız siz bilirsiniz!" diye ekledi.

İşe yaramadı. Adamlardan biri silahını yere doğrultup ateş etti. Ne kaçacak yerimiz vardı ne de silahlarının baskın çıkamayacağı bir numaramız. Kapıdan geçmek ve bizi gölgelerle birlikte kargo ambarına kilitlemelerine izin vermek dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Adam yere ikinci kez ateş etti. Bu defa mermi Noor'un ayağının dibine isabeţ etti ve Noor çığlığı bastı. Horatio dâhil hepimiz demir parmaklıklı kapıya doğru geriledik. Derken diğer adam da silahını ateşledi ve kurşun resmen kafalarımızı sıyırıp geçti.

Karanlığa adım attık. Adamlar kapıyı savurarak kapatıp güzelce kilitlediler. Ardından demir parmaklıklı kapının üstüne ağır ve sağlam bir kapı daha kapattılar ve içerisi ışıktan yoksun kaldı.

Midemde âdeta şimşekler çakıyordu. Ambarın derinliklerinde gölgelerin hareket ettiğini duyabiliyorduk. Noor'la Emma'nın bizimle gelmesine müsaade ettiğim için kendime sövdüm. Kendini feda etmesi gereken yalnızca Horatio'yla benken lüzumsuz yere öleceklerdi. O anda dünyayı gölgelerden kurtarmak için canımı bile memnuniyetle verirdim. Fakat hiçbir zafer Noor'un ya da Emma'nın canından daha kıymetli değildi.

Önce kokularını aldık. Çürümüş etin iğrenç kokusu bizi kefen misali sarıp sarmalayarak nefeslerimizi kesti. Ardından Hawaii gömlekli hortlağın önlerine attığı yemeği yerlerken ağızlarını şapırdatıp homurdandık-

larını, dişleriyle kemikleri katır kutur parçaladıklarını duyduk. Derken Emma'nın bir alev peyda etmesiyle onları gördük. Devasa bir kargo ambarının diğer ucunda toplaşmışlardı. Sırtları bize dönük vaziyette paslı zemine çömelmiş, hapur hupur yemeklerini yiyorlardı. Olası bir çıkış ya da kaçış yolu bulabilir miyim diye etrafı kolaçan ettim ama yoktu. Zemin kaynak yerinden yoksun geniş bir demir yüzeyden ibaretti, yüksek tavana dek bombeli şekilde uzanan duvarlar ise nervürlü metaldendi. Az önce girdiğimiz kapıdan başka kapı görünmüyordu. Esasen içeride bizden, gölgelerden ve köşeye istiflenmiş birkaç metal kasadan başka hiçbir şey yoktu.

"*Jacob*," diye fısıldadı Noor. "Lütfen bana bunların nasıl kontrol edileceğini çözdüğünü söyle—"

"Çözemedim," dedim. Hem korkmuş hem de acınası hâldeydim. "Çözmüş olsaydım bile haklarından teker teker gelebilirdim. Ama burada—"

"*Düzinelercesi var*," diye tısladı Emma çünkü o da onları görebiliyordu. Hepimiz görebiliyorduk.

"*Şimdi ne yapacağız?*" diye fısıldadı Noor. "*Patlayıcıları mı kullanacağız?*"

"*Çok güçlüler*," dedim. "*Hepimiz ölürüz.*"

"*Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum*," dedi Horatio.

Derken aralarından biri döndü, kapkara gözlerini bize dikti ve ağzından yarısı çiğnenmiş bir uzuv tükürdü. Kokumuzu almıştı. Bizi *hissetmişti*. Çok geçmeden ikinci bir gölge daha bizden yana döndü. Sonra üç, dört, beş oldular. Kısa süre sonra hepsi yarısı bitmiş yemeklerini bırakıp bize dönmüştü.

Bizler alelade atıştırmalıklar değildik. Tuhaftık. Ruhlarımız gölgelerin her şeyden çok aşerdiği nevalenin ta kendisiydi.

Bize doğru ilerlemeye başladılar. Telaşsızdılar çünkü kaçacak yerimiz olmadığı gün gibi ortadaydı.

"Onlarla *sen* konuş..." dedi Noor, Horatio'yu dirseğinden yakalayarak.

"Denerim," diye yanıt verdi Horatio. Onlara bağırarak bir şeyler söyledi. Afallayan gölgeler kırmızı ışıkta bekleyen yayalar gibi ayaklarını sürüyerek duraksadılar. "Elimden geleni yaparım ama onları kısa

süreliğine oyalamaktan fazlasını yapabileceğimi sanmıyorum. Gölgelerin üstündeki etkim Jacob'ınkiyle kıyaslandığında solda sıfırdır."

"Sana söyledim – onların üstünde hiçbir etkim *yok*!" diye bağırdım. Horatio'ya kızmıştım ama asıl kendime kızgındım. "Dillerini bilmiyorum!"

Gölgeler nedendir bilinmez inlediler, sonra ağır ve temkinli adımlarla yine bize doğru yürümeye başladılar.

"Senin bağlantın dillerini konuşmaktan daha derin," dedi Horatio. "Tabii eğer o bağlantıya ulaşmayı başarırsan." Yine gölgelere bağırdı fakat bu defa sadece birkaç tanesi durdu.

"Jacob." Emma bana döndü, suratı korkudan kaskatı kesilmişti. "Hortlakların kalesinde gölgelerin inine düştüğünde hepsini birden kontrol etmeyi nasıl başardığını hatırlıyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. "O farklıydı. Uyku tozu yüzünden hepimiz kendimizden geçmiştik..."

Ellerinden tekini söndürüp telaşla cebine daldırdı. "Bu ondan geriye kalan son parça. Acil durumlar için saklamıştım," dedi cebinden çıkardığı yarım yamalak sarılmış başparmağı elime tutuşturmaya çalışarak. "Tekrar yap. Geçen sefer yaptığın gibi."

Tereddüt ettim. "Ama o farklıydı. Çok kalabalıklar ve tozu hepsine paylaştırmanın mümkünatı yok—"

"Hayır, var." Horatio patlayıcıları elime tutuşturmaya çalıştı. "Şu parmağı patlayıcılara tuttur ve sonrasında dediklerimi aynen tekrar et."

Aklındakinin ne olduğunu anlamıştım ve tam bir delilikti. Patlayıcılar çok güçlüydü. Bu patlama bizi uyutmakla kalmaz, üstüne üstlük ambardaki her şeyi öldürürdü. Fakat ölmeyi beklemek dışında herhangi bir seçeneğimiz olmadığından ellerim ona itaat etti. Başparmağı Emma'nın, patlayıcıları Horatio'nun elinden aldım ve iple ikisini birbirine bağladım. Ben onunla uğraşırken Horatio gölgeleri yavaşlatma gayesiyle onlara bağırıp duruyordu. Derken gölge dilinde telaffuz ettiği sözcüklerin arasına İngilizce kelimeler serpiştirerek bana bağırmaya başladı: "Dediklerimi tekrar et!"

Denedim. Çabuk çabuk konuşuyor, zihnimin algılayamadığı sözcükler kullanıyordu.

"Fazla düşünüyorsun!" diye bağırdı Horatio havlarcasına.

Parmağı patlayıcılara bağlama işini bitirip bütün dikkatimi ona verdim. Sözcükler dudaklarımdan dökülmeye, onunkilere ayak uydurmaya başladı. Ne dediğimize dair en ufak bir fikrim yoktu ama komutlarımın onunkilerle yekvücut olarak ikiye katlanması gölgelerin üzerinde Horatio'nun sesinden daha büyük bir etki yaratıyor gibiydi.

Horatio bir yandan bağırırken diğer yandan Emma'yı, Noor'u ve beni omzuyla itekleyerek bizi bir araya topladı. Ardından patlayıcıları elimden kaptı, gerindi ve bombayı gücünün yettiğince uzağa fırlattı. Balyanın arka duvardan sekip karşı köşenin oralarda bir yere düştüğünü duydum.

Gölgeler iyiden iyiye yaklaşmıştı. Omuz omuza vererek oluşturdukları duvar açlıktan salyalarını akıtarak ağır ağır bize doğru ilerliyordu ve onları tam şu anda bizi lime lime etmekten alıkoyan yegâne şey Horatio'yla benim bağırtılarımızdı. Ne var ki iradelerinin güçlendiğini, Horatio'nunkinin ise zayıfladığını hissedebiliyordum.

Noor, Emma'yla bana sokuldu. "Sizi seviyorum, çocuklar," dedi gözyaşlarının arasından. "Ailem gibi oldunuz. Tamam mı?"

Avaz avaz bağırarak gölgelere gırtlaksı komutlar yağdırıyordum. Yine de başımı aşağı yukarı salladım ve ona sıkıca sarıldım. Üçümüzü birden yakmadan kollarını bize dolayamayacak olan Emma ellerini uzak tutarak sırtını küçük düğümümüze yasladı.

"Biz de seni seviyoruz," dedi. "Bu işe yarayacak, tamam mı?"

"Elbette işe yarayacak," dedim çünkü ölmeden önce kapıldıkları son hissin çaresizlik olmasını istemiyordum.

"FÜNYE ELİNDE OLSUN!" diye bağırdı Horatio, gölge dilinde yağdırdığı komutların arasından.

Ne dediğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. *Dur*, *uyu* ya da *geri git* değil, *uysalca*, *şimdi sakin* ve *yavaş* diyordu. Bana dönüp aramıza sokulurken *kollar*, *nazikçe*, *bana kollarınızı verin* dedi.

Horatio kendi kolunu kaldırıp Emma'nınkine dokundu. Tek bir bakış ve baş hareketiyle ona alevini söndürmesinin zamanı geldiğini söyledi. Emma, Horatio'nun dediğini yaparak odayı yeniden karanlığa gömdü ve hâlâ sıcak olan ellerinden birini sırtımda hissettim.

Horatio'nun komutlarını tekrar etmeyi sürdürüyordum. Çok geçmeden gölgelerden birinin kollarının ve dillerinin etrafımıza dolandığını

hissettim. Buram buram kokan iğrenç nefesi üzerimize kâbus gibi çökerken ölümümün çabuk olması için tanrıya dualar ettim.

Ama gölge çenesini kapatmadı, kafalarımızı ısırıp kopartmadı ya da etrafımıza sardığı dillerini sıkıp posamızı çıkarmadı.

Nazikçe. Yaklaşın. Nazikçe. Bana kollarınızı verin.

Bir tanesi daha vücudunu bizimkilere sardı. Sonra bir tanesi daha. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın çaresizliğini andıran açlıklarını ve bizi öldürmenin, kafataslarımızı kırarak açmanın, ruhlarımızı içmenin hayalini kurduklarını hissedebiliyordum. Fakat birer birer düğümümüze eklendiler. Bir dakika sonra etrafımız kesik kesik soluyan, açık ağızlar tarafından kuşatılmıştı ve iğrenç kokulu, sıcak nefesleri yüzünden öğürüyorduk.

Horatio'nun niyetini ancak o zaman anladım. Zırhlı gövdelerini bir kalkana dönüştürüyordu. Ama artık yorgun düşmüştü ve sesi çatlıyordu. Derken bir sıra dişin omzuma geçtiğini, sonrasında da iyice derinlere gömülmeye başladığını hissettim. O anda vücuduma yayılan yakıcı acı dalgası beni doğru düzgün bilmediğim bir gölge dili lehçesinde *Dur, dur, dur* diye bağırmaya mecbur etti. Bu çabam gölgeyi durdursa da dişlerini geri çekmesine yetmedi.

"ŞİMDİ Mİ?" diye bağırdım Horatio'ya.

"Daha değil!" dedi. Gölge dilinde yağdırdığı komutların arasından, "Kendini... zihinlerini zapt edecek bir kap gibi... bir kanal gibi... bir köprü gibi gör."

Diller aniden ve acımasızca sıkıştırmaya başladı. Noor'un nefesini tuttuğunu, Horatio'nun ciyakladığını ve kemiklerinin çatırdadığını duydum. Sesi gittikçe cılızlaştı. Ağır yaralandığını görmek için ışığa ihtiyacım yoktu. Artık bana ne yapacağımı söylemesine gerek kalmamıştı.

Fünyeyi avucumun içinde sımsıkı tutup tetiğe bastım. Ve her yer kararardı.

Uzun bir süre yalnızca karanlık, gürül gürül akan suyun sesi ve öylece süzülmenin verdiği zihin bulanıklığı vardı. Kendimden geçmiştim ama nasıl olduğunu hatırlayamıyordum.

Kulaklarımda mikrofon yankısını andıran tiz ve sürekli bir çınlama

vardı. Uzun süre çınlamadan, karanlıktan ve gürül gürül akan suyun sesinden gayrısı yoktu. Derken buna başka bir ses daha eklendi: Bir kız sesi.

Kollar vücudumu çekiştirdiler. Ardından biri bana tokat attı ve karanlığın içinde bir takımyıldız parlayıp söndü. Onunla birlikte zihnime yeni hisler sökün etti:

Üşüyorum.

Neredeyse gırtlağıma kadar soğuk suya gömülmüş hâldeyim.

Görüşüm yavaş yavaş geri geliyordu. Dalgalı sularla ve sersemlemiş gölgelerle dolu bir ambardaydım. Islak saç tutamları arasından bana bakan korkmuş bir surat gördüm. Koyu renkli gözleri alev ışığında parlıyordu. Ona baktığımı görünce fal taşı misali açıldılar ve adımı haykırdı. Yanıt vermek için ağzımı açsam da tek yapabildiğim tuzlu su yutmak oldu.

Görüşüm gelip gidiyordu. Kustum. Başka birinin adımı haykırdığını duydum. Bir an için dalgalarla ve ne idiği belirsiz karaltılarla dolu bir ambar görür gibi oldum. Sonra gözüm, avucunun içinde canlı alevler tutan bir kıza takıldı.

Biri beni arkamdan tutuyor, boğulmama mâni oluyordu.

Buradayım ama aynı zamanda başka yerlerdeyim:

Sağırlaşmış ve korku içinde bir köşeye sinmiştim, belden aşağımdan oluk oluk siyah kanlar akıyordu

Suların altındaydım, paramparçaydım, ölüyordum

Yüz kiloluk öfkeli bir kas yığını halinde suda sırtüstü durmuş, bekliyordum

Aynı anda hepsiydim

Jacob, beni duyabiliyor musun?

Evet, demeye çalıştım ama zihnim elli parçaya bölünmüştü; sesimin ait olduğu bedeni bulamıyordum

Jacob, Tanrım, lütfen.

Bir teknedeydik. Bir geminin ışıktan yoksun karnında mahsur kalmıştık. Süratle suyla dolan bir ambarda.

Ah. İşte, oradaydım.

Jacob, boğulacağız.

Nihayet dilimi buldum

Hayır, boğulmayacağız.

Kollarımı hareket ettirebiliyordum. Bacaklarımı da.

Vücudumu da.
Ve o anda,
bölünmeye başladım.
Hepsini
hareket
ettirebiliyorum.

BÖLÜM YİRMİ

Hâlâ hayattaydılar. Noor, Emma ve Horatio. Göğüsleri ve sırtları çelik gibi sert bir kabukla kaplı olan gölgelerin zırhları sayesinde mucize eseri hepimiz patlamadan sağ çıkmıştık. Çoğu ölmüştü, çok daha fazlası ise artık işe yaramayacak kadar zarar görmüştü ama zihnimin saptığı patikaların baş döndürücü sayısına bakılırsa şu anda kontrolüm altında, patlamadan yara almadan kurtulan en az bir düzine gölge vardı.

Bu his bana pek yabancı değildi. Bir kere daha başıma gelmişti: Zihnimi bir sürü gölgeninkiyle kaynaştırarak, bölük pörçük anladığım dillerinin ötesine geçip gücümün bilinçten yoksun kalbiyle ve onlarla bağlantı kurmamı sağlayan toplu bir beyin yeniden başlatmasıydı. Görünüşe bakılırsa bu gölgelerin yeni nesil olmasının pek bir önemi yoktu. Eski gölgelerle aralarındaki farklara rağmen derinlerde zihinleri aynıydı. Bu sadece kontrol değil, iskândı. Onların vücutlarıyla hareket ediyor, acılarının hafiflemiş hâlini hissediyor ve dünyayı sanki bana aitlermiş gibi onların gözlerinden görüyordum. Aynı anda hem her yerde olma hem de hiçbir yerde olmama hissi ve *ben*liğimin tıpkı karıştırılan bir iskambil destesi misali hepsinin içinde dalga dalga yayılması başlangıçta ödümü kopardı.

Suyun altındaki benlerden biri nehir sularının gürül gürül içeri dolduğu ve ötesinde suyun süzgecinden geçen solgun günışığı huzmelerinin pırıltılar saçtığı duvardaki yıldız biçimli deliğe bakıyordu.

Kurtuluşumuza.

Bana tutunun, demeye çalıştım Jacob olarak. *Derin nefes alın.* Fakat kelimeler yanlış çıktı, yanlış ağızdan çıktı. Hâliyle bir an için düşünmek, odaklanmak ve kendimi bulmak zorunda kaldım. İşte, oradaydım: Arkadaşlarım panik içinde çırpınırken boş boş bakıyordum.

Esas benliğime dönmek eski, rahat giysiler giymeye benziyordu.

"Hepiniz bana tutunun ve derin nefes alın!"

Bu defa beni duydular ve dediğimi yaptılar.

Gölgelerimi topladım. Koza gibi etrafımızı sardılar, dillerini bellerimize doladılar ve bizi suyun altına doğru çektiler. Ne yapmalarını istediğimi düşünmeme gerek bile kalmadı. Göz açıp kapayıncaya dek isteğimi yerine getirdiler.

Belli ki yeteneğimi kaybetmemiştim.

Gölgeler şaşırtıcı derecede becerikli yüzücülerdi. Dillerini yüzgeç gibi kullanıyor ve onlarla sağa sola tutuna tutuna ilerliyorlardı. Kaşla göz arasında duvardaki kertikli delikten geçmiş, tavana kadar su altında kalmış bir koridora girmiştik. Tek başımıza yüzmeyi deneseydik muhakkak boğulurduk ama gölgeler sayesinde öyle çabuk ilerliyorduk ki akıntı yüzünden yanaklarım dalgalanıyordu.

Su basmış bir merdiven boşluğundan yukarı yüzerek merdivenin yarısında yüzeye çıktık. Bu noktadan sonra pörsümüş kollar ve kaslı diller tarafından taşındık. Öyle ki ayaklarımız yere bile değmedi.

Bir kapıyı kırıp geçerek güverteye çıktık. Gemi fena hâlde yan yatmış, güverte tıpkı bir rampa gibi eğim kazanmıştı. Gölgeler başımıza üşüştüler. Yeniden temiz hava alabildikleri için mutlu ve tabiatlarının temelinde öfke yattığından öfkeliydiler. Her ne kadar benden nefret etseler de buyuracağım her şeyi yapmaya hazırdılar. Sayıları çok fazlaydı. Sandığımdan bile daha kalabalık, sayamayacağım kadar çoklardı. Belki otuz beş, belki kırk taneydiler. Havaya sıçrayıp güverteyi dilleriyle dövdüler. Bir hortlak koşarak aralarına daldı ve onlara emirler yağdırmaya başladı. Ne var ki daha cümlesini bile tamamlayamadan kafasını koparıp Thames Nehri'ne attılar.

Gölgelere bizi yere bırakmalarını emrettim. Burgulu su kaydırağından üzerimize ateş açılmıştı ve kurşunlardan biri arkamızdan sekti. Arkadaşlarımı iterek gerisin geriye merdiven boşluğuna soktum, kapıya iki gölge diktim ve diğerlerini gemiyi düşmanlardan temizlemeye gönderdim.

Her şey bir dakika içinde olup bitti: Üç silahlı adam etkisiz hâle getirilip parçalanmış, onları kontrol eden dönek tuhaf su kaydırağının tepesinden güverteye düşerek belini kırmıştı. Dizleri tir tir titreyen başka bir hortlak ellerini havaya kaldırarak kaptan köşkünde teslim olmuştu.

Gemi ya da ondan geriye kalan artık bizimdi. Şimdi tek yapmamız gereken gemiden inmenin bir yolunu bulmaktı.

"Binin bakalım," dedim Noor'la Emma'nın binmesi için iki gölgeye diz çöktürerek.

"Yürümeyi tercih ederim," dedi Noor.

"Kontrol Jacob'da olduğunda tamamen güvenlidir," dedi Emma. "Ve çok daha hızlıdır." Bir çırpıda gölgenin sırtına biniverdi, gölgeyse dillerinden birini şipşak beline dolayarak onu emniyete aldı.

"Gerçekten öyledir," dedi Horatio, Emma'nın arkasına binerken.

"İstersen benimle gelebilirsin," dedim Noor'a ve ikinci gölgenin sırtına çıktığımda pes edip arkama bindi.

"*Bu bir rüya, öyle değil mi?*" diye fısıldadı kulağıma.

Ardından harekete geçtik.

Bir polis helikopteri alçak irtifada geminin üstünde dönüp duruyor, sirenler gittikçe yaklaşıyordu. Ben arkadaşlarımla birlikte kargo ambarında mahsurken gemi devasa yakıt tanklarının koskoca bir gemi labirentinin ötesinde tüm heybetiyle yükseldiği ve Thames Nehri kıyısındaki endüstriyel bir limana yanaşmıştı.

Gölgeler taburum bizi tırabzanların kenarına kadar taşıdı. Bizi aşağı sallayarak limana indirebileceklerini umuyordum ama mesafe çok fazlaydı. Gölgelerden ikisini halat bulmaya gönderdim. Bir gemide olduğumuz düşünüldüğünde o kadar da zor olmamalıydı. Halatı beklerken, tozun etkisiyle daldıkları uykunun mahmurluğunu üzerlerinden attırmak ve onlarla olan bağlantımı güçlendirmek için geride kalanlara güvertede taklalar attırıp antrenman yaptırdım. Bu zihnim bölük pörçük olduğundan pek o kadar garipsemesem de hiç şüphesiz gerçekdışı bir manzaraydı. Aynı anda çok sayıda gölgeyle kurduğum bağlantı zaman zaman beni boğmakla tehdit ediyor, zihinsel gürültü parazitli bir radyo sinyali gibi alçalıp yükseliyordu.

"Jacob! Nereye gittin?" Emma'nın ne zamandan beri benimle konuşmaya çalıştığını bilmiyordum ama sesindeki telaş aradan epeyce bir sürenin geçtiğini düşünmeme yol açtı.

"Pardon," dedim kafamı iki yana sallayıp odaklanacağım diye var gücümle sıktığım çenemi gevşeterek.

Horatio usta bir binici edasıyla gölgesinin kambur sırtında bacakları iki yana açık vaziyette oturuyor ve gülümsüyordu. Bana.

"Ne var?" dedim.

"Tam bir numuneliksin, Jacob Portman." Bir gölgenin su kaydırağının tepesinden gerçekleştirdiği akrobatik atlayışı izledi, ardından tekrar bana döndü. "Bence Abraham Portman senin hakkında yanılmamış."

"Büyükbabam mı?" dedim öne doğru eğilerek. "Neden? Ne dedi ki?"

"Kendini kanıtlama fırsatını bulursan çağımızın en güçlü tuhafı olabileceğini söyledi." Yüzündeki gülümseme silindi. "Fakat bu korkunç tehlikeleri de beraberinde getirir."

Hiçbir zaman yüzleşmemi istemediği tehlikeleri.

Gölge, su kaydırağından atlayarak havada iki burgu daha yaptı. Halat bulmaya gönderdiğim iki gölge henüz dönmemişti. Kaptan köşkünde teslim olan hortlağın başına diktiğim nöbetçiye onu yanımıza getirmesini buyurdum ve otuz saniye sonra çıkageldiler. Gölge hortlağı saçından tutup çekerken hortlak acınası hâlde ciyaklayıp duruyordu.

Hayatını bağışlamam için yalvarıyordu.

Onu duymazdan geldim çünkü dikkatimi çeken başka bir şey oldu. Halat bulmaya gönderdiğim iki gölge beklenmedik biriyle karşılaşmıştı.

Sesini onların kulaklarından duydum.

"Merhaba, canlarım. Burada bir başınıza ne yapıyorsunuz? Ah, *çok* kötü yaralanmışsınız..."

Derken süratli, kapkara rüzgârlardan ibaret kasırgavari bir kaide üzerinde geminin yan tarafından yükselerek görüş alanımıza girdi ve havada asılı kaldı.

Caul.

Noor onu görünce kaskatı kesildi. Emma bir küfür savurdu.

Belden yukarısı uzayıp esnemiş bir erkek, belden aşağısıysa şiddetli bir fırtına olan bir devdi artık. Kolları normaldi ama on parmağının onu da dokunduğu şeyin çürümesine sebep olan eğri büğrü, kalın ağaç dallarıydı.

İntikamla, sonsuza dek yaşamakla ilgili bir şeyler haykırıyordu. Böyle yaparken avuçlarını açıp parmaklarını gökyüzüne doğrulttu. Bunun üzerine nektarın güçlerine güç kattığı bir grup meczup tuhaf geminin tırabzanlarından atlayarak saldırıya geçti.

Güverteye ilk adım atan en yakınındaki gölgenin üstüne oluk oluk

sıvı metal kustu ve yaratığın beyni serpintinin altında erirken bilincinin yıldız misali parlayıp söndüğünü hissettim. Ne var ki gölgelerimden üçü nektar müptelasının tepesine çullandı ve adam ânında öldü. Derken Caul'ün ayakçılarından çok daha fazlası güverteye ayak bastı. Hepsi ayrı bir bela demekti: Biri çağırdığı asit bulutuyla gölgelerimden birini yakarken diğeri inanılmayacak derecede güçlüydü. İkisi el birliğiyle kıpkırmızı bir şimşek peyda etti ve yarattıkları bu kızıl balkır başka bir gölgemin göğsünde koskoca bir delik açtıktan sonra havayı cızırdatıp arkasında yanmış saçınkini andıran bir koku bırakarak kafalarımızı sıyırıp geçti. Arkadaşlarımla sırtlarına bindiğimiz iki gölge gerileyerek güvenli bir mesafeye çekilirken diğerleri nektar sayesinde güç kazanan bu yaman hainlerin başına kuduz hayvanlar gibi üşüşerek bir dakika gibi kısa bir sürede sekizinin, dokuzunun, hatta onunun hakkından geldiler.

Bu saldırı dalgası sona erdiğinde gölgelerimden üçünü kaybetmiştim. Ne var ki Caul'ün müptelalarının ya ölmüş ya da ölmek üzere olan en az on tanesi güvertede iki seksen uzanıyordu.

Caul öfkeden deliye dönmüştü. Bir rüzgâr kükremesiyle aramızdaki boşluğu aşıp gemiye çıktı. O güvertenin hemen üstünde süzülürken minyatür kasırgası altındaki ahşapları yerlerinden söküyor, sandalyelerle enkazları hortumuna katıyordu.

Demek ki artık suyu aşabiliyordu. Görünüşe bakılırsa Caul de evrim geçirmişti ve tüm bunlar kaşla göz arasında olmuştu.

Caul henüz kendini toparlayamadan gölgelerimden üçünü üzerine saldım. Ne var ki Caul kollarını uzatıp onları uzun parmaklarıyla kıskıvrak yakaladı, ardından havaya kaldırarak ayaklarını yerden kesti ve artık onların iki katı büyüklüğünde olan göğsüne bebek misali bastırdı. Gölgelere ağızlarını açmalarını buyurdum ama dilleriyle ona saldırmalarını bir türlü sağlayamadım; Caul onlara fısıldadıkça bana itaat etme istekleri hızla yitip gidiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Noor gölgelerin Caul'ün kollarında gevşediğini görünce paniğe kapılarak. "Neden onu öldürmüyorlar?"

Açıklamak istedim ama zihnim fazlasıyla meşguldü. Kötü bir şey oluyordu. Caul'ün tesirinin gerisin geriye o üç gölgenin ve benim zihinlerimize uzanan dokunaçlarını hissedebiliyordum.

Merhaba, Jacob.

Gözlerimi yumdum ve var gücümle Caul'ü zihnimden kovmaya odaklandım. Fakat dikkatim fazla dağınıktı.

Kızı öldür.

Bunun üzerine Noor'la sırtına bindiğimiz gölgenin önce irkildiğini, sonra gerildiğini hissettim ve dillerini bellerimizden çözer de Noor'un boğazına dolar korkusuyla tüm dikkatimi onu yeniden topyekûn kontrol altına almaya vermek zorunda kaldım.

Bir an sonra gevşedi. Fakat Caul'ün etkisi sinsiydi ve beynime sızmak için kullanabileceği olası giriş noktaları güvertenin dört bir yanına saçılmış hâldeydi.

Geriye otuz dört gölgem kalmıştı ama varımı yoğumu Caul'ün suratına en yakın olanla sırtlarına bindiğimiz iki tanesine vermek için otuz birini geçici olarak azat ettim. Zihinlerinin dizginlerini bıraktığım esnada gevşediler ve aynı anda güverteye serilirlerken muazzam bir *güm* sesi duyuldu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Emma. "Onlara neler oluyor?"

Ona yanıt verecek bant genişliğine sahip değildim. Bütün dikkatimi Caul'e ve iki gölgeye vermiştim. Bu kadarı yeterliydi: Caul'ü zihnimden kovaladım, sırtına bindiğimiz gölgenin Noor'u öldürmesine engel oldum ve Caul'ün avucundakilerden birinin kontrolünü dakikasında yeniden kazandım. Ben gölgenin ağzını zorla açarken Caul'ün, "Dur bakalım, ne yapıyorsun—" diye bağırdığını duydum.

Gölgeye dört diliyle birden ona saldırmasını buyurdum. İkisi mavi mavi parlayan gözyuvalarına saplanırken diğer ikisi açık vaziyetteki ağzına öyle bir güçle girdi ki gırtlağını delip geçerek ensesinden çıktılar.

Caul sarhoşmuşçasına öğürerek geriye doğru sendeledi. Rüzgârı hız kaybetmeye, kendisiyse ufalanmaya başladı. Can veriyordu. Birikintiye gömüldü ve onun tarafından yutulurken kollarındaki üç gölgeyi de beraberinde götürdü. Hep birlikte gözden kaybolurlarken öldüklerini hissettim.

Bir an için helikopterin sesi ve yaklaşan sirenlerin çığlıkları dışında çıt çıkmadı.

"Mavi ışık!" diye bağırdı Noor ve vücudunun ona doğru atıldığını hissettim. "Eğer şey yapabilirsem—"

"Sakın oltaya gelme!" dedi Emma. "Daha önce de ölü taklidi yaptı. Julius'ı o şekilde yakaladı."

Emma cümlesini tamamlar tamamlamaz Caul hediye paketinin içinden fırlayıveren kâbusvari bir palyaço misali uçarak çukurdan çıktı ve onu yukarı fırlatan rüzgâr patlaması saçlarımızı geriye savurup güvertedeki sandalyelere taklalar attırdı. Eskisinden bile daha büyük görünüyordu ve burnu bile kanamamıştı. Çukuruna çekilmiş ve sadece birkaç saniyede kendisini baştan yaratmıştı.

"Bin gölge bile beni durduramaz!" diye kükredi. "Ölüm beni yalnızca güçlendirir!"

Artık tepemin tasını attırmaya başlamıştı.

"Öyle mi?" dedim usulca. "Bu teoriyi bir test edelim bakalım."

Başımı önüme eğip gözlerimi yumdum. Bölünen zihnim bedenimden uzaklaşır ve yirmi dokuz gölgenin gevşemiş vücutlarına girerken garip bir gücün damarlarımda dolaştığını hissettim. Soğuk havada marş bastıkça sarsılan eski arabalar gibi titrediler, sonra teker teker ayağa kalktılar.

İddialarına rağmen, yirmi dokuz gölgeden oluşan taburum görünüşe göre Caul'ün aynı anda uğraşmak istemeyeceği kadar kalabalık bir gruptu ve tırabzana doğru gerilemeye başladı. "Seni tekrar görmek çok güzeldi," diye seslendi. "Kalıp oyunumuza devam etmek isterdim ama eski dostlarımla bir randevum var—"

"Kalkanlarını asla aşamayacaksın!" diye bağırdı Emma.

Caul'ün suratında bir gülümseme belirir gibi oldu. "İyi ki hatırlattınız. Carlo, eğer sakıncası yoksa şu işi halleder misin?"

Tamamen unuttuğum hortlak yenini sıyırıp akıllı saatine bağırdı: "Vigsby, Kartal konuşuyor! Hedefi indir! Tekrar ediyorum—"

Bir gölgenin diliyle onu bileğinden yakaladım ve arkasından öyle bir büktüm ki kolunun kırıldığını duydum. Ama artık çok geçti: Göndermeye niyetlendiği mesaj her neyse çoktan iletilmişti.

Dikkatim dağıldığından Caul'ün en yakınındaki gölgeyi uzun parmaklarının arasına kıstırdığını fark etmemiştim. Ne var ki fark etmemle son nefesini verdiğini hissetmem bir oldu. Onun kulaklarıyla Caul'ün, "*Yuvana dön, tatlım, en başından beri gözdem hep sendin,*" diye fısıldadığını duydum.

Diğer yirmi sekiz gölge ona doğru son sürat koşuyordu ama Caul'e ulaşmalarına fırsat kalmadan rüzgârı onu göklere çıkardı. Neredeyse yüz dil ardından savruldu ama hepsi ıskaladı. Caul ölü gölgeyi elinden bı-

raktı, ardından uzun parmaklarını alaycı bir şekilde sallayarak bize veda etti. "Devamı gelecek..."

Derken sırtını kambur yaptı ve aniden doğrularak kendini iyice yukarı fırlattı çünkü artık uçabiliyordu. Zaten başka ne olabilirdi ki? Sonrasında kasırgasının hortumunu tepemizde vızıldayan polis helikopterinin pervanelerine çevirdi.

Helikopter kontrolden çıkıp döne döne üstümüze gelmeye başladı.

Sırtına bindiğimiz gölgeler sözümü dinleyerek siper almak için yere kapaklanırken helikopter havada taklalar atarak su kaydırağının tepesini uçurdu ve ardından nehre düşerek gözden kayboldu.

Plastik enkaz yağmuru durur durmaz Noor dil kemerden sıyrıldı, kayarak gölgenin sırtından indi ve kırık kollu hortlağa koştu. Adam hâlâ dizlerinin üstündeydi. Saati vasıtasıyla her nereyi aradıysa hat henüz kesilmemişti. Öyle ki hattın diğer ucunda patlak veren çığlıkları ve kargaşayı duyabiliyordum.

"Vigsby kim?" diye bağırdı Noor hortlağın suratına. "Ne yaptınız?"

Hortlağın ifadeden yoksun suratına pis bir sırıtış yerleşti.

Emma panik içinde yanımıza koştu. "Adı şimdi hatırladım. Bayan Babax'ın vesayeti altındakilerden biri!"

"Sanırım artık size söylememde bir sakınca kalmadı," dedi hortlak. "O bizden biri. Üstelik çok becerikli bir suikastçıdır."

Derken hortlağın saatinden bir kadın isminin feryat figan haykırıldığını duyduk: "Ravenna!"

"Bu Bayan Babax'ın adı," diye bağırdı Emma. "Aman Tanrım—"

Noor nefesini tuttu. "Bu da demektir ki kalkanımız—"

"Artık yok!" dedi hortlak. "Efendi Caul en başından beri hakkımız olan yuvayı çok yakında geri alacak ve üst üste yığacağımız leşleriniz şenlik ateşimize odun olacak!"

Emma bir alev topuyla ağzının ortasına sağlam bir şamar indirdi. Kafası tıpkı ucu yakılmış bir kibrit gibi alev alan hortlak acıdan uluyarak geriye doğru sendeledi ve tepetaklak sıcak su havuzuna düştü.

"*Derhal* Arka Bahçe'ye dönmeliyiz," dedi Emma. "Çok geç olmadan!"

Ama hepimiz korkunç gerçeğin farkındaydık: Muhtemelen artık çok geçti.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Gölgeler etrafımızı sardı. Diken üstündeydiler, ağızlarından ağır ağır soluyorlardı ve siyah gözyuvalarından akan yaşlar ayaklarımızın altındaki güverteyi kayganlaştırıyordu. Noor kaskatı kesilmiş hâlde yanıma sokuldu. Kontrolün bende olduğunu söyleyerek onu teskin etmeye çalıştım. Güya bana inandı ama gölgelerden, özellikle de görebildiklerinizden kaçma içgüdüsünün şalterini indirmenin imkânsıza yakın olduğunu kendimden biliyordum.

Gemide halat yoktu. Yani aşağıdaki rıhtıma ulaşmak için doğaçlama bir yol bulmam gerekiyordu. Arkadaşlarıma sıkı tutunmalarını söyledim. Gölgelere bindik. Caul suların üstünde tezahür eder etmez Sharon teknesiyle kaçmıştı.

Emrim üzerine yirmi sekiz gölge eğimli güverteden tırabzanlara doğru koşup gemiden atladı. Düşerlerken zincir misali birbirlerine tutunup alabildiğince uzanarak rıhtıma doğru inen bir köprü kurdular. Geride kalan iki gölgeye emniyet kemeri görevi gören dilleriyle bizi hiç olmadığı kadar sıkı tutmalarını buyurdum, ardından gemiden atladık ve Emma'nın ciyaklamasına, benimse başımın dönmesine neden olan bir çabuklukla gölge köprüsünü arkamızda bırakıp rıhtıma indik.

En nihayetinde karaya ayak basınca diğer gölgeleri koruma kalkanı niyetine bizimkilerin etrafına topladım ve o şekilde koşmaya başladık. Gölgeler hızlıydı ve dillerini yalnızca etraflarından güç almak için kullanıyorlardı. Dilleriyle kendilerini öne çektikleri her defasında arkaya doğru savrulmama rağmen bu süratli bir atın sırtında olmaya hiç benzemiyordu çünkü gölgeler fiziksel olarak bağlı olduğum hayvanlardı ve gölge sırtındaki özgüvenim çok daha fazlaydı.

Arka Bahçe'yi bulmak zor olmadı: Caul onun izini sürebilmemiz için arkasında bir blok genişliğinde bir tahribat bırakmıştı. Yol boyunca arabaları parçalamış, camları kırmış ve ölümcül kollarıyla karşısına

çıkan masum insanları tartaklamıştı. Caul'ün saçtığı hastalık yüzünden renkleri kül gibi olmuş düzinelerce sıradan şimdi yıkıntıların arasında öylece yatıyordu. Yangınlar, dumanlar, cesetler... Bu Caul için bile fazla gaddarcaydı ve inanması güç de olsa asıl amacından sonra geliyordu. Bu bir zaman kaybıydı. Derken sıradan insanların canavarlar taburumuzdan nasıl çığlık çığlığa kaçtıklarını gördüm ve asıl kaçtıklarının Caul olduğundan emin olsam da insanları böylesine korkutmasının nedeninin yeni nesil gölgelerini görünür kılmasının ardında yatan sebeple aynı olduğunu fark ettim: Sıradanların bizden korkmasını ve nefret etmesini sağlamak. Müneccim'in kehanetinde bahsettiği türden kıyametvari bir savaşın tohumlarını atıyordu. Hepimizi taraf seçmeye ve ölmemek için savaşmaya zorlayacak bir savaşın tohumlarını.

Ama her şeyin bir sırası vardı.

Şehirde hızla ilerledik. Neyse ki yolumuz çok uzun değildi; geminin yanaştığı rıhtım, Arka Bahçe'nin döngü girişinden en fazla bir buçuk kilometre uzaklıktaydı. Bronwyn'le ışık yutanların güvenli eve ulaştığını umdum ama verdiğimiz sözü tutamayacak, onlarla orada buluşamayacaktık. Buna hiç zaman yoktu.

Arka Bahçe'ye yaklaştıkça Caul'ün yol açtığı yıkım büyüdü. Thames Nehri'nden döngü girişine dek uzanan dar kanala döndüğümüzdeyse tahribat inanılmaz boyutlara ulaştı. Nehrin iki yakasına sıralanmış cam cepheli ofis binaları ve apartmanlar ağır hasar almıştı. Hem suyun içinde hem de betonarme setlere saçılmış cesetler vardı. Ölülerden bazıları sıradan, masum insanlardı. Birkaçı nektar müptelasıydı; son nefeslerini vermiş olmalarına rağmen gözleri hâlâ bembeyaz parlıyordu. Diğerleriyse döngü girişini korumak üzere Arka Bahçe'nin dışına konuşlandırılmış tuhaflardı.

İlk savunma hattımız ymbrynelerin kalkanıyla birlikte düşmüştü.

Gölgemiz betonarme sette kâh hoplayıp kâh zıplayarak son sürat ilerlerken Noor bana arkamdan sımsıkı sarıldı. Hızımıza ayak uyduran Emma'yla Horatio solumuzdaydı. Etrafımız ise çalkantılı bir gölge eti deryasıydı; ağır solukları arkamızda pis kokulu, simsiyah zerreciklerden ibaret ince bir pus tabakası bırakıyordu. Şeytanın Arka Bahçesi'ne pek çok defalar girip çıktığımız döngü girişi az ilerideydi: Aşağıda bir tünel oluşturmak için üstü betonla kapatılan bir su kanalı. Orasıyla aramızda

en fazla bir blok kalmıştı ki tünelin altından devasa bir mahlûk çıkıp doğruldu: Yaşlı bir meşe ağacıyla aşık atabilecek kadar uzun boylu, kaslı vücudu yosunlarla ve yapraklarla kaplı bir dev. Bu Caul'ün sağ kollarından, Ruhlar Kütüphanesi'nde evrim geçirerek canavara dönüşen hortlaklardan biriydi.

Beline kadar gelen suyun içinde öylece dikilerek döngü girişinin önünü kapattı ve goril gibi göğsünü yumrukladı. Ardından döndü ve üstgeçide park edilmiş küçük bir arabayı alıp bize doğru fırlattı. Gölgelerim sağa sola kaçıştılar. Araba tepetaklak vaziyette arkamıza düştü ve kayarak sulara gömüldü.

"Sence onu öldürebilir misin?" diye bağırdı Noor.

"Evet," dedim bağırarak, "ama zaman kaybetmemize neden olacak!"

Caul hortlağının bizi durduramayacağını biliyordu. Sadece bizi yavaşlatmaya çalışıyordu.

Gölgelerimin çoğunu ona yarım blok kala durdurdum, ikisine suyun üstünden nehrin diğer yakasına atlamalarını buyurdum, ardından ikisi sağdan, ikisi soldan olmak üzere dördünü devin üzerine saldım. Çöp konteynırı ebatlarındaki ellerinden birinin tersiyle tekini savuşturdu. Gölge havada taklalar atarak betonarme sete çakıldı ve yaralı hâlde suya düştü. Bir başkası kafasına atlayıp dilleriyle ona ahtapot gibi sarıldı. Dev kükredi, elini arkasına attı ve onu söküp aldı ama elleri meşgulken gölgelerimden ikisi dillerini boynuna dolayıp var güçleriyle sıkmaya başladılar. Dev, üst geçide doğru döndü ve elindeki gölgeyi betona vura vura öldürdü. Ne var ki suratı gittikçe kızarıyor ve artık nefes alamıyordu. Gölgelere yumruk sallayıp dillerini boğazından ayırmaya çalışırken sendelemeye başladı. Fakat çabaları beyhudeydi. En nihayetinde bayıldı ve bilinci kapalı hâlde suya yüzüstü düştü. Gölgeler fırsattan istifade gözleriyle karınlarını doyurdular.

"Güzel gösteriydi, Jacob!" diye bağırdı Emma.

"Demek ki iki gölgeyle devasa bir hortlağın hakkından gelebiliyorsun," dedi Noor. "Hiç fena değil."

"Caul'ün elinde bunlardan daha kaç tane olduğuna göre değişir," dedim. "Şimdi sıkı tutunun ve nefeslerinizi tutmaya hazırlanın, ıslanmak üzereyiz!"

Başımı hafifçe aşağı yukarı sallamamla gölgelerim tekrar harekete

geçti. Set boyunca ilerleyerek üstgeçide çıktık ve kımıldamayan devin yanından suya atladık. Onun icabına bakan iki gölge tekrar aramıza katıldı ve onlarda mutluluğa ya da havailiğe benzer bir şey hissettim. Bu avını öldüren yırtıcılara özgü bir adrenalin yükselişiydi.

Gırtlağımıza kadar gelen suyun içinde yüzerek tünelden geçtik. Arkamızdaki ışık dairesiyle tünelin diğer ucundakinin boyları eşitlenene kadar gölgelerin dilleri sayesinde süratle ilerledik. Derken zamansal değişim bizi pençesine aldı ve göz açıp kapayıncaya dek kendimizi diğer tarafta, kanlı bir savaşın ortasında bulduk.

Arka Bahçe'ye adım attığımızda bizi dumanları tüten bir harabe karşıladı. Kısa süre öncesine dek burada kanlı bir çatışma yaşanmış olmalıydı ama ateş hattı yer değiştirmiş ve ondan geriye krateriler, yıkık binalar ve kimi tuhaflara kimi Caul'ün nektar müptelalarına ait cesetler kalmıştı.

Gölgelerim nehrin kenarına kadar yüzüp sete tırmanarak sudan çıktılar. Bir anda kendimizi öfkeli arılardan ibaret bir bulutun ortasında bulduk. Arıları def etmek için çılgınca elimizi kolumuzu sallamaya başlamıştık ki tanıdık bir sesin, "Jacob! Sen misin?" diye bağırdığını duydum.

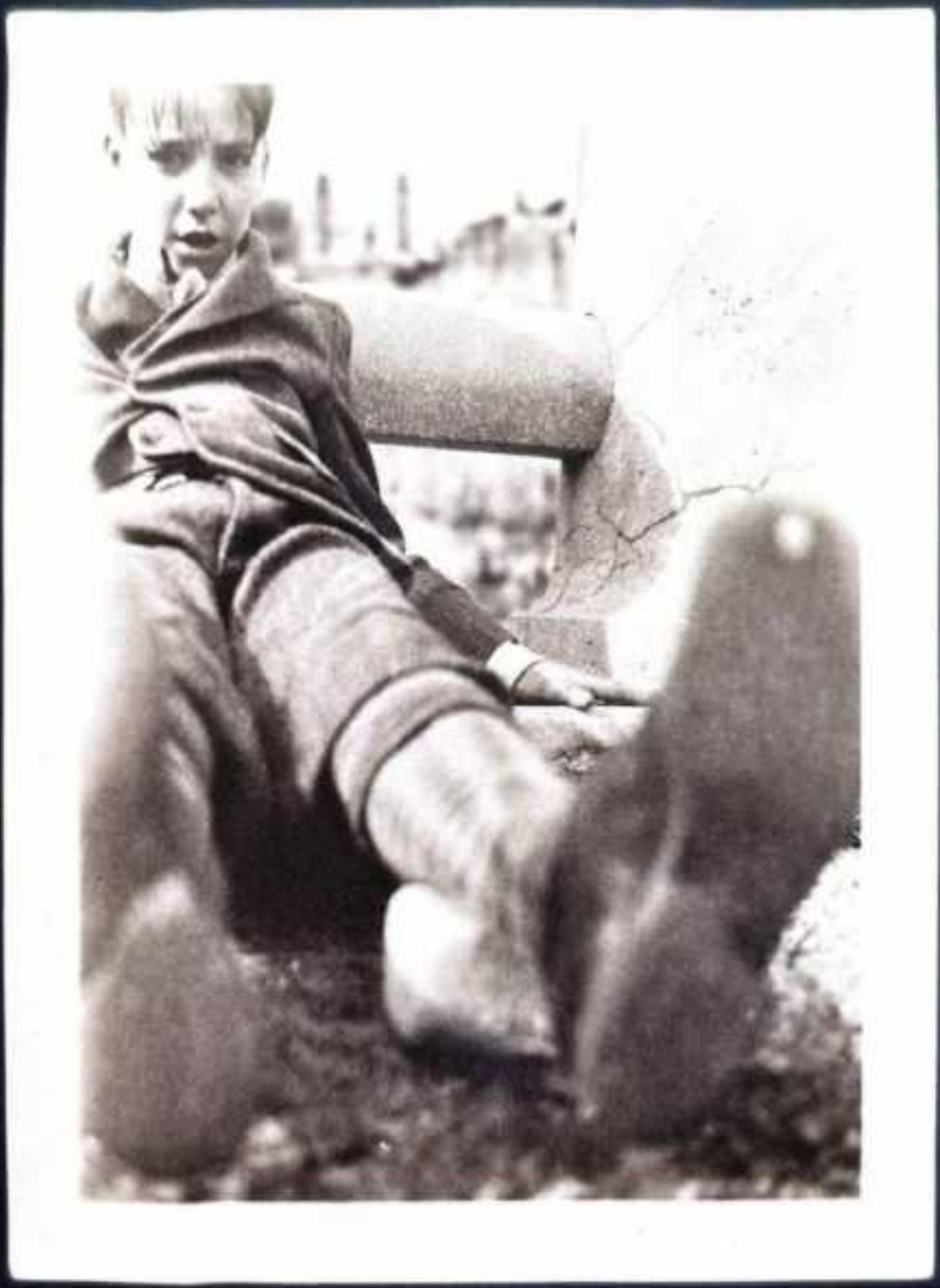
Bu Hugh'ydu. Sırtını köprünün beton payandalarından birine vermiş, yerde öylece yatıyordu. Soluk soluğaydı, kan ter içindeydi, üstü başı toz toprak içinde kalmıştı ama hâlâ hayattaydı. "Hugh!" diye bağırdım. "Geri dönmüşsünüz!" Hugh ayağa fırlayıp bize doğru koşmaya başladığında arı bulutu dağıldı.

"Hiç gitmedik ki! Çıkış yolu bulamadık!" diye bağırdı. "Ayrıca beni boş ver, asıl siz dönmüşsünüz! Emma ve Noor da burada! Kuşlara şükürler olsun ki iyisiniz—" Gölgelerimin en dış halkasına bodoslama dalmadan evvel patinaj çekerek durdu. Sapsarı kesilmişti. "Bunlar senin kontrolünde, değil mi? Geçen seferki gibi?"

"Tamamen güvenli," dedim Hugh'nun yanına gitmek için gölgemin sırtında diğerlerinin arasından sıyrılırken.

"Hugh, seni görmek ne güzel!" diye bağırdı Emma. "Burada neler oldu?"

"Kalkan yok oldu!" dedi. "O kaybolur kaybolmaz kalabalık bir gü-

ruh halinde döngü girişine koştuk çünkü saldırıya geçmelerini bekliyorduk. Ne var ki dev hortlaklarla değil, gölgelerle karşılaşacağımızı sanıyorduk. Amerikalılar onlara kasırgalar, şimşekler fırlattı. Hortlakları onlarca kez vurdular ama bu onları durdurmaya yetmedi. Ve Caul..." Bakışları az ötede yerde yatan, ölümün griliğine bürünmüş, güçlükle nefes alan tuhafa kaydı.

"Ne yapabildiğini biliyoruz," dedi Noor kederle.

"Tek yapmamız gereken onu öldürmenin yolunu bulmak," diye ekledim. "Bin hadi." Bir gölgeye onun önünde diz çökmesini buyurdum. Hugh tereddüt etti.

"Hugh, binsene!" diye bağırdı Emma.

"Kontrolün tamamen sende olduğundan emin misin?"

"Hem de adım gibi."

Hugh çelik gibi bir gülümseme takındı. "O hâlde bir şansımız olabilir." Yaratığın omuzlarına bindi. Gölge dilini Hugh'nun beline dolayıp doğruldu. Hugh ağzını ardına kadar açtı ve arı bulutunu gırtlağından içeri çekti.

Ardından beni çatışmaların sürdüğü yere doğru yönlendirdi ama aslında yol tarifine ihtiyacım yoktu; şarapnellerin kararttığı gökyüzünden ve yeri göğü inleten çarpışma seslerinden savaşın Arka Bahçe'nin yüreğini kasıp kavurduğunu anlamak mümkündü. Eğri büğrü sokaklardaki yıkıntıları takip ederek döngüde kısılıp kalmış sıradanların yaşadığı labirentten farksız muhitten, cayır cayır yandığından dumanların gündüzü geceye çevirdiği mahallelerden geçtim.

Gölgelerimiz koşarken bir yandan da konuşmaya çalıştığımızdan Hugh'yu duyabilmek için gölgesini Noor'la benimkinin yakınında tutuyordum.

"Ymbryneler nerede?" diye sordum ona.

"Savaşıyorlar!" diye yanıtladı düşmemek için gölgenin boynuna iki koluyla birden sarılarak. "Çoğu hortlaklara havadan saldırmak için kuş suretine büründü."

Bağrışlarımız daracık sokağın iki yanındaki evlerin duvarlarından yankılanıyordu.

"Peki ya Fiona?" dedi Emma.

"Devler için tuzak kuruyor! Bakanlıklar binasının orada!"

Gölgeler devrilmiş bir at arabasının üstünden atlayıp patinaj çekerek keskin bir dönüş yaparken yüreğim sıkıştı.

"Caul'ün yanında kaç tane dev hortlak var?" diye sordu Emma.

"Döngü girişindekiyle birlikte beş tane! Ve evlerle boy ölçüşecek kadar uzunlar!"

"Peki kaç tane nektar müptelası var?" diye bağırdım.

"Düzinelerce! Aslında sayıca onlardan fazlayız ama bol miktarda nektar tüketmişler ve *çok* güçlüler."

"Bronwyn geri döndü mü?" dedi Noor. Gerginliğini hissedebiliyordum. "Yanında bir oğlanla ikiniz olacaktı."

Fakat Hugh'nun yanıt vermesine fırsat kalmadı çünkü en nihayetinde labirentten çıkmış ve çatışmanın ortasına [illegible] vlesken muhitten son sürat çıkıp çok sayıda dükkânın yanından [illegible] girdik. Dumandan göz gözü görmüyordu ve etrafta [illegible] eset vardı. Dahası sokağa adımımızı atar atmaz ne idiği belirsiz [illegible] gölgelerimden birine çarpıp bacağını kırdığını hissettim.

Sokağın aşağısında, şekli şemaili insanı andırsa da erimekte olan bir dondurma külahıyla Hutt Jabba arasında gidip gelen heybetli bir yaratık duruyordu ve ölümcül bir hızla ağzından etrafa keskin bir şeyler tükürüyordu. Bunlar kemik kıymıklarını andıran beyaz yongalardı ve onlarla sokağı yaylım ateşine tutuyordu. Sokağın diğer ucundaki alçak bir duvarın arkasına siper almış üç Amerikalı ellerindeki tüfeklerle et yığınına ateş ediyordu. Gölgeler taburumuzun olay yerine intikal ettiğini görünce bize de ateş etmeye başladılar. Ne var ki kurşunlardan birkaçı gölgelerimin göğüs zırhından zararsızca sekip gitti.

Amerikalıları simaen tanıdığımdan –ki aralarından biri Wreck Donovan'dı– et yığınının bir nektar müptelası olduğunu tahmin edip gölgelerimden üçünü üzerine saldım. Yaylım ateşinde kalan bir tanesi yüzüne isabet eden kemik kıymıklarından ötürü o anda öldü ama diğerleri müptelanın tepesine çullanıp onu dişleriyle parça pinçik ettiler. Amerikalılar neler döndüğünü anladığında ateş etmeyi kestiler. Wreck beni tanıyınca temkinli bir şekilde ayağa kalktı.

Beni tanımayan biri gölgeler tarafından esir alındığımızı ve çok geçmeden bizi midelerine indireceklerini sanabilirdi ama Wreck sırıttı ve yumruğunu muzaffer bir edayla havaya savurdu. "Teşekkürler!" diye

bağırdı yoldaşlarını sığındıkları yerden çıkarırken. "Gelin hadi, savaş şu tarafta!"

Yanımızdan Arka Bahçe'nin merkezine doğru koşmaya koyuldular. Dumanlı Sokak'ın ateşlerinin arasına dalıp kestirme niyetine Dar Cadde'den geçtik. Burada gölgelerim bir kapı boşluğuna çömelip yeni bir doz nektarla gücüne güç katmak için kafasını arkaya atan bir müptelanın icabına baktılar. Adam daha yere devrilmeden öldü ve cam şişenin içindekiler ışıl ışıl parlayan gümüşi bir yay şeklinde kaldırım taşlarına saçıldı. Ellerinde o malzemeden sandığımızdan çok daha fazlası vardı ve bugün ya bize boyun eğdirmek ya da kökümüzü kurutmak için hepsini son damlasına kadar kullanmak niyetinde gibiydiler. Her ne kadar o esnada pek bir şeye kafa patlatmaya zamanım olmasa da o kadarını nereden bulduklarını ve bunun Ruhlar Kütüphanesi'yle bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Caul oradaki ruhları damıtarak nektar mı elde ediyordu? Bu yanıtlanmayı bekleyen pek çok sorudan biriydi, tabii eğer bir yanıt bulabilirsek.

Hugh can havliyle gölgenin boynuna sarılırken Emma hayati önem taşıyan birtakım bilgiler almak için onu sıkıştırdı: Arkadaşlarımız neredeydi? Bayan Peregrine'i nerede bulabilirdik? Caul'ün birlikleri Arka Bahçe'nin dört bir yanına yayılmış mıydı, yoksa bir noktada mı toplanmışlardı? Ne var ki Hugh adrenalin sarhoşu değilken bile mevzuları açıklamakta zorlanmasıyla ünlüydü ve çatışma öyle çabuk seyir değiştiriyordu ki birkaç dakikalık istihbarat bile göz açıp kapayıncaya dek işe yaramaz hâle geliyordu.

Birkaç nektar müptelasının bozguna uğramış bir avuç iç güvenlik muhafızıyla uzun süredir çatışmakta olduğu Eski Çalçene Meydanı'ndan geçtik. Sürümdeki gölgelerden ikisini onlara yardıma gönderirken diğerleriyle yola devam ettim. Durup çatışmanın nasıl sonuçlanacağını görmeye zamanım yoktu; asıl savaş ileride tüm şiddetiyle devam ediyordu.

Uzaktan tek görebildiğim dumanın perdelediği kargaşaydı; devler ortalığı birbirine katıyor, havada şarapneller uçuşuyor, nektar müptelalarının güçlü göz ışınları bombardıman esnasında kullanılan arama ışıkları gibi pusu delip geçiyordu. Caul'ün birlikleri geniş caddeyi bir ucundan diğerine süpürerek arkalarında muazzam bir tahribat bırakıyordu. Gölgelerimin görünmez dizginlerini sımsıkı kavrayıp onları mahmuzladım,

aradaki mesafe kapandıkça her şey gitgide netleşti. Caul'ün mızrağının ucu düzinelerce nektar müptelasından oluşuyordu; karşılarına çıkan herkese saldırmak suretiyle hortlakların önünü temizleyen kalkan formasyonundaki bu baskın birlikleri üstlerine düşeni layıkıyla yapıyorlardı. Nektar onları yalnızca güçlendirmekle kalmamış, korkusuz da kılmıştı. Arkalarından Caul'ün geride kalan dört hortlağı geliyordu. Hepsi eşi benzeri görülmemiş ucubeliklerle çeşnilendirilmiş birer azmandı. Üçü binaların duvarlarını yerlerinden söküp avuçladıkları parçaları gülle misali sokağa fırlatarak gümbür gümbür ilerliyordu. Efendisinin yanı başında savaşmak için geri dönen Murnau da bunlardan biriydi. Dördüncüsü köseleyi andıran devasa kanatlarını çırparak yukarıdan aşağı aşındırıcı bir sıvı püskürtüyordu. Caul ya da daha ziyade çılgıncasına sırıtan, Şükran Günü geçit törenlerindeki balonlar kadar büyük olan ve mavi mavi parlayan kafası tüm bunların ortasında havada öylece süzülüyordu. Arkalarından az sayıda nektar müptelasından oluşan ikinci bir bölük koşarak geliyordu. Görevleri arkadan gelecek olası saldırılara karşı tampon vazifesi görmekti. Ne var ki gölgelerim kaşla göz arasında onları çiğneyip geçerdi.

Gölgelerimden birini keşif kolu niyetine önden gönderdim ve görüşüm daha da netleşti. Bizim tuhaflar onlara cesurca direniyordu. Savunma bölükleri kapı boşluklarından, pencerelerden ve çatılardan kâh silahlarını ateşleyerek kâh sahip oldukları saldırı becerilerini – telekinezi, elektrik okları, ağır nesneleri uzağa fırlatma gücü – kullanarak düşmanın ilerleyişini yavaşlatmaya çalışıyordu. Hücum kıtasına pervasızca saldırmayı deneyen tuhaflardan bazıları fena hâlde bozguna uğramıştı ve çarpık cesetleri sokakta öylece yatıyordu.

Keşfe gönderdiğim gölge Fiona'nın eseri olduğunu tahmin ettiğim dikenli sarmaşıkların bacaklarına dolanmasıyla acı içinde uluyan dev bir hortlağın yanından geçti. Enoch'tan başkasına ait olamayacak bir ölüler taburu savaş baltalarıyla bir grup müptelanın hakkından geliyordu ve dahası da yoldaydı. Bir kediayı koşarak yanlarından geçip Murnau'yu güm diye yere serdi ama suratındaki derin yaraya rağmen hâlâ savaşacak durumda olan hortlak onu bir kenara fırlatıp attı. Derken Caul'ün hücum kıtası başlarının üstünde daireler çizen ymbryneler tarafından patlayan yumurta bombardımanına tutuldu. Kösele kanatlı hortlak onlara

doğru siyah bir asit püskürttü ve ymbryneler saldırıyı savuşturmak için çarçabuk çark ettiler, ardından havadan bir çift yumurta daha bıraktılar. Yumurtalar Fiona'nın sarmaşıklarına dolanmış hortlağın tam önüne düşerek yaratığı sırtüstü yere serdi.

Bunların hiçbiri Caul'ün ordusunu durdurmaya, hatta doğru düzgün yavaşlatmaya dahi yetmedi. Dört hortlaktan birini bile haklayamamıştık. Savunma kuvvetlerinden oluşan bir taburun avluya yığılmış metal levhalarla kum torbalarından ibaret bir tahkimatın ardında beklediği bakanlıklar binasına doğru ağır fakat kararlı adımlarla ilerliyorlardı. Böyle giderse bizimkiler fena hâlde bozguna uğrayacaklardı.

Neyse ki kendi ordumu yanımda getirmiştim.

"Jacob!" Noor beni omuzlarımdan tutmuş, sarsıyordu. "*Jacob!*" Ellerinin arasında çivili bir sopayla bize doğru koşan bir nektar müptelasına işaret etti. Keşfe gönderdiğim gölge etrafı kolaçan ederken ilerleyişimizi ağırdan almıştım ve her nasılsa bir düşmanın gölgelerden oluşan kalkanımızı aşmasına izin vermiştim. Sırtına bindiğimiz gölge emrime itaat ederek bize ulaşmasına fırsat vermeden dillerinden birini boynuna dolayıp onu sertçe yere çarptı. Müptela sırtüstü yere çakıldı fakat fal taşı misali açılmış gözlerinden fışkıran huzmelerin bacaklarımı tütsülediğini hissettim. Aslında suratımı hedeflemişti ve eğer Noor uzanıp ışığını havadan söküp almasaydı beni kör bile edebilirdi. Derken kafası gölgemin dişleri arasında gözden kayboldu ve parçalanan kafatasının çatırtısının hem gölgenin hem de benim içimde yankılandığını hissettim.

"Pardon," dedim, "Dikkatim dağılmıştı..."

"Neyi bekliyorsun?" diye bağırdı Emma. "Gönder şu gölgeleri!"

"Göndermek üzereyim!" dedim. Canavarlar alayım başlama atışını bekleyen koşucular gibi gerilmişti. "*Şimdi.*"

Yirmi bir gölgenin aynı anda depara kalkmasıyla geride sadece sırtına bindiğimiz üç gölge kaldı. Birkaç saniye içinde nektar müptelalarının arka saflarına dağıldılar ve onları parçalaya parçalaya hortlaklara doğru ilerlemeye başladılar. Hortlakları öldürmek, yapılacaklar listemin en tepesindeydi. Hâl böyle olunca her birinin başına dörder gölge musallat ettim. *Öldürün onları*, emrini verdiğim bir başka dörtlüyü nektar müptelalarının üstüne saldım. Sırtına bindiğimiz üç gölge dışında elimde kalan son iki taneyi ise Caul'e tahsis ettim. İki gölge onu sinirlendirmekten

başka işe yaramazdı ve muhtemelen pek uzun ömürlü olmayacaklardı ama fedakârlıkları kısa süreliğine Caul'ü meşgul edecekti. Bu esnada gölgelerim hortlaklarından ve piyadelerinden indirebildikleri kadarını indirecekti.

Hugh aralarında ymbrynelerin de bulunduğu çok sayıda insanın bakanlıklar binasında olduğunu söyledi yine bağırarak. Dumanların arasından insanların binanın kapıları arasından ateş ettiğini, iç güvenlik muhafızlarının üst kat pencerelerinden metal zıpkın ağları attığını ve çok daha fazla ymbrynenin kuş suretinde binanın tepesinde dört döndüğünü görebiliyordum. Bu Arka Bahçe'deki en güçlü ve en sağlam binaydı, muhtemelen savunulmaya en uygunu da yine oydu ama eğer gölgelerim Caul'ün birliklerinin oraya ulaşmasına mâni olamazsa binayı yerle bir eder, içindekileri de ezip geçerlerdi.

"Oraya ulaşmayı denemeliyiz!" diye bağırdı Emma bana. "Ymbrynelere ulaşmalı ve onlara gölgelerin senin kontrolünde olduğunu söylemeliyiz!"

İleri doğru atılarak sokağın karşısındaki binaların dibinden son sürat ilerlemeye başladık. Savaş alanından fark edilmeden geçmek için gerektiğinde manevra yapmaya odaklandım. Dikkatimin yarısını buna vermek zorunda kaldım; diğer yarısıysa savaştaydı. Gölgelerim çok sayıda müptelanın icabına bakmış olsa da birkaç kayıp vermişti. Hortlakların hakkından çabucak geleceklerini ummuştum fakat bunlar Arka Bahçe'nin girişinde karşımıza çıkan hortlaktan çok daha büyük ve belalıydılar. En ufak tefek olanın en değerli olduğuna hükmettim ama dokunduğu şeylerin alev aldığını ancak gölgelerimden dördünü Dört Temmuz maytaplarına çevirdiğini gördükten sonra anladım. Gölgelerin doğrudan temas yoluyla öldürme yöntemi onun üstünde işe yaramayacaktı. Ne var ki bin gözlü bir karasineğin suratına sahip olan kocaman hortlağın üstünde işe yaradı: Uzuvlarını birer birer koparıp onu sokağın ortasında çaresizce kıvranır hâlde bıraktılar. Gerçi o da yerle yeksan olmadan evvel kollarının yerinde bulunan korkunç kıskaçlarla üç tanesinin kafasını koparmayı başarmıştı.

Böylece geriye, sırtına bindiklerimiz hariç on üç gölge kaldı. Geniş bir kavis çizerek savaşın en kıran kırana geçtiği yerin etrafından dolanıp kanatlı hortlağın asit saldırısından kıl payıyla kurtulduk. Bu esnada Caul'le

savaşmaya gönderdiğim iki gölgenin şansı hiç de yaver gitmiyordu: Dilleri ve dişleri içinden geçip gidiyordu. Devasa kafası Arka Bahçe çapında yapılan toplantıda bizi korkutmak için yansıttığı görüntü gibi içi boş bir projeksiyondan ibaretti. Bu da ne yazık ki gerçek Caul'ün başka bir yerde olduğu ve henüz meydana çıkmadığı anlamına geliyordu. Tasviri çığlıklar atıyor ve tıpkı bir çığırtkan gibi atıp tutuyordu. Gerçi sözleri savaşın uğultusu yüzünden güçlükle duyuluyordu: "Bakın, çocuklar, ymbryneleriniz sizi yüzüstü bıraktı! Bakın! Bakın ve onlardan ümidinizi kesin!"

Muharebe alanının diğer tarafına ulaşmayı başardık. Üç binek gölgemiz, diğer gölgelerimin saldırılarını püskürtmeye uğraştıklarından bizi fark edemeyecek kadar meşgul olan, sağa sola kaçışmış, kıran kırana savaşan bir grup nektar müptelasının etrafından dolaştı. Bakanlıklar binasının avlusuna çıkan basamakları uçarcasına tırmandığımız esnada Dogface beni tanıdı ve ateş etmemeleri için ekibindekilere bağırdı. Bayan Peregrine'le Bronwyn'in beklemekte olduğu kapıya doğru son sürat ilerlerken başımı aşağı yukarı sallayarak onu minnetle selamladım. Bana sırıtarak karşılık verdi.

Gölgelerimizden inip onlara sarıldık.

"Ah, mendebur kadimlere şükürler olsun!" diye bağırdı Bronwyn, ayaklarımı yerden keserken.

Bayan Peregrine'in Horatio'ya baktığını gördüm. "Bu Horatio, H'nin eski gölgesi," dedim Bayan Peregrine'e. "Ona güvenebilirsiniz."

Başıyla onayladı, sonra beni tepeden tırnağa süzdü. "Yaralananınız var mı?"

"Biz iyiyiz," dedi Emma koşup ona sarılırken. "Güvende olduğunuza çok sevindim!"

"Diğer ışık yutanlar hâlâ seninle mi?" diye sordum Bronwyn'e telaşla.

"İçerideler," dedi Bayan Peregrine ve o anda omuzlarımdan âdeta büyük bir yük kalktı. "Tren istasyonundan aradığınızda Caul'ün sesini duydum ve sonunuzun geldiğinden korktum. Bayan Bruntley ve yeni arkadaşlarınız güvenli evden Arka Bahçe'ye gizlice girdiklerinde ve neyin peşinde olduğunuzu anlattıklarındaysa neredeyse bütün ümidimi kaybettim." Sırıttı ve bakışları arkamdaki gölgelere kaydı. "Ama görüyorum ki yine başarmışsınız."

"Hepsini öldüreceğinizi sanıyordum," dedi Bronwyn.

"Böylesi daha iyi değil mi?" dedim ve arkama bakarak üç gölgenin örümcek bacaklı hortlağı bir binanın duvarından indirmeye çalışmasını izledim. Ne var ki hortlağın tutunduğu duvar da onunla birlikte indi ve dördü birden duvarın altında ezilerek can verdi.

"Kesinlikle öyle," dedi Bayan Peregrine. İftiharla gülümsüyordu ama o anda başımın üstündeki kemerli kapıdan bir şey sekti ve Bayan Peregrine'in gülümsemesi silinip gitti. "Kutlamalar aranızdan birinin canına mal olmadan içeri girseniz iyi edersiniz." Buraya kadar sırtında geldiğimiz gölgelere işaret etti. "Ama onlar giremez. Eğer içeri gelirlerse kapılara doğru büyük bir izdihamın fitili ateşlenmiş olur."

Gölgelere dışarıda kalmalarını ve binayı savunan Dogface'in ekibine yardım etmelerini buyurdum. Bir an sonra Bayan Peregrine ve Bronwyn tarafından yaka paça içeri alındık. Bayan Peregrine beni bir köşeye çekip, "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Sana yardım etmeme izin ver," dedi.

"Savaşı görebileceğim bir pencereye ihtiyacım var. Odaklanabilmem için de biraz sessizliğe."

"O hâlde istediğin olacak." Beni kolumdan tuttu ve koridordan geçirerek bakanlıklar binasının lobisine götürdü. İçerisi tuhaflarla doluydu ama bunlar normalde mekânı işgal eden yelekli resmi görevliler değildi. Kimileri mermer zemine yatmış, kırıkçı çıkıkçılar tarafından tedavi ediliyordu. Kimileri salonun geniş pencerelerinin başına toplanmış, savaşın gidişatını izliyordu. İç güvenlik muhafızları merdivenlerden bir aşağı, bir yukarı koşuyor, üst katlardan düşman hattını yaylım ateşine tutuyordu. Birkaç endişeli ymbryne tuhaf çocukların en küçüklerini ve en savunmasızlarını toplamış, onları salonun arka tarafına doğru götürerek tahliyeye hazırlıyordu. Diğer herkes ellerinden geldiğince savaşa hazırlanıyordu; kimileri yemek kâselerinden yaptıkları uyduruk miğferleri kafalarına geçirirken kimileri de Arka Bahçe'nin artık kullanılmayan kalay döküm fabrikasından ödünç aldıkları kaynak gözlüklerini kafalarına tutturmakla meşguldü. Bu hem dokunaklı hem de içler acısı bir manzaraydı; savaştan korkmuyor olsalar da tabiatları savaşmaya hiç uygun değildi. Bizler süper kahraman değildik. Doğuştan savaşçı değildik fakat bu rolü üstlenmeye mecbur bırakılmıştık. Bizler sadece tuhaftık.

Tanrı'ya şükürler olsun ki arkadaşlarımız buradaydı: Kollarını ardına

kadar açarak bize doğru koşan Horace, Olive ve Claire; modern giysili bir grup görünmezin arasında dolaşan Millard; sandalyeye yığılmış ve ne yazık ki pek iyi görünmeyen Julius'ın etrafında dört dönen Sebbie ve Sophie. Enoch ve Josep pencerelerden birinin kenarında dikilirken Hugh'nun çoktan yanına gittiği Fiona başka bir pencerenin önünde duruyordu. Üçü de cesetlerden ve sarmaşıklardan oluşan vekil ordularını kontrol etmekle meşguldü. Dikkatlerinin dağılmaması için onlara kimsenin yaklaşmasına izin vermeyen Francesca ise üçünün arasında mekik dokuyordu.

Bayan Peregrine Fiona'yla Hugh'nun yanındaki pencerenin önünde bana yer açtı. Fiona bana bakıp gülümsedi, ardından tekrar işine odaklandı. Kucaklaşmaya zaman yoktu. Kaldı ki benim de aklım fikrim muharebe alanındaydı. Ben pencereye yaklaşırken Bayan Peregrine kolunun tek bir hareketiyle tüm gelenleri kışkışladı, geriye çekildi ve ayaklarını sertçe yere bastı.

Savaş alanında talih yüzümüze gülmeye başlamıştı. Caul'ün saldırısı sekteye uğramış, askerleri gölgelerimin yıldırım hücumu karşısında afallamış ve şahdamarlarıyla yumuşak etlerini canhıraş bir şekilde savunmakla meşgullerdi ama henüz hiçbir şey bitmemişti. Caul'ün ordusunun yarısı telef olmuştu ama gölgelerim de aynı vaziyetteydi, üstelik savaşmayı sürdürenlerin çoğu yaralıydı ve pilleri tükeniyordu.

Açmaza girmek üzereydik. Son bir gayret sarf etmeye ihtiyacımız vardı, yoksa düşmanlarımız gölgelerimi kırıp geçirecek ve bakanlıklar binası düşecekti. Bayan Peregrine'e döndüm ve, "Varımızı yoğumuzu ortaya koymalıyız. Bize daha fazla cana mal olmaması için tüm ateş gücüne ihtiyacım var."

Bayan Peregrine kederle başını aşağı yukarı salladı. "Son bir saldırı." Masmavi tulumunun içinde esas duruşta bekleyen Bayan Cuckoo'ya baktı. "Isabel, oğlanı duydun."

Bayan Peregrine parmaklarından ikisini dudaklarının arasına kıstırıp kuş ötüşüne benzeyen sağır edici bir ıslık çaldı. Bir an sonra salondaki tüm ymbryneler onu taklit ettiler.

"Fiona'nın gizli bir numarası var," dedi Hugh. "Kozunu şimdi oynasın mı?"

"Evet, Fiona, şimdi," dedi Bayan Peregrine.

Fiona sırıttı, ardından başını önüne eğerek odaklandı.

Emma ellerini ağzının iki yanına koyup, "HERKES İŞ BAŞINA!" diye bağırdı. Ardından çatıdan alev topu yağdırmak için üst kata koştu.

"Hadi gidelim, Josep," dedi Enoch, Amerikalı arkadaşının koluna girerek. "Kanatlarda bizi bekleyen bir mezarlık dolusu ölü var," diye açıkladı bana. "İçlerine birer yürek sokuşturuverdik mi tamamdır..."

"Sakın oraya gitmeyin!" diye bağırdı Bayan Peregrine. "Çok tehlikeli!"

Ne var ki Bayan Peregrine'in onları durdurmasına fırsat vermeden koşarak kapıdan çıktılar. Saniyeler sonra Millard ve görünmez arkadaşları kimseciklere görünmeden hortlaklara yakın mesafeden patlayan yumurta atabilmek için kıyafetlerinden kurtularak onları takip etti. Cesaretleri beni duygulandırdı ama şimdi muharebe alanındaki düşmanlarımızın arasında arkadaşlarımız da olacaktı. Zihnim paramparçayken onları karıştırmamın işten bile olmayacağından endişeleniyordum.

Soluklarımı yavaşlatıp odaklanmayı denedim. Dışarıda gölgelerimin de hortlaklar ve müptelalar kadar nasibini aldığı bir kurşun, patlama ve şarapnel tufanı kopuyordu. Hâlâ bir projeksiyondan ibaret olan Caul ise hepsinin üstünde havada öylece süzülüyordu; görünüşe bakılırsa ona dokunmak imkânsızdı. Strateji değiştirmeye karar verdim ve gölgelerimin tümünü sağ kalan iki hortlaktan biri olan Murnau'nun üzerine saldım. Gölgelerim Murnau'nun üzerine çullanırken kanatlı hortlak ve müptelalar çok sayıda cepheden taarruza kalkan tuhafların saldırıları karşısında ne olduklarını şaşırdı: Enoch'la Josep'in ölüleri sağdan bastırırken görünmezler soldan tepelerine patlayan yumurta yağdırıyor, Emma çatıdan birbiri ardına alev topları gönderirken iç güvenlik muhafızları onları yaylım ateşine tutuyordu.

Düşmanlarımız üç taraftan kıstırılmıştı ve geri çekilmek dışında yapabilecekleri hiçbir şey yoktu fakat Caul buna asla müsaade etmezdi.

Hâliyle ölmeye başladılar. Nektar müptelaları birbiri ardına yere seriliyor, gölgelerim ise Murnau'yu lime lime ediyordu. Ne var ki kanatlı hortlak onu öldürmelerine fırsat bırakmadan üstlerine oluk oluk asit kustu. Murnau'nun kafası erirken gölgelerimden birkaçı da onunla aynı kaderi paylaştı; vücuduma korkunç acılar saplanırken zihnimden birer birer silinip gittiler.

Murnau ölmüştü. Fakat savaş bitmekten çok uzaktı.

Ateş sesleri kesilmişti. Belli ki çatıdaki ve avludaki savunma birliklerimizin cephanesi ve yumurtası tükenmişti. Bunu fark eden nektar müptelaları fırsattan istifade binaya doğru hücuma geçtiler. Yanımdaki Fiona'nın haykırdığını duydum. Ellerini havada şöyle bir büktü ve toprağa gizlediği dikenli sarmaşıkların aniden gerilmesiyle müptelalar domino taşı gibi devrilmeye başladılar. Fiona parmaklarını piyanistlerinki gibi dans ettirerek avuçlarını yukarı döndürdü ve sarmaşıklar kâh eğilip bükülerek kâh iç içe geçerek müptelaları yere mıhladı. Bunun üzerine Enoch'la Josep'in ölüler ordusundan geriye kalan bir avuç asker, müptelaların tepesine çullandı ve göz açıp kapayıncaya dek hepsini paramparça etti.

Arkamdan sevinç çığlıkları yükseldi ama sıradaki hedefime öyle çok odaklanmıştım ki kutlamalara katılabilecek hâlde değildim. Pencerenin ötesinde kocaman, simsiyah ve süratle yaklaşan bir şey gökyüzünün yerini alıyordu. "Pencerelerden uzaklaşın!" diye bağırdı Bronwyn. Beni, Fiona'yı ve Hugh'yu tek hamlede yere sermesiyle camlar içeri doğru patladı, siyah bir asit topu az ötemize düştü ve cızırtılarla dumanlar eşliğinde mermerin canına okudu.

"Göklerdeki kadimler aşkına, ucuz atlattık," dediğini duydum Hugh'nun.

Kafamı sertçe yere çarptığımı doğru düzgün fark etmemiştim bile; zihnimde dışarıdaydım, geride kalan sekiz gölgemle birlikte binanın duvarına tırmanıyordum. Bizi az daha eritecek olan kanatlı hortlak ise dalışa geçerek tekrar saldırmaya hazırlanıyordu. Bu defa beni gafil avlamasına müsaade etmeyecektim.

Yarı insan, yarı ejderha bir gudubetti ve kertenkele kanatlarının taşımakta zorlanacağı kadar ağırdı, hâliyle izleğini tahmin etmek zor olmadı. Gölgelerimi çatıya konuşlandırdım. Koşarak çatıdan ona doğru sıçradıkları anda kanatlı hortlak yine asit püskürttü ama bu defa hedefinde onlar vardı. Doğrudan göğüslerine isabet alan gölgelerimden ikisi o anda öldü. Bir başka gölge hedefini ıskaladı ve çok katlı binanın tepesinden düşerek artık tamamen ölü olan ölümsüzün kargılarından birine saplandı. Geri kalanı dillerinin de yardımıyla Örümcek Adam gibi kanatlı hortlağa tutundu. Hortlak aniden üzerine binen yük yüzünden burgaçlar çizerek düşerken kükredi. Bir an sonra çatıya çarptı ve Emma'yla iç güvenlik muhafızlarını kıl payıyla ıskaladı.

Kıran kırana bir savaş yaşanıyordu. Hortlak ve gölgelerim çatıda göğüs göğse çarpışıyordu; gölgeler hortlağa saldırırken hortlak da etrafa saçılan ve çatıdan oluk oluk su buharları yükselmesine neden olan aşındırıcı tükürüğüyle onları eritmeye çalışıyordu. Gölgelerimin hepsine ihtiyacım olsa da birine sürüden ayrılmasını ve Emma'yla iç güvenlik muhafızlarını o kargaşadan uzaklaştırmasını buyurdum.

Bir dakika sonra gölgelerimden dördü ölmüştü, kanatları kırılan ve suratı kan revan içinde kalan hortlak ise ölmek üzereydi. Beşinci gölge geri dönerek hortlağın boynuna doladığı dillerini zalimce büktü ve yaratığın işini bitirdi. Ne var ki hortlağın ölmeden evvel son bir gayretle püskürttüğü asit gölgenin kafasını eritip içbükey bir birikintiye çevirdi. Böylelikle geriye yalnızca üç gölgem, yani sadece sırtlarına bindiklerimiz kaldı.

Ama Caul'ün kimsesi kalmamıştı. Artık yalnızdı.

Tamamen kendi zihnime döndüm ve kırık camdan dışarı baktım. Sokak boştu.

"Kazandık mı?" diye sordu Hugh, ihtiyatı elden bırakmadan. "Hepsi öldü mü? Caul bile?"

"Ölmüş olamaz," dedi Bayan Peregrine gözlerini kısarak. "Tabii eğer ordusuyla arasında öyle ya da böyle bir bağ yoksa..."

"Ve onu dünyaya döndüren onların yaşam gücü değilse," dedi Bayan Cuckoo, Bayan Peregrine'in cümlesini tamamlayarak.

"Mümkün," dedi Bayan Wren alçı tozlarından kurtulmak için parmaklarıyla saçını tararken. "Kütüphane'ye ve güçlerine dair sahip olduğumuz bilgi ne yazık ki çok kıt."

Tam o anda gök gürültüsünden farksız ayak sesleri eşliğinde Josep ve Millard salona daldı. "Yardım edin!" diye haykırdı Josep. "Enoch yaralandı, korkarım durumu ciddi!"

Dışarı koştuk. Hugh, Noor ve Bayan Peregrine hemen yanımdaydı. Fiona'nın sarmaşıkları ve Enoch'un ölüleri tarafından icabına bakılmış bir dizi nektar müptelasının yanından geçtiğimiz esnada bir elin beni bileğimden yakalamasıyla tökezledim. Müptelalardan biri sırtına bir balta saplanmış olmasına rağmen hâlâ hayattaydı. "Gerçekleşiyor!" dedi sırıtarak. Kırık dişlerinin arasından kanlar süzüldü. "Her şey Efendi'nin planına uygun..."

Son nefesini veren hainlerin zırvalarına karnım toktu. O yüzden nektarın erittiği suratına bir tekme koydum, bacağımı silkeleyerek elinden kurtuldum ve koşmaya devam ettim.

Enoch sokağın ortasında öylece yatıyordu. Suratı kesiklerle doluydu ve gömleği kandan sırılsıklam olmuştu. Acıdan kaşlarını çatmış, gözlerini sımsıkı yummuştu.

"Her şey düzelecek, moruk, artık yanındayız," dedi Hugh ve dördümüz birlikte canını yakmamaya özen göstererek onu nazikçe yerden kaldırdık.

Derken sokağın aşağısından depreminkine benzeyen bir ses yükseldi. O yana döndüğümüzde alçak bir fırtına bulutu cephesinin bize doğru geldiğini gördük. Bulutlar kan kırmızısıydı.

Altlarında Caul burgaçlar çizen mavi rüzgârlardan ibaret bir kaidenin üstünde süzülüyordu. Bu seferki projeksiyonu değil, sahicisiydi.

"Alma! Alma, eve dönüyorum!" diye haykırıyordu ve gür sesi âdeta göklerden geliyordu.

"İçeri girin!" diye bağırdı Bayan Peregrine.

Koşmaya başladık. Josep ve Bronwyn, Enoch'u taşımamıza yardım ettiler. Arkama sadece bir kere baktım. Üzerinde süzüldüğü rüzgâr tünel şeklini alarak sokakta onunla birlikte hareket eden bir kara deliğe dönüşmüştü. Kollarını iki yana açmıştı ve oynattığı parmakları uzayıp gidiyordu. Öyle ki sokağın iki tarafındaki binaları tırmıklamaya yetecek kadar uzunlardı. Beraberinde bir yıkım dalgası getiriyordu. Parmaklarının dokunduğu ahşaplar çürüyerek kapkara oluyor, metaller paslanıp pul pul dökülüyor, yerdeki yaralılar kuruyup büzüşerek cesede dönüşüyordu.

İçeride Bayan Peregrine ve ymbryneler hiç vakit kaybetmeden binanın arka kapısından tahliyeye başladılar. "Bentham'ın evine gidiyoruz!" diye duyurdu Bayan Peregrine. "Binanın etrafına Kırkyama'nın minyatürünü yapmamıza yetecek sayıda ymbryne var. O işi hallettikten sonra Panoptidön aracılığıyla Arka Bahçe'den ayrılırız."

"Şu anda pes edemeyiz!" diye inledi Horace. "Caul'ün ordusunu mağlup ettikten sonra olmaz!"

"Pes etmiyoruz," dedi Bayan Cuckoo. "Taktiğimiz gereğince geri çekiliyoruz."

Tam bizi başlarından savıyorlardı ki Noor koşarak yanlarına gitti. "Savaşma sırası bize geldi," dedi. "Mavi ışığı görüyor musunuz? Bence o mavi ışık onun ruhu, yani biz ışık yutanların yutması gereken şey. Daha önce yanıp sönüyordu ama şimdi sabit. Bana kalırsa—"

"Bu *söz konusu bile olamaz*," dedi Bayan Peregrine kollarını sallayarak Noor'u da diğer herkesle birlikte çıkışa doğru kışkışlarken. "Bu en iyi ihtimalle bir tahmin ve bu tür varsayımlara dayanarak sizi Caul'ün önüne atamayız."

"Bu sadece bir tahmin değil!" diye karşılık verdi Noor. "Ayrıca bu son şansımız olabi— bir dakika!" Aniden endişeli bir ifadeyle kafasını sağa sola çevirdi. "Sebbie nereye gitti? Şimdi buradaydı!"

Pencerelerin olduğu tarafta bir çığlık koptu ve o yana döndüğümüzde stajyer ymbrynelerden birinin dışarıya işaret ettiğini gördük. Derhal pencereye koştuk. Sebbie dışarıda tek başınaydı ve doğrudan Caul'e koşuyordu. Bir yandan koşarken diğer yandan havadaki ışığı topluyor, arkasında dalga dalga uzun, karanlık şeritler bırakıyordu. Savaşmaya hazırlandığı barizdi.

"SEBBIE, BEKLE!" diye haykırdı Noor ama ymbrynelerin üçü birden onu kıskıvrak yakaladı ve gitmesine izin vermediler.

"Kadimler yardımcısı olsun," dedi Bayan Wren. Istırabı artık suratına kazınmıştı. "Ne yazık ki yavaşlayamayız."

Noor ymbrynelerin ellerinden kurtulmak için debelendi, sonra yardımına koşmamı bekleyerek bana baktı, oysa ben kendi zihnimden çıkıp son üç gölgemi Sebbie'ye yardıma göndermek amacıyla içime dönmekle meşguldüm. Gölgelerim koşarak avluyu aştılar, Amerikalıların terk edilmiş tahkimatlarını geçtiler, ardından sokağa fırlayarak Sebbie'yi arkalarında bıraktılar.

Caul onları görünce sevinç çığlıkları attı. "Bana gelin, kuçukuçularım!" diye şakıdı sesi kan kırmızısı bulutlardan.

Bir gölge dillerini Caul'ün boynuna dolarken diğer ikisi uzun kollarına sarıldılar. Ama Caul'ün kollarından bile daha uzun olan parmakları iki gölgeme dolandı ve ikisinin de çürüyerek öldüklerini hissettim. Fedakârlıkları Sebbie'ye ölümcül dokunuşuna maruz kalmadan Caul'e yaklaşması için bir fırsat tanımıştı. Cesurca ona doğru koştu. Caul'ün belden aşağısında şiddetle esen siklon rüzgârları onu biraz yavaşlatsa da

pes etmedi. Ellerini rüzgâra daldırdı, kasırganın içinde parlayan mavi ışığı güzelce sıyırdı ve hepsini birden ağzına tıktı. Artık mavi mavi parlayan Sebbie'ydi ve Caul'ün kasırgası yavaşlamaya, küçülmeye başladı. Altındaki kara deliğe doğru yavaş yavaş eriyordu. Sebbie bayılmak üzereymiş gibi sallanıp yalpalıyordu. Derken öne doğru devrildi ve kara deliğin içine düştü.

Arkadaşlarımın çığlıkları. Noor'un çığlıkları.

Gölgelerim ölüyordu. Hepsi.

"Bakın!" diye bağırdı Bayan Cuckoo.

Kara deliğin kenarından bir el göründü. Biri kendini delikten yukarı çekiyordu.

Ama bu Sebbie değildi. Caul'dü. Noor suratını avuçlarına gömdü.

Caul her zamankinden bile daha mavi parlıyordu. Geriye kalan yegâne gölgemin ölmeden evvel gördüğü son şey Caul'ün ona sırıtan suratı oldu.

"Eve dönmek ne güzel," dedi. Ardından uzun parmaklarını iç içe geçirip eklemlerini kütletti.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Hepsi kendi döngülerinden kaçıp buraya sığınan doksan dokuz tuhaf çocuk, müttefikleri ve ymbryneleri Şeytanın Arka Bahçesi'nde can havliyle koşuyordu. Kandan, külden ve kemik parçalarından ibaret şiddetli bir yağmurla onu peyda eden iblis tarafından takip ediliyorduk. Soluk soluğa ve tükenmiş hâlde Bentham'ın evine vardığımızda hayalet gibi görünmemize sebep olan yapış yapış bir macunla kaplanmıştık. Son gelenler üç ymbryneyle –yani Peregrine, Cuckoo ve Wren'le– birlikte Noor ve ben olduk. Biz uçarcasına eşikten geçer geçmez Sharon ve Addison, Bentham'ın heybetli kapılarını kapatıp sürgülediler.

Ne var ki kapıyı kilitlemek bizi Caul'den korumayacaktı. Hâliyle ymbryneler hiç vakit kaybetmeden evin etrafına yeni bir kalkan örmeye koyuldular. Bayan Peregrine bakanlıklar binasının etrafına kalkan örmediklerini çünkü işe yaramayacağına inandıklarını –Panoptidön'ün kendisinde suikasta kurban giden on ikinci kız kardeşlerinin, yani Bayan Babax'ın eksikliğini telafi edecek bazı özellikler vardı– ve yarasaydı bile ymbrynelerin orada kapana kısılmak istemediğini açıkladı. Bu bizi kuşatma altında yavaş yavaş açlıktan ölmeye mahkûm ederdi. Panoptidön ve sayısız kapısı buradan çıkış biletimizdi.

Böylece, vesayetleri altındaki tüm çocuklar sığınaktan farksız bodrum katına saklanırken ymbryneler geniş fuayede şarkılar söyleyip dönerek Kırkyama'yı örmeye koyuldular. Musibetler gittikçe kötüleşiyor, tavandaki çatlaklardan kanlar sızıyor, kemik parçaları camları kırıp geçiyordu. Bodrum katından bile Caul'ün yaklaştığını, böbürlenmelerini, kıkır kıkır güldüğünü ve gürültüsü anbean artan şahsi kasırgasının yük trenlerinin sesini andıran kükreyişini duyabiliyorduk. Derken zemin şiddetli bir zelzeleyle sallandı. Bize kalırsa Caul binayı temelinden sökmüştü ama Francesca bunun Kırkyama'nın işi olduğunu söyleyerek herkesi

teskin etti. İtirazlarına rağmen pencereden dışarı bakmak için cümbür cemaat üst kata koştuk ve çok geçmeden Kırkyama'nın iç rahatlatıcı yeşil parıltısı gökyüzünü ele geçirdi.

Caul dışarıdaydı –kükrediğini, öfkeden köpürdüğünü duyabiliyorduk– fakat görünüşe bakılırsa şimdilik güvendeydik. Düşünebilir, sıradaki hamlemizi planlayabilirdik. Ve savaştan sağ kurtulan yegâne kırıkçı çıkıkçı olan Rafael yaralılarımızla ilgilenebilirdi. Enoch yarası en ciddi olanlardan biriydi. Hâliyle Rafael derhal acısını dindirmeye ve yaralarını sarmaya koyuldu.

Hepimiz yorgunduk, canımız yanıyordu, sarsılmıştık. Kafamın içi hayaletlerle, ölü gölgelerimin yankılarıyla doluydu. Emma lavaboyu bulunca hepimiz sırayla içeri girip giysilerimizi ve tenimizi savaştan arındırmak, ellerimizdeki kurumuş kanları ovalamak ve suratlarımızdaki kül macununu yıkamak için içeride epeyce oyalandık. Beş dakika boyunca uğraşmama rağmen saçıma genç yaşımda aklar düşmüş gibi görünmeme yol açan kül macununu bir türlü akıtamadım. Buna inanması hiç de güç değildi; yüz yaşında gibi hissediyordum. En nihayetinde yıkanma fırsatı bulduğumda hakikaten kül rengine dönmüş saçlarla karşılaşacağımı hayal ettim.

Ulysses Critchley bizi bekliyordu. Bentham'ın kütüphanesine çağırılmıştık. Kütüphaneye kadar onu takip ettik ve hâlihazırda tartışmakta olan Bayan Peregrine, Bayan Wren, Bayan Avocet ve Perplexus Anomalous'a katıldık. Dördünün de suratı asıktı. Yanmayan bir şöminenin başında toplanmış, nasıl kaçacağımızı tartışıyorlardı ve fikirlerimizi duymak istiyorlardı. Kürk döşemeli, uzun bir kanepeye oturduk ve seçeneklerimizi dinledik.

Çok sayıda seçeneğimiz olsa da hiçbiri cazip değildi. Panoptidön'ün yüz kırk üç kapısı vardı. Bunlardan seksen altısı günün erken saatlerinde binanın altını üstüne getiren hortlağın saldırısından zarar görmeden kurtulmuştu. Seksen altı döngüye açılan seksen altı döngü kapısı. Fakat Caul'ün bizi çabucak bulamayacağı bir yere açılanı var mıydı?

"O ve Bentham döngü kapılarını kendi elleriyle yarattılar, yani hepsini avuçlarının içi gibi biliyorlar," dedi Millard. "Ayrıca kapılardan birini seçtiğinizde orada mahsur kalacağımızı unutmayın. Bir daha Panoptidön'e dönemeyiz."

"Ama o döngülerden birinde bir çıkış çeperi bulabilirsek oradan geçmişe kaçabiliriz," dedi Bayan Wren.

"Veyahut kendimizi birdirbir yoluyla daha eski ve daha *oscuro** bir yere atabiliriz," diye önerdi Perplexus.

"Evet! Saklanabileceğimiz bir yer bulabiliriz! Mesela... Ortaçağ İspanya'sına ne dersiniz?" dedi Horace.

"İtalya da olabilir," diye mırıldandı Perplexus gömleğinin yakasına doğru.

Emma kafasını iki yana sallıyordu. "Bizi Bayan Tern'ün eski, çökmüş döngüsünde bile şıp diye buldu. Ayrıca orada yalnızca bir avuç insandık. Nereye gidersek gidelim doksan dokuz tuhafın uzun süre saklanabileceğini hiç sanmıyorum."

İstemeye istemeye de olsa başlarıyla onaylayanlar oldu.

"Tabii yeni bir döngü yaratmadığınız sürece," dedi Olive. "Caul'ün varlığından haberdar olamayacağı bir döngü."

"Vesayetimiz altındakilerin çoğu döngülere bağımlı," dedi Bayan Wren. "Kimsenin süratle yaşlanmaması için en az yüz yıldır var olan bir döngü bulmalıyız."

"Şu lanet olası sıfırlama tepkimesi güvenli olsaydı şimdiki zamana kaçıverirdik," dedi Bayan Cuckoo.

Perplexus başını iyice önüne eğdi. "Üzgünüm, *signore*. Gerçekten elimizden geleni yaptık."

"Bu sizin hatanız değil, bayım," dedi Millard. Başlar yine aşağı yukarı sallandı.

Fiona bir süredir Hugh'nun kulağına bir şeyler fısıldıyordu. "Fiona güvenliğin canı cehenneme diyor," dedi Hugh. "Denize düşen yılana sarılır."

"Hiçbir zaman o kadar çaresiz kalmayacağız," dedi Bayan Peregrine. "Eğer sıfırlama tepkimesi yanlış giderse yalnızca vesayetimiz altındakileri öldürmekle kalmaz, tepkimeden kaynaklanacak döngü çökmesi aynı zamanda günümüz Londra'sının iki buçuk kilometrekarelik bir bölümünü de dümdüz eder. Bence yaptıklarımızla sıradanları yeterince korkuttuk."

Fiona kaşlarını çattı.

---

* (İta.) Ücra. *–çn*

Bir yatakhane yatağında istirahat etmek yerine yanımızda olsaydı Enoch'un ne diyeceğini hayal etmeye çalıştım. "Peki o hâlde," dedim kollarımı kavuşturarak, "ne yapacağız?"

"Ben hâlâ yanınızdayım." Noor oturduğumuz kanepeden kalkıp ymbrynelere doğru bir adım attı. "Yoksa hepiniz mi kehaneti unuttunuz?"

"Kimsenin unuttuğu yok," dedi Bayan Peregrine. "Ama geride kalan tek ışık yutan sizsiniz, Bayan Pradesh ve sizden en iyi şekilde nasıl istifade edebileceğimizi hâlâ bilmiyoruz."

"Julius ve Sebbie'yle aynı akıbeti paylaşmana izin veremeyiz," dedi Bronwyn.

"Sen bizim son kozumuzsun," dedi Hugh. "Son kurşunumuz."

Noor'un çenesi sımsıkı kenetlendi. Nahoş bir yorumda bulunmamak için dilini tutmaya çalıştığını görebiliyordum. Cevap vermek yerine yalnızca iç çekip oturdu.

"O hâlde ne yapacağız?" dedim. "Canımızı kurtarmak için kaçıp Panoptidön'ü Caul'e mi bırakacağız?"

"Bunu asla yapmayacağımıza söz vermiştik," dedi Emma.

"Caul bizi mahvetti," dedi gözyaşlarına boğulmak üzere olan Claire. "Ve dünyayı bize karşı zehirledi."

"Bu acı bir reçete," dedi Bayan Peregrine usulca. "Çok acı bir reçete."

"Ve şimdi vaktiyle *sürüldüğümüz* yerden tekrar sürülmek üzereyiz," diye inledi Horace. "Şu kahrolası dünyada sıcak bir yuvamız olmayacak mı?"

Bayan Peregrine çenesini dikleştirdi. "Bir yuva bulacağız, Bay Somnusson. Günün birinde gerçek bir yuvamız olacak. Size söz veriyorum."

"Şimdi," dedi Bayan Cuckoo duvara astıkları döngü haritasına dönerek, "ne yapıp ne edip geçici bir yuva bulmalıyız."

"Affedersiniz," dedi odanın kenarından gelen bir ses. Horatio nezaketle açık kapıda dikiliyordu. İyice yıkanıp paklanmış ve Bentham'ın gardırobunda bulduğu yeni bir pantolonla garip, yazlık, geniş yakalı bir gömlek giymişti. Gömleğin kollarından biri öylece sallanıyordu. "Güvende olacağınız bir yer biliyorum."

Bayan Cuckoo ellerini beline koydu. "Bu konuda bir hortlaktan tavsiye alacak değilim."

"Ona güvenebilirsiniz," dedim. "Büyükbabamın ortağı H'yle çalışıyordu ve kimbilir kaç defa hayatlarımızı kurtardı."

Bayan Cuckoo kuşkuyla Bayan Peregrine'e baktı. Bayan Peregrine kütüphanenin yüksek penceresinden dışarıyı izliyordu. Yarı saydam yeşil kalkanın ötesinde Caul'ün parmakları binanın etrafına dolanmaktaydı. Âdeta bizi kucaklıyordu. Bunu yaparken de rüzgârının sesi gittikçe yükseliyordu. Evin içindeki hava soğumaya başlamıştı.

"Kardeşim beklemekten hoşlanmaz," dedi. "Bizi dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışacak." Horatio'ya döndü. "Lütfen bildiklerinizi bizimle paylaşın. Ve kapıyı da arkanızdan kapatın."

Horatio kapıyı kapattı ve odayı boylu boyunca arşınlayarak ymbrynelerin önünde durdu. "Efendim Harold Fraker King bir keresinde Florida'nın Everglades bataklıklarındaki özel bir döngüden bahsetmişti. Çok az insanın varlığından haberdar olduğu eski bir döngüden. Varlığı yıllar yılı sır gibi saklanmış. Tuhafların olağanüstü eziyet gördükleri dönemlerde sığındıkları bir yermiş. Gölge avcılarının tahliye edilen tuhafların bu döngüye nakledilmesini öngören bir acil durum protokolü vardı ve Harold Fraker King oranın koordinatlarının Abraham Portman'ın evinde, en kıymetli eşyalarının arasında olduğunu söyledi."

"Sığınakta," dedim. "Orada her türden kitap var."

"Bunun adı ciddi ciddi *Acil Durum Protokolleri* olmalı," dedi Noor.

"Şu bataklık döngüsü, çok mu eski?" diye sordu Bayan Wren.

"Hem de çok," diye yanıtladı Horatio.

Noor parmaklarını şıklattı. "Cep döngüsünden Jacob'ın evinin arka bahçesine ulaşabiliriz."

"Bu Caul'ün avucunun içi gibi bilmediği yegâne döngü olabilir," dedi Bayan Peregrine. "Çünkü onu ben yarattım."

"Ve orayı Panoptidön'e bağlayan da *biziz*, o değil," dedi fikre ısınmaya başladığı apaçık belli olan Bayan Wren.

Bu en azından uygulanabilir bir fikirdi ve hiç yoktan iyiydi. Ayrıca Caul'ün bizi oraya kadar takip etmesi halinde büyükbabamın ev savunma sistemiyle onu cehenneme postalayabileceğimizi düşündüm... tabii eğer savunma sisteminden geriye bir şey kaldıysa. Hiç değilse Caul'ü biraz yavaşlatırdı.

"Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra cep döngüsünü yok ederim," dedi Bayan Peregrine. "Böylece peşimizden gelemez."

"Florida'ya ulaşmanın başka bir yolunu bulur," dedi Bayan Cuckoo.

"Bu zaman alır," dedi Bayan Wren. "Böylelikle ortadan kaybolmak için yeterince vaktimiz olur."

"Ve 1908 yılında ne hâldeysek kendimizi yine aynı vaziyette buluruz!" diye bağırdı Bayan Cuckoo. "Caul özgürce dolaşıp dünyayı bize karşı zehirlerken bir döngünün içinde korkudan tir tir titreyen mülteciler oluruz."

"Sıradan insanların hercai fikirleri şu anki endişelerimin arasında pek önem arz etmiyor," dedi Bayan Peregrine, "Bilhassa da dirilen kardeşimin gazabıyla kıyaslandığında."

"Saklanırız," dedi Bayan Wren, "ama *hayatta* oluruz, Isabel." Bayan Cuckoo'yu kolundan yakalamaya yeltendi ama diğer ymbryne hışımla arkasını döndü.

"Ben kalıp savaşalım derim," dedi Bayan Cuckoo. "Şu anda kaçmak Caul'e karşı vereceğimiz savaşı geciktirmekten başka işe yaramaz ve bu süre içerisinde yeni bir ordu toplamasına imkân tanır."

"Fakat biz de onunla en iyi nasıl savaşacağımızı öğrenme şansı buluruz," dedi Horace. "O geri döndüğünden beri zayıf noktalarını çalışmak şöyle dursun, doğru düzgün soluklanacak vaktimiz bile olmadı."

"Asla *şu anki* hâlinden daha savunmasız olmayacak," dedi Noor. Gözleri ışıl ışıldı. "Eğer dışarı çıkmama izin verirseniz..."

"Şu hâli sana savunmasız mı *görünüyor*?" dedi Horace pencereye işaret ederek. Caul'ün kolları ve parmakları şimdiye dek binaya iki tur dolanmıştı; büyüyerek bir deve dönüşüyordu. Yeterince büyürse evi tek lokmada yutup yutamayacağını merak ettim.

"Dışarı çıkmıyorsunuz. Son sözüm budur," dedi Bayan Peregrine öfkeden belerttiği gözleriyle. "Bayan Pradesh, kurtuluş için türümüzün son umudu olabilirsiniz. Yani tutkularınız ve korkularınız kızıştığı için hayatınızla kumar oynamanıza izin veremem—"

"Gerçekten de kızışmışlar!" dedi Bayan Avocet. Sesin geldiği yana döndüğümüzde Bettina'nın Bayan Avocet'in tekerlekli sandalyesini iterek kapıdan içeri soktuğunu gördük. Ymbryne kireç gibi beyazdı. Sanki yüksek sesle konuşmak bile onu güçten düşürüyordu.

"Esmerelda!" dedi Bayan Wren şaşkın şaşkın. "Dinlendiğini sanıyordum!"

"Perplexus'un kahvesinden içtim," dedi Bayan Avocet. "Şu anda uyumayı göze alamam. Hiçbirimiz alamayız. Yoksa yarattığımız bu ince kalkan fazla dayanmaz."

"Size boyun eğeceğim, Hanımefendi," dedi Bayan Cuckoo yerlere kadar eğilerek. "Ne yapmamızı yeğlersiniz?"

Bettina yaşlı ymbrynenin tekerlekli sandalyesini karanlık şömineye yanaştırdı. Bayan Avocet şalına sarınıp acı içinde olabildiğince doğruldu. "Kaçsak bile bizi bulabilir. Eğer burada kalıp savaşır ama yine de bozguna uğrarsak hayatta kalanlar köleleştirilip Caul'ün şeytani işlerini yapmaya zorlanırlar." Ymbrynelere sırayla kasvetli birer bakış attı. "Bizim görevimiz vesayetimiz altındakileri hayatta tutmaktır ama ne pahasına? Caul dünyayı mezarlığa çevirmek, bizleriyse birer cellada dönüştürmek istiyor. Buna müsaade edemeyiz."

"*Lütfen*," dedi Noor. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum, onun ışığını almam gerek. Sonra da *koşacağım*. Sebbie ondan uzaklaşmadı, öylece yanında *durdu*..."

"Bayan Pradesh, sakinleşmeniz gerek," dedi Bayan Avocet. "Julius'la Sebbie'nin haklı olduklarını düşünüyorum. Caul'ün mavi ışığının dirilmiş ruhunun anahtarı olduğu şüpheye neredeyse hiç yer bırakmıyor. Fakat onlar Caul'ün gücünün dallarına saldırdılar, köküne değil."

"Peki kökü nerede?"

"Ruhlar Kütüphanesi'nin içinde. Mavi ışığın da, rüzgârlı tezahürünün de oradan geldiğine inanıyorum."

"Fakat oraya gitmek—"

"Burada bir kapı olduğunu sanıyordum," dedi Noor.

"Yok oldu," dedi Bayan Peregrine.

"Hâliyle tartışmamız burada son buluyor," dedi Bayan Avocet. "Florida'ya gideceğiz. Panoptidön tamir edilip istikrarlı hâle gelir gelmez. Bugün erken saatlerde bir miktar hasar aldı."

"Peki bu ne kadar sürer?" diye sordu Emma.

"Az evvel Sharon'la ve Bayan Blackbird'le konuştum. Birkaç saat sürebileceğini söylediler. Bu nedenle ymbryneler dışındaki herkese biraz uyumalarını tavsiye ederim."

Arka Bahçe gecenin kucağına düştü. Pencerelerden süzülen gün ışığı yitip gitse de Kırkyama'nın her şeye hastalık havası katan yeşil parıltısı hiç sönmedi. Gaz lambaları çalışmayı kesmişti. Bu hiç şüphesiz Caul'ün eseriydi. Hâl böyle olunca Emma odalarda ve koridorlarda dolaşarak karşısına çıkan tüm mumları yaktı. Sharon, Perpleksus ve Ymbrynelerin çoğu bodrum katında Panoptidön'ü tamir etmek için uğraşıp didiniyordu ve kullandıkları alet edevatın tangırtısını döşemelerden duyabiliyorduk. Biz Bayan Tern'ün döngüsüne gittikten sonra eve giren hortlak Panoptidön'ün alt koridorunu tahrip etmekle ve çok sayıda kapıyı parçalamakla kalmamış, aynı zamanda döngü odalarını alt kattaki makineye bağlayan hayati boru hattına da büyük zarar vermişti. Sharon'ın dediğine göre makineyi onarmakta bir şey yoktu ama tamirat işi zahmetliydi ve ağır ilerliyordu.

Caul evin önünden bir an olsun ayrılmamıştı. Kadim dilde eski bir şarkı tutturmuş, bir saattir onu söyleyip duruyordu. Duvarları aşan sesi o kadar alçak frekanslıydı ki neredeyse bilinçaltımıza hitap ediyordu. Bu bir efsun muydu? Psikolojik işkence? Belki de en nihayetinde hepten aklını kaçırmıştı? Bu müddet içinde parmakları o kadar uzamıştı ki şimdiye binanın etrafında on tur atmışlardı ve hangi pencereden bakarsak bakalım görebildiğimiz tek manzara yuvadaki yılanlar gibi üst üste binmiş kımıl kımıl parmaklardı. Görünüşe bakılırsa dışarı çıkmazsak bizi boğarak öldürme niyetindeydi.

Ymbrynelerin minyatür Kırkyama'sı dayandığı sürece bunu yapamazdı. Kırkyama onu evin içine fiziksel musibetler musallat etmekten de alıkoyuyordu ama yine de bambaşka, daha sinsi bir musibetle bize işkence ediyordu: Zihinlerimize oynuyordu. Evin içindeki hava bayatlayıp soğumuş, ortam boğucu bir hâl almıştı. Eğer böylesine gergin olmasaydık ve gerginliğimize insanın tüylerini diken diken eden tuhaf bir kaşıntı hissi eşlik etmeseydi bunu yorgunluğa ve kaybedilmiş bir savaşın ardından gelen duygu yoğunluğuna verirdim. Fakat hiç doğal değildi ve öylesine somuttu ki onu parmaklarınızla havadan toplayabilirdiniz. Caul evi çaresizlikle zehirliyordu.

Ymbryneler vesayetleri altındaki herkese nöbetleşe uyumalarını em-

retti. Böylelikle acil durum halinde diğerlerini uyarmaya yetecek kadar tuhaf uyanık olacaktı. Birkaçımız gözlerimizi dinlendirmekten bir adım öteye geçemedik. Bentham'ın asıl kütüphanesinden taşan kitapların istiflendiği küçük kütüphaneye kurulmuş geçici yatakhanede öylece uzandık. Kanepeler ve çalışma masaları kaldırılıp yerlerine askeri tipte ranzalar yerleştirilmişti.

Geniş bir odada doksan dokuz kişiydik. Bazıları alçak sesle konuşuyordu. Kimileri uykuya dalmayı başarmıştı ya da çok iyi numara yapıyorlardı. Diğerleri ise Angelica adındaki Amerikalı kızı yardımcısı olarak işe alan Rafael tarafından muayene ediliyordu. Lapa ve ilaçla doldurdukları tekerlekli masayı iterek yatak yatak gezerlerken koyu renkli, küçük bir bulut onları takip ediyordu. Köşede, Bayan Blackbird'ün vesayeti altındakilerden biri elindeki banjonun tellerine nazikçe vurarak usul usul matem yüklü bir şarkı söylüyordu.

Uykuya dalmak için dualar ederek sırtüstü uzandım ama ne zaman gözlerimi kapatsam zınk diye gerisin geriye açılıyorlardı. Tavana resmedilmiş gösterişli meleklere bakarken daldığım düşünceler gittikçe marazlı bir hâl aldı. Melekler bulanıklaşarak ellerinde meşaleler taşıyan öfkeli bir kalabalığa dönüştü. Gözlerim açıkken rüya görüyordum. Öldürücü gülümsemeler takınmış takım elbiseli adamların ellerinde isim listeleriyle kapı kapı dolaştıklarını gördüm. Tel örgülerle ve nöbetçi kuleleriyle çevrelenmiş kamplar. Bunlar büyük büyükbabamla büyükannemin kapatıldığı kamplardan değildi, yeniydi; bizler için, tuhaflar için inşa edilmişlerdi.

Zihnimin ücra bir köşesinde bir ses duydum. Mutlak bir sakinlik taşıyan aklıselim bir ses, "*Buraya gel. Sana bir şey söylemek istiyorum,*" diye tekrarlıyordu.

Nefesimi tutarak zınk diye doğruldum ve üzerimdeki ince örtüleri fırlatıp attım.

"Sen iyi misin?" diye sordu Noor yan karyoladan. "Bir süredir dönüp duruyorsun."

"Kâbus gördüm," diye mırıldandım. "Ya da o tür bir şey."

"Dışarı çıkmanı söyleyen bir ses mi duydun?" diye sordu kendi yatağında aniden doğrulan Emma.

Ben daha cevap veremeden, "Duydum!" diye atladı Millard. "*Çok* huzursuz ediciydi."

Emma kollarını kendine doladı. "Rüya gördüğümü sandım."

"Ben d-donuyorum," dedi örtülere sarınmış olmasına rağmen tir tir titreyen Claire.

"Tanrım, ben de," dedi Noor. Nefesi su buharına dönüştü. Oysa on saniye önce öyle değildi. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Caul musibetlerini zihinlerimize musallat ediyor," dedi Bronwyn. "Umutsuzluğa düşmemizi istiyor."

"Veya onu içeri almamızı," dedi Hugh. "Kapıda nöbet tutan birileri olsa iyi olur."

"Ne yaparsa yapsın işe yaramayacak," dedi Olive cesurca.

Claire'in dişleri birbirine çarpıyordu. "Umarım yaramaz."

"Sadece sabaha kadar dayanmamız gerekiyor," dedi Olive, Claire'in yanına sokulup ısınması için kızın kollarını sıvazlarken. "Sonra Florida'ya gideceğiz ve Florida'da kimse üşümez."

Gülümsedim. Bu çok uzun süredir yapmadığım bir şeydi. Olive'e ve iflah olmaz iyimserliğine bayılıyordum. Hepsini çok seviyordum.

"Sen ne düşünüyorsun, Horace?" İyi giyimli arkadaşıma döndüm. Julius'ın bilinçsiz vaziyette yatmakta olduğu yatağın yanında oturuyordu. Dikkatini daha mutlu anlara çekmeyi umuyordum. "Bütün günü sahilde geçirmeye hazır mısın?"

"Somnusson gölgede bile ıstakoz gibi kızarır," diye mırıldandı Enoch yattığı yerden ve çatlak dudaklarının arasından. Bu yaralandığından beri konuştuğuna ilk tanık oluşumdu ve yüreğim ağzıma geldi. "İşe yarar başka rüya görüp görmediğini öğrenmek istiyorum. Uyurgezerken Sharon'a anlattığın epey fos çıktı da."

Horace tek kelime etmedi. Bana bakıyordu. Daha doğrusu bakışları beni *delip geçiyordu*.

"Horace?" Vücudumdaki tüm eklemlerin hayıflanmasına aldırış etmeden yataktan kalktım ve elimi suratının önünde salladım. "Bizimle konuşurken öylece uykuya mı daldın?"

Aniden sandalyesinde kaskatı kesildi. Bacakları kasıldı, ağzı çıt çıkarmadan açılıp kapandı ve ardından parmağıyla beni gösterip, "CANAVAR!" diye bağırdı.

Şaşkınlıkla geriye doğru sendeledim.

"CEHENNEMİ BİR CANAVAR!"

Herkes afallamış görünüyordu. "Horace, bas bas bağırmayı kes!" dedi Olive.

Herkes bize bakıyordu. "Abaton'ın ümüğünden tükürülmüş bir mahlûk! Bin ölü ruhtan biçilme! Böğründeki toprağı silkeliyor ve yükseliyor, tozun ve leşin anası—"

Derken biri ona sertçe tokat attı ve Horace fal taşı misali açılmış gözleriyle sessizliğe gömüldü.

Bu Bayan Peregrine'di; koşmaktan pancar gibi kızarmıştı ve icabında tekrar tokat atmak için eli açık vaziyette Horace'ın tepesinde dikiliyordu. "Her şey yolunda!" diye odadakilere seslendi. "Lütfen herkes kendi işine baksın!"

Horace gözlerini kırpıştırıyor ve yanağını ovuşturuyordu.

"Kusura bakmayın, Bay Somnusson."

"Hiç sorun değil." Kafasını hafifçe iki yana salladı. "Bana ne olduğunu hiç anlamadım." Bana mahcup mahcup baktı. "Çok özür dilerim, Jacob."

"Belki de rüyanda Jacob'ın gölgelerini görmüşsündür," dedi Emma.

"Evet," dedi Horace çarçabuk. "Öyle olduğuna eminim." Ama sarsılmış görünüyordu. Bu bana doğruyu söylemediğini düşündürdü.

Bayan Peregrine, Horace'ın yanına çömeldi ve tek elini oğlanın dizine koydu. "Emin misin, Horace?"

Horace, Bayan Peregrine'in bakışlarına karşılık verdikten sonra başıyla onayladı.

"Kardeşimin zihinsel telkinleri sana zarar veremez," dedi Bayan Peregrine. "Bizim açımızdan durumu zorlaştırabilir ama hiçbirimizin kılına bile zarar veremez. Bunu sakın unutma." Biri odanın diğer ucunda çığlık çığlığa uyandı. Bu sanırım Wreck Donovan'dı. Bayan Peregrine ayağa kalktı. İlgilenmesi gereken doksan dokuz tuhaf daha vardı. "Tüm bunlar yakında sona erecek," dedi ve telaşlı adımlarla Wreck'in yanına gitti.

Horace benden tekrar özür dileyecek oldu ama kendimi bir garip ve huzursuz hissediyordum ve o konudan bahsetmek istemiyordum.

"Birazdan dönerim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Noor.

"Biraz dolaşmaya," dedim. "Kafamı toplamam gerek."

Bacaklarını karyoladan aşağı salladı. "Arkadaş ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedim. Böyle yaparak onu incittiğimi bilsem de o anda fena hâlde yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Mumların aydınlattığı ve gölgelerin istila ettiği koridorlarda yürüdüm. İnsan sandığım karaltılar yüzünden arada sırada yerimden sıçradım. Beynimin içinde bir kaşıntı, kafamın içinde bir sesin yankıları vardı. Ne var ki bu Caul'ün sesi değildi – başka birine aitti.

Buraya gel.

Bu beni huzursuz eden yegâne şey değildi. Horace'ın tuhaf çıkışı beni derinden etkilemişti. Bazen anlamsız rüyalar da görürdü ama sıklıkla o anda göze çarpmayan anlamlarla yüklü olurlardı. Bana canavar demişti ve nedenini bir türlü anlayamıyordum. Belki de canavarların zihinlerinde o kadar uzun zaman geçirmiştim ki onlar da en nihayetinde benimkinde yer etmişlerdi. Tek seçenek mağlubiyetken bizleri zafere böylesine yaklaştırdığım için de canavarın teki olabilirdim. Tüm çabalarıma, savaş alanında kazandığımız tüm başarılara rağmen Caul bizi mahvetmeye hiç olmadığı kadar yakındı. Gel zaman git zaman yeni bir gölgeler ordusu kurardı. Bu seferkiler yenilerinden bile daha güçlü, daha dizginlenemez olurdu ve Caul bir daha asla onları küçük bir alana kapatma hatasına düşmezdi. Tüm düşmanlarını ortadan kaldırdığından ve biz de kaçmaya hazırlandığımızdan yeni bir savaşa hazırlanmak için bolca zamanı olacaktı.

Tüm bunlar çok yakında sona erecek, demişti Bayan Peregrine. Bize yalan söylemek pek huyu değildi ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Pes ediyorduk. Savaş alanından kaçıyorduk. Bozguna uğramıştık. Ve Caul peşimizi asla bırakmayacaktı.

Kendimi merdivenleri tırmanırken buldum. Öyle derin düşüncelere dalmıştım ki Panoptidön'ün alt koridoruna çıkan sahanlıkta olduğumu görene dek bacaklarımın ne yaptığını bile fark etmedim. Beynimdeki kaşıntı bir çekime dönüşmüştü ve beni yukarı çekiyordu.

Sana bir şey söylemek istiyorum.

Ses çok tanıdıktı, yine de kime ait olduğunu çıkaramıyordum.

Önce bir kat, sonra bir kat daha çıktım. Hava gitgide soğudu. En üst

kata ulaşıp kendimi Bentham'ın vitrinleri arasında bulduğumda nefesim kristalleşerek hayaletimsi su buharlarına dönüşüyordu.

Çekim de güçlenmiş, beni tuhaflıklarla dolu gölgeli koridorların birinden diğerine sürüklüyordu.

Derken yoluma bir karaltı çıktı ve öyle çok korktum ki az kalsın ona saldıracaktım.

Karaltı bir köşeye sinip, "Benim, Nim!" diye sızlandı. Ardından pencereden süzülen yeşil ışık huzmesine adım attı. Bu Bentham'ın emektar uşağıydı. Saçı tüylü toz alma aparatlarına benziyordu; fal taşı misali açılmış gözleri tekinsizdi. "Efendim seninle konuşmak istiyor."

Kafamı şüpheyle yana yatırdım. Yoksa o da mı rüya görüyordu?

"Senin efendin öldü."

"Hayır, bayım," dedi kafasını hararetli bir şekilde iki yana sallayarak. "Kendisi şu anda lavaboda."

Beni çekildiğim tarafa, yani lavaboya doğru götürdü. İçeri girer girmez küçük bir pencereye dıştan yapışmış Bentham'ın hayaleti andıran mavi dış hatlarını gördüm. Boynu Caul'ün parmakları gibi uzun ve kımıl kımıldı. Tıpkı bir asalak gibi kardeşine bağımlı görünüyordu.

"Gördün mü?" dedi Nim.

Bentham'ın ağzı kıpırdandı ama ne dediğini duyamadım.

"Kulağını cama daya," diye buyurdu Nim.

Cam buz tutmuştu. Kulağımı cama dayadım, o kadar soğuktu ki kulağımın yandığını sandım.

"Bizi yalnız bırak, Nim," dedi Bentham. Hırıltılı sesini duyduğumda beynimden vurulmuşa döndüm. Bu rüyamda duyduğum sesti.

Nim usulca yanımızdan ayrıldıktan sonra Bentham konuşmayı sürdürdü. "Çok vaktim yok; kardeşim uykuya daldı." Konuşurken suratı çarpılıyor, garip bir şekilde uzayıp kısalıyordu. Sesiyse boğulurken nefes almaya çalışan bir adamınkine benziyordu. "Kapı koridordaki tablolardan birinin arkasında. Kulağımın içinde bir kilit var. Anahtarıysa osuruk sergisinin içinde."

"*Neyin* içinde?"

"Sör John Soane'un son yellenmeleri. Bu, insanların ellerini sergiye sokup görünmez anahtarı bulmalarına mâni olmak için uydurulmuş bir bahane sadece."

"Nerenin anahtarından bahsediyoruz?"

"Ruhlar Kütüphanesi'ninkinden," dedi Bentham. Sesi gidip geldi. Bir an için suratının mavi hatları silinir gibi oldu ama sonra tekrar belirdi. Gerçekliğimizle arasındaki bağ pamuk ipliğinden farksız gibiydi. "Onu aramıyor muydun?"

"Oranın yegâne kapısının yok olduğunu sanıyordum."

"Hortlakların yıkık kulesindeki döngü kapılarının" –nefes almak için duraksadı– "aynılarından bu evde de var. Peki o bir *istisna* mı?" Parmağını salladı. "Elbette değil; o kapıların en önemlisiydi. Burada olmasına burada ama onu öyle *herkes* bulmamalı. Daha doğrusu senden başka kimse bulmamalı, evlat."

Suratımı dondurucu camdan ayırdım ve ona baktım. "Neden ben?"

"Çünkü kütüphaneci olan sensin. Ve sandığından bile daha güçlüsün."

Artık başım dönmeye başlamıştı. "Ruh kavanozlarını görüp onlara dokunabiliyorum. Ama bunun bana ne faydası var?"

"Tek yapabildiğin onları görmek değil," dedi. "Gücünü külliyen ortaya çıkarmak için *içmelisin*."

Neredeyse boğulacaktım. "Ruhları içmek mi?" Tepeden tırnağa ürperdim. "Asla. Bu beni onlar gibi yapar."

Horace'ın bana çıkıştığı an kafamın içinde dönüp duruyordu. *Canavar. Cehennemî bir canavar.*

"Onlar gibi değil, kendin gibi olursun." Sesi neredeyse duyulmaz olmuştu. Burada, bu düzlemde kalmakta zorlanıyor gibiydi. Kulağımı dondurucu cama yapıştırdım ve, "Gölgeleri neden kontrol edebildiğini hiç kendine sormadın mı? Zihinlerini nasıl ele geçirdiğini hiç merak etmedin mi?" dediğini duydum.

"Evet, elbette merak ettim."

"Çünkü Jacob, içinde onlardan bir parça var. Kadim bir yadigâr. Devrimizin gölgeleri ruhsuz birer melundan ibaret ama kadimlerimizin çağında gölgeler ruhsuzlukla uzaktan yakından alakası olmayan üç dilli tuhaflardı; o zaman da korku saçarlardı ve kan dökmeye hevesliydiler, evet, ama zekiydiler, hatta kimileri tarafından saygı bile görürlerdi. Sen onlardan geliyorsun. Sen ve büyükbaban. Büyükbabanın içinde de onlardan bir yadigâr vardı ama sendeki çok daha güçlü. İç... İç ve dünyanın görüp görebileceği en dehşet verici gölge ol."

Sivri bir buz parçası yüreğimi oyuyor gibiydi. Bu korkutucu bir düşünceydi ama ne gariptir ki aynı zamanda keyfimi de yerine getirmişti.

"Peki gücüm kardeşini öldürmeye yeter mi?"

"Onu öldürebilecekleri korumaya yeter."

"Geriye yalnızca Noor kaldı," dedim. "Julius ayağa bile kalkamıyor ve Noor'un ne yapması gerektiğine dair kimsenin en ufak bir fikri yok!"

Bentham inledi. Görünmez bir güç onu çekiştirirken pencerenin kanadına tutunuyordu.

"Caul'ün ışığı emilip bitirilmeli," demeyi başardı. "Hem de dibine kadar!"

"Ama *nasıl*? Diğerleri de denedi ama hiçbiri–"

Ve aniden, tutunduğu yerden kopup gitti. Yumruğumla cama vurdum. "Geri dön!" Çaresizce haykırıyordum. "Bana söylemelisin. Öğrenmem gerek."

Derken, nasıl aniden gözden kaybolduysa yine aynı şekilde uçarak geri döndü ve suratı cama yapıştı. Konuşurken gözleri beleriyor, her sözcüğü acılar içinde kıvranarak telaffuz ediyordu. "Onu... öldürecek... olan," dedi suratını buruşturarak, "ne yapacağını da... bilir."

"Bu da ne demek?" diye bağırdım.

Ne var ki bana yanıt veremeden kayıp gitti ve ardından vücudu ya da imgesi ayrışarak mavi kıvılcımlar halinde yağdı. Bu Bentham'ın sonu oldu.

* * *

Lavabodan sendeleyerek çıktım ve konuştuklarımıza kulak misafiri olduğundan korktuğum Nim'i koridorlarda aramaya koyuldum ama gitmişti. Gerçi şu anda onun için endişelenmeye vaktim yoktu.

Odaklanmayı denedim. Düşüncelerim karman çormandı. İlk olarak, sırf başka birinin eline geçmesini önlemek için bile olsa Kütüphane'nin anahtarını almam gerekiyordu. Ardından Noor'u bulmalı ve Bentham'ın söylediklerini anlatmalıydım – benimle ilgili olanları değil, *onun* hakkındakileri. Ruh kavanozlarını kafaya dikmek ya da... bambaşka bir *şeye* dönüşmek gibi niyetlerim yoktu.

Seçeneklerim tükenmediği sürece böyle olacaktı. Fakat şu anda bunlara kafa yoramazdım.

Bentham'ın bahsettiği cam sergiyi son gördüğüm koridora koştum. Tam da hatırladığım yerdeydi. Eğreti kilidi kırarak açtım. Kahverengimsi bir pus tıslayarak kutunun içinden firar etti. Nefesimi tutup kutunun içini yoklamaya koyuldum. Bir süre sonra elim göremediğim fakat hissedebildiğim bir şeye çarptı. Dokunur dokunmaz bunun ne olduğunu anladım: Büyük bir anahtardı.

Anahtarı cebime attım, merdivenlere açılan kapıya koştum ve basamakları uçarcasına inmeye koyuldum. Ne var ki merdivenlerin insanlarla dolu olduğunu görmek beni şaşırttı. Hepsi Panoptidön'ün üst koridoruna çıkıyordu.

Bronwyn beni yakaladı. Soluk soluğaydı. "Jacob – ben de seni arıyordum! Ymbryneler ve Sharon, Panoptidön'ü beklenenden erken tamir ettiler. On dakika sonra buradan ayrılıyoruz!"

Ona bu telaşın nedenini sormak üzereydim ki stajyer ymbrynelerin Bayan Avocet'i üst kata taşıdıklarını gördüm. Gözleri camlaşmıştı ve kafasını dik tutmakta bile zorlanıyordu. Bayılırsa, uyuyakalırsa ya da Tanrı korusun, ölürse Kırkyama buharlaşıp havaya karışırdı.

"Bekle, *ne?*" Tekrar Bronwyn'e baktım. Bir şey demişti ama kaçırmıştım.

"Noor'u hâlâ aramakta olduğumuzu söyledim. Üst katta birlikte miydiniz?"

"Hayır," dedim göğsüm sıkışmaya başlarken.

"Noor'u gördünüz mü?" diye seslendi Emma, Bronwyn'in arkasından koşarak basamakları tırmanırken.

"Mutfağa bakan oldu mu?" dedi Francesca'nın yardımıyla basamakları topallayarak çıkan Enoch. "Belki de gece gece canı abur cubur çekmiştir."

"Gidip bakayım," dedim çarçabuk.

Koşarak alt kata inerken yanından geçtiğim Bayan Peregrine bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Cep döngüsü kapısı!" diye bağırdı arkamdan. "Dokuz dakika!"

"Noor'u arıyorum," diye bağırdım hiç yavaşlamadan.

Zemin kattaki koridordan mutfağa doğru koştum. Burada apar topar eşyalarını toplamakta olan yalnızca bir avuç insan kalmıştı. Bunlar-

hulbar

dan biri de Olive'di. Onu görünce patinaj çekerek durdum. Muhtemelen bir daha asla geri dönmeyecek olmamıza rağmen yatağını topluyordu.

"Olive, Noor'u gördün mü?"

"Onu bulamıyor musun? Bu çok komik."

"Komik mi? Neden?"

Kızarıp bozardı. "Şey... Aslında sana söylememem gerek—"

"Olive, söylemek *zorundasın*. Şeytanın Arka Bahçesi'nden ayrılmak üzereyiz ve kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Olive iç çekti. "Bunu Florida'ya ulaşana kadar sana vermememi tembihlemişti. Açmadığıma yemin ederim!"

Cebinden çıkardığı kapalı zarfı elime tutuşturdu. Yırtarak açtım. İçinde bana hitaben yazılmış bir not vardı.

Sevgili Jacob,

Bu satırları sen kafanı toplamak için dolaşmaya çıkmışken yazıyorum. Bir süredir ben de kafamı toplamaya çalışıyorum.

Muhtemelen diğer herkesle birlikte cep döngüsünden geçmediğimi şimdiye dek fark etmişsindir.

Hâlâ Şeytanın Arka Bahçesi'ndeyim.

Döngü kapısı henüz kapanmadıysa lütfen beni aramaya gelme. Beni bulamayacaksın. Bildiğin gibi saklanmakta üstüme yoktur.

Burası benim kaderim. Ondan daha fazla kaçamam.

Eğer kısmetimizde varsa yine bir araya geliriz.

Umarım vardır.

Sevgiler,
Noor.

Çaresizlikle karışık bir hüzün benliğimi istila etti. Ne planladığını biliyordum. Buradan ayrılmamızı, kalkanın inmesini bekliyordu. Sonra Caul'le yüzleşmeye gidecekti. Hem de *bir başına*.

Mektup ellerimin arasında titreşti.

Noor geri çekilmenin ne anlama geldiğini en az benim kadar iyi biliyordu. Caul yeni bir ordu kurardı. Başka döngüleri de yakıp yıkar, şehir-

leri yerle yeksan eder ve bütün insanlığın bizden nefret etmesine neden olurdu. Tabii hâlihazırda yeterince nefret etmiyorlarsa. Noor tüm bunlara engel olmak için canını feda etmeye hazırdı.

Fakat bu fedakârlığı yapmasına izin vermeye hiç niyetli değildim. En azından tek başına yapmasına.

"Ne yazmış?" diye sordu Olive. Suratı endişeden allak bullak olmuştu.

"Güzel sözler," diyerek yalan söyledim. Mektubu katlayıp cebime sokuştururken yalancıktan gülümsedim. "Birkaç dakikaya bizimle döngü kapısında buluşacakmış."

"Sana inanmıyorum."

"Sizinle üst katta buluşurum," dedim –bu da bir yalandı– ve yanından ayrılmak için ona arkamı döndüm. "Acele et, tamam mı?"

"Bekle! Nereye gidiyorsun?"

Sesimin olabildiğince sakin çıkmasına gayret ederek son kez tuvaleti ziyaret etmekle ilgili bir şeyler zırvaladım ve arkama bile bakmadan var gücümle koşmaya başladım.

Kimsenin Noor'un neyin peşinde olduğunu öğrenmesine müsaade edemezdim.

Onu bulmaya kalkışırlardı. Buradan ayrılmazlardı. Ve kalkan indiğinde Caul hepsini öldürürdü.

Zaten onu Caul'den korumak açısından ellerinden pek bir şey gelmezdi.

Benim de öyle. En azından şu hâlimle.

Gölgem yoktu. Gücüm yoktu. Cılız bir oğlanın tekiydim.

Parmaklarım cebimdeki anahtara sarıldı.

Ama başka bir şeye dönülebilirdim.

Köşeyi dönerek koridora çıkıp basamakları tırmanmaya koyuldum.

Horace'ın sesinin yankısını duydum:

Canavar.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Bentham'ın söylediği her şey doğru çıktı: Anahtar Bentham'ın evinde asılı olan çok sayıdaki portreden birinin kulağındaki kilide oldu. Bu hem ofisinin dışındaki tavana monte edilmiş hem de kurnazca gülümsediği yegâne tabloydu. Tabloya ulaşmak için odanın ortasına tekerlekli bir merdiven çekmek, merdivene tırmanmak ve Sistine Şapeli'ndeki Michelangelo resmi gibi elimdeki anahtarla ona uzanmak zorunda kaldım. Anahtarı döndürdüğümde tablo menteşelerin üzerinde aşağı doğru sallanarak gizli bir geçidi gözler önüne serdi. Tepemde, yanlarına tutamaçlar monte edilmiş bir havalandırma kanalı vardı.

Döngü geçişinin kafa karıştırıcı sarsıntısını hissedene kadar tırmandım. Başımı eğip aşağı baktığımda tek görebildiğim karanlıktı. Altımdaki geçidin yerinde yeller esiyordu. Artık ışık yukarıdan geliyordu. Ona doğru tırmandım, ardından yerdeki bir delik aracılığıyla geçitten çıkarak duvarları gri kayalardan ibaret çıplak, ilkel bir odaya ulaştım.

Önümde taşa oyulmuş bir kapı vardı ve sağındaki solundaki çatlaklardan bulutsuz, turuncu bir gökyüzünün ışıkları süzülüyordu.

Dışarı koştum. Artık Abaton'daydım. Yitik döngüde. Kayalara oyulmuş, vakti zamanında sakinlerinin Ruhlar Kütüphanesi'ni işgalcilerden koruduğu kadim şehirde.

Caul gibi işgalcilerden.

Şehir yakılıp yıkılmış, yerle yeksan tepelerden ve titrek ateşlerden ibaret bir enkaza dönüşmüştü. Şehrin kayalara oyulmuş kuleleri tekmelenmiş kumdan kaleler gibi arazide tümsekler halinde öylece yatıyordu. Hâlâ ayakta duran birkaçı devasa yaratıkların pençe izleriyle berelenmişti. Caul onları dünyaya salıvermeden önce burada eğitmişti.

Koşmaya başladım. Kayalık patika çatallandı, ayrıldı, sonra yine çatallandı ama ne durdum ne de tereddüt ettim. Takip etmem gereken yol âdeta zihnime dağlanmıştı.

Derken izlendiğim hissine kapıldım. İzleyenler epeyce kalabalıktı, üstelik kızgındılar. Bunun nedenini anlayabiliyordum. Ebedi istirahatgâhlarına saygısızlık edilmişti.

En nihayetinde sarmaşıkların istila ettiği bir duvardan, gökyüzüne açık taş bir odadan ve çarpık bir suratı andırırcasına yerleştirilmiş bir kapıyla iki pencereden ibaret olan girişe geldim.

Kütüphane.

Kapıdan geçip duvarlarındaki boş kovuklar nedeniyle peteği andıran taş bir odaya girdim. Burada hava soğuk ve nemliydi. Arka taraftaki çok sayıda kapı karanlığa açılıyordu.

Aniden bir korkunun pençesine düştüm. Hepsini çaldıysa ne olacaktı? Geriye hiç kavanoz kalmadıysa ne yapardım?

Rasgele bir kapı seçip koşarak karanlığa daldım. Bu defa Emma ve alevi yolumu bulmama yardımcı olamazdı. Ne var ki çok geçmeden gözlerim karanlığa alıştı ve beni kendine çeken mavi bir parıltı gördüm hayal meyal.

Karanlığın içinde mavi parıltıyı takip ettim. Koşarken korkularım yavaş yavaş geçmeye başladı ve üzerime tuhaf bir sakinlik çöktü. Bu yeri biliyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bir köşeyi döndüm ve mavi parıltının kaynağını buldum: Yerde parlak mavi bir ruh özütü lekesi. Yerlerde kırık kavanoz parçaları vardı. Duvarlara oyulmuş kovukların içindeyse çok sayıda sağlam kavanoz duruyordu.

Güzelim ruhlara çok yazık olmuş.

Karanlığın içinde bir ses yankılandı.

Hayır. *Kafamın* içinde.

Bentham'ın sesi.

Gözü döndü. Hepsini almak istedi. Ama dirilmiş hâliyle bile onları ancak teker teker sindirebildi – o zaman dahi birini diğerinden ayırmayı beceremedi.

"Ne yapayım?" diye sordum ona. "Hangisini kullanayım?"

Burada değil. Kuluçka odasında... taşıyabildiğin kadarını al ve onları ruh havuzuna götür...

Mavi ruh damlacıklarından oluşan ve odadan çıkıp koridordan aşağı doğru uzanan bir iz vardı. Damlacıkları takip etmeye koyuldum ama sonra olduğum yerde donakaldım.

Biri bana sesleniyordu.

"Jacob? Burada mısın?!"

Bu Emma'ydı. Yeni bir dehşet dalgasının altında ezildim.

"JACOB!"

Başka bir ses – Bronwyn'inki. Merdiveni ve tavandaki açık kapağı bulmuşlardı. Tabloyu arkamdan kapatmadığım için kendime kızdım. Arkamdan *kilitlemediğim* için.

"Jacob!"

Bu Hugh'ydu. *Lanet olsun.* Midem öfkeden düğümlendi. Yok yere kendilerini tehlikeye atıyorlardı. Bağırarak onlara yanıt vermeyi, geri dönmelerini ve hâlâ yapabilecek durumdayken kaçmalarını söylemeyi düşündüm. Ama sesimi takip edeceklerini ve yanıma daha çabuk geleceklerini biliyordum.

"Jacob, geri dön!"

Artık durmak yoktu. Bunu yapmak zorundaydım. Noor'u korumamın tek yolu buydu ve eğer Caul'ün ışığını emmeye kalkışacaksa alabileceği tüm yardıma ihtiyacı olacaktı. Bu uğurda bir gölgeye dönüşüp sonsuza dek onlardan biri olarak kalacak olsam bile.

Işıltılar saçan damlacıkları takip ederek kavanozlarla dolu odalardan geçtim. Burada yeterince zaman tanınması halinde Caul'ün dünyaya hükmedecek bir ordu yaratmasına yetecek kadar kavanoz vardı.

İzler kavanozlarla ve düzinelerce içi boş, uyku tulumu şeklinde ve ebadında, beyazımsı çuvalla dolu bir odada son buldu.

Kuluçka odası.

Bunlar artık boş olan yumurta keseleriydi. Caul'ün yeni gölgelerinin doğum yeri.

Kavanozların bulunduğu duvarın dibinde samandan örülmüş ve âdeta benim kullanmam için orada bırakılmış bir çanta duruyordu.

"Bu kavanozlar mı?" diye bağırdım ortalık yere.

Evet, diye yanıtladı Bentham'ın sesi.

Duvarlardaki oyuklardan kavanozları toplayıp çantaya doldurmaya başladım. Ağırdılar ve içlerindeki sıvı ruhlar çalkalanıyordu. Kavanozları çantaya atarken bana fısıldadıklarını duyabiliyordum.

Çantayı neredeyse doldurmuştum ki arkadaşlarım çıkageldi. Bronwyn, Hugh ve yolu alevleriyle aydınlatan Emma.

Ve Bayan Peregrine.

"Jacob, dur!" diye feryat etti. "Nim ne yapmaya çalıştığını anlattı – sakın yapma!"

"Yapmak zorundayım," diye bağırdım çantayı omzuma atıp gerilerken. "Tek yolu bu!"

"Ruhunu kaybedersin," dedi Emma. "Ve aşağılık, bayağı bir yaratığa dönüşürsün!"

Alevlerin ışığında Emma'nın yüz hatları acıyla kırışmış suratına baktım. Bayan Peregrine ölümüne korkuyordu. Bronwyn ve Hugh bana yalvarıyorlardı. Onları bu hâlde görmek beni öldürüyordu. Aklımdakini yaparsam hayatlarımızı kurtaracak olan farkı yaratabileceğimi biliyordum ama neye dönüşecektim? Onları tekrar görebilecek miydim? Horatio'nun gölge olmanın neye benzediğini nasıl tarif ettiğini hatırladım: Sonsuz bir ıstırap.

Git, diye yankılandı Bentham'ın sesi kafamın içinde, *acele et, evlat...*

Topuğum bir şeye takıldı. Az kalsın düşecektim. Arkama dönüp baktığımda kesesinin içinden çıkamadığından vücudu yarım yamalak şekillenmiş kolsuz bir gölge gördüm.

Arkadaşlarım gittikçe yaklaşıyordu. "Lütfen, Jacob," diyordu Hugh. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Seni seviyoruz," dedi Bronwyn. "Caul'le hep beraber savaşırız."

Niyetleri ortadaydı: Beni bir çelmeyle yere serecek ve yaka paça buradan çıkaracaklardı.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Çantayı omzumdan indirdim, diz çöktüm ve parmaklarımı embriyo hâlindeki gölgenin hâlâ yumuşak olan kafatasına bastırdım.

Uyan.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Bayan Peregrine. "Jacob, *hayır*—"

Bronwyn bana doğru koşmaya başladı. Gölgenin çenesi ardına kadar açıldı ve havaya savurduğu dilleriyle Bronwyn'i kıskıvrak yakaladı.

"Jacob!" diye haykırdı Bronwyn debelenerek kurtulmaya çalışırken.

"Çok üzgünüm!" diye bağırdım çantayı yerden alırken. "Hepinizi seviyorum. Bu yüzden bunu yapmaya mecburum."

Onları şaşkınlıktan donakalmış vaziyette bırakarak arkamı dönüp koşmaya başladım. Anlayacaklarını umuyordum. Umarım günün birin-

de beni affederlerdi. Çünkü artık biliyordum: Onları bir daha asla göremeyecektim. Noor'un Caul'ü yok etmesine yardımcı olduktan sonra ortadan kaybolacaktım. Bulabileceğim en uzak, en ücra döngüye gidip geçmişin unutulmuş bir köşesinde sürgün hayatı yaşayacaktım. Kendimi tanınmaz bir şeye dönüştürmek üzereydim. Tehlikeli bir şeye.

Bir canavarın sorumluluğunu onların sırtlarına yükleyecek değildim.

* * *

Damla izleri beni Kütüphane'nin ana odasına götürdü. Burası arı kovanı şeklinde kocaman bir mağaraydı. Tabanı daha genişti ve tavana doğru gittikçe daralarak birkaç kat yüksekliğine ulaşıyordu. Ne var ki tavanı ve arka duvarının bir kısmı çökmüştü. Bunlar burada doğan dev canavarların eseriydi. Yıkık duvarın ötesindeyse turuncu bir hava boşluğu ve kayaları döven öfkeli dalgaların sesi vardı. Uçurumun kenarı.

Duvarlar ışıl ışıl parlayan kavanozlarla bezeliydi. Şahin kafası şeklindeki musluktan akan sular, odayı çepeçevre saran oluktan aktıktan sonra nefes ritminde loşlaşıp parlayan geniş, sığ bir havuza dökülüyordu. Tek bir şey dışında tıpkı hatırladığım gibiydi: havuzdan yükselen ve tavandaki çökün tüden göğe uzanan dalgalı ışık sütunu.

Oluğa, evlat. Hepsini oluğa dök.

Kavanozlarla dolu çantayı tepetaklak ettim, ardından hepsini teker teker oluğa boşalttım. Su ruhlarla karışınca şiddetle köpürüp çalkalandı. Ruhlar kenarlarına taş döşenmiş havuza dökülürken sudan gümüşî, beyazımsı su buharları yükseldi. Bu buharlar mavi ışık sütunuyla birleşince yavaş yavaş dönen sütun parlaklaşıp daha hızlı dönmeye başladı.

Şimdi güzelliği karşısında kısmen hipnotize olduğum havuza doğru ilerliyordum ama suya adım atmanın ne anlama geldiğini düşündükçe içim dehşetle doluyordu.

Bu benim sonum, ne idiği belirsiz bir yaratığın doğumu olacaktı.

Yine de bunu yapmaya mecburdum. Caul'ün geceyi sağ çıkarması halinde sayılı günü kalacak olan, canımdan çok sevdiğim arkadaşlarımı ömürlerinin geri kalanı boyunca kaçıp saklanmaktan kurtarmak için havuza doğru bir adım attım. Dünyayı tanrı olduğunu sanan kana susamış bir başka tirandan kurtarmak için havuza doğru bir adım daha attım.

Bizleri kurtarmak için canını vermeye razı olan Noor Pradesh'in hayatını kurtarmak için havuza biraz daha yaklaştım.

Noor için.

Buna mecburdum.

Havuza doğru bir adım daha attım.

Fakat havuz direnç göstermeye başladı. Işık sütunu öyle süratli dönüyordu ki mavi ve gümüş rengi kıvılcımlarla estirdiği rüzgâr saçımı geriye doğru uçuşturuyordu. Derken biraz daha hızlandı; artık ıslıklar çalıyor, uluyor, gitgide güçleniyordu. Öyle ki omuzlarımla ona karşı koymak zorunda kaldım.

Zihnimin daha alçak bir düzleminde, kuluçka odasındaki gölgenin bozguna uğradığını hissettim. Hâliyle gitmesine izin vermek zorunda kaldım.

Işık ve rüzgâr birlikte güç kazanıyordu. Derken göz ucuyla, tavandaki delikten süzülerek inen bir şeyin dumanlı, turuncu gökyüzü diskinin önünü kapattığını gördüm.

O anda tavandaki deliğin oradan bir ses çınladı: "Mülküme izinsiz girmek ha! Hırsız! Defol kütüphanemden!"

Rüzgâr sesle birlikte kükreyip beni dörtayak üstüne düşürdü.

Acele et, evlat! Bentham'ın sesi yine kafamın içindeydi. *Bizi buldu!*

Bütün içgüdülerim dönüp kaçmam için, rüzgârın beni kapıya doğru savurmasına izin vermem için haykırıyordu ama kendimi emekleyerek ilerlemeye zorladım. Çok geçmeden Caul aşağı doğru süzülmeye başladı. Artık devasaydı; öyle ki göçük çatıdaki deliğe güçlükle sığabildi. Delikten ilk geçen güçlü rüzgârların estiği ve ruh havuzunun ortasındaki mavi ışık huzmesinde biten –ya da başlayan– kuyruğu oldu. Hayır; bu hortum en başından beri, salona ayak bastığımdan beri buradaydı ama şimdi süratle esip gürleyerek dış dünyadan yere iniyordu. Ruh havuzu Caul'ün kaynağı, beslendiği pınardı ve bu rüzgâr kordonuyla ona göbekten bağlıydı.

Derken yukarıdan sağır edici bir çatırtı geldi. Çatının birazı daha yıkılırken yukarıdan koca kaya parçaları yağdı. Ardından Caul'ün kolları ve parmakları örümcek edasıyla duvarlardan aşağı inmeye başladı.

Havuzun kenarına vardım ve sürünerek taş duvarı aştım. Bronwyn'in odanın diğer tarafından haykırdığını, adımı seslendiğini duyabiliyordum.

Fakat durup ona cevap veremez ya da yapmakta olduğum şeyi düşünemezdim. Bir anlığına bile şüpheye düşmeyi göze alamazdım.

Ruhlar yanıp sönen, parlak mavi damarlar halinde etrafımı sardılar. Ellerimi çanak gibi yaparak sıvının avuçlarıma dolmasına izin verdim, sonra ellerimi dudaklarıma götürdüm. Ve içtim.

Hiçbir şey hissetmedim. Dönüşmedim. Hiçbir şey olmadı.

Caul artık içeri girmeyi başarmıştı ve devasa vücudu mağaranın üst yarısını dolduruyordu. Bronwyn de yaklaşıyordu. Sırtını hortuma vermiş, iri cüssesiyle rüzgâra karşı siper olduğu diğerlerini kollarının arasına almış, geri geri yürüyordu.

Ellerimi havuza daldırıp tekrar içtim.

Caul kükredi. Bir şeyler söylediyse bile –*Alma! Ne hoş bir sürpriz!* tam tarzına uygun olurdu– çıkardığı sesler anlaşılmazdı. Boynumu uzatıp ona baktığımda ellerini kaldırıp o korkunç parmaklarını açtığını gördüm. Ardından piton kalınlığındaki parmaklarının her biri kıvrılarak belime dolandı. Bir anda kendimi havada uçarken buldum.

Dünya önce bulanıklaştı, sonra tepetaklak oldu ve en nihayetinde döndü. Güm diye sert zemine çarptım ve köşeye kadar sürüklendim. Bir nefesliğine dünyam karanlığa gömüldü.

Bu darbeden sağ kurtulmamalıydım. Kemiklerimin kırıldığından emindim. Fakat bir an sonra başımı tekrar kaldırabildim. Ve arkadaşlarımın Caul'ün elinde olduğunu gördüm. Uzun parmaklarının dokunaçları tarafından sarmalanmış vaziyette havada öylece asılı duruyorlardı. Emma, Bronwyn, Hugh ve Bayan Peregrine—

Şiddetli bir soğuk beni ele geçirdi. Ciğerlerime korkunç bir ağırlık çöktü. Görüşüm bulanıklaştı ve gözlerim yine kararmaya başladı. Kusmak için öne eğildim.

İşim bittiğinde başımı kaldırdım ve Caul'ün eğilerek bana sırıttığını gördüm. Devasa ellerinden tekiyle arkadaşlarımı tutuyordu. Canları yavaş yavaş vücutlarını terk ettiğinden gevşemişlerdi. Caul'ün diğer eli boştu. Derken onu yumruk yapıp var gücüyle bana doğru savurdu.

Beni elinin tersiyle odadan defetti. Uçarak kapı boşluğundan geçtim, iki salonu birbirine bağlayan dehliz boyunca yerlerde sürüklendim ve kendimi yine kuluçka odasında buldum.

Bir an için serseme dönmüş hâlde yerde öylece yattım. Başımı tekrar kaldırdığımda odada benden başka biri daha vardı. Bir de tuhaf, solgun bir ışık.

Bu bir kızdı. Dudaklarının arasından üflediği göz kamaştırıcı bir ışık huzmesinin rehberliğinde ilerliyordu.

Noor.

Ayağa kalk, diye buyurdum kendi kendime ve paramparça olması gereken vücudum her nasılsa sözümü dinledi. Acı hissetmiyordum. Tek hissettiğim şey soğuk, ciğerlerime baskı yapan muazzam ağırlık ve midemdeki kasılmaydı. Bacaklarımın vücudumun ağırlığını kaldırmasıyla ben de ayağa kalktım. Yükseldim, yükseldim, yükseldim. Akıl karıştırıcı bir an boyunca ayaklarımın yerden kesildiğini, Olive gibi havada süzüldüğümü sandım ama sonra başımı önüme eğip bacaklarıma baktım. Bir terslik vardı, fazla uzunlardı, sanki başka birine aitlerdi...

Noor bana bakıyordu fakat kafasını geriye atıp boyumu idrak edince korkuyla sindi. Adını söylemeye çalıştım ama sözcük ağzımdan feryat şeklinde, tiz bir inilti şeklinde çıktı.

Böylelikle neye dönüştüğümü anladım.

Onu öldürmek için yanıp tutuşmuyordum. İlkel sürüngen beyni düşüncelerimi ele geçirmemişti. En azından kafamın içinde hâlâ kendimdim.

Diz çöküp alnımı yere dayadım. Bu bir davetti.

Öyle ya da böyle kim olduğumu anlamış olmalıydı çünkü rüzgârın onu bana doğru itmesine izin verdi, ardından sırtıma bindi.

Ağzımı açtım, uzun dillerimden birini çıkardım ve onunla Noor'u belinden sıkıca kavradım.

Sırtımda Noor'la koşarak salona daldım ve Caul bizi birlikte gördüğünde fare görmüş bir fil edasıyla dehşet içinde şaha kalktı. Rüzgârını şiddetlendirdi. Bu da beni biraz yavaşlattı ama yepyeni bir gücün uzuvlarımı ve gövdemi dalga dalga ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Başımı önüme eğdim, Noor'un beline doladığım dilimi sağlamlaştırdım ve güçlükle ilerlemeye koyuldum.

Noor'a seslenmeye, Bentham'ın bana anlattıklarını onunla paylaşma-

ya çalıştım ama insan sesi çıkaramıyordum ve sözcükler gırtlağımdan yükselirken tiz bir çığlık hâlini alıyordu.

Derken Bentham'ın sesi, gerçek sesi sadece zihnimde değil, kütüphanenin ana salonunda da yankılandı—

"Işığını em! Dibine kadar!"

Tam ruh havuzuna varmıştım ki Caul bir kere daha sillesini indirdi. Ayaklarım yerden kesildi ama zemine çarpıp Noor'u ağırlığım altında ezmeden kırbaç misali savurduğum diğer iki dilimi Caul'ün koluna dolamayı başardım. Havada ona doğru savrulduk. Böylelikle devasa koluna tutundum.

Noor ona doğru bir yumruk salladı ve Caul'ün gövdesinden bir mavi ışık şeridi eksildi. Bunun üzerine Caul öfkeyle kükredi ve kolunu sallayarak bizden kurtulmayı denedi. Ne var ki dillerim lastik gibiydi ve ne zaman bizi çekiştirse ona şak diye geri yapıştık. Noor ona doğru bir pençe daha savurup ışığının birazını daha koparıp aldı ve ardından ağzına tıkıştırdı.

Caul diğer elini boşa çıkarmak için arkadaşlarımı bıraktı.

"Bir tanrıyı öldüremezsin!" diye gürledi. "Sen bir hiçsin, kehanetin hiçbir önemi yok!"

Yine de Noor ellerini savurdukça sanki yanmış gibi suratını buruşturup acı içinde uluyordu. Üstelik Noor ışığını avuç avuç ağzına tıkıştırdıkça loşlaşıp ufalıyordu.

Caul tutunduğumuz kolunu kaldırdı ve yemek masası kadar büyük diğer elini bize doğru salladı. Devasaydı, hantaldı ve ağırdı. Hâliyle o bizi ezip jöle kıvamına getiremeden kolunu bıraktım. Havayı döverek on beş metreden ruh havuzuna düştük. Alacağımız darbeyi dillerimle hafifletmek için Noor'u bıraktım. Neyse ki burnu bile kanamadan suya yuvarlandı.

Bu havuz Caul'ün ışığının kaynağıydı ve Noor ışığı koca yudumlar halinde içmeye başladı. Eğer Caul'ün ayakları olsaydı onu ezip geçerdi ama yalnızca elleriyle kolları vardı ve onlar da Noor yaşam gücünü emdikçe küçülüyorlardı. Çatıdaki delikten girdiği anki hâlinin yarısı kadar kalmıştı ama korkutuculuğundan hiçbir şey kaybetmemişti. Hâlâ koskocaman olan ellerinin ikisini birden savurdu. Biriyle Noor'u kıskıvrak yakaladı. Diğeriyleyse bana sertçe vurdu. Öyle ki uçarak havuzun kenarına çakıldım.

Noor'un çığlığını duydum. Müdahale etmeye çalıştım ama tek yapa-

bildiğim kafamı kaldırmaktı. Caul'ün onu ağzına götürdüğünü gördüm. Caul tarafından yaşam enerjisi emilirken bile Noor hâlâ devasa ellerindeki ışığı ve çevresindeki mavi ışık sütununu avuçluyordu.

"Bana ruhumu geri veeeeer!" diye haykırdı Caul, Noor'u tıpkı bir atıştırmalık gibi açık ağzının üstünde sallandırırken.

Noor, Caul'ün elinde hamur gibi gevşemişti. Ayağa kalkmaya yeltendim ama dillerimin gücünü bir türlü toplayamıyordum.

Tam Caul onu ağzına atacaktı ki Bayan Peregrine kuş suretinde Caul'e doğru dalışa geçerek pençeleriyle yanağını yırttı. Caul ona dönerek avazı çıktığınca bağırdı.

"Sırada sen varsın, küçük kardeş—"

Derken kesif bir arı bulutu ağzından içeri dalarak gırtlağından aşağı indi. Ve aslında bilincini kaybetmemiş olan, sadece numara yapan Noor elini uzatıp Caul'ün gözlerindeki ışığı çaldı.

Kör kalan Caul boğulurcasına sesler çıkararak onu elinden bıraktı. Bu defa Noor daha yüksekteydi, neredeyse göçük tavanla aynı hizadaydı ve o kadar yüksekten sığ suya düşmek muhtemelen onu öldürürdü. Onu havada yakalamak için dillerimi savurarak düşeceği yere doğru süratle koştum ve suya birlikte yuvarlandık.

Caul ortalığı birbirine katıyor, havuza körlemesine yumruklar savurarak hâlâ Noor'u öldürmeye çalışıyordu. Noor ise hiç vakit kaybetmeden Caul'ün ışığını avuçlamaya devam etti. Birkaç avuç ve birkaç yudumdan sonra Caul iyiden iyiye küçülerek sirklerde sahne alan alelade devler kadar kalmıştı. Göremiyordu, arılar soluğunu kesmişti ve ışığı sönmeye yüz tutmuştu. Şimdi Noor'un içinde olan ışık her gözeneğinden öylesine parlıyordu ki ona bakmak neredeyse imkânsızdı.

Caul'ün rüzgârı dinerek hafif bir melteme dönüşmüştü. Hâliyle onu alttan destekleyecek hiçbir şeyi kalmadığından Caul'ün gövdesi havuzun taşlarına dayanıp öylece kaldı ve yere serilen uzun kolları kopmuş elektrik hatları gibi seğirmeye başladı.

Arkadaşlarım havuzun etrafını kuşattılar. Noor ölümcül darbeyi indirmeye hazırlanarak Caul'e yaklaştı. Caul konuşmayı, merhamet dilemeyi denedi ama boğazı hâlâ tıkalıydı ve vızıltıyla hırıltı karışımı bir sesten fazlasını çıkaramadı.

Alnının ortasında son bir mavi ışık beneği kalmıştı.

Noor yalpaladı. Bir dilimle onu düşmeden yakaladım.

"İçimde... tutamıyorum..." Istırap yüklü bir nefes aldı.

Caul yüzünden zayıf düşmüştü, şimdiyse ışıkla öyle çok dolmuştu ki patlamak üzereydi. Şu anda neler çektiğini ancak Tanrı bilirdi.

"Son bir yudum!" diye feryat etti Bronwyn.

Havuzu aşıp Caul'ün yanına gitmesine yardım ettim. Tam ona ulaşmıştık ki Noor tek elini dilime koyup itti. "Bunu tek başıma yapmalıyım."

Onu bıraktım. Tek başına sarsak bir adım attı, sonra bir tane daha. Ve Caul'ün önünde durdu.

Caul ölümünü bir parça haysiyetle karşılamak istercesine büyük bir gayretle kafasını kaldırdı.

Noor tek parmağıyla Caul'ün alnındaki ışığı aldı.

"Cehenneme kadar yolun var," dedi ve ardından ışığı ağzına tıkıştırıp yuttu.

Caul'ün teni gevrekleşmeye, pul pul dökülmeye başladı. Bağrında delikler açıldı ve Hugh'nun arıları bir kül bulutu içinde göğsünü terk ettiler.

Caul kurbağalarınkini andıran bir sesle son sözlerini söyledi. "Öleceksem... seni de yanımda götüreceğim."

Kolunu Bayan Peregrine'e doğru uzattı. Ve Bayan Peregrine kanatlarını tek bir kez çırparak onu toza çevirdi.

Caul gitmişti.

Görünüşe bakılırsa içinde bulunduğumuz mağaranın akıbeti de onunkiyle aynı olacaktı. Ayaklarımızın altındaki zemin sarsılıyordu ve göçük tavandan kurtulan kayalar yuvarlanarak tepemize yağmaya başlamıştı. Bir tanesi az ötemizdeki havuza düşerek hepimizi buz gibi bir su dalgasıyla ıslattı.

Bayılmanın eşiğindeki Noor bana doğru yalpaladı. Bronwyn'le birlikte onu kollarından tutup çekerek ruh havuzundan çıkardık. Ardından Emma ve Hugh'yla birlikte doğrudan dışarı açılan duvardaki devasa açıklığa koştuk. Hâlâ kuş suretinde olan Bayan Peregrine en öndeydi.

Uçurumun kenarına doğru koşuyorduk. Başka seçeneğimiz kalmamıştı; Kütüphane arkamızda çöküyordu. Uçurumun ötesindeyse dalgaların dövdüğü koca taşlarla kapkaranlık bir denizde son bulan sarp kayalıklardan başka hiçbir şey yoktu. Bayan Peregrine, Abaton'dan başka bir çıkış yolu bulma umuduyla boşlukta öylece süzülüyordu.

Derken Noor yıkılan Kütüphane'den yükselen sağır edici gürültüleri bastırarak, "Bırakın beni! Geri çekilin!" diye bağırmaya başladı. Ben daha neler olduğunu anlamadan elimizden kurtuldu ve uçurumun kenarına doğru koşmaya koyuldu.

"NOOR!" diye haykırdı diğerleri ama Noor çoktan durmuş ve dizlerinin üstüne çökmüştü. Büyük bir öğürtüyle boşluğa gümüş ışıltılı mavi bir ışık kusmaya başladı; öyle parlaktı ki birkaç adım geriye savrulduk, öyle parlaktı ki diğerleri olan biteni yalnızca araladıkları parmaklarının arasından izleyebiliyordu.

Noor sarsılarak kustukça kustu. Bir noktadan sonra patlayacağından korkar oldum. En nihayetinde her şey sona erdiğinde topuklarının üstünde öne arkaya sallandı. Tükenmiş hâldeydi. Caul'ün ruhunun son huzmeleriyse rüzgârda ve siyah okyanus akıntıları arasında dağılıyordu.

Ardından Noor yere yığıldı.

Yanına koştuk. Kollarımı altından geçirip onu kucakladım. Gözleri camsı ama açıktı ve bana baktı. Konuşmayı denedim ama yapamadım. Hâlâ bir gölgeydim.

"Parlıyorsun. Ondan senin içinde de var," dedi bana.

"Tanrım," dedi gözyaşlarına boğulmak üzere olan Emma. "Ah, Jacob, sen ne yaptın?"

"Bizi kurtardı," dedi Noor bitkinlikle.

"Asıl *sen* kurtardın," diye diretti Hugh.

"İndir beni," dedi Noor. Dikkatlice dediğini yaptım. Titrek bacaklarının üstünde yalpalayarak bana döndü. "Aç ağzını."

Dillerime hâkim olmaya özen göstererek ağzımı açabildiğim kadar açtım.

Elini jilet gibi keskin dişlerimin arasından geçirerek kolunu dirseğine kadar ağzıma soktu. Bir an sonra elini çekip çıkardığında benliğimi istila eden soğuğun yavaş yavaş azaldığını hissettim. Elinde mavi renkli, parlak bir ışık topu tutuyordu. Onu ağzına attı, gözlerini yumdu, sonra dönüp geri kalanıyla birlikte uçurumdan aşağı tükürdü.

Ve Bayan Peregrine'in çığlıkları eşliğinde ayaklarımızın altındaki uçurum çöktü.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Uzun bir süre sadece karanlık, uzaklardan gelen bir gök gürültüsü ve düşmenin verdiği baş dönmesi vardı. Uzun süre bu saydıklarımdan ve karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Ta ki gök gürültüsüne başka bir ses daha eklenene kadar. Rüzgârınki. Sonra yağmurunki de. Rüzgâr, gök gürültüsü, yağmur ve düşüş...

Bir süre sonra hislerimin teker teker geri dönmesiyle yine vücut buldum.

Göz kapaklarım titreyerek açıldı. Bulanık şekiller netleşti. Kalın, yeşil bir kumaş. Fırtınanın canına okuduğu, kirişlerden sallanan çiçek saksıları. Zangırdayıp çırpınan sineklikler.

Bu verandayı biliyorum. Bu yeşil zemini biliyorum.

Ne zamandır buradaydım? Kaç gündür? Zaman zihnime yine oyunlar oynuyordu.

"Jacob?"

Yattığım yerde dönüp doğruldum. Bunu yapabildiğime şaşkındım. Zihnim kafatasımın içinde çalkalanıyor gibiydi. Zaten oda da sağa sola sallanıyordu.

"Jacob!" Noor sendeleyerek görüş alanıma girdi, ardından yanıma çöküp koluma yapıştı.

Henüz tek bir sözcük telaffuz edebilmiş değildim. Islak, siyah saçı başörtüsü misali suratını çevrelemişti. Gözleri fal taşı misali açılmış, aranıyordu; konuşmak üzereymiş gibi dudakları hafifçe aralanmıştı ama tek kelime etmedi. Suratı sığ kesiklerle doluydu. Aniden içimden onu öpmek geldi.

"Sensin!" dedi.

"*Sensin*," dedim.

Bu defa ağzımda kelimeler şekillendi. İngilizce sözcükler.

"Hayır... yani demek istiyorum ki, Tanrım, gerçekten sensin! Sen...

sensin!" dedi Noor. Bana dokunuyor, gerçek olduğumdan emin olmak istercesine göğsümü, suratımı yokluyordu. "Işığını almanın işe yaraması için, sana zarar vermemesi için dualar ediyordum— bir dakika, acıyan bir yerin yok, değil mi?"

Bir gök gürültüsü ikimizi birden irkiltti. Sonra başımı önüme eğip kendime baktım. Pantolonum lime lime olsa da bacaklarım normal ebatlarındaydı. Dilimi ağzımın içinde oynattım. Tek bir taneydi.

Bendim.

Rahatlamadan yarı çıldırmış hâlde kahkahalar atarak ona sarıldım. "Hayattayız! İyiyiz!"

Bana sımsıkı sarıldı ve onu öptüm. Uzun, tatlı bir anlığına dünyada ikimizden başkası yoktu. Dudakları dudaklarımda, yüzü ellerimin arasındaydı. Fakat birbirimizden ayrılır ayrılmaz sorular zihnimize üşüştü.

Noor fırtınanın kasıp kavurduğu dışarıya baktı ve, "Hepsi bir rüya mıydı?" diye sordu.

"Rüya olamaz," dedim. "Şuraya baksana—"

Noor'un öldürdüğü hortlak gitmişti. Cesedinin olduğu yerde geniş, pas rengi bir leke vardı. Verandadaki sinekliğin ortasında koca bir delik göze çarpıyordu ve onu eve bağlayan alüminyum iskeletin yarısı kırık vaziyette bahçede öylece yatıyordu.

"Bunu o gölge yaptı," dedim.

"Peki ya ondan *sonra* olanlar?"

O anda aklıma korkunç bir ihtimal geldi. Ya sığınaktan tetiklediğimiz patlama yüzünden bayıldıysak ve yeni yeni kendimize geliyorduysak?

Ya büyükbabamın evinden hiç ayrılmadıysak ve her şeyi sil baştan yaşayacaksak? Yinelenen bir kâbus. *Tanrım. Adlandırmakta bile zorlandığım onca dehşet.*

Derken evin içinden gelen bir çarpma sesi duyduk ve yerlerimizden sıçradık.

"İsa aşkına," dedi Noor, "ya bu—"

"Orada," diye tısladım dışarıya işaret ederek.

Ormanın hududunda yürüyen biri vardı.

"*Silah!*" diye fısıldadım. "*Ne bulursan al – ne olursa.*"

İkimiz de farklı yönlere doğru atıldık, çarpıştık ve çuval gibi yere yığılıverdik.

"Jacob! Noor!"

Emma koşarak evden verandaya çıktı.

"Emma?" diye bağırdı ağaçların arasında dolanan genç adam, ardından o da verandaya doğru koşmaya başladı.

"Hugh!" diye bağırdı Emma.

Derken Bronwyn, Bayan Peregrine'le birlikte kapıdan çıktı. Bayan Peregrine insan suretine dönmüş ve sırtına eskiden babaanneme ait olan bir bornoz geçirmişti. Bir an sonra birbirimizi yeniden görmenin verdiği mutluluk sarhoşluğuyla yerde kucaklaşıyorduk.

"Ne oldu?!" diye sordu Hugh. "Caul'ü öldürdük mü, öldürmedik mi?"

"*Bu* oldu," dedi Emma ve cebinden çatlak, isten kararmış bir kronometre çıkardı. Tahliyematik. "Abaton'a açılan döngü kapısından geçmeden önce Millard bunu elime tutuşturdu. İhtiyarın bunu kaybettiğiyle ilgili yalan attığını ve çalıştırmayı başardığını söyledi. Caul belirir belirmez düğmeye bastım ve beş dakika sonra..."

V'nin kronometresi bizi bir kere daha kurtarmıştı. Yaşıyorduk. Ve *Florida*'daydık.

"Yani... Caul öldü mü?" diye sordu Bronwyn. "Kazandık mı?"

Bayan Peregrine gülümsedi. "Evet. Kazandık." Hepimizi kollarının arasına alırken yanlışlıkla kafalarımızı tokuşturdu. "Ah, evlatlarım, evlatlarım, evlatlarım. Atalarımız üzerine yemin ederim ki şu günden sonra hiçbirinizi asla ama *asla* gözümün önünden ayırmayacağım."

"Benim anlamadığım bir şey var," dedi Emma. "Caul Arka Bahçe'deki kalkanımızın dışındayken nasıl oldu da peşimizden Ruhlar Kütüphanesi'ne gelebildi?"

"Kardeşim sonsuza dek Kütüphane'ye bağlıydı," dedi Bayan Peregrine. "Görünüşe bakılırsa Murnau onu dirilttiğinde tek yapabildikleri tasmasını gevşetmek olmuş. Hem de *epeyce*. Canının istediği yere gitmesine yetecek kadar. Fakat bir parçası hep buradaydı ve Jacob Kütüphane'ye adımını attığında geri kalanı çabucak geri döndü." Bayan Peregrine bana döndü. "Oraya o şekilde dalarak ziyadesiyle tedbirsizlik ettin."

"Noor, Caul'ün karşısına tek başına çıkacaktı. Ona yardım etmek için bir şeyler yapmak zorundaydım."

"*Sen* de Noor'u korumak için Caul'ün karşısına tek başına çıkmaya karar verdin, öyle mi?"

"Orada beni bekliyor olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti."

Bronwyn ürperdi. "Seni o şekilde görmek korkunçtu."

"Dürüst olmam gerekirse bence çok havalıydı," dedi Hugh. "Gerçi hâlâ gölge olmadığına memnunum." Bana yandan çarklı bir bakış attı. "Değilsin, değil mi?"

Güldüm. "Belli ki değilim."

"Görünüşe bakılırsa Bayan Pradesh yudumladığın ruhu iyice içine nüfuz etmeden söküp almayı başardı," dedi Bayan Peregrine. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"*Noor* için Tanrı'ya şükürler olsun," dedim. "Bu dört gözle beklediğim bir gelecek değildi."

Emma, Noor'a döndü. "Bizleri kurtarmak için canını feda etmeye hazırdın. Teşekkür ederiz."

"Benim yerimde olsanız siz de aynı şeyi yapardınız," dedi Noor.

"Galiba yapardım. Ama ben bu insanları senden bir ömür daha uzun zamandır tanıyorum."

Noor'un omuzları yükselip alçaldı. Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Hadi, sizi en nihayetinde dinlenebileceğimiz bir yere götürelim," dedi Bayan Peregrine ayağa kalkarken. "Diğerleri bizi Jacob'ın evinde bekleyecekti. Bizi gördüklerine çok sevineceklerinden eminim."

"Tanrım, kim bilir akıllarından neler geçmiştir," dedi Bronwyn.

"Öldüğümüzü düşünmüş olmalılar," dedi Hugh.

Bayan Peregrine gülümsedi. "O hâlde gidelim de daha fazla yanlış fikre kapılmasınlar, ne dersiniz?"

Yağışlı havayı ya da üstümüzün başımızın hâlini umursamadan yağmurun altında kâh topallayıp kâh birbirimize omuz vererek ilerlemeye koyulduk. Biri büyükbabamın banyosunda açtığımız deliğin üstüne rüzgârda çırpınan mavi bir muşamba örtmüştü. Eğilerek bir polis kordonunun altından geçtik ve kapıları çala çala sokakta ilerledik. Ta ki evde olan bir komşu bulana kadar. Bayan Peregrine adamın hafızasını silerken koridordaki bir kâsenin içinde komşunun arabasının anahtarlarını buldum ve adamın arabasını ödünç aldık.

Arabayı ben kullandım. Şehir merkezinden ve Needle Key köprüsünden geçtik, ardından evimin önüne geldik. Yolda fırtına dindi ve hava açtı. Bahçemde bekleyen koca bir kalabalık vardı. Doksan beş tuhaf ve on ymbryne. Bizi gördüklerine deli gibi sevindiler. Ben daha arabayı park edemeden bizi tanıdılar ve sevinç çığlıkları eşliğinde üzerimize hücum ettiler.

Herkes neler olduğunu öğrenmek istiyordu ama hikâyemiz ayaküstü anlatılamayacak kadar uzundu ve polislerin çıkagelmesinin an meselesi olduğundan endişeleniyordum. Şu noktada ne kadar küçük olursa olsun daha fazla sorunla baş edebilecek enerjim yoktu. Şimdilik tuhaflar Caul'ün öldüğünü ve güvende olduğumuzu öğrenmekle yetinmeliydiler. Kısa süreliğine bir gölgeye dönüştüğümü bilmelerine lüzum yoktu. Neyse ki o ana şahit olan arkadaşlarım tek kelime etmem gerekmeden bunun aramızda kalmasının en iyisi olacağını anladılar.

Bu noktada herkesin derhal Arka Bahçe'ye döneceğini varsaymıştım ama oraya dönmek yerine ymbryneler herkesi evimin arka bahçesine toplayıp bir duyuru yaptılar.

"Sizlere çok güzel haberlerimiz var," dedi Bayan Peregrine. "Onca zahmetli çalışmanın ardından sıfırlama reaksiyonunu kusursuz hâle getirmeyi başardık. Yani isteyen herkes iç saatini sıfırlayabilecek."

Kalabalık şaşkınlıktan donakaldı. Bayan Peregrine'den söylediğini tekrarlamasını istediler. Herkes doğru duyduğuna ikna olduğunda arka bahçemiz sevinç nidalarıyla çınladı. Hugh, Fiona'yı kucakladığı gibi dönmeye başladı. Sakinliğiyle bilinen Ulysses Critchley bahçemizdeki palmiye ağaçlarından birinin yarısına kadar tırmanıp kendince bir şarkı tutturdu.

Arkadaşlarımla birlikte Bayan Peregrine'e koştuk.

Millard'ın nefesi kesilmişti. "Ama nasıl başardınız?"

"*Kardeşim Bentham sayesinde*," dedi Bayan Peregrine alçak sesle. "Dün gece Caul'ün eve yaklaşması sayesinde o da yaklaşma fırsatı bulmuş ve lavabonun penceresinden Perplexus'a görünüp aradığımız yanıtı kulağına fısıldamış. On iki yerine on ymbryne gerektiren azıcık değiştirilmiş bir efsun."

"Peki bunun bir dümen olmadığından emin misiniz?" diye sordu tek koluyla Fiona'ya sarılmakta olan Hugh.

"Kısa süre önce diğer ymbryneler efsunu Bayan Babax'ın ne yazık ki artık kimsenin yaşamadığı eski döngüsünde test ettiler. Ve *işe yaradı.*"

"Ve?" Dogface gür sesiyle konuşmamızı bölerek araya girdi. "En erken ne zaman yapabiliriz?"

"Şimdiye ne dersin?" dedi Bayan Peregrine yüksek sesle ve bahçedeki herkes yine sevinç çığlıklarına boğuldu. En nihayetinde bugün özgürlüklerine kavuşacaklardı. Burada bulunup zaferin –ya da sıfırlamanın– tadını çıkaramayan yegâne tuhaflar ise Amerikalı klan liderleriydi.

Derken paniğe kapılmama neden olan bir düşünce aklımdan geçti. Bayan Peregrine arkasını dönmüş, Bayan Wren'le konuşuyordu ama omzuna dokunduğumda ve suratımdaki endişeli ifadeyi gördüğünde ondan izin istedi.

"*Bu* döngüyü çökertecek misiniz?" diye sordum.

"Bu döngüyü yaratmakla belki de küstahlık ettim. Elimizde çok fazla döngü kalmadı."

"Mahallem yerle yeksan olmaz, değil mi?"

Gülümsedi. "Hayır. Tahrip edici olmayan bir yıkım olacak. Ne var ki cep döngüsünü yok ettiğimizde buraya rahatça dönemeyeceksin. Belki de bu yere... bağlılığını hafife almışımdır. Eğer cep döngüsünün kalmasını istersen diğer ymbrynelerle alternatifleri değerlendirebiliriz."

Etrafıma bakındım. Eski evime, eski kasabama. Sanki bahçeleri son derece garip görünümlü yabancılar tarafından istila edilmemiş gibi arka verandalarında oturmuş, dalgın dalgın Lemon Bay manzarasının tadını çıkaran annemle babama. Anlaşılan ymbrynelerden biri hafızalarını tekrar silmişti.

"Hafife almadınız," dedim. Başımla annemle babama işaret ettim. "Ama onlara veda etmek için birkaç dakikaya ihtiyacım olacak."

"Beş dakikan var. Başlamak üzereyiz."

"Bu kadarı yeterli olacaktır."

Bayan Peregrine bana arkasını dönüp Perplexus'a katılınca çimenlikten verandaya doğru yürüdüm. Annemle babam minderli bir bankın iki ucunda oturuyordu. Hemen yanı başlarına, verandanın tırabzanına tünedim. Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Size söylemem gereken bir şey var."

Bana bakmadılar bile. Parmaklarımı şaklattım. İstiflerini bile bozmadılar.

Böylesi daha iyiydi. Canımın istediğini söyleyip arkama bakmadan çekip gidebilirdim ve beni şimdiye dek kırdıklarından daha fazla üzemezlerdi.

"Artık size kızgın olmadığımı bilmenizi istiyorum. Uzunca bir süre size öfkeliydim ama üstesinden geldim. Benimle ne yapacağınızı bilemediniz. Zaten nasıl bilecektiniz ki? Sizler tuhaf değilsiniz. Duyduğuma göre hiçbir ebeveyn neyle karşı karşıya olduğunu anlamazmış. Bana kalırsa daha çok gayret gösterebilir, daha açık fikirli olabilirdiniz ama olan oldu artık. Böyle olacağını öngöremezdiniz. En azından Emma'nın ailesinin yaptığı gibi beni bağlayıp sirke satmaya çalışmadınız." İç çektim. Yaptığım beni duymayan zombilerle konuşmaktan farksız olduğundan kendimi aptal gibi hissediyordum.

Bahçedeki tuhaflar ışıltılar saçan cep döngüsünün girişinde toplanmışlardı. Tüm ymbryneler el ele tutuşup çember yapmıştı. Hatta Francesca'nın yardımıyla tekerlekli sandalyesinden kalkıp güçlükle ayakta duran Bayan Avocet de aralarındaydı.

Onlara katılmak için yanıp tutuşuyordum ama annemle babama döndüm. Beni duyamıyor olsalar bile söylemem gereken başka şeyler de vardı.

"Bir karar verdim. Büyükbabam öldüğünden ve tuhafların dünyasına adımımı attığımdan beri birkaç defa gidip geldim. Sizinle yarı zamanlı yaşayabileceğimi, iki hayatımı birden götürebileceğimi zannettim. Ama olmadı. Ne benim için ne de sizler için. Yani burada oturmuş, salyalarınızı akıtıyorsunuz. Hafızalarınız o kadar sık silindi ki muhtemelen kendi doğum günlerinizi bile unutmuşsunuzdur. Veya benimkini. Diyeceğim odur ki... Gidiyorum ve geri dönmeyeceğim. Burası benim yuvam değil."

Babamın iç geçirmesiyle irkildim. "Sorun değil, şampiyon," dedi ruhsuzca. "Seni anlıyoruz."

Az kalsın tırabzandan düşecektim. "Gerçekten mi?"

Hâlâ bön bön Lemon Bay'e bakıyordu. "Bir tekne satın alacağız. Değil mi tatlım?"

Suratında en ufak bir ifade olmayan annem ansızın ağlamaya başladı.

Bir mengene âdeta göğsümü sıkıştırıyordu. "Anne. Yapma."

Boş boş bakan gözlerinden usulca süzülen gözyaşlarını görünce tırabzandan kayarak indim, yanına oturdum ve ona sarıldım.

"Oğlum," dedi alçak sesle. "Küçük oğlum." Kolları iki yanında gevşekçe durmaya devam etti.

Anneme uzun uzun sarılarak orada öylece oturdum. Arkadaşlarım çimenliğin kenarından bana kaçamak bakışlar atıyordu. Ymbryneler tekinsiz, hararetli bir şarkı tutturmuşlardı ve her dizede seslerini biraz daha yükseltiyorlardı. En sonunda annem ağlamayı kesti. Tekrar konuşmadı. En nihayetinde onu bıraktığımda gözleri kapalıydı. Omzumda uyuyakalmıştı.

Onu minderli banka yatırıp başının altına bir de yastık koydum. Sonra babamın yanına gittim. Bir noktada ayaklanmış ve yanından geçtiği tuhaflara tek bir bakış bile atmadan iskelenin ucuna dek yürümüştü. İskelede sırtüstü uzanmış, ayakkabılarını çıkarmadan ayaklarını suya sokmuş, boş boş bulutlara bakıyordu.

Gölgem üzerine düştü. "Elveda, baba. Arada sırada da olsa denediğin için teşekkür ederim."

"Elveda, baba," diye yanıtladı. Gözleri yuvalarının içinde ters döndü.

Benimle dalga mı geçiyordu? Yoksa bir anlığına büyükbabamla konuştuğunu mu sanmıştı?

Yanından ayrılmak için arkama döndüm.

"İyi şanslar, Jake."

Durdum. Tekrar ona döndüm. Dosdoğru bana bakıyordu. O anda hem aramızda milyonlarca kilometre varmış gibi hem de ona hiç olmadığım kadar yakın hissettim.

Dudaklarım aralandı ama boğazım kurumuştu. Başımı aşağı yukarı salladım.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Gitme vakti gelmişti. Ben oradan uzaklaşırken babam arkamdan baktı. Cep döngüsünden yayılan parıltı genişlemiş ve aynadan yansıyan güneş gibi göz alıcı bir parlaklığa ulaşmıştı. Dahası dengesizce havada dalgalanıyordu.

Ymbryneler vesayetleri altındakileri üçlü gruplar halinde kapıdan

geçirdiler. Arkadaşlarımla bahçenin kenarında bekledik; Fiona dışında hiçbirimizin sıfırlanmaya ihtiyacı yoktu.

Fiona döngü kapısından geçen ve sıfırlanmaya muhtaç olan son tuhaftı. Arkadaşlarım onu takip ettiler, Bayan Peregrine dışındaki ymbryneler de arkadaşlarımın peşinden gitti.

Bayan Peregrine yürüyerek yanıma geldi. "Günün birinde senin için yine bir cep döngüsü yaratabilirim. Tabii istersen."

Ona bakıp minnetle gülümsedim. Sonra kafamı iki yana salladım.

"Teşekkürler ama isteyeceğimi hiç sanmıyorum."

Başıyla onayladı. Ardından oradan ayrılan son kişi olmak istediğimi sezmiş olacak ki döndü ve kapıdan bensiz geçti.

Birkaç saniye sessizce bekledim. Nemli bir meltem esti. Burada kalmak içimden gelmiyordu. En ufak bir pişmanlık sızısı yoktu. Döngünün ışıltılı girişine ulaştığımda babama son defa el sallamak için elimi kaldırdım. Karşılığında o da kendininkini kaldırdı ama suratındaki ifade öylesine boştu ki bunu istemsizce yapıp yapmadığını merak ettim.

Bir duygu tufanını bastırarak kapıdan adımımı attım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Bayan Avocet şafak sökerken öldü. Uzun süredir çetin bir savaş veriyordu ama artık yorgun düşmüştü ve mücadele edecek dermanı kalmamıştı. Son nefesini genç kızlıklarında eğittiği ymbryne kız kardeşleriyle sevgili Francesca'sının kollarında verdi. Son sözleriyse Emerson'dan bir alıntı oldu: "Hiçbir şey ölmez: insanlar ölü taklidi yapar, uyduruk cenaze törenleri düzenleyip matem yüklü ölüm ilanları verirler ama işte, orada yepyeni, garip bir kılıkla sapasağlam vaziyette bir pencerenin önünde durur, manzarayı seyrederler."

Daha önce hiçbirimiz ymbryne cenazesine şahit olmamıştık. O gün üç tane birden düzenlendi. Ne toprak kazıldı ne birileri gömüldü, ve ymbrynelerin açık talimatları üzerine tek bir damla gözyaşı dökülmedi. Bayan Avocet, Bayan Babax ve V ince, beyaz kefenlere sarıldı. Bütün Arka Bahçe cenazeden ziyade kutlamaları andıran bir tören alayıyla, kâh eski dilde şarkılar söyleyip kâh tuhaf yeteneklerini sergileyerek ymbrynelerin naaşlarına eşlik etti. V'nin ymbryne olduğunu öğrenen bazıları şaşkınlıklarını gizleyemedi ama son birkaç gündür yaşadıklarımızla kıyaslandığında yaşadıkları küçük bir şoktu. Geçit törenimiz vaktiyle Şeytanın Arka Bahçesi'nin kurtçuk yetiştiricilerinin yapımıyla nam saldığı iğrenç bir içkinin ana malzemelerinden biri olan azgın teke otunu tomurcuklandırmakta kullanılan küçük, taş bir yapıda son buldu. Gerçi binanın ne için kullanıldığının hiçbir önemi yoktu – bir ymbryne *bœlstedes*i için gerekli olan tek şey binanın mandallı kapılarının ve delikli bir çatısının olmasıydı ve bu binanın çatısı delik deşikti.

Kimse konuşma yapmadı. Son ymbryne de içeri yatırılıp kapı sıkıca kapatıldığında kalabalık binadan öyle uzağa kışkışlandı ki bir an için patlayacağını sandım ama öyle olmadı. Bayan Peregrine avazı çıktığınca şakıdı ve koskoca bir sığırcık sürüsü gökyüzünde daireler çizerek çatıdaki deliklerden içeri akın etti. İçeride muazzam bir patırtı oldu.

"*Ne yapıyorlar?*" diye fısıldadım Enoch'a.

"Kemiklerini temizliyorlar," diye yanıtladı. Gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "Toza dönüştürülüp ilaç yapımında kullanılacaklar. Ymbryne kemiklerinin pek çok kullanım alanı vardır ve onları israf etmek bir suçtur."

Bu gayet makuldü. Bir ymbrynenin ömrü sonsuz hizmetle geçerdi. Öldüklerinde bile yapacak bir işleri vardı.

Kuşlar teker teker çatıdan çıkmaya başladılar. Birkaç ymbryne ve stajyer ymbryne kapıya yaklaştı ve kemiklerin temizlendiğinden emin olmak için anahtar deliğinden içeri baktılar.

Bana yaslanan Noor'a döndüm. Gözleri kapalıydı.

"İyi misin?" diye sordum ona her zaman yaptığım gibi.

Elimi tuttu. Bir an sonra gözleri açıldı. "Yalnızca ona veda ediyordum. Umarım bu seferki son olur."

Sığırcık bulutu gökyüzüne yükselip sarı semalarda gözden kayboldu.

Arka Bahçe'de hâlâ yapılması gereken tonla iş vardı – düzenlenmesi gereken cenaze törenleri, temizlenecek, tamir edilecek ve tartışılacak daha onlarca şey – ama tüm bunlar bir gün daha, hiç değilse birkaç saat daha bekleyebilirdi. Hepimiz güzelce dinlenmeyi hak etmiştik. Aklımızın bir köşesinde yok edilme tehdidi olmadan gerçekten dinlenmeyi.

Kalabalık dağıldı. Herkes evlerine ve yatakhanelerine döndü. Ymbrynelerin toplu sıfırlamanın ardından olacağından korktuğunun aksine kimse döngü çıkışına ve şimdiki zamana akın etmedi. Bizi taciz eden hortlaklarla gölgeler ortadan kalkmışken ya da iç saatlerimiz yüzünden endişe duymamıza gerek kalmamışken bile dış dünyanın tehlikeleri şu anda hiçbirimizin yüzleşmeye hazır olmadığı kadar büyüktü.

Arkadaşlarımla birlikte Hendek Evi'ne yürüdük. Yüreklerimiz buruktu ama aynı zamanda mutluyduk da. Birlikte olmanın keyfini sürüyorduk. Biz kazanmıştık.

Bir asrı aşkın süredir sarf edilen gayretlerden sonra en nihayetinde Caul ve şeytani birliği yenilgiye uğratılmıştı. Artık tuhafların göğüs germesi gereken yegâne tehdit daha geniş kapsamlı, daha durgun ve daha eskiydi: Sıradanlar.

Bu tehditten korunmak her şeyden önce toplumumuzu şekillendiren en temel unsurdu. Yüzyıllar önce ymbryneleri döngüleri yaratmaya iten sıradanlardı. Sıradanlar gerçek tabiatımızı gizlememizin ve tuhaf becerilerin dış dünyada alenen sergilenmesinin ymbryne kanunlarıyla yasaklanmasının esas sebebiydi. Ymbryneler uzun yıllardır ifşa olmamızdan korkuyordu ve bunun önüne geçmek için sebatla uğraşıp didinmişlerdi. Fakat artık iş işten geçtiğinden daha iyimserdiler. Millard annemle babamın oturduğu evin arka bahçesinde tartışırlarken onlara kulak misafiri olmuştu: Yeterince zaman ve çabayla insanların bize dair algılarını değiştirebilirdik. Hafızalarını silmekten ziyade –zaten bu dünya nüfusunun yarısının hafızasının silinmesi anlamına gelirdi– uzun yıllar boyunca pes etmeksizin yapacağımız hayır işlerinin karşılığında günün birinde insanların bize iyi gözle bakmasını sağlayabilirdik.

Bu yakın zamanda olacak iş değildi. Hâliyle o gün gelene dek döngülere ihtiyacımız olacaktı. Ne gariptir ki döngülerde yaşayacağımızı düşünmek içimi rahatlatıyordu çünkü eski hayatımıza, sınırlarıyla tehlikelerini adımız gibi bildiğimiz eski yaşamımıza dönüyorduk.

Dünya tuhaflar için hiçbir zaman kolay bir yer olmamıştı ve değişeceği de yoktu. Ama bu bizim için yeterliydi. Şeytanın Arka Bahçesi bile yeterliydi. Arkadaşlarım yanımdaydı. Âşık oluyordum. Burada mutlu olabilirdim. El birliğiyle toplumumuzu sil baştan inşa eder, hiçbir nifak tohumunun filizlenemeyeceği bir şeye dönüştürebilirdik. Yıkılmaz bir şeye.

Sonuçta en başından beri birbirimizin asıl yuvası olmuştuk. Ve benim tek istediğim gerçek bir yuvaydı.

Hendek Evi'ne döner dönmez yataklarımıza devrilmeye başlamıştık ki Bayan Peregrine çıkageldi ve hepimizi mutfağa çağırdı. "Ayakkabılarınızı hemen çıkarmayın," dedi. "Sizinle paylaşmak istediğim bir şey var. Fakat burada olmaz."

Ser verip sır vermeden hepimizi Bentham'ın Arka Bahçe'nin diğer ucundaki evine sürükledi. Oraya vardığımızda merdivenleri tırmanıp Panoptidön'ün ağır hasar almış alt koridoruna çıktık. "Hepinizin bildiği

gibi," dedi tahtayla kapatılmış döngü kapılarının önünden geri geri yürürken, "Bayan Avocet'in kaybı en kısa zamanda doldurulması gereken bir boşluk yarattı. O bir devdi. Bir aslandı. Hiçbirimiz tek başımıza onun yerini dolduramayız. Bu nedenle Bayan Cuckoo'yla birlikte Baş Ymbrynelik görevini üstleneceğiz."

"Ne!" diye bağırdı Millard. "Bunun tarihte bir örneği daha yok!"

"Artık çetrefilli, yeni bir dünyada yaşıyoruz," dedi Bayan Peregrine, "ve eğitilmesi gereken genç ymbrynelerin sayısı her zamankinden çok olacak."

"O hâlde Ymbryne Akademisi'ni de mi beraber yöneteceksiniz?" diye sordu Emma.

"Bu doğru," dedi Bayan Peregrine.

"Ama müdiremiz olarak kalacaksınız, değil mi?" diye sordu Claire küçük ellerini yanaklarına koyarak.

"Elbette, tatlım! Eskisinden biraz daha meşgul olacağım ama siz hep benim vesayetim altında olacaksınız."

Claire mutluluktan resmen eridi.

"Bu stajyer ymbrynelerle başka bir yerde yaşayacağınız anlamına mı geliyor?" diye sordu Olive. "*Lütfen* bizi bırakmayın, Hanımefendi."

"Hayır, hayır— onlar bizimle yaşayacaklar. Hep birlikte olacağız. Ah, çocuklar, çok yanlış fikirlere kapıldınız."

"Ama o kadar insan Hendek Evi'ne sığmaz ki!" dedi dehşet içinde Horace. "Yani, hep birlikte olmamız harika ama—"

"Biraz sıkışık ve köhne bir yer, değil mi?" dedi Bayan Peregrine gülerek. "Hayır, kanatlarımızı açabilmek için genişçe bir yere ihtiyacımız olacak. Ayrıca eminim ki eski günlerdeki gibi kendinize ait yatak odalarınızın olması hepinizin hoşuna gider, yanılıyor muyum?"

"Evet! Milyon kere evet!" diye haykırdı Horace göz ucuyla Enoch'a bakarak. "Aramızda kimsenin aynı odada kalmaya zorlanmaması gereken birtakım insanlar var."

"Bizim için ne buldunuz?" diye sordu Olive herhangi bir ipucu yakalamak için Bayan Peregrine'in arkasına bakarak. "Başka bir döngü mü?"

"Umarım *tropik* bir yer değildir," diye homurdandı Enoch. "O tür havalara dayanamıyorum."

Çoğumuz ne yapacağımızı bilemez hâldeydik. Yaşanan onca hadiseden sonra Bayan Peregrine'in vesayeti altındakiler değişimden korkar olmuştu. Üstelik bu seferki büyük bir değişiklik olacağa benziyordu.

Bayan Peregrine homurtuların moralini bozmasına izin vermedi. "Bence gideceğimiz yerdeki hava durumu gayet hoşuna gidecek, Enoch. Bu taraftan."

Koridorun yeni kapıların takıldığı bir bölümüne geldik. Toplamda on taneydiler ve Bayan Peregrine sonuncusunun önünde durdu. Kapının üstünde ne bir pirinç levha ne de bir işaret vardı.

"Bu kapı nereye açılıyor?" diye sordum ona.

"Eğer söylersem hiçbir sürprizi kalmaz."

Gülümseyerek kapıyı itip açtı. Her zamanki yatağın, komodinin, gardırobun ve eksik dördüncü duvarın ötesinde yaz mevsiminin hüküm sürdüğü yemyeşil bir orman vardı. Herhangi bir yer, herhangi bir yıl olabilirdi. Odayı boylu boyunca arşınlayarak yaprakların arasından süzülen güneş ışığı beneklerinin altına adımımızı attık. Hoş bir esinti vardı ve dalların hışırtısı insanın içini ferahlatıyordu.

En önden Bayan Peregrine yürüyordu. "Hemen şurada bir patika var. Gerçi hâlâ tabela koyamadım. Sizin de görebileceğiniz gibi birkaç ayarlama yapmak zorunda kaldım..."

Ağaçların arasında onu takip ettik. Arkadaşlarım tabak kadar olmuş gözleriyle etrafa bakınıyor, gerginlik yüklü bir heyecanla fısıldaşıyorlardı. Nedenini pek bilemesem de aynı şeyi ben de hissediyordum.

"Perplexus bir süredir canla başla gizli bir proje üzerinde çalışıyordu," dedi Bayan Peregrine, "o bir çözüm bulana kadar sizinle paylaşmak istemediğim bir proje. Bazı döngüleri yeniden yaratmak için kullanılabilecekleri umuduyla birkaç yıldır döngülerin en temel parçalarını biriktiriyoruz. Tıpkı bir tohum ya da DNA bankası gibi—"

"Hanımefendi?" diyerek araya girdi Claire. Sesi tiz ve titrekti. "Bu orman neden bana böylesine... tanıdık geliyor?"

Bayan Peregrine kolunu uzattı. "Gidip kendi gözlerinle gör. Patika şuradaki ağaçların arasında."

Claire koşmaya başladı, sık yaprakların arasına daldı ve bir an sonra çığlığını duyduk.

Peşinden koştuk. Yeşilliklerin arasından çıktığımda kendimi tanıdık bir toprak patikada buldum. Claire patikanın ortasında hoplaya zıplaya bağırıyordu. Sırtımdaki bütün tüyler diken diken oldu.

Emma yanımda zınk diye durdu ve nefesini tuttu.

"Burası Cairnholm!" diye haykırdı Olive. "Cairnholm'deyiz!!"

Bu eski bataklıktan yetimhaneye çıkan patikanın ta kendisiydi. *Bayan Peregrine'in Yetimhanesi*. Sırtımdaki karıncalanma bütün vücuduma yayıldı.

"Az önce de dediğim gibi birkaç değişiklik yapmak zorunda kaldım," dedi ağzı kulaklarına varan Bayan Peregrine. Artık döngüye höyükten girmiyoruz... o taraflar çamur içindeydi..."

Ne var ki lafını bitirmesine müsaade etmeden hep birlikte patikadan aşağı koşmaya başladık. Öyle ki sesi çok geçmeden duyulmaz oldu.

Noor'u elinden tutmuş, çekiştiriyordum. "Herkes neden balataları sıyırdı?" diye sordu.

"Adaya döndük!" diye bağırdım.

Hâlâ buradaydı... daha doğrusu *yine* buradaydı. Orman, patika. Peki ya...

Patikadaki bir virajdan döndüğümüz anda hafif eğimli bir bayırın tepesinde onu gördük. Bayan Peregrine'in evi. *Bizim* evimiz. Üstelik harikulade görünüyordu: Yerinden oynamış tek bir taş, kırık tek bir cam yoktu. Yeni boyanmıştı, çiçek tarhları tam bir renk cümbüşüydü, çatı güneşin altında ışıldıyordu. Gözlerine inanamayan arkadaşlarım sevinç çığlıkları atarak çimenlikte koşarken binanın güzelliğinin hakkını vermek için bahçenin kenarında durdum.

"Hayal ettiğimden bile daha güzelmiş," dedi Noor, soluklanmaya çalışırken.

Tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu. Boğazım düğümlenmişti.

"Evimiz, güzel evimiz!" diye bağırıyordu Horace. "Harika görünüyor!"

Fiona'yla Hugh gül bahçesinde dans ediyorlardı. Bronwyn yanaklarını ıslatan gözyaşlarına teslim olmuş, eski kuyunun başında hüngür hüngür ağlıyordu. Emma'yla Millard ise ona sarılıyordu.

Bayan Peregrine koşarak Noor'la benim yanımıza geldi. "2 Eylül 1940. Yaptığım değişikliklerden biri de saati biraz geri almak oldu. Artık

önünüzde sil baştan öğreneceğiniz yepyeni bir gün var – gökten kahrolası bombaların yağmadığı bir gün!"

Bronwyn'i avutmaya gitti, ardından hepimizi bahçedeki patikada topladı. Dediğine göre dokuz ymbryne daha döngülerini yeniden kurmayı başarmıştı ve artık Şeytanın Arka Bahçesi'nde mahsur kalan bütün tuhaflar eğer isterlerse evlerine dönebilirdi. "Ayrıca kimse eskisi gibi döngülere mecbur değil. Panoptidön'ün kapısı ağaçların az ötesinde, yani istediğinizde oradan—"

"Hemen her yere gidebiliriz," dedi Millard.

"Ben hiçbir yere gitmek istemiyorum," dedi Claire. "Bugünden itibaren şu adadan başka yere ayak basmayacağım."

Bayan Peregrine, Claire'in sarı buklelerini okşayıp gülümsedi. "Bu tamamen sana kalmış."

Claire aniden hıçkırıklara boğuldu ve Bayan Peregrine'in bacağına yapıştı. Hâliyle Bayan Peregrine bacağına koala gibi tutunan Claire'le birlikte topallayarak yürümek zorunda kaldı.

"Sorun değil, tatlım, güzelce ağlayıp kendine gel."

Cairnholm artık altın bir kafes değildi. Burada yaşamak kartpostal kusursuzluğunda günlerin yaşandığı, asla kaçamayacağınız bir hapishanede müebbede mahkûm olmaya benzemiyordu artık. Ne zaman istersek buradan ayrılabilirdik. Veyahut hiç ayrılmazdık.

Evin etrafında bir tur attık. Havada okyanus esintisi ve çiçek kokusu vardı. Güneş pencerelerden yansıyordu. Bina yepyeni görünüyordu fakat arka bahçedeki hasır sandalyelerin düzenine dek pek çok şey hâlâ hatırladığım gibiydi. Gerçi bir şey değişmişti: Meşhur çalı heykelimiz artık Michelangelo'nun gökyüzüne işaret eden Adem'inin bir taklidi değildi. Onun yerini Bayan Avocet'in hoş geldiniz dercesine kollarını iki yana açarken betimlendiği ve ymbrynenin anısına dikilmiş bir çalı heykel almıştı.

Bayan Peregrine hâlâ bacağına tutunan Claire'le birlikte basamakları çıkarak kapının önünde durdu ve dönüp bize baktı. Gözleri yaşlarla ışıldıyordu. "Çok ama *çok*..." Burnunu çekti, bakışlarını kaçırdı, ardından derin bir nefes aldı. "Sizlere evlatlarım demekten çok ama çok gurur duyuyorum. Sizinle ilgilenmek ve sizlerin ilgisine mazhar olmak hayatımda tattığım en büyük şereftir. Sayenizde çok mutlu bir ymbryneyim."

"Ah, Hanımefendi, sizi çok seviyoruz!" diye bağırdı Olive ve ayakkabılarının bağcıklarını çözdüğünden uçarak basamakları aşıp Bayan Peregrine'in diğer bacağına yapıştı.

Biz de onu takip ettik. Bayan Peregrine bizi teker teker açık vaziyetteki kollarının arasında topladı. "Yuvanıza hoş geldiniz," dedi. "Hepiniz yuvanıza hoş geldiniz."

Düğüm olmuş vaziyette orada öylece dikildik. Kimimiz ağlıyor, kimimiz gülüyordu. En nihayetinde Bayan Peregrine aramızdan sıyrıldı ve ellerini çırparak herkesi susturdu. "Şimdi! Akşam yemeği sofrada. Lütfen herkes her zamanki yerlerine otursun. Horace, Bayan Pradesh için sofraya bir tabak daha koy."

Ardından döndü, kapıyı açtı ve dışarı süzülen iştah açıcı kokuların eşliğinde hep beraber içeri girdik.

FOTOĞRAFLAR HAKKINDA

Bu kitaptaki tüm fotoğraflar orijinal, nostaljik, bulunmuş fotoğraflardır ve çok az rötuş yapılan birkaç fotoğrafın dışında üzerinde hiçbir oynama yapılmamıştır. Güçlükle de olsa yıllar içinde bitpazarlarından, antikacılardan toplanmış ve benden çok daha başarılı olup bu kitabın yaratımına yardımcı olmak için en tuhaf hazinelerini benimle paylaşan fotoğraf koleksiyoncularının kişisel arşivlerinden ödünç alınmışlardır. Aşağıdaki fotoğraflar kullanılmak üzere sahipleri tarafından incelikle ödünç verilmiştir.

SAYFA	BAŞLIK	KOLEKSİYONCU
76	Resimlerin önündeki kız	Jack Mord / Thanatos Arşivleri
90	Bentham ve hayvanları	Jack Mord / Thanatos Arşivleri
318	Ayı	John Van Noate
481	Banjo çalan oğlan	Jack Mord / Thanatos Arşivleri

ÖLÜMCÜL DÜŞMANLAR VE TEHLİKELİ DÖNGÜLER

GERÇEKLEŞEN BİR KEHANET

NEFES KESİCİ, DESTANSI BİR SON

Şeytanın Arka Bahçesi'nin Musibetleri'nde, tuhafların dünyasının kaderi Jacob ve arkadaşlarının elinde.

Jack, V'nin döngüsünden Noor'la birlikte nasıl kaçtığını ve her şeyin başladığı, dedesinin Florida'daki evinde kendilerini nasıl bulduklarını bilmez. Ama emin olduğu tek şey vardır: Caul dönmüştür.

Peşlerindeki gölgeden kıl payı kurtulup Şeytanın Arka Bahçesi'nde Bayan Peregrine ve tuhaf çocuklarla buluşan Jack ve Noor, burada musibetlerle yüz yüze gelir. Hepsi de Caul'ün toplanmakta olan ordusunun alametidir.

Ruhlar Kütüphanesi'nde dirilen ve her zamankinden güçlü olan Caul durmak bilmez. Tuhaf çocukların tek umudu vardır: Noor'u yedilinin buluşacağı, kehanette sözü geçen yere ulaştırmak. Tabii nerede olduğunu bulabilirlerse.

◆ ◆ ◆

Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları için övgüler

"Gergin, duygusal ve tuhaf mı tuhaf. Fotoğraflar ve metin birbirini tamamlayarak unutulmaz bir hikâye yaratıyor."
–JOHN GREEN, *Aynı Yıldızın Altında*'nın çoksatan yazarı

"Bu, hipsterlar için yazılmış bir *Harry Potter* kitabı. Geçtiği dünyaya ve verdiği hisse bayıldım."
–FELICIA DAY

TH0
081219
VFD
0612/5 MD

Çeviren: Aslı Dağlı

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786052 652503

/ithakiyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com